

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

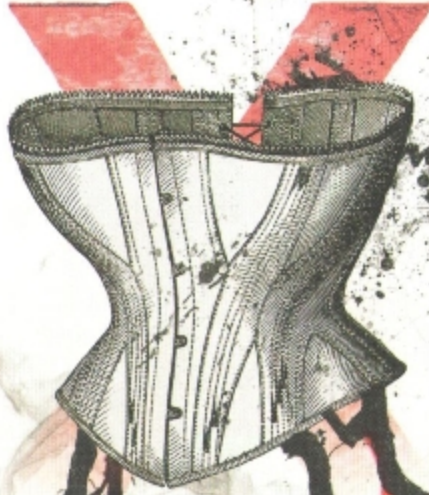
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Okuması mecburi bir eser. Tek kelimeyle muhteşem."

NEIL GAIMAN

DRACULA

GÜNLÜKLERİ

kim newman
Kaplumbaga

kim newman

DRACULA GÜNLÜKLERİ

Acımasız Bir Çağ Başlıyor

1888 yılındayız, Kraliçe Victoria yeniden evlendi ve eşi de Eflak prensi, kötü şöhretli Kont Dracula'dan başkası değil. Kirli soyu, giderek artan sayıda sakininin vampir olmayı tercih ettiği Londra'da yayılıyor.

Whitechapel'in gaddar arka sokaklarında, "Gümüş Bıçak" adı verilen bir katil, vampir kızları yok ediyor. Sonsuza kadar genç kalacak vampir Geneviève Dieudonné ve Diyojen Kulübü üyesi Charles Beauregard, sadist katili ararken bir araya geliyor ve İngiltere'nin en kana susamış hükümdarı ile yüzleşiyorlar.

"Kim Newman'ın *Dracula Günlükleri* yeniden basıldı; bunu kutlamalıyız. Bu kitap edebiyatın, tarihin ve vampirlerin ilk karışımıydı; vampirlerin artık her yerde oldukları bir dünyada da hâlâ en iyisi ve dişleri eskisi kadar keskin. Yorumları ve akıl oyunları ile okuması mecburi bir eser. Tek kelimeyle muhteşem."

NEIL GAIMAN

"Stephen King vampirlerden nefret ettiğimizi farz ediyor; Anne Rice onları sevmeyi güvenli bir hale getiriyor, çünkü onları birbirinden nefret ettiriyor. Kim Newman ise çoğumuzun onlarla bir arada yaşadığından kuşkuluyor... *Dracula Günlükleri* o postmodern türün, kendiyile takıntılı ölmeyenlerin mutlak tasviri."

NEW YORK TIMES

Kaplumbaga

ISBN 978-605-375-190-8

www.ithaki.com.tr İnternet Satış: www.ilknokta.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Kim Newman 1959 yılında Londra'da doğdu. Sussex Üniversitesi'nde İngiliz Dili üzerine eğitim gördü. Bir dönem gazetecilik yapan, ancak asıl film eleştirmenliği ve yazarlığıyla tanınan Newman'ın eserlerinden bazıları Bram Stoker Ödülü, Uluslararası Korku Demeği Ödülü ve BSFA Ödülü'ne layık görüldü. *Dracula Günlükleriyle* büyük bir hayran kitlesine ulaşan yazarın aynı adlı serideki diğer kitapları da *-The Bloody Red Baron* ve *Dracula Cha Cha Cha-* çok yakında Türkiye'de okurlarla buluşacak.

Kim Newman

DRACULA GÜNLÜKLERİ

Tarama Ve Düzenleme

Kaplumbaga

Çeviren:

Cihan Karamancı

Dracula Günlükleri

Özgün Adı

Anno Dracula

tthaki Yayınlan - 778

Redaksiyon: *Yosun Erdemli*

Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*

1. Baskı, Haziran 2012, İstanbul

ISBN: 978-605-375-190-8

Sertifika No: 25001

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2012

© tthaki, 2012

© Kim Newman, 1992,2011

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Büyük Vampir Defterdarı Steve Jones İçin

Kaplumbaga

“Biz Sekeller gururlanmakta haklıyız, çünkü lordluk için aslanlar gibi savaşmış pek çok cesur ırkın kanı damarlarımızda akar. Burada, Avrupa ırklarının girdabında Ural kabilesi İzlanda’dan çıkagelmiş ve Thor ile Odin’den aldıkları, başıbozukluklarının sergilediği o savaşçı ruh Avrupa’nın, hattâ Asya ile Afrika’nın kıyı kesimlerine öyle zalimce inmiştir ki oraların halkları, karşılarında kurt-adamlar olduğunu sanmıştır. Yine burada, kavgacı gazaplarıyla dünyayı canlı bir ateş gibi kasıp kavuran Hunlar geldikleri zaman onlarla da savaşmışlardır. O Hunlar ki kırıp geçirdikleri halklar, onların damarlarında Iskit’den kovulduktan sonra çöl iblisleriyle çiftleşen yaşlı cadıların kanının aktığına inanır olmuşlardır. Budalalar! Hangi iblis veya hangi cadı, bu damarlarda kanı akan Atilla kadar büyüktür? Fetheden bir ırk olmamız, gururlu olmamız; Macarlar, Lombardlar, Avarlar, Bulgarlar ya da Türkler sınırlarımıza binlerini akıtmasına rağmen onları geri püskürtmemiz şaşırtıcı mıdır? Arpad ile lejyonlarının, Macar yurdunu bir uçtan ötekine kadar silip süpürdükten sonra sınıra varıp da bizi karşılarında bulmalarının nesi gariptir? Macarlar sel olup doğuya akarak muzaffer olduklarında Sekelleri akraba bellemişler, bize de asırlar boyunca Türk toprakları sınırlarını koruma görevi vermişler, hattâ bütün sınırlarını ilelebet bize emanet etmişlerdir, Zira Türklerin de dedikleri gibi, ‘su uyur, düşman uyumaz.’ Dört Ulus dahilinde “kanlı kılıcı” bizden daha büyük bir şevkle alan, yahut savaş çağrısı yapıldığında Kral’ın sancağı altında bizden daha çabuk toplanan kim vardır? Ulusumun en büyük utancı, Valak ve Macar bayraklarının Hilal’in altında ezildiği Kosova’daki utanç aklandığında; Voyvoda olarak Tuna’yı ge-

ip Türkleri kendi topraklarında alt eden benim ırkımın bir mensubu değil midir? O kişi elbette bir Dracula'dır! Yazık ki kendi aşağılık kardeşi, yenik düştüğü zaman halkını Türklerle satmış ve sırtlarına köleliğin utancını yüklemiştir! Mohaç muharebesinden sonra Macaristan boyunduruğundan kurtulduğumuzda Dracula kanından bizler yine onların liderleri arasındaydık; zira ruhlarımız zgr olmamaya katlanamazdı. Ah, ge bayım. Sekeller -ve onların kanı, beyni ve kılıcı olan Draculalar- Hapsburgler veya Romanofflar gibi parazitlerin asla erişemeyecekleri bir başarıyla bbrlenebilir. Savaş dolu günler sona erdi. Onursuz bir barışın hüküm sürdüğü şu günlerde kan çok kıymetli; ve büyük ırkların şanları, boşa anlatılan öyküler gibi."

Kont Dracula

“Elime geçtiklerinden beri bu canavarla ilgili belgeleri tekrar tekrar inceledim. Ne kadar çok incelersem onun bütünüyle kökünü kazıma ihtiyacının o kadar arttığını gördüm. Yükselişinin izlerine her yerde rastlanıyor. Sadece gücünün değil, o güce dair bilgisinin de. Budapeşte’den dostum Arminius’un araştırmalarından öğrendiğim kadarıyla hayattayken harikula-de bir insanmış. Asker, devlet adamı ve simyacıymış -sonuncusu, yaşadığı zamanın en yüksek ilimsel gelişimiymiş. Kudretli bir beyne, kıyas kabul etmeyen bir irfana ve korku ya da pişmanlık bilmeyen bir kalbe sahipmiş. Hattâ Scholomance’e¹ girmeye bile cüret etmiş ve o dönemin bilim dallarından iştirak etmediği bir tane bile yokmuş. Beyninin gücü, bedeninin ölümüne rağmen yerini korumuş; fakat anlaşıldığı kadarıyla hafızası tam değilmiş. Kimi zihinsel beceriler açısından o hâlâ bir çocuk. Lâkin büyüyor ve eskiden çocuksu olan şeylerden bazıları artık bir adamın anlayışı düzeyinde. Denemelerde bulunuyor ve bunu iyi yapıyor. Eğer bizler önüne çıkmamış olsaydık yürüdükleri yol Yaşam’a değil Ölüm’e varması gereken yeni bir varlıklar topluluğuna babalık ya da yol göstericilik edebilirdi -başarısız olmamız halinde öyle yapması halen mümkün.”

Dr. Abraham Van Helsing

1 Transilvanya’da Şeytan tarafından idare edildiğine inanılan bir kara büyü okulu, -çn

SİSİN İÇİNDE

Dr. Seward'ın Günlüğü (fonografta saklanmıştır)

17 EYLÜL

Dün geceki iş öncekilerden daha kolaydı. Hele geçen haftakinden çok daha kolay. Belki uygulama ve sabırla her şey kolaylaşıyordun Ama asla çok kolay değil. Asla... değil.

Üzgünüm: Aklımı bir düzene sokmakta güçlük çekiyorum ve bu harikulade cihaz hiç affetmiyor. Aceleyle yazılmış sözcüklerin üzerine mürekkep değdiremeyeceğim gibi, berbat olan bir sayfayı yırtıp atamam da. Silindir dönüyor, iğne vuruyor ve sayıklamalarım acımasız balmumuna ebediyen oyuluyor. Harikulade cihazlar, tıpkı mucize şifalar gibi tahmin edilemez yan etkilere sahiptir. Yirminci yüzyılda insan düşüncelerini kayda geçirmenin yeni yollar, değersiz lakırdıların bir çığ gibi yayılmasına sebep olabilir. Horace'ın da dediği gibi, *Brevis esse laboro*. Bir vaka tarihçesinin nasıl sunulacağını biliyorum. Bunlar gelecek kuşakların ilgisini çekecek. Şimdilik gizlice çalışıyorum ve evvelki açıklamalarımın geriye kalanları bu silindirlerle saklıyorum. Durum şu ki; bu günlükler halkın eline düşerse hayatım ve özgürlüğüm tehlikeye girer. Yine de sebeplerimin ve yöntemlerimin günün birinde açıkça bilinmesini istiyorum.

Pekala.

Kurban: Kadın, yirmilerinde gözükmüyor. Bana kısa zaman

önce ölmüş gibi geliyor. Mesleği: Belli. Yer: Chicksand Sokağı. Brick Caddesi ucu, Flower & Dean Sokağı'nın karşısı. Zaman: Sabah beşten kısa süre sonra.

Bozuk süt kadar yoğun bir sisin içinde bir saattir dolanıyorum. Gece işleri için en iyisi sistir. Yılın bu zamanında şehrin ne hale geldiğini ne kadar az görürsem o kadar iyi. Çoğu kimse gibi ben de gündüzleri uyumaya, geceleri çalışmaya başladım. Genellikle kestiriyorum; iyi bir uyku çekmeyeli yıllar geçmiş gibi geliyor. Karanlık saatler artık iş saatleri. Tabii burada, Whitechapel'da durum eskiden de pek farklı değildi.

Chicksand Sokağı'nda o lanet olası mavi tabelalardan biri var; Kont'un sığınaklarından biri olan 197 numarada. Orada onun ve Van Helsing'in, sonradan tamamıyla lüzumsuzca olduğu anlaşılmış büyük bir batıl inançla yaklaştığı altı toprak kutusu yatıyor. Lord Godalming'in kutulan yok etmesi gerekiyordu; fakat soylu dostum, diğer pek çok konu gibi bunun da altından kalkamadı. Üzerinde yazanları bir türlü çıkartamadığım tabelanın altında durmuş, başarısızlıklarımız üzerinde kafa yorduğum sırada ölü kız dikkatimi üzerine çekti.

"Bayım..." diye seslendi. "*Bayıuummm...*"

Ben ona doğru dönerken boğazındaki tüyleri geriye savurarak bembeyaz boynunu ve bağrını gösterdi. Yaşayan bir kadının soğuktan tir tir titrerdi. Kız, üzerinde kırmızı renkli bir fenerin yandığı birinci kattaki bir kapıya çıkan merdivenin altında durmaktaydı. Arkasında merdivenin gizlediği, kaldırım seviyesinin altına yarı yarıya batmış başka bir kapı vardı. Ne o binadaki, ne de yeterince yakın olanlardaki pencerelerde bir ışık göze çarpıyordu. Bulanık bir denizin ortasındaki görünür bir adada ikamet ediyorduk.

Sokağı kaplayan çizmelerimle sisin içinde anaförler yaratarak sokağı aştım. Yakınlarda kimsecikler yoktu. İnsanların gelip geçtiklerini duysam da biz ikimiz perdelenmiş durumdaydık. Yakında şafağın ilk ışıklan, son yeni-doğmuşları so-

kaklardan kovacaktı. Ölü kız, türünün standartlarına göre geç kalmıştı. Hem de tehlikeli ölçüde. Paraya ve içmeye olan ihtiyacı herhalde oldukça yoğundu.

“Ne kadar da yakışıklı bir beyefendi,” diye cilve yaptı ve bir elini sallayarak sivri tırnaklarıyla sisi yırttı.

Suratını seçmeye çalıştım ve sıkıca bir güzellik izlenimiyle ödüllendirildim. Beni süzmek için başım hafifçe kaldırıncı bir tutam siyah saç, beyaz bir yanağın önünden çekildi. Siyah-kırmızı gözlerinde ilgi ve açlık vardı. Ayrıca aşağılamaya yakın yarı bilinçli bir keyif. Bu bakış, sokaklarda olsunlar veya olmasınlar kadınlar arasında yaygındır. Lucy -Sainted Memory’den Bayan Westenra- teklifimi reddettiği zaman onun da gözlerinde benzer bir ifade belirmişti.

“...ve sabah ne kadar yakın.”

Kız İngiliz değildi. Aksanına bakarak onun Alman veya Avusturya doğumlu olduğunu tahmin ettim. “Beyefendi” derken “bey” vurgusu, “zabab” gibi çıkan bir “sabah.” Buckingham Sarayı’ndan Buck’s Row’a kadar Prens Hazretleri’nin Londra’sı, iki düzine eyaletin atıklarıyla tıkalı bir Avrupa çöplüğüydü.

“Gel beni öp, bayım.”

Bir an için orada durarak bakmakla yetindim. Kız sahiden de güzel ve alımlıydı. Parlak saçları kısa kesilerek Çinli denebilecek bir tarzda briyantinlenmişti. Sivri perçemleri, bir Roma miğferinin yanak muhafazalarını andırıyordu. Kırmızı dudakları sisin içinde siyaha çalıyordu. *Hepsi* gibi o da çok çabuk gülümsüyor, inci beyazı keskin dişlerini açığa vuruyordu. Pis kokusunu bastırmak için üzerinde ucuz bir parfümün mide bulandırıcı rayihası asılıydı.

Pis sokaklar, ahlaksızlığın üstü açık kanalizasyonları gibi. Ölü her yerde.

Kız müzikal bir sesle, cihazdan çıkmışa benzeyen bir sesle kahkaha attı ve beni daha yakma çağırırken omuzlarındaki hırpani tüyleri daha da gevşetti. Kahkahası bana yine Lucy’i

anımsattı. Kingstead Mezarlığı'nda işini bitirdiğimiz sülüğüm-sü şeyi değil, Lucy'nin yaşarkenki halini. Üç yıl önce, sadece Van Helsing inanırken...

"Bana ufak bir öpücük vermeyecek misin," diye şakıdı kız. "Ufacık bir öpücük."

Dudakları kalp şekline büründü. Yanağıma önce tırnakları, sonra parmak uçları dokundu. İkimiz de soğuktuk; benim yüzüm bir buz maskesiyken onun parmakları, donmuş deriye batan iğnelere benziyordu.

"Seni buraya ne getirdi?" diye sordum.

"Talih ve nazik bir beyefendi."

"Ben nazik bir beyefendi miyim?" diye sordum, pantolon cebimdeki neşteri kavrarken.

"Ah evet, en naziklerinden biri. Bunu görebiliyorum."

Aletin yassı tarafını baldırıma bastırarak gümüşün soğuğunu aradaki kalın kumaşa rağmen hissettim.

"Biraz ökseotum var¹," dedi ölü kız, korsesinden bir dal kopartarak. Bitkiyi başının üstünde tuttu.

"Bir öpücük?" diye sordu. "Öpücük için sadece bir peni."

"Henüz Noel için erken."

"Öpücüğe daima vakit vardır."

Kızın dalı sallamasıyla birlikte dutlar, sessiz çingiraklar gibi titredi. Onun kırmızı-siyah dudaklarına soğuk bir öpücük kondurdum ve bıçağımı çıkartarak paltomun altında tuttum. Yalımın keskinliğini eldivenimin altından bile hissediyordum. Kızın suratıma değen yanağı serindi.

Geçen hafta Hanbury Sokağı'ndakinde -Chapman, demişti gazeteler adına, Annie ya da Anne- işimi çabuk ve isabetli halletmeyi öğrenmişim. Gırtlak. Kalp. Bağırsaklar. Sonra da kafanın kopartılarak işin bitirilmesi. Tertemiz gümüş, tertemiz bir vicdan. Halk söylentilerinin ve sembolizmin bulandığı Van Helsing hep kalpten bahsedirdi, fakat herhangi bir ana organ

1 Hristiyanlarda Noel zamanı ökseotunun altında öpüşmek âdettir, -çn

da iş görür. Ulaşması en kolay olan böbreklerdir.

Yola çıkmadan evvel dikkatle hazırlık yapmıştım. Yarım saat boyunca oturarak acının iyice farkına varmak için kendime zaman tanımıştım. Renfield öldü -gerçekten öldü- fakat deli adam sağ elimde diş izlerini bıraktı. Derin çentiklerden oluşan yarım daire üst üste kabuk bağladıysa da bir daha asla tam anlamıyla düzelmedi. Chapman'ı hallederken almış olduğum afyon ruhu yüzünden kafam dumanlıydı ve yeteri kadar isabetli değildim. Sol elle kesmeyi öğrenmenin de faydası olmamıştı. Ana atardamarı ıskalamıştım ve yaratık, cıyıklamak için zaman bulmuştu. Maalesef kontrolümü kaybetmiş ve cerah olmam gereken yerde bir kasaba dönüşmüştüm.

Geçen gece daha iyiydi. O kız da hayata sıkı sıkıya tutunmuştu; fakat armağanımı kabullendiği belliydi. En sonunda ruhu temizlendiği için rahatlamıştı. Şu aralar gümüş bulmak zor. Madeni paralar altın ya da bakırdan yapılıyor. Para birimi değişirken üçpeniler¹ biriktirdim ve annemin yemek takımını feda ettim. Aletlerse Purfleet günlerimden kalma. Artık bıçaklar kaplı durumda; ölümcül gümüş, çelik gücünde bir öze sahip. Bu sefer otopsi neşterlerinden birini seçtim. Cesetlerin içini deşmek için düşünülmüş bir aletten faydalanmak sanırım bu duruma yakışıyor.

Ölü kız beni kapısına davet etti ve ince beyaz bacaklarının üzerindeki eteğini sıyırdı. Bluzunu açarken ağırdan aldım. Acıdan yanan parmaklarım birbirine dolanıyordu.

"Elin?"

Yamru yumru eldivenli uzvumu havaya kaldırdım ve gülümsemeye çalıştım. Kız kilitlenmiş parmak eklemelerini öperken neşteri sıkıca tutarak diğer elimi paltomun içinden çıkardım.

"Eski bir yara," dedim. "Önemli bir şey değil."

Kız gülümsedi ve neşterimin gümüş kenarını boynunda

1 Threepenny. Eski bir İngiliz parası, -çn

hızla kaydurdım. Başparmağımınla neştere sıkıca bastırarak bembeyaz ölü eti derinden kestim. Yaşadığı şokla gözleri fal taşı gibi açıldı -gümüş *fena* acıtır- ve uzunca iç geçirdi. Kan çizgileri, pencere camına vuran yağmur misali sızarak köprücük kemiklerinin üzerindeki deriyi lekeledi. Ağzının kenarından tek bir damla kan aktı.

“Lucy,” dedim, geçmişini hatırlayarak...

Kızı kaldırıp, vücudumla yoldan geçenlerden gizledim ve neşteri korsesinin altına sokup kalbine sapladım. Kızın sarsılarak cansız düştüğünü hissettim. Fakat ölümlerin dirayetli olduklarını biliyordum ve işi tam yapmaya özen gösterdim. Kızı yer seviyesinin altındaki kapı eşiğine yatırıp görevi tamamladım. İçinde fazla kan yoktu; herhalde bu akşam beslenmemişti. Korsesini kesip attıktan, ucuz kumaşı kolayca yırttıktan sonra delinmiş kalbini açığa çıkardım, bağırsaklarını mezanterden ayırdım, kalın bağırsağın bir metresini çözdüm ve böbreklerle beraber rahmin bir parçasını söktüm. Ardından ilk kesiği genişlettim. Omurganın açığa çıkmasıyla birlikte boyun kemikleri birbirinden ayrılana kadar kafayı ileri geri oynattım.

GENEVİÈVE

Karanlığının içine sesler uzandı. Gümlmeler. Israrıcı, tekrarlı darbeler. Tahtaya sürten et ve kemik.

Geneviève rüyasında Örümcek Kral'ın ¹, *la Pucelle'in* ve canavar Gilles'in Fransa'sındaki çocukluk günlerine geri dönmüştü. Sıcak olduğu, Chandagnac'ın dölü değil de hekimin kızı olduğu zamanlara. Çevrilmeden, Kara Öpücük'ten önce...

Dili uykuyla kaplı dişlerinde gezindi. Kendi kanının ağzındaki tadı iğrenç ve biraz heyecan vericiydi.

Rüyasında o gümlmeler, kırılarak ikiye bölünmüş bir sopanın ucuna vurulan bir tokmaktı. İngiliz yüzbaşı, Geneviève'in karanlık babası Chandagnac'ı bir kelebek gibi kanlı toprağa mıhlıyordu. Yüz Yıl Savaşları'nın daha az akılda kalıcı çatışmalarından birinde. Geneviève'in geride kaldığını umduğu barbarca zamanlarda.

Gümleme devam etti. Geneviève gözlerini açarak tavan penceresinin kirli camına odaklanmaya çalıştı. Güneş henüz tam olarak batmamıştı. Rüyalar bir anda kayboldu ve Geneviève suratına bir kova buzlu su yemiş gibi uyanıverdi.

Gümleme durdu. "Matmazel Dieudonné," diye bağırdı biri. 0 kişi yönetici değilse de -Geneviève'i uykusundan uyandıran acil çağalardan genelde o sorumlu olurdu- sesi tanıdı. "Kapıyı açın. Scotland Yard."

1 XI. Louis, -çn

Geneviève doğrulup otururken üzerindeki çarşaf kayarak düştü. Yerde, sert tahtaların üstüne serilmiş bir battaniyenin üzerinde iç çamaşırlarıyla uyumuştı.

“Bir Gümüş Bıçak cinayeti daha işlendi.”

Geneviève, Toynbee Yurdu’ndaki minik bürosunda dinlenmekteydi. Burası, her ay üzerine bitkinlik çöktüğü ve ölümlerin uykusunu paylaştığı zamanlarda birkaç gün geçirmek için en güvenli yerlerden biriydi. Binanın yukarısındaki odada sadece küçük bir tavan penceresi vardı ve kapı içeriden kilitlenebiliyordu. Tabutlar ve kabirler Prens Hazretleri’nin soyundan olanların işini gördüğü gibi burası da onun işini görüyordu.

Geneviève, misafirini yatıştırıcı bir homurtu çıkardı ve partı kesildi. Genzini temizledi. Gerinirken günlerdir kullanılmayan bedeni çıtırdadı. Bir bulut güneşi örtünce acı kısa bir süreliğine azaldı. Geneviève karanlıkta ayağa kalktı ve ellerini saçında gezdirdi. Bulut geçip gitti ve kadının kuvveti yine çekildi.

“Matmazel?”

Gümbürtü yeniden başladı. Gençler daima sabırsızdılar. Kendisi de eskiden öyleydi.

Odadaki bir kancadan ipek bir Çin kaftanı alıp üstüne geçirdi. Bu, ziyaretine gelen bir beyefendiyi karşılamak için uygun bir giyim adabı değilse de şimdilik idare ederdi. Birkaç kısa yıl önce çok önemli olan adap, giderek daha az anlam taşımaya başlıyordu. Mayfair’de toprak kaplı tabutlarda uyuyorlar, Pall Mall’de sürü halinde avlanıyorlardı. Bu sezon, başpiskopos hitap etmenin doğru şekli kimsenin başlıca endişelerinden biri değildi.

Sürgüyü açarken Geneviève’in üzerinde hâlâ uyku sisinin kalıntıları mevcuttu. Dışarıda akşamüstü geçiyordu; gece yeniden çökene dek Geneviève kendini tamamen toparlayamayacaktı. Kapıyı çekerek açtı. Koridorda tıknaz bir yeni-doğmuş dikiliyor, pardösüsü bir pelerin misali vücudunu sarıyordu.

Melon şapkasını bir elinden diğerine aktarıyordu.

“Aman, Lestrade, umarım davet edilmeksizin evlere giremeyen tiplerden değilsindir,” dedi Geneviève. “Öyle bir şey senin mesleğinden biri için hiç de iyi olmaz. Eh, içeri buyur...”

Scotland Yard mensubunu odaya aldı. Adamın sivri dişleri, yarı yarıya uzamış bıyığının gizleyemediği ağzından çıkıntı yapıyordu. Lestrade sıcakken faremsi bir surata sahipti. Seyrek bıyıkları da bu benzerliği tamamlamaktaydı. Kulakları değişiyor, uzuyor ve uçları sivriliyordu. Prens Hazretleri’nin soyuna mensup çoğu yeni-doğmuş gibi o da henüz nihai formuna erişmemişti. Koyu camlı bir gözlük takmasına rağmen camların arkasındaki kıvılcık noktalar faal gözleri belli ediyordu.

Adam şapkasını Geneviève’in masasına bıraktı.

“Dün gece,” diye aceleyle söze başladı, “Chicksand Sokağı’nda. Katliam gibi.”

“Dün gece mi?”

“Üzgünüm,” dedi adam, kadının istirahatını hesaba katıp bir nefes alarak. “Bugün ayın on yedisi. Eylül’ün.”

“Üç gündür uyuyormuşum.”

Geneviève gardiobunu açtı ve içinde asılı tek tük giysiyi gözden geçirdi. Her duruma uygun birer kostümü olduğu söylenemezdi. Zaten her şey göz önüne alınırsa yakın bir gelecekte Saray’daki bir törene davet edilmesi pek muhtemel değildi. Elindeki tek takı, babasının minicik haçıydı ve budalaca fikirlerle sahip hassas bir yeni-doğmuşu huzursuz etme endişesiyle onu nadiren takardı.

“Sizi kaldırmanın iyi olacağını düşündüm. Sinirler gergin. Herkes gergin durumda.”

“İyi yapmışsın,” dedi kadın. Uykuyla ağırlaşan gözlerini ovuşturdu. Günışığının kirli camdan geçip giren son huzmeleri bile alına saplanan buz sarkıtları gibiydi.

“Güneş batınca,” diyordu Lestrade, “kıyamet kopacak. Yine bir Kanlı Pazar yaşanabilir. Bazıları Van Helsing’in geri döndüğünü söylüyor.”

“Prens Hazretleri buna bayılır.”

Lestrade başını iki yana salladı. “O sadece bir dedikodu. Van Helsing öldü. Kellesi, geçirildiği mızrakta duruyor.”

“Gidip baktın mı ki?”

“Saray sürekli koruma altında. Prens Hazretlerinin Karpatlıları onun yanından hiç ayrılmıyorlar. Türümüz ne kadar dikkatli davranırsa azdır. Pek çok düşmanımız var.”

“Türümüz mü?”

“Ölmeyenler.”

Geneviève gülecek gibi oldu. “Ben senin türünden değilim Müfettiş. Sen Vlad Tepes’in soyundansın, bense Chandagnac’ın. Olsa olsa kuzeniz.”

Müfettiş, aynı anda hem omuz silkip hem de burun kıvrıldı. Geneviève, Londra vampirleri için soyun sopun pek anlam taşımadığının farkındaydı. Üç, on, hattâ yirmi kuşak geriye gildığında bile hepsinin karanlık babası Vlad Tepes’ti.

“Kim ölmüş?” diye sordu kadın.

“Schön adlı bir yeni-doğmuş. Lulu. Diğerleri gibi o da sıradan bir fahişeymiş.”

“Bu... kaçınıcı oluyor, dördüncü mü?”

“Kimse emin değil. Sansasyonel basın, son otuz senedeki çözülememiş bütün Doğu Yakası cinayetlerini çıkartıp Whitechapel Katili’nin kapısına yığıyor.”

“Polis cinayetlerin kaçından emin?”

Lestrade burun kıvrıldı. “Tahkikat bitene kadar Schön’den bile emin olamayacağız, ama onun kurbanlardan biri olduğuna dair emeklilik ikramiyem üstüne bahse girerim. Buraya dosdoğru morgdan geldim. İzler şüpheye yer bırakmıyor. Ayrıca geçen hafta Annie Chapman ve ondan öncekinde Polly Nichols. Diğer birkaçında farklı fikirler öne sürülüyor. Emma Smith, Martha Tabram.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Lestrade dudağını kemirdi. “Sadece o üçü. En azından bil-

diğimiz kadarıyla üç. Smith, Jago'dan gelen serserilerin saldırısına uğradı, soyuldu ve kazıklandı. Tecavüz de edildi. Tipik bir diş çetesi saldırısı. Adamımızın işine hiç benzemiyor. Ve Tabram sıcaktı. Gümüş Bıçak sadece bize ilgi duyuyor. Vampirlerle."

Geneviève anladı.

"Bu adam bizden *nefret* ediyor," diye devam etti Lestrade, "hem de tüm kalbiyle. Cinayetler çılgınca işlenmiş olmalı, fakat bir serinkanlılık da göze çarpıyor. Herif kurbanlarını gece vakti sokak ortasında öldürüyor. Sadece katletmekle kalmayıp *parçalara ayırıyor*. Üstelik vampirleri öldürmek kolay değildir. Adamımız basit bir deli değil. Bir *sebebi* var."

Lestrade bu suçları üstüne alınıyordu. Whitechapel Katili'nin açtığı yaralar derine inmekteydi. Yeni-doğmuşlar yanlış anlaşılmalara feleklerini şaşıyorlar, kısmen bildikleri bir halk inancı sebebiyle haçtan ürküyorlardı.

"Haberler yayıldı mı?"

"Çabucak," dedi dedektif ona. "Gazetelerin akşam baskılan hikâyeyi yayıyor. Şimdiye tüm Londra'da duyulmuştur. Sıcakların arasında bizi sevmeyenler var, Matmazel. Şu an bayram ediyorlar. Yeni-doğmuşlar dışarı çıktıklarında panik baş gösterebilir. Askerlerin görevlendirilmesini teklif ettim, ama Warren temkinli. Geçen yılki o olayın ardından..."

Geneviève hatırlıyordu. Kraliyet Düğünü sonrasında halk arasındaki huzursuzluğun artmasından paniğe kapılan Londra Emniyet Müdürü Sör Charles Warren, Trafalgar Meydanı'nda siyasi toplantıları yasaklayan bir tebligat yayınlamıştı. Taht'ın ve yeni hükümetin aleyhinde konuşan sıcak isyancılar da buna tepki olarak bir Kasım öğleden sonrasında toplanmıştı. William Morris ve Sosyalist Demokrat Federasyonu'ndan H.M. Hyndman, radikal Parlamento Üyesi Robert Cunningham ve Ulusal Seküler Camiası'ndan Annie Besant'ın da desteğiyle Cumhuriyet ilanı için talepte bulunmuşlardı. Hararetli,

hattâ şiddetli bir münazara yaşanmıştı. Geneviève tüm bunları Ulusal Galeri'nin basamaklarından gözlemişti. İstenilen Cumhuriyet'le ittifak kurmayı düşünen tek vampir o değildi. Vlad Tepes'i canavar kabul etmek için sıcak olmanıza gerek yoktu. Kendisi de bir yeni-doğmuş ve Dr. Edward Aveling'le beraber *Vampir* Sorusu nu yazmış olan Eleanor Marx, coşkulu bir konuşma yaparak Kraliçe Victoria'nın tahttan indirilmesi ve Prens Hazretleri'nin sınır dışı edilmesi çağrısında bulunmuştu.

"... Onu suçladığımı söyleyemem. Yine de H Dairesi, isyanlara karşı donanımlı değil. Yard, beni yerel delikanlılara gözdağı vereyim diye yolladı. Ama tırpanlı-kazıklı bir ayaktakımını defetmek zorunda kalmadan da katili yakalamak için epey uğraşmamız gerekecek."

Geneviève, Sör Charles'ın nasıl bir yol izleyeceğini merak etti. Polisten çok asker ve şimdi askerden de çok bir vampir olan Emniyet Müdürü, Kasım ayında orduyu yollamıştı. Telaşlı bir sulh hakimi İsyân Yasası'nı okumayı bile bitiremeden bir süvari subayı, vampirlerin ve sıcakların bir karışımı olan adamlarına Meydan'ı temizleme emrini vermişti. Hücumun ardından Prens Hazretlerinin Karpatlı Muhafızları da kalabalığın arasına dalmış, dişlerini ve pençelerini kullanarak süvarilerin süngülerle verdiklerinden daha fazla zarar vermişti. Birkaç ölüm ve pek çok yaralanma vakası olmuştu; ardından da birkaç duruşma ve pek çok "kaybolma." 13 Kasım 1887 artık "Kanlı Pazar" olarak biliniyordu. Geneviève, Guy's Hastanesi'nde bir hafta geçirerek hafif yaralıları yardım etmişti. Bunların çoğu ona tükürmüş veya onun türüne mensup birinden tedavi görmeyi reddetmişti. Kendisini seven tebaası üzerinde hâlâ yatıştırıcı bir tesire sahip Kraliçe'nin müdahalesi olmasaydı İmparatorluk, bir fıçı barut gibi patlayabilirdi.

"Peki söyle bakalım," dedi Geneviève. "Prens Hazretleri'ne nasıl hizmet edebilirim?"

Dişleri ışıldayan, dudaklarında köpük köpük tükürükler

bulunan Lestrade bıyığını çiğnedi.

“Size ihtiyaç duyulabilir, Matmazel. Yurt dolup taşacak. Bazıları ortalıkta bir katil gezerken sokağa çıkmaya yanaşmıyor. Diğerleriye panik ve kışkırtma yoluyla adaleti bizzat sağlamak isteyen çeteleri galeyana getiriyor.”

“Ben Florence Nightingale değilim.”

“Nüfuzunuz var...”

“Öyle mi?”

“Haddim değil ama... nüfuzunuzu kullanarak durumu yatıştırmanızı rica ediyorum. Bir felaket çıkmadan önce. Başkalarıda boş yere öldürülmeden önce.”

Geneviève, gücün biraz tadına bakmayacak kadar mütevazı değildi. Kaftanını çıkartarak dedektifi hayrete düşürdü. Ölüm ve yeniden doğum, adamı zamanının önyargılarından arındırmamıştı. Geneviève hızla giyinirken, sivri uçlu parmaklarının atik hareketleriyle şişe yeşili eteğinin ve gömleğinin çok sayıdaki küçük kancasını ve düğmesini kapatırken adam koyu camlı gözlüğünün arkasında büzüştü. Sanki sıcak günlerinin kostümü, tam takım bir zırh gibi karmakarışık ve hantal bir halde Geneviève’ın başına bela olmak için geri gelmişti. Geneviève henüz bir yeni-doğmuşken Orléans Hammı’nın¹ modaya uygun değilse de kabul edilebilir kıldığı basit tunikleri ve dar pantolonları büyük bir memnuniyetle giymiş, insanı so-luksuz bırakan resmi elbiselerin içine bir daha girmeyeceğine yemin etmişti.

Müfettişin suratı doğru düzgün kızaramayacak kadar sol-gunsa da yanaklarında peni boyutunda lekeler belirdi ve adam istemeden bir “of” çekti. Çoğu yeni-doğmuş gibi, Lestrade de Geneviève’e görüldüğü yaştaymış gibi davranıyordu. Chandra-nac ona Karanlık Öpücük’ü verdiği zaman Geneviève on altıındaydı. Vlad Tepes’ten en az on sene daha büyüktü. Vlad sıcak bir Hristiyan Prensi olarak Türklerin sarıklarını kafatas-

1 Jeanne d’Arc. -çn

larına çivilerken ve hemşerilerini kazığa oturturken Geneviève bir yeni-doğmuş olarak şimdi onu, soyunun en uzun ömürlüsü kılan becerileri öğreniyordu. Ardında bıraktığı dört buçuk yüzyıldan sonra daha yeni yeni soğuyan taze ölülerin ahkam kesmeleri karşısında kızmaması elde değildi.

“Gümüş Bıçak bulunup durdurulmalı,” dedi Lestrade. “Yine öldürmeden önce.”

“Muhakkak,” diye onayladı Geneviève. “Bu iş tam da senin eski meslekaşına, o danışman dedektife göreymiş gibi gözü-küyor.”

Geneviève kendisine gecenin çökmekte olduğunu söyleyen keskin duyularıyla Müfettiş’in kalbinin buz kestiğini sezinledi.

“Bay Holmes’un bu olayı araştırma izni yok, Matmazel. Mevcut hükümetle arasında anlaşmazlıklar var.”

“Yani en parlak zihinlerimizden pek çoğu gibi onun da Sussex Tepeleri’ndeki ağıllara kapatıldığını kastediyorsun. *Pall Mall Gazette* oralara ne diyordu? Toplama kampları mı?”

“Korkarım ki ileriye görememesi...”

“Nerede? Devil’s Dyke’da mı?”

Utanır gibi olan Lestrade kafa salladı. İçinde hâlâ çok fazla insanlık vardı. Yeni-doğmuşlar, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi sıcak hayatlarına sıkı sıkıya sarılırlardı. Prens Hazretleri’nin ormanların ötesindeki topraklardan getirttiği fahişe vampirler gibi büyümelerine, yürüyen bir iştah misali şuursuzca ava çıkmalarına daha ne kadar vardı?

Geneviève manşetlerini iliklemei de bitirdi ve kollarını hafifçe iki yana açarak Lestrade’e döndü. Aynasız geçen ömürlerden, görünüşüne dair sürekli bililerine fikir danışmaktan doğan bir alışkanlıktı bu. Dedektif gönülsüzce beğenisini dile getirdi. Geneviève kapüşonlu pelerinini omuzlarına sarıp peşinde Lestrade ile odadan çıktı.

Dışarıdaki koridorda gaz lambaları çoktan yakılmıştı. Bir dizi pencerenin ötesinde asılı duran sis, kendini ölen güneşin

son ışıklarından da arındırmaktaydı. Pencerelelerden biri açık olup içeri serin hava girmesine izin veriyordu. Geneviève o havada hayatın tadını alabiliyordu. Yakında, iki veya üç gün içerisinde beslenmesi lazımdı. Dinlendikten sonra hep böyle olurdu.

“Schön tahkikatı yarın gece başlıyor,” dedi Lestrade, “Working Lads Enstitüsü’nde. Siz de iştirak ederseniz iyi olur.”

“Pekala, ama önce yöneticiyle konuşmalıyım. Ben yokken işlerimle birinin ilgilenmesi gerek.”

Merdivendeydiler. Bina canlanıyordu. Prens Hazretleri Londra’yı nasıl değiştirirse değiştirsin, müteveffa hayırsever Arnold Toynbee adına Peder Samuel Barnett tarafından kurulan Toynbee Yurdu halen gerekliydi. Fakirlerin barınağa, besine, tıbbi yardıma ve eğitime ihtiyaçları vardı. Potansiyel olarak ölümsüz fukaralar denebilecek yeni-doğmuşlar da sıcak erkek ve kız kardeşlerinden daha iyi durumda sayılmazlardı. Doğu Yakası yerleşimleri çoğu kimse için son çareydi. Geneviève kendini ebediyen bir kayayı yokuş yukarı yuvarlamaya çalışan, attığı her adıma karşılık bir metre kaybeden Sisypheos gibi hissediyordu.

Birinci kat sundurmasında saçları koyu renk bir kız oturuyor, kucığında bir bez bebek duruyordu. Kızın kollarından biri pörsüyüp kalmıştı; koltukaltında kat kat köselemsi zarlar toplanmış, hareket serbestliği sağlanması için hırpani elbisede kesikler açılmıştı. Lily gülümseyerek keskin fakat çarpık dişlerini gösterdi.

“Gené,” dedi Lily, “bak...”

Kız gülümsemeyi sürdürerek incecik kolunu kaldırdı. Kol uzayarak daha kaslı bir hal aldı; kıllarla kaplı gri-kahverengi kanatçık gerildi.

“Kanatlarım üzerinde çalışıyordum. Aya kadar uçup geleceğim.”

Geneviève başını çevirdi ve Lestrade’i de benzer biçimde ta-

vana bakarken gördü. Tekrar Lily'e doğru dönüp kızın kolunu sıvazladı. Kalın deri, alttaki kaslar birbirine asılırcasına tuhaf bir his veriyordu. Ne dirsek ne de bilek doğru bir şekilde kilitlenmekteydi. Vlad Tepes zahmetsizce şekil değiştirebilirdi, fakat soyunun yeni-doğmuşları aynı hileyi onun kadar kolay yapamıyorlardı. Tabii bu durum onları denemekten alıkoymuyordu.

"Sana biraz peynir getireceğim," dedi Lily. "Hediye olarak."

Geneviève kızın saçlarını okşayıp doğruldu. Yöneticinin kapısı açıktı. Geneviève geçerken parmak eklemlerini kapıya vurarak içeri girdi. Masasında oturan yönetici, sekreteri Morrison'la beraber bir ders programını gözden geçiriyordu. Genç görünümlü ve hâlâ sıcak olmasına karşın yüzünde kırışıklıklar, saçlarında gri teller mevcuttu. Değişimleri görüp geçiren çoğu kimse onun gibi yaşından büyük göstermekteydi. Lestrade kadının peşinden büroya girdi. Yönetici, dedektife selam verdi. Edebiyata ve Japon baskılarına meraklı genç bir adam olan Morrison, gerideki gölgelere çekildi.

"Jack," dedi Geneviève, "Müfettiş Lestrade yarın yapılacak bir tahkikata katılmamı rica etti."

"Bir cinayet daha işlendi," diyen yönetici soru sormuyor, beyanda bulunuyordu.

"Bir yeni-doğmuş," dedi Lestrade. "Chicksand Sokağı'nda."

"Lulu Schön," diye ekledi Geneviève.

"Onu tanıyor muyduk?"

"Muhtemelen, ama başka bir adla."

"Arthur dosyaları inceleyebilir," dedi yönetici, Lestrade'e bakmasına rağmen Morrison'u kastederek. "Herhalde ayrıntıları bilmek istersiniz."

"O da bir hayat kadını mıydı?" diye sordu Morrison.

"Evet, elbette," dedi Geneviève. Genç adam gözlerini aşağı çevirdi.

"Sanırım onu burada ağırladığımız oldu," dedi. "Booth'un

terk ettiklerinden biri.”

General’in ismini anarken Morrison’un yüzü asıldı. Selamet Ordusu kurtarılamaz olarak kabul ettiği ölmeyenleri sarhoşlardan bile aşağı görüyordu. Morrison sıcak olmasına rağmen bu önyargıyı paylaşmamaktaydı.

Yönetici, parmaklarıyla masasında tempo tuttu. Her zaman ki gibi, dünyanın tüm ağırlığı aniden omuzlarına çökmüş gibi duruyordu.

“Beni idare edebilir misin?”

“Druitt kriket oyunundan dönmüşse vardıyanı üstlenebilir. Ve ders programım ayarladığımızda Arthur senin yerine bakabilir. Zaten, şey, seni bir iki gece daha beklemiyorduk.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Beni haberdar et. Bu berbat bir mesele.”

Geneviève adamla aynı fikirdeydi. “Yerlileri yatıştırmak için neler yapabileceğime bir bakacağım. Lestrade bir ayaklanma bekliyor.”

Polis sinsi ve utanmış göründü. Geneviève yeni-doğmuşla dalga geçtiği için bir anlığına mahcup oldu. Haksızlık ediyordu.

“Elimden bir şeyler gelebilir. Yeni-doğmuş kızlardan bazılarıyla konuşurum. Dikkatli olmalarım sağlayabilir, bir şeyler bilen biri var mı diye bakarım.”

“Pekala, Geneviève. İyi şanslar. Lestrade, iyi akşamlar.”

“Dr. Seward,” diyen dedektif şapkasını taktı, “iyi geceler.”

KARANLIK SONRASI

Florence Stoker hizmetçiyi çağdırmaktan ziyade misafirlerinin dikkatini çekmek için minik çingırağını çaldı. Alet alüminyumdu, gümüş *değil*. Çay içme ve konuşma sesleri kesildi. Misafirler, ev sahibelerine dinleyicilik yapmak üzere döndüler.

“Bir duyurumuz var,” diye ilan etti Florence. O kadar şendi ki genelde azimle bastırıldığı Clontarf aksanı sesine karışıyordu.

Beauregard ansızın kendi içinde kapana kısıldı. Kolunda Penelope varken bu daveti reddedecek hali yoktu, fakat durum bir anda değişmişti. Aylardan beri bir uçurumun kenarında bo-calıyordu. Şimdiyse içten içe haykırarak dibinde sivri kayaların bulunduğuna şüphe olmayan boşluğa düşmekteydi.

“Bayan Churchward,” diye başladı Beauregard, sonra genzi-ni temizlemek için duraksadı, “Penelope bana büyük bir onur bahşederek...”

Salondaki herkes neler söyleneceğini aynı anda anladı, fakat Beauregard’ın hâlâ kelimeleri sarf etmesi gerekiyordu. Adam, Florence’in zarif kaselerde Çin usulü servis ettiği soluk çaydan bir yudum daha içebilmeyi dilemekteydi.

Sabırsızlanan Penelope, cümleyi onun yerine tamamladı. “Evleniyoruz. Gelecek sene baharda.”

Kadın narin eliyle onunkini kavrayarak sıkıca tuttu. Çocukken en çok “ama *şimdi* istiyorum” tabirini kullanırdı. Beauregard’ın yüzü kıpkırmızı kesilmiş gibiydi. Bu çok saçmay-

dı. Adam hiç de mutluluktan havalara uçan birine benzemiyordu. Beauregard daha önce de evlenmişti... Penelope'den önce Pamela'yla. Diğer, yaşça daha büyük Bayan Churchward'la. Bu durum dedikodulara yol açmış olmalıydı.

"Charles," dedi Godalming Lordu Arthur Holmwood, "tebrikler."

Keskin bir ifadeyle sırttan vampir, adamın diğer elini hızla yukarı aşağı salladı. Beauregard, Godalming'in ölmeyenlere özgü kavrayışının ne kadar ezici olduğunu bildiği fikrindeydi.

Nişanlısı, hanımlar tarafından elinden alındı ve etrafı sarıldı. Gözlüğü ve karmakarışık saçları sayesinde kusursuz Penelope'nin en yakın sırdaşı olan Kate Reed, kadının oturmasına yardım edip onu hayranlığa boğdu. Bu sim kendisinden sakladığı için dostunu payladı. Penelope tatlı mizacını terk ederek ona kafa şişirmemesini söyledi. O yeni kadınlardan biri olan ve Tit-Bits dergisinde bisikletlerle ilgili yazılar yazan Kate, şimdilerde "havalı lastik" diye bir şey sebebiyle çok heyecanlıydı.

Penelope hasta olduğunu veya bebek beklediğini duyurmuşçasına yoğun bir ilgiye maruz kalıyordu. Penelope bir ortamda bulunduğu zaman akıllardan hiç çıkmayan Pamela doğum yaptığı sırada, gözlerini acıdan sımsıkı yummuş bir halde ölmüştü. Yedi sene evvel, Jagadhri'de. Doğurduğu oğlan çocuğu da annesinin ardından bir hafta bile yaşamamıştı. Beauregard o budala istasyon doktorunu vurup öldürmemek için uzun uzadıya ikna edildiğini hatırlamaktan hoşlanmıyordu.

Florence o esnada geriye kalan tek hizmetçisi Bessie'yle konuşmaktaydı. Bayan Stoker kara gözlü kızı özel bir görevle oradan yolladı.

Sırttan Amerikalı ressam Whistler, Godalming'i dirsekleyerek Beauregard'ın koluna şaka yollu vurdu.

"Senden umut yok, Charlie," dedi adam, kalın bir puroyu Beauregard'a doğru sallayarak. "İyi bir adamı daha düşmana kaptırdık."

Beauregard tebessümünü başarıyla korudu. Aslında nişanlandığını Bayan Stoker'ın karanlık sonrası davetinde ilan etmek gibi bir niyeti yoktu. Zaten Londra'ya döndüğünden beri bu tür buluşmalara daha az misafirlik eder olmuştu. Sosyal ve tanınmış kişileri ağırlamasıyla ünlü Florence bu özelliğini korusa da ortadan kaybolan kocası hâlâ kafaları kurcalıyordu. Hiç kimse resmi sansür konusunda Saray Nazırı'yla yaptığı bir münakaşanın ardından Devil's Dyke'a kapatıldığı söylenen Bram'i soruşturacak cesarete ya da acımasızlığa sahip değildi. Bram'in kellesinin sarayın önünde Van Helsing'inkine katılmasını önleyen tek şey, nüfuzlu patronu Henry Irving'in araya girmesi olmuştu. Penelope'nin ısrarıyla epey küçülmüş bu misafir grubuna katılmış olan Beauregard, daha başka eksiklikler de fark etti. Godalming'in dışında hiç vampir yoktu. Florence'in eski misafirlerinden pek çoğu -özellikle de Irving ile onun baş aktristi olan emsalsiz Ellen Terry- dönüşmüştü. Düzenlediği karanlık sonrası davetlerde münazaraları teşvik eden ev sahibi, siyasete ilgi duymadığını sık sık belirtmesine rağmen ötekilerin Cumhuriyetçi fikirlerin söylentisiyle bile ilişkilendirilmek istemedikleri tahmin ediliyordu. Kendisinden çok daha zeki erkekleri ve kısmen daha az güzel kadınları çevresinde toplamaya yönelik yorulmak bilmez çabası Beauregard tarafından biraz sinir bozucu bulunan Florence, dünyanın güneş etrafında dönmesini nasıl sorgulamıyorsa Kraliçe'nin egemenliğini de aynı şekilde kabulleniyordu.

Bessie tozlu bir şişe şampanyayla geri geldi. Herkes belli etmeden çay kaselerini ve tabaklarını bıraktı. Florence hizmetçiye minik bir anahtar verdi ve kız bir vitrinli dolabı açarak küçük bir bardak ormanını gözler önüne serdi.

"Kadeh kaldırmalıyız," dedi Florence ısrarla. "Charles ile Penelope'ye."

Penelope yine nişanlısının yanında bitti ve elini sıkıca tutarak onunla gösteriş yaptı.

Şişe Florence'e aktarıldı. Florence ona hangi ucunun açılacağını bilememiş gibi kararsızca baktı. Normalde tıpa çıkarma görevini bir uşağa hallettirirdi. Kadın bir an için kararsızlığa düştü. Godalming akıcı bir zarafeti zahmetsiz bir süratle birleştirerek devreye girdi ve yaklaşıp şişeyi ondan aldı. Godalming, Beauregard'ın gördüğü ilk vampir değilse de dönüşümünden beri en bariz değişeniydi. Çoğu yeni-doğmuş, sınırlarıyla ve kabiliyetleriyle bocalarken Lord Hazretleri, nesilleri kapsayan yetiştirilişin verdiği itidalle yeni durumuna mükemmel bir uyum sağlamıştı.

"İzninizle," dedi adam, garson edasıyla koluna bir peçete sererek.

"Teşekkürler, Art," diye geveledi Florence. "Öyle takatsizim ki..."

Adam uzun köpekdişlerinden birini göstererek tek taraflı bir tebessüm etti ve tırnaklarından birini tıpaya batırdı, sonra da yazı tura atar gibi onu şişenin ağzından fırlatıp attı. Şampanyanın fışkırmasıyla birlikte Godalming, Florence'in şişenin altında tuttuğu bardakları doldurdu. Lord Hazretleri kendisine yöneltilen hafif alkışı yakışıklı bir sırıtişle kabullendi. Godalming ölü bir adama göre adeta hayat doluydu. Salondaki her kadının gözü vampirin üzerindeydi. Nişanlısının da buna istisna olmadığı Beauregard'ın gözünden kaçmadı.

Penelope kuzenine pek benzemiyordu. Yine de Pamela'nın bir sözünü dile getirip müteveffa eşinin tavırlarıyla birebir örtüşen ufak tefek hareketler yaparak Beauregard'ı hazırlıksız yakaladığı zamanlar yok değildi. Tabii bir de Churchwardlara özgü ağzı ve gözleri vardı. Beauregard'ın on bir yıl önceki ilk evliliği sırasında Penelope dokuz yaşındaydı. Beauregard önlük ile denizci şapkası takan, ailesini ustaca idare ederek ev halkını parmağında oynatan biraz yaramaz bir çocuk anımsıyordu. Hatıraları arasında Pamela'yla beraber terasta oturmaları ve küçük Penny'nin alay ederek bahçıvanın oğlunu ağlat-

masını seyretmeleri de vardı. Müstakbel gelini hâlâ kadife bir ağzın içinde saklı sivri bir dile sahipti.

Bardaklar dağıtıldı. Penelope kendi bardağını nişanlısının elini bir anlığına bile bırakmadan almayı başardı. Ganimetini kaçırmak gibi bir niyeti yoktu.

Kadeh kaldırma işini elbette ki Godalming üstlendi. Vampir bardağım kaldırdığında içindeki köpükler ışığı yakaladı. “Bu benim için üzücü bir an, çünkü yenilgiye uğradım,” dedi vampir. “Bir kez daha yakın dostum Charles Beauregard tarafından mağlup edildim. Kendimi asla toparlayamayacak olsam da Charles’ın benden daha iyi bir adam olduğunu itiraf ediyorum. Sevgili Penny’me iyi bir kocanın etmesi gerektiği gibi hizmet edeceğinden eminim.”

Tüm bakışların üzerinde toplandığı Beauregard huzursuzluğa kapıldı. Bakılmaktan hoşlanmıyordu. Onun mesleğinde herhangi bir ilgiye maruz kalmak hiç de akıllıca değildi.

“Güzel Penelope’nin şerefine,” diye kadeh kaldırdı Godalming, “ve de takdire değer Charles’ın...”

“Penelope’nin ve Charles’ın şerefine,” diye geldi yankı.

Burnu şampanyanın köpükleriyle gıdıklanan Penelope bir kedi gibi kıkırdadı ve Beauregard beklenmedik büyüklükte bir yudum içti. Herkes şampanyasını yudumlarken Godalming kendi kadehini dudaklarına bile değdirmeden tepsiye geri bıraktı.

“Üzgünüm,” dedi Florence. “Unutkanlık ettim.”

Ev sahibi yeniden Bessie’yi çağırdı.

“Lord Godalming şampanya içmez,” diye açıkladı kıza. Bessie anlayarak bluzunun kolunu sıyırdı.

“Teşekkürler, Bessie,” dedi Godalming. Öpecekmiş gibi kızın elini tuttu, sonra da falına bakmak istercesine o eli ters çevirdi.

Beauregard mide bulantısına kapılmadan edemediyse de başka hiç kimse durumdan haberdar olduğunu bile gösterme-

di. Adam içlerinden kaçının bir kayıtsızlık havasına büründüğünü, kaçınınsa Arthur Holmwood'un dönüştüğü şeyin huylarına cidden alıştığını merak etti.

"Penelope, Charles," dedi Godalming, "şerefimize içiyorum..."

Godalming bir kobranunkiler gibi çene eklemleriyle ağzını kocaman açarak Bessie'nin bileğine yapıştı ve sivri kesici dişleriyle deriyi hafifçe deldi. Sonra da akan kanı yaladı. Misafirler adeta büyülenmişlerdi. Penelope nişanlısına iyice sokuldu. Yanağını adamın omzuna bastırsa da gözlerini Godalming ile hizmetçiden ayırmadı. Ya soğukkanlı görünmeye çalışıyor, ya da vampirin beslenmesinden rahatsızlık duymuyordu. Godalming kanı yalarken Bessie düşecekmiş gibi ayakları üzerinde sallandı. Gözleri acı ile zevk arası bir hisle kırpıştı, en sonunda da bayıldı. Godalming bileğini bırakarak onu özverili bir Don Juan gibi ustaca yakaladı ve kızı ayakta tuttu.

"Kadınlar üzerinde böyle bir etkim vardır," dedi, kanlı dişlerini göstererek. "Bu yüzden az çekmedim değil."

Bir divan bularak baygın haldeki Bessie'yi onun üstüne bıraktı. Kızın yarası kanamıyordu. Godalming fazla içmiş benzemiyordu. Beauregard, bu kadar sakin karşıladığına göre kızın daha önce de emildiğini düşündü. Hizmetçisinin misafirperverliğini rahatça Godalming'e teklif eden Florence kızın yanına oturdu ve bileğinin etrafına bir mendil sardı. Eylemi bir ata kurdele takar gibi yapıyor, şefkat göstermesine rağmen endişeli bir hal sergilemiyordu.

Beauregard kısa bir baş dönmesi yaşadı.

"Ne oldu, canımın içi?" diye sordu Penelope, kolunu ona dolayarak.

"Şampanyadan," diye yalan söyledi adam.

"Hep şampanya mı içeceğiz?"

"Sen istediğin sürece."

"Bana ne kadar iyi davranıyorsun, Charles."

“Olabilir.”

Pansumanı bitiren Florence yine etraflarında dolanıyordu.

“Hadi ama,” dedi kadın. “Düğünden sonra böyle şeyler için bol bol vaktiniz olacak. O zamana kadar bencillik etmemeniz ve kendinizi bizlerle paylaşmanız lazım.”

“Kesinlikle,” dedi Godalming. “Öncelikle ben, yenik düşmüş şövalye olarak hakkımı almak durumundayım.”

Beauregard şaşırdı. Godalming bir mendille dudaklarındaki kanı silmişse de ağzı hâlâ parlıyordu ve üst dişleri pembemsi bir renkteydi.

“Bir öpücük,” diye açıkladı Godalming, Penelope’nin elini tutarak. “Gelinden bir öpücük talep ediyorum.”

Beauregard neyse ki Godalming’in görüş alanının dışında olan elini bir kılıcın kabzasını kavrarcasına sıktı. Bir tehlike seziyordu; tıpkı Natal’dayken korunmasız bacağına dünyadaki en ölümcül sürüngen olan bir kara mamba yaklaştığı zamanki gibi. Kılıcıyla yaptığı kontrollü bir hamle, kendisine bir zarar gelmeden önce yılanın zehirli başını gövdesinin geri kalanından ayırmıştı. O olayda sinirlerine minnet duymak için iyi bir sebebi vardı; şimdiyse kendi kendine aşırı tepki gösterdiğini söylüyordu.

Godalming kadını yakınma çekti ve yanağını kendi ağzına doğru döndürdü. Uzun bir saniye boyunca dudaklarını Penelope’nin suratına bastırdı. Ardından onu bıraktı.

Diğerleri de etraflarında erkekli kadınlı toplanarak daha başka öpücükler sundular. Penelope bir hayranlık selinin içinde boğulur gibiyse de bunu iyi göğüsledi. Beauregard onu hiç bu kadar güzel veya Pamela’ya benzer görmemişti.

“Charles,” dedi Kate Reed, yanına gelerek. “Bilirsin... şey, tebrikler... falan filan. Harika bir haber.”

Yüzü kıpkırmızı kesilen zavallı kızın alnı terden sıırıslıydı.

“Katie, teşekkürler.”

Beauregard kadını yanağından öperken Kate'in ağzından, "Tanrım," lafı çıktı.

Kadın hafif bir sırtıyla Penelope'yi işaret etti. "Gitmem gerek, Charles. Penny istiyor ki..."

Penelope'nin zarif parmağındaki fevkalade yüzüğe bakmak için oraya çağrıldı.

Beauregard ile Godalming pencerenin önünde, grubun uzağındaydılar. Dışarıda yükselmiş olan ay, sisin üzerindeki hafif bir parıltıdan ibaretti. Beauregard, Stoker evinin parmaklıklarından başka pek bir şey göremiyordu. Kendi evi Cheyne Walk'un daha aşağısındaydı; boşlukta dönüp duran sarı bir duvar, binayı hiç var olmamış gibi gözlerden saklıyordu.

"Cidden, Charles," dedi Godalming, "tebrik ederim. Sen ve Penny çok mutlu olacaksınız. Bu bir emirdir."

"Art, teşekkürler."

"Senin gibilere ihtiyacımız var," dedi vampir. "Yakında dönüşmen gerek. İşler iyice heyecan verici bir hal alıyor."

Bu konu daha önce de açılmıştı. Beauregard dilini tuttu.

"Tabii Penny de," diye üsteledi Godalming. "Nişanlın bir içim su. Onunki gibi bir güzelliğin silinip gitmesine göz yumulmamalı. Öyle bir şey suç sayılır."

"Bunu düşünceğiz."

"Fazla düşünmeyin. Yıllar geçip gidiyor."

Beauregard şampanyadan daha sert bir şey içmiş olmayı diliyordu. Godalming'e bu kadar yakinken yeni-doğmuşun nefesinin tadım alır gibiydi. Vampirlerin leş gibi bir koku yaydıkları doğru değilse bile havaya aynı anda hem tatlı hem de keskin bir şey hakimdi. Ve bazen Godalming'in gözlerinin ortasında minik kan damlalarını andıran kırmızı noktalar belirip kayboluyordu.

"Penelope bir aile isteyecektir." Beauregard vampirlerin klasiik anlamda doğum yapamadıklarını biliyordu.

"Çocuklar mı?" dedi Godalming, bakışlarını Beauregard'a

dikerek. “Ebediyen yaşayabildikten sonra çocuklara ne gerek var?”

Beauregard rahatsız olmuştu. Aslında bir aile isteyip istemediğinden emin değildi. Mesleğinin sağı solu belli olmuyordu ve Pamela’nın başına gelenlerden sonra...

Godalming tarafından zindeliği emiliyormuşçasına kafasının içi yorgundu. Bazı vampirler kan içmeden de beslenebilirler, bedensel geçişimle başkalarının enerjisini özümseyebilirlerdi.

“Bize senin gibi adamlar lazım, Charles. Ülkeyi güçlü kılmak için elimize bir fırsat geçti. Becerilerine ihtiyaç duyulacak.”

Beauregard, Taht’a hizmet ederken ne gibi beceriler geliştirdiğine dair bir fikir sahibi olsaydı, vampirin oldukça şaşıracağı tahmin ediyordu. Hindistan’ın ardından Şanghay’daki Uluslararası Yerleşim’de ve Mısır’da, Lord Cromer’in emrinde bulunmuştu. Yeni-doğmuş elini onun koluna koyup hararetle sıktı. Beauregard neredeyse parmaklarını hissedemiyordu.

“İngiltere’de asla köle olmayacak,” diye sözlerini sürdürdü Godalming, “fakat sıcak kalanlar elbette bize hizmet edecekler; tıpkı harikulade Bessie’nin bana ettiği gibi. Uyanık ol, yoksa kendini ordudaki kahrolası suçularınkine benzer bir konumda buluverirsin.”

“Hindistan’dayken çoğu kimseden daha düzgün bir suçu tanımıştım.”

Florence imdadına yetişerek onları gruba geri götürdü. Whistler, John Ruskin ile arasındaki husumette son yaşananları anlatıyor, eleştirmeni acımasızca yerden yere vuruyordu. Gölgede kalmaktan minnet duyan Beauregard bir duvarın yakınında durarak ressamın gösterisini izledi. Florence’in karanlık sonrası davetlerinin ‘yıldızı’ olmaya alışık Whistler, Beauregard’ın duyurusunun yarattığı ilginin geride kalmasından memnundu. Penelope ise kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Beauregard'ın izleyecek münasip bir yol seçip seçmediğini, hattâ bu kararı kendisinin verip vermediğini yeniden düşünmek için yeterince sebebi vardı. O, Çin çayı ile dantel örtüler arasında tezgahlanan ve kendisini kadınsı bir ağa hapsedecek olan bir komplonun kurbanıydı. Mayıs ayında dönüş yaptığı Londra, üç yıl önce geride bıraktığından çok daha farklıydı. Şöminenin üzerinde vatansever bir resim asılıydı: Yeniden tumbul ve genç gözüken Victoria ile gür bıyıklı, kısl gözslü kocası. Bilinmeyen ressam, Whistler'ın üstünlüğüne karşı bir tehdit teşkil etmemekteydi. Charles Beauregard, Kraliçesine hizmet ediyor ve aynı şekilde onun kocasına da hizmet etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Tam Whistler çoğunlukla kadınlardan oluşan grup için uygunsuz kaçabilecek, nefret ettiğı düşmanın uzun zaman önceki evliliğinin feshiyle ilgili gülünç bir iddiada bulunacakken kapı zili çaldı. Ressam bu kesintiye sinirlenmesine karşın konuşmaya devam etti. Florence de sinirlendi, zira Bessie böyle önemsiz bir iş için müsait değildi. Ev sahibesi kapıya bizzat bakmak amacıyla salondan alelacele ayrıldı.

Beauregard o sırada Penelope'nin önlere yakın bir yerde oturduğunu, Whistler'ın dokundurmalarını anlarmış gibi yaparak hoş bir sesle güldüğünü fark etti. Bileklerini gece ceketinin sırtında çaprazlamış olarak kadının sandalyesinin arkasında duran Godalming, sivri parmak uçlarıyla kumaşı kırıştır-maktaydı. Arthur Holmwood artık Beauregard'ın İngiltere'den ayrılmadan önce tanıdığı adam değildi. Dönüşümünden kısa zaman önce bir skandal yaşanmıştı. Prens Hazretleri, Londra'ya ilk geldiğı sıralarda Bram Stoker gibi Godalming de yanlış tarafta yer almıştı. Şimdi yeni iktidara olan sadakatini ispatlaması gerekiyordu.

"Charles," dedi Florence, Whistler'ı yeniden rahatsız etmeyecek kadar alçak bir sesle. "Adamın biri seni soruyor. Kulübünden geliyormuş."

Kadın ona bir kartvizit verdi. Kartvizitin üzerinde bir kişinin ismi yerine iki basit sözcük bulunuyordu. DİYOJEN KULÜBÜ.

“Bu bir çağrı,” diye açıkladı Beauregard. “Penelope’den benim adıma özür dile.”

“Charles...?”

Adam koridora çıktı. Florence de hemen arkasından onu takip etti. Beauregard pelerinini, şapkasını ve bastonunu aldı. Bessie bir süre daha işinin başına dönemeyecekti. Adam, Florence’in itibarı için misafirlerin ayrılık vakti geldiğinde hizmetçinin onları yolcu edebilmesini umdu.

“Art’ın Penelope’yi evine bırakacağından eminim,” dedi, der demez de bu öneriden pişman oldu. “Veya Bayan Reed’in.”

“Ciddi bir şey mi var? Bu kadar çabuk ayrılman gerekmediğinden eminim...”

Ağzı sıkı bir adam olan haberci sokakta bekliyordu. Yanındaki kaldırıma da bir at arabası yanaşmıştı.

“Zamanım hep bana ait olmuyor, Florence,” Kadının elini öptü. “Nezaketin ve konukseverliğin için teşekkür ederim.”

Beauregard, Stokerların evinden çıkarak kaldırımını aştı ve arabaya bindi. Yan kapıyı açık tutmakta olan haberci de ona katıldı. Arabacı gidecekleri yeri biliyordu ve hemen yola koyuldu. Beauregard, Florence’in soğuğa karşı evinin kapısını kapattığını gördü. Sis daha da yoğunlaşırken başını evden çevirdi ve kendini arabanın ritmik hareketine bıraktı. Haberci hiçbir şey söylemedi. Her ne kadar Diyojen Kulübü’nden gelen bir çağrı iyi bir haber olamayacaksa da Beauregard, Florence’in salonundan ayrıldığına ve misafirlerinden uzaklaştığına sevinmiyordu.

COMMERCIAL SOKAK'TA HÜZÜN

Commercial Sokağı Polis Karakolu'na vardıklarında Lestrade, kadını Frederick Abberline'la tanıştırdı. Komiser Yardımcısı Dr. Robert Anderson'ın ve Başmüfettiş Donald Swanson'un göz yummasıyla, devam eden soruşturmayı Müfettiş Abberline yönetmekteydi. Polly Nichols ve Annie Chapman davalarını alışıldık kararlılığıyla idare etmesine rağmen kayda değer bir sonuç alamayan sıcak dedektifin sırtına şimdi de Lulu Schön ve ortaya çıkabilecek yeni kurbanlar yüklenmişti.

"Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye teklifte bulundu Geneviève.

"Ona kulak ver, Fred," dedi Lestrade. "işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bilir."

Etkilenmediği açıkça anlaşılan Abberline, kibar davranmaktan zarar gelmeyeceğinin farkındaydı. Geneviève gibi o da Lestrade'in kadını niçin bu davaya karıştırmak istediğini bilmiyordu.

"Onu bir uzman gibi düşün," dedi Lestrade. "Geneviève vampirleri tanır. Ve bu dava vampirlerle ilgili."

Müfettiş elini sallayarak teklifi reddettiye de odadaki birkaç komiser muavininden biri -"Sırtı Dik Johnny" dedikleri William Thick- kafa sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. İlk cinayetin ardından Geneviève'i sorgulayan adamın takım elbiseler konusundaki zevki içler acısı olsa da itibarını hak edecek kadar adil ve akıllı birine benziyordu.

“Gümüş Bıçak kesinlikle bir vampir avcısı,” diye lafa girdi Thick. “Hırsızlığı örtbas etmek için cinayet işleyen bir dış taciri değil.”

“O kadarını bilmiyoruz,” diye çıkıştı Abberline. “Ve bu dediklerini *Police Gazette* dergisinde okumak istemiyorum.”

Haklılığından emin olan Thick sessiz kaldı. Görüşme sırasında komiser muavini şahsen, Gümüş Bıçak’ın, Vlad Tepes’in çocukları tarafından haksızlığa uğratıldığını düşündüğüne -ya da büyük ihtimalle sahiden uğratıldığını- inandığını dile getirmişti. Türünün neler yapabileceği konusunda uzman olan Geneviève onunla hemfikir olmuştu, fakat yapılan tanımlama Londra’daki o kadar çok kimseye uyuyordu ki öyle bir teori-den yola çıkarak bir şüpheli listesi oluşturmak hiçbir sonuç vermezdi.

“Bence Muavin Thick haklı,” dedi kadın oradaki polislere.

Lestrade’in bunu onaylamasına rağmen Abberline, evcil muavini George Godley’e bir emir vermek üzere döndü. Geneviève başını çevirip Thick’e gülümsedi ve polisin ürperdiğini gördü. Çoğu sıcak gibi Thick de soylar hakkında, vampirliğin sayısız çeşitliliği ve aşaması hakkında Prens Hazretleri’nin yeni-doğmuş sürüsünden bile daha az şey biliyordu. Thick ona baktığında sadece bir vampir görmekteydi... Tıpkı kızını dönüştüren, karısının ırzına geçen, kendisinin alması gereken terfiyi alan, dostunu öldüren kan emici gibi birini. Geneviève adamın geçmişini bilmese de teorisinin kişisel tecrübelerle dayandığını, katilin güdülerini anlayabildiği için tahmin ettiğini düşündü.

Abberline gününü cinayet mahalline ilk ulaşan inzibatları sorgulayarak, sonra da olay yerini bizzat inceleyerek geçirmişti. Önceki cinayetlerle ilişkili bir şeye hemen rastlamamıştı ve hattâ Schön’ün sahiden de Whitechapel Katili diye anılan adamın başka bir kurbanı olduğuna yönelik bir beyanda bulunmaktan kaçmıyordu. Toynbee Yurdu’ndan buraya yaptıkla-

n kısa yürüyüşte gazeteci çocukların Gümüş Bıçak hakkında bağırıklarını duymuşlardı; fakat resmi palavraya göre yalnızca Chapman ile Nichols'un aynı el tarafından öldürüldüğü belliydi. Basında adı geçen çözilememiş muhtelif davaların -Tabram'a, Smith'e ve diğerlerine şimdi Schön de katılmıştı-bambaşka suçlar olması mümkündü. Gümüş Bıçak'ın yakın çevrede bile cinayet denen şeyin patentini elinde tuttuğu söylenemezdi.

Lestrade ile Abberline bir köşeye çekilip kafa kafaya verdiler. Ne zaman bir vampirle tokalaşma ihtimali ortaya çıksa Abberline -farkında olmadan?- elleriyle yapacak başka şeyler buluyordu. O bir pipo yakıp dinlerken Lestrade bir şeyleri parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. H Dairesi Cezai Kovuşturma Şubesi başkanı Abberline ile Lestrade arasındaki bir yetki anlaşmazlığı yakın gözükmekteydi. Scotland Yard'dan gelerek meseleye burnunu sokan Lestrade'in Dr. Anderson'ın casuslarından biri olduğu ve Swanson tarafından sahadaki dedektifleri kolaçan ederek ne zaman bir başarı kazanılacak olsa o başarıyı üstlenmekle, sonuç alınmadığında da göze batmakla görevlendirildiği düşünülüyordu. Anderson, Swanson ve Lestrade sanki müzikhollerdeki İrlandalı, İskoç ve İngiliz üçlüsüydü ve *Punch* dergisinde Weedon Grossmith tarafından bu şekilde, bir cinayet mahallinde birbirlerinin ayağına dolanırken, ipuçlarını yok ederek Fred Abberline'ı andıran yerel bir aynasızın asabını bozarlarken resmedilmişlerdi. Geneviève aynı hikâyelerdeki Fransız kızının ideal bir örneği sayılamayacak kendisinin de bu çerçeveye oturtulup oturtulmadığını merak etmekteydi. Yoksa Lestrade onu bir arabulucu olarak mı kullanmak istiyordu?

Geneviève daha şimdiden kalabalık denebilecek bekleme odasına bakındı. İki de bir açılan kapılardan içeri sisli esintiler giriyor, sonra o kapılar çarparak kapanıyordu. Dışarıdaysa muhtelif çıkar grupları bulunuyordu. Aziz George Haçı'nı bay-

rağında taşıyan bir Selamet Ordusu topluluğu, vampiroğullarını Tanrı'nın adaletine havale ederek Gümüş Bıçak'ı İsa'nın iradesinin hakiki bir yansıması olarak gösteren bir vaizi desteklemekteydi. Konuşmacıların tekelindeki Torquemada bir yandan çeşitli sosyalist ve Cumhuriyetçi cemiyetlere mensup, üstü başı yırtık pırtık hippilerden oluşan profesyonel isyancılarca rahatsız ediliyor, bir yandan da pahalı öpücükler ile hızlı bir dönüşüm teklif eden suratı boyalı bir vampir kadınlar kümesinin alaylarına hedef oluyordu. Sadece birkaç şilin karşılığında ölümsüzlük satın alarak bir sokak sürtüğünün dölü olmak için para ödeyen pek çok yeni-doğmuş mevcuttu.

“Şu peder beyefendi kim oluyor?” diye Thick'e sordu Genevieve.

Komiser muavini dışarıdaki ayaktakımına bir göz atıp homurdandı. “Kahrolası bir baş belası, Bayan. Adının John Jago olduğunu söylüyor.”

Brick Caddesi'nin yukarı ucundaki bir varoş olan Jago, minik evlerden ve aşırı kalabalık odalardan oluşan adı kötüye çıkmış bir suç ormanıydı. Doğu Yakası'ndaki en berbat kenar mahalle olduğuna hiç şüphe yoktu.

“En azından oradan geliyor. Cehennemden bahsederek bir yosmaya kazık saplamanın iyi ve haklı bir şey olduğuna dair insanları inandırıyor. Halkı galeyana getirmek suçundan sene boyunca buraya girip çıktı. Ve tek tük adam yaralamayla beraber sarhoş bir halde kamu düzenini bozmaktan da.”

Jago üşütük bir bağnaz olmasına rağmen kalabalığın bir kısmı onu can kulağıyla dinliyordu. Birkaç sene önce olsa Yahudilere, Fenianlara¹ veya Heathen Chine'e² karşı vaaz verirdi. Şimdiyse hedefi vampirlerdi.

“Ateş ve kazık,” diye haykırdı Jago. “Kirli sülükler, Cehennem'den kovulmuşlar, kanla şişmiş süprüntüler. Hepsi

1 İngiltere'den ayrılmak için kurulmuş gizli bir İrlanda devrim örgütünün üyeleri, -çn

2 Amerikalı yazar Bret Harte'nin bir anlatı şiiri.

de ateş ve kazıkla yok edilmeli. Hepsi de arındırılmalı.”

Vaizin şapkalarla bağış toplayan birkaç adamı vardı. Adamlar gasp ile rica arasındaki çizgiyi bulandıracak kadar kabaydılar.

“Para sıkıntısı çektiği söylenemez,” diye yorum yaptı Thick.

“Ekmek bıçağını gümüş kaplatacak kadar mı?”

Thick bu ihtimali daha önce düşünmüştü. “Polly Nichols’un karnı değiştiği sırada Jago’nun ateşli bir vaaz verdiğini iddia eden beş Hristiyan Haçlısı var. Annie Chapman olayında da öyle. Bahse girerim geçen gece için de aynıdır.”

“Vaaz vermek için tuhaf bir saat sayılmaz mı?”

“İlk cinayette sabah ikiyle üç, ikincisindeyse beşle altı arası,” diye doğruladı Thick. “Pembe ipler ve balmumuyla aşırı süslü bir tatlıya benziyor, değil mi? Tabii artık hepimiz gece kuşu olmak zorunda kalıyoruz, o ayrı.”

“Muhtemelen sizin de düzenli aralıklarla gece boyunca çalışmanız gerekiyordur. Hiç saat beşte din iman vaazları dinlemek istediğiniz oluyor mu?”

“En karanlık vakit, şafağın hemen öncesidir derler.” Thick alaycı bir sesle gülüp ekledi: “Hem zaten günün hangi saati olursa olsun John Jago’yu dinlemek istemem. Özellikle de Pazar günleri.”

Thick dışarı çıktı ve kalabalığın arasına karışarak vaziyeti yokladı. Boşta kalan Geneviève, Yurt’a dönüp dönmemesi gerektiğini düşündü. Girişte görevli komiser muavini saatini kontrol etti ve karakolun düzenli müşterilerinin salıverilmesini emretti. Bir grup pespaye erkek ve kadın, içeri atıldıklarında olduklarından biraz daha ayık bir halde hücrelerden çıkarıldı. Resmen serbest bırakılmak için yan yana dizildiler. Geneviève çoğunu tanıdı: Gecelerini nezarethane, Düşkünler Reviri ve Toynbee Yurdu arasında mekik dokuyarak geçiren, daima bir yatak ve bedava bir yemek arayışında olan pek çok kimse - hem sıcak hem vampir- mevcuttu.

“Bayan Dee,” dedi bir kadın. “Bayan Dee...”

Çoğu kimse “Dieudonné” ismini telaffuz etmekte zorlandığı için Geneviève genellikle onun kısaltmasını kullanırdı. Whitechapel’in pek çok sakini gibi onun da alışılmıştan daha fazla adı vardı.

“Cathy,” dedi kadın, yeni-doğmuşu selamlayarak, “sana iyi davranılıyor mu?”

“Hem de pek iyi,” dedi kadın, görevli muavine yaltaklanarak. “Burası ikinci bir ev gibi.”

Cathy Eddowes’in vampir hali, sıcak olduğu zamankinden daha iyi gözüküyordu. İçki ve dışarıda geçen geceler yüzünden iyice yıpranmış bir haldeydi; gözlerindeki ve saçlarındaki kırmızı parıltı, kalın bir pudra tabakasının altındaki tenine baskın gelemiyordu. Sokaklardaki çoğu kimse gibi Cathy de hâlâ kan karşılığında vücudunu satmaktaydı. Muhtemelen müşterilerinin kanı, onun sıcak halinin felaketi olan içkiler kadar alkol ağırlıklıydı. Yeni-doğmuş saçlarını düzeltti ve gür buklelerini geniş suratından uzak tutacak kırmızı bir kurdeleyle onları topladı. Elinin tersinde iltihaplı bir yara vardı.

“Dur şuna bir bakayım, Cathy.”

Geneviève bunun gibi izleri daha önce de görmüştü. Yeni-doğmuşların dikkatli olmaları gerekiyordu. Sıcaklardan daha güçlüyseler de besinlerinin büyük bölümü bozuktu. Hastalık hâlâ bir tehlikeydi; Prens Hazretleri’nin Kara Öpücüğü, ne şekilde olursa olsun bir kimsenin sıcak hayattan ölmeyenliğe taşıdığı hastalıklarda garip bir değişime yol açıyordu.

“Üzerinde bu yaralardan çok var mı?”

Cathy başını iki yana sallamasına rağmen Geneviève onun evet demek istediğini anladı. Kadının elinin tersindeki kırmızı iltihaptan berrak bir sıvı akmaktaydı. Sıkı korsesinin üzerindeki nemli lekeler daha fazlasının da olduğunu gösteriyordu. Cathy şalını anormal bir usulde takarak boynunu ve göğüslerinin bir kısmını örtmekteydi. Geneviève yünlü kumaşı çe-

kince pek çok ısıltılı yarayla karşılaştı ve bir akıntının keskin kokusunu aldı. Bir şeyin yanlış gittiği belliydi, fakat onun ne olduğunu öğrenmekten Cathy Eddowes'un ödü patlıyordu.

"Bu gece Yurt'a uğramaksın. Dr. Seward'u gör. O, Revir'de bulacaklarından daha iyi biri. Durumun için bir şeyler yapılabilir. Sana söz veriyorum."

"Bana bir şey olmaz, canım."

"Tedavi görmezsen olur, Cathy."

Cathy gülmeye çalıştı ve sallana sallana sokağa çıktı. Çizmelerinden tekinin topuğu eksik olduğundan komik bir tarzda topallıyordu. Başını kaldırıp şalını bir düşesin kürklü etolü gibi omuzlarına sardı ve Jago'nun Hristiyan Haçlıları'nın yanından geçerken kışkırtıcı bir şekilde kırıttı. Sonra da sislerin arasında kayboldu.

"Bir seneye kalmadan ölür," diye belirtti, suratının ortasında domuz burnu gibi bir çıkıntı bulunan yeni-doğmuş komiser muavini.

"Ancak ben bir şeyler yapmazsam," dedi Genevieve.

DİYOJEN KULÜBÜ

Beauregard Pall Mail Sokağı'ndaki sıradan bir bekleme odasına alındı. Bu kurumun kapısından şehrin en antisosyal ve istenmeyen adamları girip çıkardı. Üye listesinde Lordlar Kamarası'nın dışındaki en büyük eksantrik, merdümگیرiz, acayip ve sınır tanımaz insan topluluğuna rastlamak mümkündü. Beauregard'ın eldivenlerini, şapkasını, pelerinini ve bastonunu teslim ettiği suskun uşak onları bir girintideki rafa sıraladı. Uşak, pelerini Beauregard'ın omuzlarından alırken saygılı bir edayla adamın üstünü arayarak gizli bir tabanca veya bıçak taşımadığından emin oldu.

Görünüşte başkalarından uzak, paralı bir tecrit içinde yaşama özlemi çeken türde insanlar için kurulmuş olan, Whitehall'un sınırındaki bu alelade işletme aslında ondan çok daha fazlasıydı. Başlıca kural mutlak sessizlikti; bir bulmaca çözerken bıyık altından homurdanan kural ihlalcileri, yıllık aidatları geri ödenmeksizin kulüpten acımasızca atılıyorlardı. Nispeten kalitesiz bir çizme derisinden çıkacak tek bir gıcırta, bir kulüp mensubuna beş senelik gözaltı cezası verilmesi için yeterliydi. Altmış yıldır yan yana gelen üyeler bile birbirlerinin kimliğinden bütünüyle habersizdiler. Bu elbette ki saçma ve kullanışsız bir uygulamaydı. Beauregard okuma salonunda yangın çıkmasıyla sonuçlanacak bir senaryo hayal etti: Üyeler

dumanların içinde inatla oturuyorlar, etraflarını alevler sararken hiçbirini bağdırmaya cesaret edemiyordu.

Konuşmaya sadece iki kısımda izin vardı; üyelerin arada sırada vazgeçilmez misafirler ağırladıkları “Yabancılar Odası” ve onun kadar ünlü olmayan, en üst kattaki ses geçirmez “Süit Oda”. Süit, kulübü yöneten gizli örgütün; yani çoğunlukla düşük seviyedeki bazı resmi makamlardan Majestelerinin Hükümeti’yle bağlantılı bir grup insanın kullanımına ayrılmıştı. Bu idari örgüt, her biri dönüşümlü olarak başkanlık görevini yürüten beş kodamandan oluşuyordu. Beauregard’ın Diyojen Kulübü’nün emrinde olduğu on dört yıl boyunca örgütte dokuz kişi görev yapmıştı. Bir üye vefat ettiği zaman hemen aynı gün içerisinde yerine bir yenisi getirilirdi.

Beauregard bekletilirken görünmeyen gözler tarafından dikkatle izleniyordu. Fenian Dinamit Seferberliği sırasında Kulüp’e sızan Ivan Dragomiloff’un niyeti, bir toplantıyı basarak idari örgütün tamamını yok etmektir. Bir kapı görevlisi tarafından girişte oyalanan sözde iyi ahlaklı suikastçı, sıradan üyelerin rahatsız olmamaları ve boş yere heyecana kapılmamaları için ipile boğularak sessizce öldürülmüştü. Bir iki dakika sonra -tıkırdatarak huzuru bozan bir saat olmadığı için kestirmesi güçtü- uşak adeta telepatik bir emir doğrultusunda hareket ederek en üst kata çıkan alelaide merdivenin önündeki mor urganı kaldırdı ve başıyla Beauregard’a işaret etti.

Beauregard merdivenlerdeyken idari örgütün önüne çağrıldığı çeşitli zamanları hatırladı. Böyle bir çağrı kaçınılmaz olarak dünyanın uzak bir köşesine yolculuk yapmakla sonuçlanıyor ve Büyük Britanya’nın çıkarlarını etkileyen gizli meseleleri içeriyordu. Beauregard kendisinin diplomat ile ulak arası bir şey olduğunu düşünse de kimi zaman kaşif, hırsız, sahtekar veya kamu görevlisi gibi hareket etmesi de gerekiyordu. Diyojen Kulübü’nün yaptıkları, bazen dış dünyada Büyük Oyun olarak bilinirdi. Hükümetin görünmeyen işleri -parlamento-

larda veya saraylarda değil de Bombay'ın ara sokaklarında ve Riviera kumarhanelerinde yürütülen- ona farklı ve ilgi çekici bir kariyer sağlamasına karşın Beauregard, o kariyerin doğası gereği emekli olduktan sonra anılarını yazarak para kazanamayacaktı.

Beauregard uzaklarda Büyük Oyunla meşgul olurken, Vlad Dracula Londra'yı ele geçirmişti. Eflak Prensi ve Vampirler Kralı gelip Victoria'ya kur yaparak kadının kalbini çalmış, onu dul karalarından çıkmaya ikna etmişti. Sonra da dünyadaki en büyük imparatorluğu kendi zevkine göre yeniden şekillendirmişti. Beauregard, kraliçesine olan sadakatine ölümün bile müdahale edemeyeceğine dair ant imişse de o andı içerken kendi ölümünü kastettiğini sanmıştı.

Hah kaplı basamaklar gıcırdamıyordu. Kalın duvarlar dışarıdaki işlek şehrin gürültülerine geçit vermiyordu. Diyojen Kulübü'ne girmek, sağırlığı tecrübe etmek gibiydi.

Artık Büyük Britanya'yı Başkomutan unvanım da üstlenen Prens Hazretleri yönetiyor, kendi soyu onun her dileğini ve kaprisini yerine getiriyordu. Seçkin bir Karpatlı Muhafızlar bölüğü, Buckingham Sarayı'nın etrafında devriye gezmekle kalmayıp cehennem kakını iblisler gibi Batı Yakası'nın altını üstüne getiriyordu. Ordu, donanma, diplomatlar topluluğu, polis ve kilise hep Dracula'nın emrindeydi, ele geçen her fırsatta sıcağların yerine yeni-doğmuşlar atanıyordu. Çoğu şey her zamanki gibi sürüp gitse de değişiklikler yok değildi: Kamu ve özel hayatta insanlar ortadan kayboluyorlar, taşranın ücra köşelerinde Devil's Dyke gibi kamplar beliriyor ve Beauregard'ın Kraliçe'yle değil de arlarla ve şahlarla bağdaştırdığı türden hükümet uygulamaları -gizli polis, ani tutuklamalar, rasgele idamlar- tryordu. Iskoya'nın ve İrlanda'nın ormanlarında Robin Hoodculuk oynayan Cumhuriyetçi çetelere ek olarak dış vilayetlerin yeni-doğmuş belediye başkanlarına Kabil damgası vurmak isteyen papazlar haçlarını sallayıp duruyordu.

En üst kattaki sundurmada askeri bir bıyığa ve kafası kadar kalın bir boyna sahip, sivil kıyafetler içindeyken bile tam bir başçavuş izlenimi veren bir adam beklemekteydi. Beauregard denetimden geçti ve muhafız tanıdık yeşil kapıyı açarak kulüp üyesi içeri girsin diye yana çekildi. Ancak kimi zaman “Yıldız Odası” olarak adlandırılan süite girdikten sonra Beauregard’da jeton düştü: Dışarıda nöbet tutan Çavuş Dravot bir vampirdi; hattâ Beauregard’ın Diyojen Kulübü duvarları dahilinde gördüğü ilk vampirdi. Beauregard korkunç, yürek hoplatan bir an boyunca, gözleri Yıldız Odası’nın loşluğuna alıştığı zaman karşısında sivri dişleri çalıntı kanla kıpkırmızı parlayan beş şişkin sülük bulacağı gibi bir hisse kapıldı. Diyojen Kulübü’nün idari örgütü de ortadan kalkmışsa yaşayanların hükmü tam anlamıyla sona ermiş demektir.

“Beauregard,” diye yükseldi bir ses. Ses normal bir perdeden çıkmasına rağmen Kulüp’ün sessizliğinde sadece bir dakika geçirdikten sonra Tanrı’nın yolladığı bir gök gürültüsü gibiydi. Beauregard’ın korku hissi geçti ve yerini hafif bir şaşkınlık aldı. Odada hiç vampir olmasa bile bir şeyler değişmişti.

“Başkan Bey,” diye selam verdi Beauregard.

Gizli örgütün üyelerine isimleriyle veya unvanlarıyla hitap etmemek adetten olsa da, Beauregard karşısında Sör Mandeville Messervy’nin, yirmi yıl önce Hint Okyanusu’ndaki köle tacirliğinin bastırılmasıyla adını duyuran sözde emekli bir amiralin olduğunu biliyordu. İçeride ayrıca Beauregard’ın son ziyaretinde örgüte başkanlık etmiş aşın derecede şişman bir beyefendi olan Mycroft ile Beauregard’ın anladığı kadarıyla Albay Ahmad Arabi’nin devrilişinden ve 1882’deki Kahire işgalinden bizzat sorumlu tutulabilecek babacan bir suret olan Waverly de mevcuttu. Yuvarlak masada iki boş sandalye yer alıyordu.

“Maalesef bizi eksik buldun. Bildiğin gibi bazı değişiklikler yaşandı. Diyojen Kulübü artık eskisi gibi değil.”

“Sigara?” diye teklifte bulundu Waverly, gümüş bir kutu çıkartıp uzatarak.

Beauregard’ın reddetmesine rağmen Waverly kutuyu yine de ona attı. Beauregard kutuyu yakalayıp geri verecek kadar hızlıydı. Waverly kutuyu göğüs cebine koyarken gülümsedi.

“Saf gümüş,” diye açıklama yaptı adam.

“Öyle bir şeye gerek yoktu,” dedi Messervy. “Özür dileriz. Yine de etkili bir testti.”

“Ben vampir değilim,” dedi Beauregard, yanmamış parmaklarını göstererek. “O kadarı açıkça görülüyor olmalı.”

“Vampirler kurnaz yaratıklardır, Beauregard,” dedi Waverly.

“Dışarıda bir tane olduğunu herhalde biliyorsunuzdur.”

“Dravot özel bir durum.”

Beauregard o zamana kadar Diyojen Kulübü’nün idari örgütünü zapt edilemez kabul etmiş, Britanya’nın daima atan aslan yüreği olarak düşünmüştü. Şimdiyse yurtdışından döndüğünden beri ilk defa ülkenin ne kadar büyük bir değişim geçirdiğini fark etmek zorundaydı.

“Şanghay’da iyi iş çıkardın, Beauregard,” diye yorumda bulundu başkan. “Çok ustaca. Tıpkı senden beklediğimiz gibi.”

“Teşekkürler, Başkan Bey.”

“Sanırım Si-Fan’daki o sarı şeytanlardan tekrar ses seda çıkması için birkaç yıl geçmesi gerekecek.”

“Keşke bu inancınızı paylaşabilseydim.”

Messervy bilgiççe kafa salladı. *Tong*, tıpkı yabani bir ot gibi sökülmesi ve yok edilmesi imkânsız denebilecek kadar zor olan bir suç örgütüydü.

Waverly’nin önünde küçük bir klasör yığını vardı. “Sen çok seyahat etmiş bir adamsın,” dedi. “Afganistan, Meksika, Transvaller.”

Beauregard sözün nereye getirildiğini merak ederek bunu doğruladı.

“Pek çok olayda Taht’a büyük hizmetlerde bulundun. Fakat

artık sana eve daha yakın bir yerde ihtiyaç duyuyoruz. Çok daha yakın.”

Gösterdiği ilgiye bakılırsa gözleri açık uyuduğu sanılabilecek Mycroft şimdi öne doğru eğildi. Anlaşılan mevcut başkan, meslektaşına boyun eğmeye o kadar alışkındı ki arkasına yaslanıp sözü onun devralmasına izin verdi.

“Beauregard,” dedi Mycroft, “Whitechapel’deki ölümleri duydun mu? Hani şu Gümüş Bıçak cinayetleri denilenleri?”

PANDORA'NIN KUTUSU

“Ne yapılacak?” diye bağırdı, kasket takan bir yeni-doğmuş. “Bu canavarı daha başka kadınlarımızı da katletmekten ne alı koyacak?”

Sorgu hakimi Wynne Baxter öfkeyle tahkikatın kontrolünü sağlamaya çalışıyordu. Geneviève’in anladığı kadarıyla orta yaşlarındaki kibirli siyasetçi pek de popüler değildi. Bir Yüksek Yargı hakiminin aksine adamın tokmağı olmadığı için tahta masasına avucuyla vurması gerekiyordu.

“Yine bu tür bir taşkınlık olursa,” dedi Baxter, dik dik bakarak, “izleyicileri salondan çıkartmak zorunda kalacağım.”

Muhtemelen sıcak olduğu zamanlarda bile aç gözüken asık suratlı gürültücü yerine oturdu. Adamın etrafında ona benzer bir ayaktakımı vardı. Geneviève bu tipleri iyi bilirdi: Uzun atkılar, hırpani ceketler, kitaplarla şişmiş cepler, ağır çizmeler ve kısa sakallar. Whitechapel’da her türden cumhuriyetçi, anarşist, sosyalist ve isyancı gruba rastlamak mümkündü.

“Çok teşekkürler,” dedi hakim alay edercesine ve önündeki notları düzeltti. Susturduğu baş belasıysa sivri dişlerini göstererek homurdandı. Yeni-doğmuşlar yetkinin sıcak birinin elinde olduğu durumlardan hoşlanmazlardı. Fakat yetkililer ne zaman kaşlarını çatsalar büzülerek geçen bir ömür, geride bazı alışkanlıklar bırakıyordu.

Bu, tahkikatın ikinci günüydü. Geneviève dün Yurt’un arkalarında oturarak çeşitli tanıkların Lulu Schön’ün geçmiş

ve davranışları hakkında ifade vermelerini dinlemişti. Schön, Doğu Yakası hayat kadınları arasında sıradışı biriydi. Kızla beraber Almanya'dan geldiğini iddia eden erkeksi bir vampir olan Kontes Geschwitz, Lulu'nun geçmişi hakkında ağzından bir şey kaçırmıştı: Bir değiştirilmiş isimler, güvenilirmez ilişkiler ve ölü kocalar dizisi. Lulu gerçek bir adla doğmuşsa bile kimse onu bilmemekteydi. Berlin'den gelen bir telgrafa göre Alman polisi halen son kocalarından birinin vurulmasıyla ilgili olarak onunla konuşmak istiyordu. Tüm tanıklar -kızı dönüştüren Geschwitz de dahil- ya ona bariz biçimde âşık, ya da ona karşı mantıksızca bir arzu duyuyordu. Yeni-doğmuşun Avrupa'daki *les Grandes Horizontales'ten*¹ biri olduğu belliydi, lâkin budalalık ve talihsizlik onu Londra'nın arka sokaklarında üç kuruşluk bir yosma haline sokmuş, sonunda da Gümüş Bıçak'ın acımasız ellerine düşürmüştü.

Lestrade ifade verme süresince Pandora'nın Kutusu'nu açmak hakkında söylenip durmuştu. Whitechapel Katili ile kurbanları arasındaki tek bağlantının işlenen cinayetler olduğu kesin gibiydi; fakat polis soruşturması bunların belli başlı kadınlara yönelik önceden tasarlanmış cinayetler olma ihtimalini de göz ardı edemezdi. Commercial Sokağı'nda Abberline, Thick ve diğerleri Nichols, Chapman ve Schön'ün bir devlet adamının hayatından bile ayrıntılı biyografilerini toplayarak birbiriyle karşılaştırıyordu. Kadınlar arasında hepsinin de vampir fahişeler olduğu dışında herhangi bir bağ saptanabilirse, bu bulgu katili gösterebilirdi.

Akşamüstünün erken saatlerinde başlamış olan tahkikat akşama uzadıkça Baxter dikkatini Schön'ün öldüğü gece yaptıklarına çevirmişti. Yakın zamanki bir beslenme sebebiyle yüzü kırmızıya çalan Geschwitz, Lulu'nun birlikte kaldıkları tavan arasından sabah üçle dört arası bir vakitte ayrıldığını söyle-

1 Paris'in büyük fahişeleri. Aynı zamanda bunlar hakkında Virginia Round-ing tarafından yazılmış bir kitabın adı.

mişti. Ceset, saat altıdan kısa süre sonra devriye gezen İnzibat George Neve tarafından bulunmuştu. Katil tahminen Chick-sand Sokağı'nın ortalık yerinde Lulu'nun işini bitirip onu bir bodrum katının kapı önüne atmıştı. Evde yalnızca en küçük çocuğun İngilizceyi çat pat konuşabildiği Polonyalı bir Yahudi aile yaşamaktaydı. İbranice tartışmalarının ardından minik kızın yaptığı tercümeyle göre, İnzibat Neve adeta kapılarını kırarcasına onları uyandırana kadar ailecek hiçbir şey duymamışlardı. Kendinden emin bir konuşmacı olan Rebecca Kosminski ailedeki tek vampirdi. Geneviève onun gibisini daha önce de görmüştü; Chandagnac'ı dönüştüren Melisa d'Acques da öyle biriydi. Rebecca zaman içerisinde sülalesinin mutlak reisi olup çıkabilirdi, fakat asla büyümeyecekti.

Celse boyunca kıpırdanan Lestrade, yaşananları bir komediye benzetmişti. On iki yaşındaki çocukların sert popolarına ve kısa bacaklarına göre üretilmiş ahşap banklarda oturmak yerine suç mahallini incelemeyi yeğlerdi, fakat Fred Abberline'in yoluna çıkıp duramazdı. Karamsar bir biçimde Geneviève'e Baxter'ın uzun tahkikatlarıyla tanındığından bahsetmişti. Sorğu hakiminin bu tür olaylara yaklaşımı, ilgisiz ayrıntıların ortaya dökülmesine yönelik bıktırıcı değilse de saplantılı bir ısrarla ve ulaştığı sonuçları abartılı bir doğaçlama kullanarak dile getirmesiyle tanımlanabilirdi. Baxter Middlesex Hastanesi'nde duyulan bir dedikoduya dayanarak, Anne Chapman'la ilgili kapış konuşmasında katilin ya da katilin işverenin Amerikalı bir doktor olduğu teorisini üretmişti. Ölmeyenlerin fizyonomisini araştıran bilinmeyen doktorun taze bir vampir kalbi için yirmi gine¹ para ödülü koyduğu söyleniyordu. Abberline bahsi geçen yabancıнын yerini tespit etmeye çalışırken kısa bir koşuşturmaca yaşanmış, fakat biraz hasar görmüş vaziyette de olsa vampir kalplerinin etik dışı yollarla morglardan sadece altıpe-

1 Guinea. Yirmi bir şiline karşılık gelen, eski bir İngiliz madeni parası, -çn

niye¹ satın alınabildiği anlaşılmıştı.

Baxter oturumu gece yarısından önce bitirmiş ve tahkikatı bu sabah yeniden toplamıştı. Artık otopsi delilleri de mevcuttu ve bugünkü oturum çoğunlukla Lulu Schön'ün fani cesedini incelemek üzere Whitechapel Düşkünler Reviri Morgu'na dolmuş bir dizi tıp adamını içeriyordu.

Kürsüye önce H Dairesi Polis Cerrahı olan ve Toynbee Yurdu'nda iyi tanınan Dr. George Bagster Phillips çıktı. Dr. Phillips, Chicksand Sokagı'nda cesedin ön incelemesini yapmış ve ardından daha ayrıntılı otopsiyi yürütmüştü. Adam özetle Lulu Schön'ün kalbinden bıçaklandığı, kamının deşildiği ve kafasının kopartıldığı gibi bazı basit açıklamalarda bulundu. Beklenmedik denilemeyecek bu ifadeyi izleyen bağışmaları susturmak için hakimın masaya epey vurması gerekti.

Yasalar gereği tahkikat bir kamu binasında yapılmalı ve basma açık olmalıydı. Toynbee Yurdu yataklarında can veren fukaralarla ilgili pek çok kez tanıklık yapmış olan Geneviève, normalde bu tür toplantıların yegane izleyicisinin Merkezi Haber Ajansı'ndan gelen bıkkın bir serbest muhabir olduğunu ve kimi zaman ona ölen kişinin dost veya akrabalarının da katıldığını biliyordu. Fakat amfi bugün dünkünden de kalabalıktı ve sanki Con Donovan ringe çıkmış da Tüy Sıklet Şampiyonluğu için Monk'la yeniden dövüşecekmiş gibi tüm banklar tıklım tıklım doluydu. Geneviève ön sırayı işgal eden muhabirlerin dışında çoğu renkli elbiseler içerisindeki ölmeyen kadınlardan oluşan bir grup serseriye, tek tük iyi giyimli adamı, Lestrade'in üniformalı polis memurlarından bazılarını ve heyecan arayan bir takım, din adamlarından ve de sosyal reformculardan oluşan çeşitli grupları fark etti.

Salonun tam ortasında, katılımcı fazlalığına rağmen etrafı boş bırakılmış uzun saçlı bir vampir savaşçı oturmaktaydı. Bir yeni-doğmuş olmayan adam, Prens Hazretlerinin Karpatlı Mu-

1 Sixpence. Eski bir İngiliz parası, -çn

hafızlarına özgü çelik bir göğüs zırhını ve püsküllü bir fesi de içeren bir üniforma giymişti. Suratı parşömen gibi solgun bir beyaza kaçmasına rağmen kuruyup kalmış ölü derisinde kendilerini belli eden kan kırmızı gözleri durmaksızın seğiriyordu.

“Onun kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Lestrade.

Geneviève biliyordu. “Kostaki. Vlad Tepes’in dalkavuklarından biri.”

“Onun gibiler tüylerimi ürpertiyor,” diye yorum yaptı yeni-doğmuş dedektif. “Atalar.”

Geneviève gülecek gibi oldu. Kostaki ondan gençti. Adamın buradaki varlığının sebebi kesinlikle merak olamazdı. Saray, Gümüş Bıçak’a ilgi duyuyordu.

“Whitechapel’da insanlar her gece Vlad Tepes’in tertipleymeceği yollardan ölüyorlar veya ölümden daha kötü yaşıyorlar sürdürüyorlar,” dedi kadın. “Bunlar olurken Londra bize Borneo kadar uzakmışız gibi muamele ediyor. Ama onlara bir avuç kanlı cinayet verirsen meraklılardan ve eğlence düşkünleri hayırseverlerden geçilmiyor.”

“Belki tüm bu olanlardan bir hayır çıkar,” diye yorumda bulundu Lestrade.

Dr. Bagster Phillips teşekkür edilip gönderildi ve Baxter bu sefer de tıp, hukuk, kamu hukuku, vs. alanlarda doktorası bulunan Henry Jekyll’ı çağırdı. Bir zamanlar yakışıklı olduğu açıkça anlaşılan ağırbaşlı, sakalsız ve elli yaşlarındaki adam kürsüye yaklaşıp yemin etti.

“Ne zaman bir vampir öldürülse,” diye açıkladı Lestrade, “Jekyll çıkarılır ve etrafta sinsice dolaşır. Adamda bir tuhafılık var, bilmem anlatabiliyor muyum...”

Öncelikle yapılan vahşetin ayrıntılı ve anatomik bakımdan isabetli bir tarifini yapan bilimsel araştırmacıya sadece vampir olmadığı için sıcak denilebilirdi. Dr. Jekyll, tahkikatın konu aldığı insana karşı rahatsız edici bir empati eksikliğini akla geti-

recek kadar sakın davranışlar sergilemesine rağmen Geneviève, Baxter'ın ondan aldığı yorumları ilgiyle dinledi -en azından ön sıradaki esnemekten ağzı yarılacak gibi olan muhabirlerden daha büyük bir ilgiyle.

“Normal yaşamdan ölmeyenlik durumuna yapılan ‘dönüşümle’ beraber insan metabolizmasında oluşan değişimlere dair henüz yeteri kadar şey öğrenemedik. Kesin bilgilere ulaşmak güç ve konunun üzerinde Londra sisini andıran bir batıl inanç furyası asılı. Çalışmalarım resmi bir kayıtsızlıkla, hattâ düşmanlıkla karşılandı. Oysa ki araştırmalardan hepimiz fayda sağlayabiliriz. Bu kızın ölümü gibi trajik olaylara yol açan uyuşmazlıklar, belki toplumumuzdan silinip atılabilir.”

Anarşistler yeniden homurdanıyorlardı. Uyuşmazlıklar olmazsa mücadelelerinin bir amacı kalmazdı.

“Vampirlik hakkında bildiklerimizin çoğu halk inanışlarından ibaret,” diye sözlerini sürdürdü Dr. Jekyll. “Kalbe çakılan kazık, gümüş tırpan gibi. Vampir vücudu son derece dirençli olmasına rağmen tıpkı bu olayda görüldüğü üzere hayati organlara verilen ciddi bir zarar, gerçek ölüme yol açabiliyor.”

Baxter hımlayıp doktora yeni bir soru yöneltti. “Yeni size göre katil, vampir avcılarında yaygın olan batıl uygulamalara başvurmadı, öyle mi?”

“Aynen öyle. Sırf sorumsuz gazeteciliği önlemek maksadıyla bile olsa bazı hususların kayda geçirilmesini istiyorum.”

Muhabirlerden bazıları usulca yuh çekti. Geneviève'in tam önünde oturan bir duruşma ressamı, görsel basında yayınlanması için Dr. Jekyll'ı ustaca çizmekteydi. Adam, tanığı daha güvenilirmez göstermek için gözlerinin altına karanlık gölgeler ekledi.

“Nichols ve Chapman'da olduğu gibi Schön de tahta bir kazıkla ya da sopayla mihlanmadı. Ağzı ne sarımsakla, ne ayin hamuruyla, ne de kutsal bir kitaptan kopartılmış sayfalarla dolduruldu. Cesedin üzerinde yahut yakınında haç veya ben-

zeri bir nesneye rastlanmadı. Kurbanın eteğindeki ıslaklık ve yüzündeki su kalıntısı çok büyük ihtimalle sisin yoğunlaşmasından kaynaklanıyordu. Cesedin üstüne kutsal su serpilmiş olması pek de olası değil.”

Muhtemelen *Police Gazette*'den gelmiş olan ressam, Dr. Jekyll'a kalın kaşlar çizdi ve gür fakat kusursuzca taranmış saçlarını dağınık göstermeye çalıştı. Özneyi bozayım derken de fazla ileri gitti ve aşın hevesi karşısında kendi kendine cıkcıklayarak sayfayı defterden yırttı. Sonra kâğıdı buruşturup cebine tıktı ve resme baştan başladı.

Bazı notlar alan Baxter sorguya devam etti. “Katilin, vampir olsun olmasın, insan vücudunun işleyişine aşına olduğu görüşünde misiniz?”

“Evet, hakim bey. Hasarın boyutu her ne kadar taşkınca bir gayreti işaret etse de asıl yaralar -hattâ kesikler- belirli bir beceriyle açılmış.”

“Gümüş Bıçak kahrolası bir doktor,” diye bağırdı anarşistlerin başı.

Mahkemede yeniden curcuna çıktı. Yaklaşık yarısı sıcaklardan, diğer yarısıysa yeni-doğmuşlardan oluşan anarşistler ayaklarını yere vurarak bağırılırlarken diğerleri kendi aralarında yüksek sesle konuştular. Etrafını süzen Kostaki, soğuk bir bakışla bir çift din adamını susturdu. Baxter masaya vururken elini incitti.

Genevieve mahkeme salonunun arkalarında duran bir adamın tüm bu patırtıyı mesafeli bir ilgiyle izlediğini fark etti. Pelerin ve silindir şapka takan iyi giyimli adam, ilk bakışta heyecan aramak için orada bulunuyormuş izlenimi verse de belli bir amacı var gibiydi. Adam bir vampir değildi, fakat -hakimin ve hattâ Dr. Henry Jekyll'ın aksine- bunca ölmeyen arasında bulunmaktan rahatsızlık duyduğuna dair herhangi bir belirti göstermiyordu. Adam siyah bir bastona dayanmaktaydı.

“O kim?” diye Lestrade'e sordu kadın.

“Charles Beauregard,” dedi yeni-doğmuş dedektif, dudak bükerek. “Hiç Diyojen Kulübü’nü duymuş muydunuz?”

Genevieve başını iki yana salladı.

“‘Yüksek yerler’ denildiği zaman kastedilen işte orasıdır. Bu davaya ilgi duyan önemli insanlar var. Ve Beauregard onların maşası.”

“Çarpıcı biri.”

“Siz öyle diyorsanız öyledir, Matmazel.”

Hakim, düzeni yeniden sağlamıştı. Az önce salondan alelacele ayrılan bir katip, yanında hepsi yeni-doğmuş olan altı inzibatla beraber geri gelmişti. Bunlar bir şeref kıtası gibi duvar boyunca sıralandılar. Yine surat asan anarşistlerin sinir bozacak denli sorun çıkarma amacı güttükleri, fakat isimlerinin alınmasını da istemedikleri belliydi.

“Beyefendinin ima ettiği soruyu cevaplamama izin verilirse,” dedi Dr. Jekyll ve Baxter’ın kafa sallaması üzerine sözlerini sürdürdü, “ana organların yerlerini bilmek, tıp eğitimi almış olmayı gerektirmez. Kişiyi hayatta tutmaya ilgi duymuyorsanız kasaplar da bir çift böbreği cerrahlar kadar temiz bir şekilde alabilirler. Tek ihtiyacınız olan titremeyen bir el ve keskin bir bıçaktır. Whitechapel’da bunlardan bol bol var.”

“Katilin kullandığı alete dair bir fikriniz var mı?”

“Bir tür bıçak olduğu kesin. Gümüş kaplı.”

Bu sözcükler toplu bir hayret nidası atılmasına sebep oldu.

“Çelik veya demir o tür bir hasar vermezdi,” diye devam etti Dr. Jekyll. “Vampir fizyolojisi öyledir ki sıradan bir silahla açılan yaralar neredeyse anında iyileşir. Bir kertenkelenin yeni bir kuyruk çıkarması gibi dokular ve kemikler yeniden oluşur. Gümüş bu süreci bozan bir etki yaratır. Sadece gümüş, bir vampir üzerinde öyle kalıcı ve ölümcül bir zarara yol açabilir. Halkın hayal gücü, katilin “Gümüş Bıçak” olarak adlandırıldığı bu olayda hakikati kesinlikle tutturmuştur.”

“Mary Ann Nichols ve Eliza Anne Chapman davalarına aşina mısınız?” diye sordu Baxter.

Dr. Jekyll kafasını salladı. “Evet.”

“Bu hadiseleri karşılaştırarak bir sonuca vardınız mı?”

“Kesinlikle. Her üç cinayet de hiç şüphesiz aynı kişinin işi. Ortalamanın üzerinde bir boya ve normalden daha fazla bedensel güce sahip solak bir adamın...”

“Bay Holmes olsa katilin sigara külüne bakarak annesinin kızlık soyadını bilirdi,” diye mırıldandı Lestrade.

“... Bir ruhbilimci gözüyle şunu da eklemeliyim ki zannımca katil bir vampir değildir.”

Anarşist hemen ayağa fırladıysa da daha bağırmadan ilave inzibatlar çevresini sardılar. İzleyicilere boyun eğdirmesi karşısında kendi kendine gülümseyen Baxter, son hususu da not alıp Dr. Jekyll’a teşekkür etti.

Geneviève az önce Lestrade’e sorduğu adamın gitmiş olduğunu gördü. Kendisinin Beauregard’ı fark ettiği gibi adamın da kendisini fark edip etmediğini düşündü. Kendi açısından onunla arasında bir bağ kurduğu fikrindeydi. Ya o ‘sezgilerinden’ birine kapılıyordu, ya da beslenmeyeli çok olmuştu. Hayır, emindi. Diyojen Kulübü’nün -artık orası her neresiyse-adamı, Whitechapel Katili meselesiyle yakından ilgiliydi; fakat Geneviève bunun ne amaçla olduğunu tahmin edemiyordu.

Ayrıntılı bir özetlemeye girişen hakim, ‘bilinmeyen kişi veya kişilerce taammüden cinayet’ kararına vardıktan sonra Lulu Schön’ün katilinin 31 Ağustos’ta Mary Ann Nichols’u ve 8 Eylül’de Eliza Anne Chapman’ı da öldüren adam olduğuna hüküm verdi.

BAŞBAKAN

“Acaba,” diye başladı Lord Ruthven, “bu adacıklarda sevgili Kraliçemizin -Hükümdar Victoria, Hindistan İmparatoriçesi, vs.- Vlad Dracula’yla -Tepes olarak da bilinen eski Eflak Prensi- yaptığı evliliğe sırf damat bir zamanlar Katolik’ti diye akü sır erdiremediğim bir şekilde karşı çıkanlar olduğunu biliyor muydun?”

Başbakan, Downing Sokağı’ndaki kabul odasının masasını kaplayan cevapsız bırakılmış yazışma yığınlarının birinden görünüşte rasgele bir mektup seçerek sağa sola salladı. Godalming, Ruthven’in gevezelik nöbetlerinden birini bölmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Ataların sırlarına nail olmaya heves eden bir yeni-doğmuş için asırlık emsallerine yakın ilgi göstermek değerli, hattâ mecburi bir öğrenme aracıydı. Uzun uzadıya konuştuğu zamanlarda Ruthven’in sarf ettiği kadim gerçekler, mazi olmuş güç ilişkilerini açığa vuruyordu. Kişiliğinin kuvvetine kapılmamak, lakırdısının kanatlarına takılıp gitmemek elde değildi.

“Burada,” diye devam etti Ruthven, “Walter Bagehot olacak o anayasalcı miskinın silik anısına adanmış bir cemiyetin gönderdiği bir mektup var. Prens’in Kraliçe’yi kucaklamadan çok kısa bir süre önce İngiliz Kilisesi’ni kucakladığından üstü kapalı olarak yakınıyorlar. Hattâ yazarımız, Vlad’ın Roma’da-ki Papa’ya sırt çevirmesinde samimi olmayabileceğini ve gü-

nah çıkartmakta kullandığı Kardinal Newman vasıtasıyla On Üçüncü Leo'nun kalleşlik lekesini Saray'a sokmuş olabileceğini öne sürecek kadar ileri gidiyor. Kıvrıkcık saçlı dostum; bakire kanına yönelik bir iştahı, kilise şarabı içmekten daha affedilir bulan mankafalar var.”

Ruthven mektubu yırttı. Konfetiler, haliya atılmış diğer pek çoğuna eklendi. Sırıtmakta olan adam hızla nefes alıp ver- se de süt beyazı yanaklarında bariz heyecanından eser yoktu. Godalming'in aklına Başbakan'ın hiddetinin sahte olabileceği geldi; belki de bu davranışı, tutkuyu yaşamaktan ziyade taklit etmeye alışkın bir adamın gösterisiydi. Başbakan, arkasında kavuşturduğu ellerini yumruk yapıp açarak odayı arşınlarken gri gözleri donuk misketlere benziyordu.

“Herhalde biliyorsundur, Prensimiz inancını daha önce de değiştirdi,” diye gözlemde bulundu Ruthven, “üstelik aynı sebepten: 1473'te Macar Kralı'nın kız kardeşiyle evlenebil- mek için Ortodoksluğu bırakıp Katolik oldu. Bu hareketi onu Mathias'ın sarayındaki on iki yıllık bir esareten kurtardı ve ona akılsızlığıyla kaybettiği Eflak tahtını geri kazanma fırsatı verdi. Sonraki dört asır boyunca Roma'ya bağlı kalması, her- halde onun ne kadar donuk bir tabiata sahip olduğuna dair sana bir fikir veriyordur. Muhafazakarlığın gerçek özünü in- celemek istiyorsan Buckingham Sarayı'ndan ötesine bakmana gerek yok.”

Başbakan artık Godalming'e değil, bir portreye hitap etmek- teydi. Portrenin gaga burunlu profili, Kraliçe'nin aynı duvarı süsleyen benzer bir resmine çevriliydi. Godalming Dracula'yla sadece bir kez karşılaşmıştı; eskiden de Ville soyadlı sıradan bir kont olan Prens ve Başkomutan'ın Bay G.E Watts tarafın- dan resmedilmiş mağrur yaratığa benzer yanı pek yoktu.

“Hödük herifi bir hayal et, Godalming. Kale demeye bin şahit isteyen kokuşmuş bir döküntünün içinde dört yüz sene boyunca kös kös oturuyor. Planlar kuruyor, entrikalar çeviri-

yor, küfürler ediyor, diş biliyor. Ortaçağın hurafeleri arasında boğuluyor. Yontulmamış köylülerin kanını kurutasiya içiyor. Dağ yaratıklarıyla beraber koşturuyor, çiftleşiyor, tecavüz ediyor ve parçalıyor. Eşleri saydığı o ölmeyen hayvanlarla hoyrat zevklerini tatmin ediyor. Şarlatan bir kurt-adam gibi şekil değiştiriyor...”

Başbakan her ne kadar görevine bizzat Prens Hazretleri tarafından atanmışsa da vampir ataları arasındaki asırlara dayanan ilişkiler hiç de ılımlı sayılmazdı. Ruthven, halk önündeyken Büyük Britanya’nın hükümdarı haline gelmeden çok önce Vampirler Kralı olmuş ataya karşı kendisinden beklenen sadakati gösteriyordu. Ölmeyenler binlerce yıldır görünmez bir krallık olagelmışlerdi; sonra Prens Hazretleri çıkıp tek bir hamlede yeni bir sayfa açmış, sıcaklara ve vampirlere aynı anda hükmeder olmuştu. Asırlarını gezmekle ve oynamakla geçirmiş Ruthven, diğer atalarla beraber gölgelerin arasından çıkmaya mecbur bırakılmıştı. Bazı kimseler Ruthven’in -ki bir zamanlar unvanının ve Iskoçya’daki verimsiz topraklarının üstüne yarım peni daha eklerse yarım penilik bir ekmek alabileceğini kendisi söylemişti- kronik yoksulluk çeken bir soylu olarak değişimlerden kârlı çıktığını düşünebilirdi. Fakat Godalming’inin kıyaslanamayacağı bir unvana sahip Lord Hazretleri pek mızızdı.

“Şimdi bu Dracula *Bradshaw*’ı ezberlemiştir ve kendisine ‘modern’ der. Sana resmi tatillerde Aziz Pancras’tan Norwich’e giden bütün trenlerin kalkış zamanım söyleyebilir. Gel gör ki kendisini öldürttüğünden beri dünyanın dönmekte olduğuna inanamaz. Nasıl öldüğünü biliyor musun? Düşmanı gözetlemek için bir Türk kılığına girmiş, sonra kampa geri dönmeye çalışırken kendi adamları onun boynunu kırmışlar. Ahmak bir *nosferatu* tarafından daha evvelden tohumlandığı için topraktan kendisi çıkmış. Yani kimsenin dölü değil. Yurdunun toprağını, bulduğu her fırsatta o toprağın içinde uyumayı öyle çok

sever ki. Adamın soyunda mezar küfü var, Godalming. Yayıdığı hastalık işte bu. Benim soyumdan olduğun için kendini şanslı say. Benim kanım saftır. Yarasaya veya kurda dönüşmüyor olabiliriz, benim karanlık oğlum, ama ne kemiğimizde çürük vardır, ne de aklımızı kaçırıp cinnet geçiririz.”

Godalming, Ruthven’in kendisini bulup vampire çevirmesinin tek sebebinin şimdilerde Prens Hazretleri’ne yönelik el altından bir komplo olarak bilinen şeye iştiraki olduğuna inanıyordu. Godalming sıcakken Dracula’nın İngiliz döllerinden ilkinin bizzat yok etmiş, bu da onu Van Helsing ile Harker denen o dava vekilinin arasındaki direk için muhtemel bir aday haline getirmişti. O zamanki sevgilisi Lucy’e kazık çakılırken inen, Thor’u andıran darbeleri ürpererek hatırlıyor ve kendisini o denli aşırı bir eyleme ikna etmiş Hollandalıya karşı yoğun bir öfke duyuyordu. Aptalca bir suç işlemişti ve şimdi o suçu telafi etmeye hevesliydi. Dönüşümü ve Ruthven’in onu himayesine alması şimdilik kellesini kurtarmışsa da Prens Hazretleri’nin kaprisliliğini ve intikam arzusunu iyi bilmekteydi. Ve tabii kendi karanlık babası da tutarlılığıyla veya sabit mizacıyla tanınan biri değildi. Godalming değişen dünyada güvenli bir yer edinmek için dikkatli davranmak zorundaydı.

“Kafasındaki fikirler fani yaşamında oluştu,” diye devam etti Ruthven. “Bir ülkeyi kılıçla ve kazıkla yönetebildiğin zamanlarda. Rönesans’ı, Reform’u, Aydınlanma Çağı’nı, Fransız İhtilali’ni, Amerika’nın bulunuşunu, Osmanlıların gerilemesini hep kaçırdı. Yiğit generalimiz Gordon’un ölümünün intikamını almak için Sudan’ı gözünü kan bürümüş akılsız bir vampir kuvvetine yağmalatmak ve Mehdi’ye bağlı herkesi kazığa oturtmak istiyor. Aslında bunu yapmasına göz yummalıyım. Devlet hâzinesini kurutan Karpatlı yalakalarından kurtulmuş oluruz. Bırakalım da uyanık Müslümanlar o ahmakların yüz kadarım biçip güneşin altında çürümeye terk etsinler. Ondan sonra Piccadilly ve Soho’daki barlarda garsonluk yapan ne ka-

dar kadın varsa minnettarlıklarını göstermek için Hilal dalgalandırırılar."

Ruthven eliyle başka bir kâğıt yığınınına vurdu ve üstüne yağmur gibi mektup yağmasına sebep oldu. Soğuk gri gözlere ve ölü beyazı bir yüze sahip Başbakan, ergenlikten yeni çıkmış gibi gözükmekteydi. Yeni beslendiği zamanlarda bile bunu kızmış bir suratla açığa vurmazdı. Narin genç kızların erbabı olmasına rağmen kendine döl olarak hep mevki sahibi genç adamları seçerdi. Yeni-doğmuş karanlık çocuklarını hükümet makamlarına dağıtır, hattâ aralarında rekabeti teşvik ederdi. Unvanı gereği ayak işlerine uygun olmayan, fakat bir bakanlık görevi için de yeterli vasıfları taşımayan Godalming, şimdilerde Ruthven'ın en gözde dölüydü ve hem özel ulak hem de sekreter olarak gayri resmi bir görev yürütüyordu. Eskiden beri keskin bir pratik zekâyâ ve karmaşık planların ayrıntılarını kolayca belirleme yeteneğine sahip olagelmmişti. Van Helsing bile mücadelesinin hazırlık çalışmalarını ona emanet etmişti.

"Peki çıkardığı son fermanı duydun mu?" Ruthven parlak kırmızı şeritle bağlı resmi bir parşömen tomanı gösterdi. Tomar açılınca Godalming saray katibinin el yazısını gördü. "'Anormal ahlaksızlık' diye adlandırdığı şeyin üstüne gidilmesini istiyor ve bundan böyle oğlancılığın yargısız infazla cezalandırılacağını ilan ediyor. Yöntem de tabii ki eski gözdesi kazık olacak."

Godalming kâğıda bir göz attı. "Oğlancılık mı? Böyle bir şey Prens Hazretleri'ni niçin rahatsız etsin ki?"

"Unutuyorsun, Godalming. Dracula'da bir İngiliz'in hoşgörüsü yok. Gençliğinde birkaç yıl Türklerin elinde tutsak kalmıştı. Onu zaman zaman kullandıklarını farz etmeliyiz. Hattâ genelde 'Yakışıklı' olarak bilinen kardeşi Radu, erkeksi ilgilere karşı bir zevk geliştirdi. Radu, ailenin kendi içindeki sayısız entrikalarından birinde ona ihanet ettiğinden Prens Hazretleri homoseksüel konularda uç noktada bir tavır takınmayı seçiyor."

“Bu çok ufak bir mesele gibi gözüküyor.”

Ruthven burnundan soludu. “Anlayışın kıt, Godalming. Şöyle düşün: Her iki mecliste de o veya bu zamanda bir telgrafçı çocuğu becermemiş tek bir önde gelen üye olduğu bile söylenemez. Dracula, Aralık ayı gelip çatığında Noel ağacında çok seçkin bazı toplar sallandıracak.”

“İlginç bir tasavvur, Lordum.”

Başbakan elini savurarak bu yorumu geçiştirirken elmas biçimli tırnakları ışıktaki parıltıyı veriyordu.

“Hayır, Godalming, hayır! Tabii Eflak Prensimiz o kurnaz beyninde tek bir eylemle birkaç amaç birden güdüyor olabilir.”

“Yani?”

“Yani, bu şehirde şehvet konusundaki tercihleri kadar hatırı gözdən düşmüş bir hemşerisiyle arasındaki akılsızca yakınlıkla da bilinen belirli bir yeni-doğmuş şair, bir İrlandalı var. Ve her iki özelliğinin de şiirlerinden daha iyi tanındığını belirtmeliyim.”

“Oscar Wilde’ı mı kastediyorsunuz?”

“Tabii ki Oscar Wilde’ı kastediyorum.”

“Son zamanlarda Bayan Stoker’ın evine pek uğramıyor.”

“Kalbine değer veriyorsan sen de uğramamaksın. Himayem seni ancak bir yere kadar koruyabilir.”

Godalming büyük bir ciddiyetle kafa salladı. Florence Stoker’ın karanlık sonrası davetlerine katılmak için kendince sebepleri vardı.

“Bir yerlerde Bay Oscar Wilde’ın yaptıklarını anlatan bir rapor olacaktı,” dedi Ruthven, başka bir kâğıt piramidini işaret ederek. “Onu en yaratıcı zihinlerimizin sıhhatinin devamına duyduğum ilgi sebebiyle kendi edebiyatçı imkânlarımı kullanarak hazırlattım. Herhalde Wilde’ın vampirliği büyük bir hevesle benimsediğini bilmek hoşuna gidecektir. Şu aralar en gözde uğraşı olan genç erkeklerin kanının tadına bakmak, estetik tutkusunu bir nebze gölgede bıraktığı gibi sene başında

maalesef onu meşgul etmiş Fabian sosyalizmi hevesini bütünüyle ortadan kaldırıyor.”

“Wilde’a ilgi duyduğunuz belli. Şahsen ben onu hep çürük dişlerini gizlemek için elinin arkasından kıkırdayan sıkıcı biri olarak görmüşümdür.”

Ruthven kendini bir koltuğa attı ve elini uzunca saçlarında gezdirdi. Başbakan kol düğmelerine ve kravatlara düşkünlüğüyle tanınan züppe sayılabilecek biriydi. *Punch* dergisi ona ‘aşırılığın ta kendisi’ diyordu.

“Lord Alfred Tennyson’ın kasvetli asırlar boyunca saray şairliği makamına oturması gibi feci bir ihtimalle karşı karşıyayız. Yahu, *Locksley Hall Six Hundred Years After*’ı¹ bir düşünsene! Böyle bir dehşete göz yuman bir İngiltere’de yaşayacağımıza sirke içmeyi yeğlerim. O yüzden de bir alternatif bulma ümidiyle sorup soruşturuyorum. Rüzgar başka yönden esseydi Godalming, şair olmayı tercih edebilirdim. Lâkin zalim kader, Prens Hazretlerinin çok kıymetli desteğini de alarak beni bu bürokrasi kayasına zincirledi. Siyaset kartalı da karaciğerimi gagalayıp duruyor.”

Ruthven ayağa kalkıp kitap dolaplarına gitti ve sevgili kitaplarını gözden geçirmeye başladı. Başbakan Shelley’den, Byron’dan, Keats’ten ve Coleridge’ten upuzun kısımları ezbere bilir ve Goethe ile Schiller’i orijinal dillerinden okuyabilirdi. Şu anki hevesi, gözden düşmüş Fransız yazarlardı: Beaudelaire, de Nerval, Rimbaud, Rachilde, Verlaine, Mallarmé. Hepsi olmasa da, çoğunluğu Prens Hazretleri’nin güle oynaya kazığa oturtacağı kimselerdi. Godalming, bir süre önce Ruthven’ı sözde kepaze bir romanın, J.K. Huysmans’a ait *A Rebours* adlı eserin bütün okullu oğlanların önüne koyulması gerektiğini ve ütöpik bir dünyada sadece şair ve ressamı vampir yapacağım ifade ederken duymuştu. Fakat ölmeyenlik halinin yan

1 “Altı Asır Sonra Locksley Salonu”. Tennyson’un “Locksley Hall Sixty Years After” adlı şiirine gönderme.

etkilerinden birinin de yaratıcı yeteneklerin körelmesi olduğu söylenirdi. Kültürsüzlüğüyle gurur duyan ve duvarlarında William Morris'in duvar kâğıtlarından ziyade av sahneleri olmasını tercih eden Godalming'in sanatsal diye nitelendirilebilecek bir eğilimi olmadığından o tür bir fenomen hakkında kanaatte bulunamazdı.

"Fakat," dedi Başbakan, arkasına dönerek, "biz atalardan Prens Dracula ile kulları arasında aracılık edecek, yaşayanlarla ölülerin bu yeni imparatorluğunu bir arada tutacak akıl kimde var? Hindistan'a sepetlediğimiz o kaçık Sör Francis Varney'de mi? Hiç sanmam. Karpatlı seçkinlerimiz de işe yaramazlar: Ne Iorga, ne von Krolock, ne Meinster, ne Tesla, ne Brastov, Ne Mitterhouse, ne de Vulkan. Peki ya el öpen Saint-Germain, her şeye burnunu sokan Villanueva, fırlama Collins, aşılamaz Weyland, soytarı Barlow, yağcı Duval? "Hai me doots", İskoçların da dedikleri gibi, kesinlikle "hai me doots". Peki geriye kim kalıyor? Şapşal kızı şişlendiği için hâlâ yas tutan o solgun ve yavan Karnstein mı? Peki ya kadınlardan ne haber? Tanrım, vampir kadınları! Ağzı köpüren dişi kedilerden ne farkları var? İkisini toplaşan bir gıdım beyin bulamayacağın Leydi Ducayne ile Kontes Sarah Kenayon en azından İngiliz. Ama ya Romanyalı Kontes Zaleska, İrlandalı Ethelind Fionguala, Grazlı Kontes Dolingen, Moldavyalı Prenses Asa Vajda, Macar Elizabeth Bathory? Bence o unvanlı sürtüklerden hiçbiri ne Prens Hazretleri, ne de İngiltere halkı tarafından kabul edilir. İş onlara vereceğine git Dracula'nın etine dolgun Vicky'le evlenmek için bir kenara attığı o kadına benzeyen şuursuz şeylerden birine ver daha iyi. Hayır. Atalar arasında bir tek ben varım. İşte buradayım: Lord Ruthven, gezgin ve bilge. Anavatanından uzun zaman ayrı kalmış, sonra da ülkesine hizmete çağrılmış top-rak fakiri bir İngiliz. Günün birinde Pitt'in, Palmerston'un, Gladstone'un ve Disraeli'nin makamında oturacağım kimin aklına gelirdi? Peki ya benden sonra yerime kim geçebilir? *Après moi, le déluge*, Godalming. Benden sonrası tufan."

FAYTONUN ESRARI

Beauregard sisin içinde ağır adımlarla yürüyerek tahkikattan öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. Örgüte ayrıntılı bir rapor vereceği için eldeki bilgileri bir düzene sokması lazımdı.

Gezintisi rasgele değildi: Working Lads Enstitüsü'nden çıkıp Whitechapel Yolu'ndan aşağı yürümüş, sağa dönerek Great Garden Sokağı'na girmiş, sonra da sola saparak Chicksand Sokağı'na çıkmıştı. Ayaklarının kendisini son cinayet mahalline götürmelerine izin vermişti. Çalkantılı sise ve Gümüş Bıçak paniğine rağmen sokaklar kalabalıktı. Gece yarısı yaklaştıkça ölmeyenler ortaya çıkıyorlardı. Aydınlık birahanelerin ve müzikhollerin içi, gülüşüp bağrıışan kimselerle doluydu. Seyyar satıcılar nota tabakaları, küçük şişeler içinde 'insan' kanı, makaslar, Kraliyet hatıraları sergiliyorlardı. Old Montague Sokağı'nda fıçı ateşlerinde kavrulan kestaneler, sıcaklar kadar yeni-doğmuşlara da satılıyordu. Vampirler katı gıdalara ihtiyaç duymasa da yemek alışkanlığından vazgeçmek kolay değildi. Lulu Schön tahkikatından daha yeni çıkmış abartılı resimler içeren baskılı kâğıtlar satan oğlanlar göze çarpıyordu. Çoğunluğu yeni-doğmuş olan üniformalı inzibatlar ortalıkta cirit atıyordu. Beauregard, Whitechapel'da ve Spitalfields'da sürterek kimlik kontrolü gerektiren şüpheli kişilerin polise epeyce zorluk çıkardığı kanaatindeydi, zira bölgede şüpheli kişilerden geçilmiyordu.

Bir sokak orgu, Gilbert ile Sullivan'ın *Venedik Vampirleri*; veya: *Bir Genç Kız, Bir Ruh ve Bir Bıçak* adlı eserinden "Bir Çift Kıpırmızı Göz Al" adlı ezgiyi çalmaktaydı. Ezgi, böyle bir ortama yakışmıyor değildi. Genç kızın -lafın gelişi- ve bıçağın bu vakada mevcut olduğu açıkça belliydi. Ruh ise sisin ve kânın gözlerden sakladığı katildi.

Dr. Jekyll'in ifadesine ve Baxter'ın kararına rağmen Beauregard, bu tarihe kadarki suçların farklı kişilerce işlendiği ve Thuggee boğmaları ya da Camorra infazları gibi törensel cinayetler olabileceği fikrini de değerlendirmekteydi. Eğer katilin amacı sadece can almaksa kurbanlarına verdiği zarar, gerekenden çok daha fazlaydı. *Pall Mail Gazette*, suçlardaki vahşetin bir Aztek ayinine benzediğini iddia etmişti. Dahası bu olaylar Beauregard'a Çin, Mısır ve Sicilya'daki gizli cemiyetlerle bağlantılı olayları hatırlatmıştı. Bu tür vahşetlerin amacı yalnızca bir düşmanı ortadan kaldırmak değil, aynı zamanda kurbanın yandaşlarına veya onun tarafında yer almayı seçebilecek olanlara gözdağı vermektir. Başkent de gizli cemiyetlerle ve onların ajanlarıyla doluydu; Abraham Van Helsing'in Prens Hazretleri ile döllerine karşı başlattığı mücadeleyi sürdürmek için yemin etmiş Masonların olması daha şimdiden mümkündü. Diyojen Kulübü'nün bir ajanı olarak Beauregard da aslında öyle bir grubun mensubuydu; idari örgüt Kraliçe'ye sadakat ile Başkomutan'a şüphe arasında kısıtlı kalarak kendi içinde bölünmüştü.

Keskin gözler Beauregard'ın kaliteli giysilerini fark ettiyse de o gözlerin sahipleri genellikle adamın yoluna çıkmadılar. Beauregard yeleğindeki saatin ve iç göğüs cebindeki cüzdanın farkındaydı. Etrafta atik parmaklar kadar uzun tırnaklı pençeler de mevcuttu. Yeni-doğmuşların istedikleri tek şey kan değildi. Beauregard kötülüğü kendinden uzak tutmak için bastonunu manalı bir edayla savuruyordu.

Kırk beş numara bot giyen ensesi kalın bir vampir, Lulu'nun

öldürüldüğü yerin karşısında bekliyor, katilin daima suç mahalline döndüğüne yönelik eski inanış küçük bir ihtimalle de olsa doğru çıkabilir diye orada nöbet tutturulan bir inzibat dedektifi gibi görünmemek için yarım yamalak bir çaba harcıyordu. Kosminskilerin kapısının etrafındaki alan, polis ve hatıra avcıları tarafından tertemiz edilmişti. Beauregard vampir kızın son anlarını hayal etmeye çalıştı. Marazi bir ilgiye sahip pelerinli bir adamın varlığıyla vazifesinin tekdüzeliği bozulan dedektif ağır ağır hareketlendi. Beauregard'ın kartviziti çoktan elindeydi. "Diyojen Kulübü" kelimelerini gören yeni-doğmuş, elini ve yüzünü kullanarak selam ile dudak bükme arası ilginç bir harekette bulundu. Sonra da bir hırsızın gözcüsü gibi Beauregard'ı gizlemek için kapı eşiğinin önüne geçti.

Beauregard kızın öldüğü noktanın başında dururken soğuktan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Psikik medyumların görünmez ektoplazmik kalıntıları izleyerek iz süren bir taziye gibi bir insanı bulup çıkarabildiklerini duymuştu. Başkent Polisi'ne yardım önerisinde bulunanlar arasında kayda değer bir sonuç alabilen yoktu. Gümüş Bıçak'ın işini gördüğü oyuk küçüktü. Ufak tefek bir kadın olan Lulu Schön'ün oraya tıkıştırılması için tortop edilip ezilmesi gerekmişti. Tuğlalar yer yer fırçalanarak temizlenmişti; isten kapkara kesilmiş duvarın üzerindeki bu kısımlar, açığa çıkmış bembeyaz bir kemik kadar göze batıyor ve cinayet sırasında nerelere kan sıçramış olduğunu şüpheye yer bırakmaksızın belli ediyordu. Beauregard bu kasvetli ziyaretten kazanılacak başka bir şey olmadığı görüşündeydi.

Beauregard dedektife iyi bir gece diledi ve bir araba bulmak üzere oradan ayrıldı. Flower & Dean Sokağı'ndaki vampir bir fahişe, kanından birkaç yudum karşılığında onu ölümsüz hale getirmeyi önerdi. Beauregard kadına bakır bir para atıp yoluna devam etti. Direnecek kuvveti daha ne kadar bulacaktı? Otuz beşinde olmasına rağmen şimdiden yavaşladığının farkınday-

ch. Hava soğuyunca yaralarını hissediyordu. Ellisine, altmışına bastığı zaman mezara kadar sıcak kalma azmi saçma, sapkınca mı gözükecekti? Hattâ günahkarca? Vampirliği reddetmek ah-laki açıdan intihara eşdeğer miydi? Babası elli sekiz yaşında vefat etmişti.

Vampirlerin beslenmek ve gündüzleri uyurken şehrin idaresini sağlamak için sıcaklara ihtiyaçları vardı. Mayfair'in mağazalarında olmasa bile Doğu Yakası'nda tıpkı yoksullar gibi açlık çeken ölmeyenler mevcuttu. Sör Danvers Carew'ın Parlamento'da savunduğu 'son çareler' ciddi ciddi düşünülme-ye başlamadan önce daha ne kadar zaman geçecekti? Carew ülke yönetiminde önem taşıyan vampirlerin beslenmesi için daha fazla sığının, üstelik yalnızca suçluların değil her türden sağlıklı insanın ağıllara kapatılmasından yanaydı. Devil's Dyke'dan sızan bazı hikâyeler Beauregard'ın kalbinin buz kesmesine sebep oluyordu. Suçluluk tanımı daha şimdiden, yeni iktidarla geçinmenin yolunu bir türlü bulamayan pek çok iyi erkek ve kadını kapsar olmuştı.

Beauregard sonunda bir fayton buldu ve kendisini Cheyne Walk'a geri götürmesi için arabacıya iki florin teklif etti. Arabacı, kamçısını şapkasının siperliğine dokundurdu. Beauregard katlanan yarım kapıların arkasına geçip oturdu. Oxford Sokağı'ndaki dükkanlarda sergilenen kaliteli tabutlar gibi içi kırmızı kadifeyle kaplı olan fayton, bu muhit için fazlasıyla lükstü. Beauregard faytonun kendisinden önce aşk arayışındaki seçkin bir ziyaretçiyi taşıyıp taşımadığını merak etti. Mahallenin dört bir yanında her türlü zevke hitap eden evler mevcuttu, ister sıcak ister vampir olsun, kadınlar ve oğlanlar, birkaç şilin karşılığında müsaitti. Polly Nichols ya da Lulu Schön gibi yosmalar sadece birkaç bakıra veya bir sıkım kana kiralananabilirdi. Katilin bu bölgede yaşamayıp sıradışı zevkler peşindeki bir diğer züppe olması mümkündü. Whitechapel'da ücretini ödeyerek veya zorla alarak sahip olamayacağınız hiçbir şey yoktu.

Beauregard'ın görevleri onu daha kötü yerlere de götürmüştü. Afganistan'da tek gözlü bir dilenci kılığında haftalar geçirerek tepe kabilelerini kışkırttığında şüphelenilen bir Rus elçisini izlemişti. Boer Ayaklanması sırasında esirlerin kellelerini kazanlarda kaynatmayı akşam eğlencesi sayan Amahaggerler ile bir antlaşmanın müzakeresini yapmıştı. Yine de Majesteleri'nin gizli hizmetinde geçen bir dönemin ardından geri dönüp de Londra'yı hayatı boyunca tecrübe ettiği diğer tüm yerlerden daha yabancı, tehlikeli ve acayip bir şehir olarak bulmak büyük bir sürpriz olmuştu. Londra artık imparatorluğun kalbi değildi; patlayıncaya kadar ülkenin kanını emen bir süngerdi.

Arabanın yolda takırdayan tekerleri, geminin altına hafifçe vuran dalgalar gibi Beauregard'ın içini geçirdi. Adam yine o muhtemel gizli cemiyeti düşündü; belki de cemiyete Münferit Kazık Nizamı veya Van Helsing Dostları adını takmalıydı. İşlenen suçlar bir bakıma törensel cinayetlere benzemiyordu: O tür olaylarda Ku Klux Klan'ın bir haine beş portakal çekirdeği göndermesi veya mafyaya kafa tutan bir Sicilyalının yanına ölü bir balık bırakılması gibi yadsınamaz bir işaret bulunması önemliydi. Buradaki tek işaretse bir tür yöneltilmiş taşkınlıktı. Cinayetler bir isyancının değil, bir delinin işiydi. Tabii bu durum, tahkikatı bölenler gibi sokak palavracılarının bu acınası cinayetleri sıcaklar için bir zafer ilan etmelerine mâni olmazdı. Bahtsız bir çılgından faydalanmak, bir adamı belli bir yönde sistemli biçimde deliliğe sevk etmek ve kanlı işini görsün diye onu sokaklara salmak pek çok gizli cemiyetin gücü dahilindeydi.

Beauregard kapısının önüne vardığı zaman arabacı tarafından uyandırılmak üzere uykuya dalabilirdi, fakat onu rahatsız eden bir şey vardı. Arada bir baş gösteren rahatsızlık hissine güvenmeye alışkındı. Bu hisler çeşitli durumlarda hayatını kurtarmıştı.

Commercial Yolu'ndaki araba, batı değil doğu istikametinde

ilerliyordu. Limehouse'a doğru. Beauregard rıhtımın kokusunu alabilmekteydi. İçinde bulunduğu vaziyeti tamamına erdirmeye kararlıydı. Bu ilginç bir gelişmeydi. Arabacının niyetinin kendisini öldürüp soymaktan ibaret olmadığını umuyordu.

Beauregard bastonunun başındaki bir mandala bastı ve çubuğun gövdesine gizli ısıltılı metali birkaç santim çıkardı. İhtiyaç duyduğu takdirde kılıcı rahatça çekebilecekti. Yine de silahı sadece çelikti.

BİR KARPATLI DÖRTLÜSÜ

Geneviève Yurt'a dönmeden önce Spitalfields Pazarı'nın karşısındaki bara girdi. Gerek orada, gerekse Korkunç Çeyrek Mil olarak bilinen yerin diğer şamatalı mekânlarında iyi tanınıyordu. Angela Burdett-Coutts'un da gösterdiği gibi kişisel gelişimle ilgili broşürlerle ve sabunla çevrili olarak konforlu bir kilise salonunda oturup düşkünlerin gelmesini beklemek yeterli değildi. Bir reformcu, en rezil içki ve ahlaksızlık yuvalarına aşına olmak zorundaydı. Tabii 1888'in bir hafta içi gününde Ten Bells birahanesi; 1786'da Aerated Bread Şirketi tarafından bir Marsilya genelevinin yanına kurulmuş çay bahçesine, Büyük Catherine'in günlerindeki Aziz Petersburg sarayına veya 1437'de Gilles de Rais'in şatosuna benziyordu. Geneviève'in ilgilendiği bahtsızlar Bayan Dee'lerini önceki yıllarında, uzun bir yaşam tarafından sürüklendiği kötü şartlar altındayken görebilselerdi hayrete düşerlerdi. Geneviève'in Polly Nichols ya da Lulu Schön gibilere bir bulaşıkçı kadının bir düşese bakması gibi gıptayla baktığı zamanlar olmuştu.

Ten Bells'teki hava boğucuydu; tütün, bira ve akmuş kan kokusu yoğundu. Geneviève kapıdan girerken köpekdişleri dişeti yuvalarından kayarak çıktı. Geneviève ağzını sıkıca kapatarak burnundan nefes aldı. Bar tezgahının arkasına bağlı hayvanlar cıyıkları ve deri kayışlarına asılıyorlardı. Woodbridge, fıçı göbekli garson, kulağından tuttuğu bir dişi domuzun başını

sağa sola çekiştirmektedir: Hayvanın boynuna saplı musluğun ağzı tıkanmıştı. Adam pıhtılaşmış kanı oyarak çıkardı ve musluğu çevirerek cam bir maşrapaya kan akıttı. Maşrapa doluktan sonra yoğun bir Devon aksanı kullanarak yeni-doğmuş bir küfeciyle şakalaştı. Geneviève domuz kanının ağır tadını çok iyi bilirdi. Bu kan, kızıl açlığı bastırır da asla tümüyle gidemezdi. Geneviève ağzında biriken tükürüğü yuttu. Bu gecelerde birileriyle bağ kurma fırsatı olmuyordu. İş, vaktinin öyle büyük bir kısmını alıyordu ki sadece arada bir ve o da kıt kanaat beslenebiliyordu. Asırların verdiği bir kuvvete sahip olmasına rağmen kendini belli başlı sınırların ötesine kadar zorlayamazdı. Gönüllü bir ortağa ve ağzında kan tadı almaya ihtiyacı vardı.

Geneviève düzenli müşterilerin çoğunu en azından sima olarak tanıyordu. Lily'nin annesi olduğunu düşündüğü sıcak fahişe Rose Mylett, parmağını bir çakıyla kesmekte ve bir peniye sattığı minik cin bardaklarından birine kanını akıtmaktaydı. Woodbridge'in biraz yarık dudaklı olan ve önlük takan yumuşak yüzlü oğlu Georgie boşları topluyor ve bardakların masalarda bıraktığı halka şeklindeki izleri siliyordu. Gümüş Bıçak'ın Polly Nichols'u ne hale getirdiğini gördükten sonra fazla mesai yapmaya başlayan İnzibat Johnny Train, üniformasının üstüne tüvit bir pardösü giymiş olarak köşedeki bir masada bir çift dedektifle beraberdi. Geri kalan müşteriler de alışıldık gruplara mensuptu: Çarşıda bir vardiya almayı uman geçici işçiler, kendilerine bir iki kız arayan askerler ve denizciler, domuz kanından daha fazlası için susuzluk çeken yeni-doğmuşlar.

Cathy Eddowes bar tezgahının orada iri yarı bir adama yaltaklanıyor, adamın karmakarışık saçlarını okşayarak yanağını onun iri omzuna bastırıyordu. Kadın, potansiyel müşterisinden beriye dönerek Genevieve'e el salladı. Eli bir bezle sarılı olan Cathy'nin parmakları kasılmış bir vaziyette bezin dışına

taşıyordu. Daha fazla vakti olsaydı Geneviève onunla ilgilenirdi. Mick Ripper, yani Londra'daki en iyi üç parmaklı yankesici olduğu söylenen bir bıçak bileyicisi, Cathy'nin erkeğine sokuldu. Adamın yüzünü görebilecek kadar yaklaştıktan sonra da ellerini ceplerine daldırıp geri çekildi.

"İyi akşamlar, Bayan Dee," dedi Georgie. "Bu akşam işimiz başımızdan aşkın."

"Görüyorum," dedi kadın. "Umarım yeni ders programına geçildiğinde seni Yurt'ta görebiliriz."

Georgie kuşkulu görünse de gülümsedi. "Babam akşamları çıkmama izin verirse. Ve geceleyin dışarısı güvenli olursa."

"Yeni senede Bay Druitt sabah dersine girecek, Georgie," dedi Geneviève. "Matematik. Sen ümit vadeden gençlerimizden birisin. Potansiyelini asla unutma."

Delikanlının sayılara karşı bir yeteneği vardı; farklı içkilerden oluşan üç siparişin ayrıntılarını ve toplamalarını hafızasında tutabiliyordu. Bu yeteneği Druitt'in dersleriyle gelişirse onu bir mevki sahibi yapabilirdi. Babasının koyduğu çitayı aşarak barda garson yerine idareci olabilirdi.

Geneviève içki sipariş etmeksizin kendine küçük bir masa seçti. Buraya yalnızca Yurt'a dönüşünü ertelemek için uğramıştı. Jack Seward'a tahkikatın ayrıntılı bir raporunu vermesi gerekecekti ve şimdilik Lulu Schön'ün hayatının son anlarını fazlaca düşünmek istemiyordu. Bir akordeoncu "Küçük Sarı Kuş" şarkısını katlederken hüzünlü birkaç sarhoş da ancak kısmi bir başarıyla tüm sözleri doğru sırada hatırlamaya çalışıyordu.

"Hoşça kal, küçük san kuş," diye kendi kendine mırıldandı Geneviève,

"Altın bir kafeste tutsak kalacağımıza,

Soğuğa göğüs gererim, yapraksız bir ağaçta. "

Yeni gelen gürültücü bir grup, beraberinde gecenin soğundan bir esintiyi de getirerek kapıdan içeri paldır küldür daldı. Bardaki gürültü bir an için azaldı, sonra ikiye katlandı.

Cathy'nin müstakbel müşterisi, yeni-doğmuşu kabaca iterek tezgaha arkasını döndü. Cathy iltihaplı omuzlarına sarılı olan şalını şöyle bir düzeltti ve topuğu kırık çizmesinin elverdiği ölçüde ağırbaşlı adımlarla oradan uzaklaştı. Cathy'i iten adam Kostaki'ydi, tahkikata katılmış olan Karpatlı. Bara yeni gelen üç kişi ise onun arkadaşları, Vlad Tepes'in dağlık anavatanından ithal ettiği ve Londra'ya başıboş saldıgı barbar tiplerin çarpıcı birer örneğiydi. Geneviève, kısa kesilmiş saçlara ve oldukça gür, siyah bir sakala sahip gri suratlı bir Avusturyalı olan Ezzelin von Klatka'yı tanıdı. Adam, hayvan terbiyecisi olarak ün salmıştı.

Kostaki ile von Klatka, göğüs zırhlarını birbirine sürterek sarıldı ve Karpatlı Muhafızları teşkil eden *Mittel Europäer* melezlerinin gözde dili Almanca ile selamlaştı. Kostaki diğerleriyle tanışırken Geneviève onların henüz ilk asrını bile devirmediği için yeni-doğmuş sayılabilecek Martin Cuda ile Kont Vardalek olduklarını öğrendi. Efemine ve yılanımsı bir Macar olan Vardalek, grubun en kıdemlisiydi.

Woodbridge, Muhafızlara domuzdan birer fırt teklif ederken von Klatka sert bir bakışla onu susturdu. Prens Hazretleri'nin adamları hayvan kanma tenezzül etmezlerdi. Geneviève grubun istilacı bir orduya mensup subayların o evrensel havasında toplu halde dolanışını Prusyalılarla veya Moğollarla bağdaştırdı. Karpatlılar kibri bir an bile olsun bırakmıyorlar, sıcaklar kadar yeni-doğmuşları da hor görüyorlardı.

Von Klatka odanın ortasında bir masa seçti ve bir çift denizciye dik dik bakışıyla yanlarındaki fahişeleri terk edip bar-dan ayrılmalarına neden oldu. Şövalye, kızlardan ikisini; bir yeni-doğmuş ile dişleri bulunmayan bir sığağı gönderdiyse de sonuncusunun, yani boynundaki yara izlerini gururla taşıyan kendinden emin bir çingenenin kalmasına izin verdi.

Karpatlılar sandalyelere oturup rahat bir tavır sergileyerek arkalarına yaslandılar. Bismarck ile Geronimo'nun gayri meş-

ru çocukları gibiydiler: Hepsinin cilalı çizmeler giymesine ve ağır kılıçlar taşımaya rağmen üniformaları yıllardır oradan buradan toplanan yadigarlarla bezeliydi. Von Klatka'nın boyundaki altın bir kolyeye Genevieve'in insan kulakları olduklarını tahmin ettiği kurumuş et parçaları geçirilmişti. Cuda'nın miğferi bir kurdun postuyla süslüydü: Miğferin tepesi hayvanın kafasıyla kaplanmış, dişleriyle siperlik çevrelenmiş ve göz yuvaları kırmızı iplikle dikilerek kapatılmıştı. Gür kürklü post, adamın sırtından aşağı inerek kuyruğuyla neredeyse yerleri süpürüyordu.

Vardalek içlerindeki en sıradışı suretti. Bir örgü ve fırır karmaşası olan ceketi, alı pullu bir renk cümbüşüyle kaplıydı. Yüzündeki pudra, cerahatli derisini gizliyordu. Bir pantomim andıran yanakları alıktan dairelerle kaplanmış, beş santimlik azıdişlerinin daima gergin tuttuğu dudaklarının üstü eros yayı biçiminde boyanmıştı. Altın sarısına çalan kaskatı saçları, tutamlar ve fiyonklar halinde özenle taranarak bir çift farenin kuyruğu gibi birbirinin eşi iki bukle halinde ensesinden sarkıtılmıştı. Bunlar Kont'un grubuydu ve çıktığı sefahat gezintisinde ona başkaları eşlik ediyordu. Vardalek, Prens Hazretleri'ne ne denli yakın olduğuyla böbürlenip duran, bariz kan bağına ek olarak bir hanedanlık bağlantısı da öne süren o vampirlerden biriydi. Bir dakikalık sohbet sırasında en sudan bahanelerle ve üç defadan az olmamak kaydıyla Prens Hazretleri'ni andı. Her seferinde de, "Dracula'ya dediğim gibi..." veya "sevgili Prensimizin geçen gece bahsettiği üzere..." benzeri yarı şaka yarı ciddi ifadeler kullanıyordu.

Macar salonu gözden geçirdi ve manşetlerindeki dantel patlamasından fırlamış gibi duran ince, yeşil tırnaklı eliyle ağzını kapatarak tiz bir kıkırdamaya boğuldu. Dönüp kulağına bir şeyler fısıldadığı von Klatka vahşi bir sırıtışla Woodbridge'e el etti.

"Şu oğlan," dedi von Klatka, İngilizce'ye yakın bir dille. Par-

mağıyla Georgie'yi işaret ediyordu. "Şu oğlan kaç?"

Garson, Georgie'nin satılık olmadığına dair bir şeyler mırıldandı.

"Budala adam, sen anlamıyor," diye üsteledi von Klatka. "Kaça?"

"O benim oğlum," diye itiraz etti Woodbridge.

"Öyleyse onur duymalısın," diye cıyıkladı Vardalek. "Sersem veledin, seçkin beyefendilerin ilgisine nail olduğu için."

"Bu Kont Vardalek," diye açıkladı, Geneviève'ın grubun sümüklü dalkavuşu olarak bellediği Cuda. "Kendileri Prens Hazretleri'ne çok yakındırlar."

Kostaki her zamanki gibi dikkatli gözlerle sessiz sedasız oturuyordu.

Artık herkes susmuş, bu sahneyi seyretmekteydi. Geneviève, Thain ile dedektiflerin gitmiş olduklarına üzgündü; fakat bu zorbalar hiç de sıradan polislerin karşısında ezilip büzülecek kimseler değillerdi.

"Ne kadar hoş bir delikanlı," dedi Vardalek, genci kucağına oturtmaya çalışırken. Georgie dehşetten kaskatı kesilmişti ve atanın bileği kuvvetliydi. Yay dudakların arasından uzun bir dil çıkıp Georgie'nin yanağını yaladı.

Von Klatka bir parça etli börek kadar şişkin bir cüzdan çıkarp Woodbridge'ın suratına bir tomar banknot fırlattı. Gözleri dolu dolu olan kırmızı yanaklı garsonun beti benzi attı.

"Oğlanla uğraştığınıza değmez," dedi Cathy Eddowes, von Klatka ile Cuda'nın arasına dalıp kollarını adamların bellerine dolayarak. "Siz beylere gerçek bi kadın, yetenekli bi kadın lazım."

Von Klatka, Cathy'i iterek parke taşlarıyla kaplı zemine yüzüstü düşürdü. Cuda uzanıp yoldaşının omzunu sıvazladı. Von Klatka ona öyle bir öfkeyle baktı ki genç vampir, bembeyaz kesmiş bir üçgeni andıran bir suratla geri çekildi.

Vardalek o sırada Georgie ile oynamayı sürdürüyor, kulağı-

na Devonshireli oğlanın anlaması beklenilemeyecek Macarca tatlı sözler fısıldıyordu. Cathy bar tezgahına kadar sürünüp kendini ayağa kaldırdı. Yüzündeki sivilceler patlamıştı ve gözüne berrak bir irin akmaktaydı.

“Ekselansları,” diye başladı Woodbridge, “lütfen...”

Cuda ayağa kalkıp ellerini garsonun üstüne koydu. Karpatlı, iri yarı sıcak adamdan otuz santim daha kısa olmasına rağmen gözlerindeki kızıl ateş, isterse Woodbridge’i paramparça edebileceğini ve artıkları silip süpürebileceğim açıkça belli ediyordu.

“Adın nedir, bir tanem?” diye sordu Vardalek.

“G-G-Georgie...”

“A-ha. Peki bir tekerlemen var mı? Mesela, ‘Georgie’nin tadı, tatlı mı tatlı?’”

Geneviève’in duruma el koyması gerekiyordu. İç geçirerek ayağa kalktı.

“Tatlım olacaksın,” diye mırıldanan Vardalek, dişlerini Georgie’nin dolgun boynuna sürttü.

“Beyler,” diye söze başladı Geneviève, “lütfen bu insanların rahatsız edilmeden işlerini yapmalarına izin verin.”

Hayrete düşen Karpatlılardan ses çıkmadı. Vardalek’in ağzı bir karışık açık kaldı ve Geneviève adamın azılar dışında bütün dişlerinin yemyeşil bir virane olduğunu gördü.

“Sen karışma, yeni-doğmuş,” diye tersledi Cuda. “Tabii başın belaya girsin istemiyorsan.”

“O yeni-doğmuş falan değil,” diye homurdandı Kostaki.

“Bu terbiyesiz insan da kim?” diye sordu Vardalek. Georgie’nin yanaklarındaki gözyaşlarını yalamaktaydı. “Ve bana hakaret ettikten saniyeler sonra niçin hâlâ ölmemiş?”

Cuda, Woodbridge’i bıraktığı gibi Geneviève’e doğru atıldı. Geneviève aşın kurulmuş bir yayın hızıyla bir tarafa doğru sertçe çekildi ve adam yanından geçerken kaburgalarına dirsek atarak onu oda boyunca uçurdu. Cuda düşerken kurt postlu

miğferi başından çıktı ve biri kısmen kazara, kısmen de bilerek miğferin içine bir kap domuz yemi döktü.

“Ben Geneviève Sandrine de l’Isle Dieudonné’um,” diye ilan etti kadın. “Chandagnac’ın saf soyundan.”

En azından Kostaki duyduklarından etkilenmişti. Adam kanlı gözlerini kocaman açarak esas duruşta bekler gibi dimdik doğruldu. Von Klatka yoldaşının tavrındaki değişikliği fark etti ve yerinden kıpırdamaksızın o da mücadeleden çekildi. Geneviève benzer bir tutumu birkaç sene önce bir Arizona poker salonunda; hile yapmakla suçlanan bir dişi, tabanca kılıflarına uzanmakta olan iri kıyım üç sığır çobanına adının Holiday olduğunu söylediğinde de görmüştü. O zaman çobanlardan ikisi tıpkı şimdi Klatka ile Kostaki’nin taşıdıkları yüz ifadesini takınmıştı. Geneviève üçüncünün cenazesine katılmak için Tombstone’da kalmamıştı.

Geriye savaşıacak sadece Kont Vardalek vardı.

“Oğlanı bırak,” dedi kadın, “yeni-doğmuş!”

Gözleri öfkeyle parlayan Macar, oğlanı itip ayağa kalktı. Geneviève’den daha uzun boylu ve neredeyse onun kadar yaşlıydı. Kollarında feci bir kuvvet mevcuttu. Tırnakları birer hançer gibi uzarken üzerlerindeki oje, kalbura konan bir tereyağı gibi büzüştü. Adam aralarındaki mesafeyi göz açıp kapayıncaya dek kat etti. Süratine rağmen Vlad Tepes’in hastalıklı soyundandı. Geneviève’in elleri fırlayarak Kont’un bileklerini kavradı ve adamın hançerimsi parmaklarını gözlerinin sadece bir iki santim uzağında durdurdu.

Hırıldayan Vardalek’in ağzından çıkan köpükler çenesindeki pudrayı bulandırdı ve boynunun etrafındaki katman katman fırırlara damladı. Nefesi tam anlamıyla leş gibi olup mezarın o ağır kokusunu taşıyordu. Geneviève’in tuttuğu kaya sertliğindeki kasları piton yılanları gibi kasılsa da kadın onu bırakmadı. Geneviève, dev bir saati ikiye on kalaya kurarmış gibi kollarını kaldırarak adamın ellerini yavaş yavaş suratından uzaklaştırdı.

Vardalek, argo bir Macarca kullanarak Geneviève'ın koyunlar hakkında ayrıntılı cinsel bilgilere sahibi olduğunu, göğüslerindeki sütün oradan beslenmeye alışık dişi kedileri zehirlediğini, değersiz kadınlığının kılları arasında yedi nesil bokböceğinin bir araya geldiğini iddia etti. Ona bir öpücük yollayan Geneviève ellerini sıkarak adamın kemiklerinin birbirine süründüğünü işitti ve sivri uçlu başparmaklarıyla Kont'un bileklerindeki ince damarları kesti. Vardalek'in bulanık gözlerinde panik baş gösterdi.

Geneviève sadece rakibinin duyabileceği bir ses tonuyla adamın kendi dilinde konuşarak, ona cetlerinin aşkı yalnızca dağ keçileriyle tattıkları fikrinde olduğunu söyledi ve cinsel organının muhtemelen çürük bir salatalık kadar sarkık olduğunu kuvvetle ileri sürdü. Adama kış olarak neresini kullandığını, zira anatomisinin o kısmının suratında yer aldığını sordu.

"Bırak onu," dedi von Klatka, sesinde bir otorite taşımaksızın.

"Sök o çürük kalbini," dedi Macar'a karşı koyan biri çıktığı için cesarete gelen bir müşteri.

Geneviève rakibini geriye ve aşağı doğru iterken Vardalek'in dizleri kıvrıldı. Kont iki büklüm olduysa da Geneviève onu ayakta tuttu. Diz çöktürdüğü adam sızlanarak acınası denebilecek bir ifadeyle kadının yüzüne baktı. Geneviève kuru havayı köpekdişlerinde hissedebiliyor, suratındaki kasların gerilerek hayvansı bir maskeye dönüştüğünü biliyordu.

Vardalek'in başı geriye yattı ve göz kenarları kanla doldu. Altın sarısı peruğu kayınca o zamana kadar saklı kalmış parlak kırmızı kafa derisi ortaya çıktı. Geneviève atayı bıraktı ve adam yere yığıldı. Kostaki ile von Klatka onun kalkmasına yardım ettiler. Kostaki özenli sayılabilecek bir edayla Kont'un perüğünü düzeltti. Kılıcını çekmiş olan Cuda da ayağa kalkıyordu. Silahın demirle karışık gümüşten üretilmiş yalımı ışıpta parıldamaktaydı. Kostaki tiksintiyle ona silahını kınına sokturttu.

Woodbridge, adamları geçirmek üzere kapıyı açık tutuyordu. Georgie, Vardalek'in bıraktığı tükürüğü suratından temizlemek için apar topar uzaklaştı. Genevieve yüzünün normalde olduğu gibi ılımlı-hoş görünümüne döndüğünü hissetti ve sakin sakin bekledi. Arka plandaki konuşmalar kaldığı yerde devam etti ve yalnızca dar bir içerik aralığında yetenekli olan akordeoncu, "O Yalnızca Altın Kafesteki Bir Kuştı," şarkısına başladı.

Von Klatka, Vardalek'i sokağa çıkardı ve pis kuyruğuyla yerleri süpüren Cuda onları takip etti. Kostaki geride kalarak hasarı gözden geçirdi. Von Klatka'nın banknotları atmış olduğu yere baktı ve hafifçe sırtarak alaycı bir homurtu çıkardı. Paralar tıpkı bir süngerin yere dökülen birayı emmesi gibi ortadan kaybolmuştu. Çingene kız, gösterişli biçimde paraların yanında değildi. İfadesi değiştiği zaman Muhafız'ın beyaz suratı çatladıysa da yarıklar anında iyileşti.

"Ata Hanım," diyen Kostaki gitmek için dönmeden önce Genevieve'e selam verdi. "Saygılar sunarım."

AĞLARINDAKİ ÖRÜMCEKLER

Artık Limehouse'ta, Basın yakınlarında bir yerdeydi. Beauregard'ın tecrübelerine göre bu semt kötü şöhretini fazlasıyla hak ediyordu. Tipik bir gecede çamurlu kıyılara Gümüş Bıçak'ın üç ayda sorumlu olduğundan daha fazla isimsiz ceset vururdu. Fayton epeyce bir gıcırta, takırtı ve hışırta çıkartarak bir kemerin altından geçti, sonra da bütünüyle durdu. Arabacı, kemere sürtünmemek için başını iyice eğmiş olmalıydı.

Beauregard kılıklı bastonunun sapını tuttu. Kapılar onun için açıldı ve karanlıkta kızıl gözler parıltıladı.

"Rahatsızlık verdiğimiz için kusura bakma, Beauregard," diye usulca konuştu bir erkekten çıkmasına rağmen bütünüyle erkeksi olmayan ipeksi bir ses, "ama sanırım anlıyorsunuzdur. Zor bir durumdayız..."

Beauregard arabadan indi ve kendini rıhtımın yakınındaki labirent benzeri sokaklardan birine komşu bir avluda buldu. İnce demetler halindeki sis, san tülde yapılmış su altı yosunları gibi havada asılı duruyordu. Beauregard'ın etrafı insanlarla çevriliydi. Konuşan kişi bir İngiliz, iyi bir paltosu ve yumuşak bir şapkası olan bir vampirdi. Adamın yüzü karanlıkta gizliydi. Kasıtlı bir ahesteliğe sahip duruşu, insanda bir atlet izlenimi uyandırıyor. Beauregard onunla kapışmak istemezdi. Avludaki diğerleriye atkuyruğu saçları kurdeleyle bağlanmış, ellerini yenlerinin içinde kavuşturmuş Çinlilerdi. Çoğu sıcaktı,

ama araba kapısının yanındaki devasa bir adam, beline kadar soyunup ejderha dövmeleriyle ve güz soğuğuna karşı ölmeyen kayıtsızlığı ile hava atan bir yeni-dogmuştu.

İngiliz bir adım öne çıkarken genç yüzüne ay ışığı vurdu. Bir kadınınkiler gibi hoş kirpikleri vardı ve Beauregard onu tanıdı.

“‘85’te altılık sette altıda altı yaptığını görmüştüm,” dedi Beauregard. “Madras’ta, amatörlere karşı profesyoneller¹.”

Sporcu mütevazı bir edayla omuz silkti. “Hep önüne ne atılırsa onunla oynaman gerektiğini söylemişimdir.”

Beauregard yeni-dogmuşun adını Yıldız Odası’nda, gözü pek fakat komik denebilecek mücevher soygunlarıyla kararsızca ilişkilendirilmiş olarak duymuştu. Sporunun bu apaçık adam kaçırmaya karışmış olmasının, gerçekten de o başarılı suçların müsebbibi olduğunu doğruladığı görüşündeydi. Beauregard herkesin bir uzmanlık alanı olması gerektiğine inandığı için daima profesyonelleri amatörlere karşı desteklemişti.

“Bu taraftan,” dedi amatör kasa soyguncusu, ıslak bir taş duvarı işaret ederek. Yeni-doğmuş Çinli oradaki bir tuğlaya bastırınca duvarın bir bölümü yukarı kalkarak kapağı andıran bir kapı meydana getirdi. “Eğil yoksa kafanı çarparsın. Bu çekik gözlüler de pek ufak oluyorlar.”

Beauregard karanlıkta kendisinden daha iyi görebilen yeni-doğmuşu takip etti ve grubun geri kalanı da onun peşine takıldı. Vampir başını eğerken kürek kemiklerindeki ejderler sessizce kükreyip kanat çırpıldılar. Hep beraber meyilli bir geçitten aşağı inmeye koyulduklarında Beauregard sokak seviyesinin altında olduklarını fark etti. Yüzeyler nemli ve ıslıtlı, hava ise soğuk ve kötü kokuluydu: Bu dehlizler nehre yakın olmalıydı. Çalkantılı su sesinin belli belirsiz duyulabildiği bir oluğun yanından geçerlerken Beauregard isimsiz kadavraları anımsadı ve onların hatırı sayılır bir bölümünün buradan kaynaklandığını

¹ Gemlemen vs. Players.

tahmin etti. Geçit genişlerken Beauregard labirentin bu bölümünün asırlar öncesine dayandığı sonucunu çıkardı. Belirli kavşaklarda, çoğunluğunun antika olduğuna şüphe bulunmayan uzak doğu tarzındaki *objets d'art* duruyordu. Beauregard'ı kaçıranlar pek çok dönüşten, inişten ve kapıdan geçişten sonra onun yüzeye refakatsiz dönemeyeceğinden emin oldular. Beauregard hafife alınmaktan memnundu.

Bir duvarın arkasından lakırdı gelince irkildi. Hayvansı sesi tanımlayamamıştı. Yeni-doğmuş, sese doğru dönüp zümrüt bir tırtılın kafasına asıldı. Bir kapının açılmasıyla birlikte Beauregard az aydınlatılan, zengin döşenmiş bir misafir odasına sokuldu. İçeride pencere yoktu, yalnızca Çin tarzı paravanlar mevcuttu. Odanın ortasındaki büyük bir yazı masasının arkasında kadim bir Çinli oturuyordu. Adam, uzun ve sert tırnaklarını tıpkı birer bıçak ucu gibi masadaki kurutma kâğıdına vurarak tempo tutmaktaydı. Masanın etrafına yarım daire şeklinde dizilmiş rahat sandalyelerde başkaları da vardı. Kaynağı görünmeyen lakırdı kesildi.

Adamlardan biri başını çevirdi. Purosunun kırmızı ucu, suratım bir Şeytan maskesi haline sokuyordu. Bu adam vampirdi; Çinli değildi.

“Bay Charles Beauregard,” diye başladı yaşlı Çinli, “bizim gibi sefil ve değersiz kimselere katılmakla büyük bir nezaket gösteriyorsunuz.”

“Beni ağırlayarak asıl nezaket gösteren sizlersiniz.”

Çinli ellerini çırpı ve asık yüzlü Burmalı bir uşağa başıyla işaret etti.

“Misafirimizin şapkasını, pelerinini ve *bastonunu* al.”

Beauregard üzerindeki yüklerden kurtarıldı. Burmalı yete-rince yaklaştığında Beauregard adamın bir kulağındaki küpeyi ve boynunun etrafındaki dini dövme-yi gözlemledi.

“Bir dakoit mi?”¹ diye sorguladı.

1 Uzakdoğu’da, özellikle de Hindistan’da faaliyet gösteren silahlı haydut.

“Ne kadar dikkatlisiniz,” diye doğruladı Çinli.

“Gizli cemiyetler dünyasında biraz tecrübe sahibiyimdir.”

“Hakikaten öylesiniz, Bay Beauregard. Yollarımız üç defa kesişti: Mısır’da, Keşmir’de ve Şanghay’da. Bana bir miktar zorluk çıkardınız.”

Kiminle konuştuğunu anlayan Beauregard gülümsemeye çalıştı. Artık öldürüleceğini farz ediyordu.

“Özürlerimi kabul edin, Doktor.”

Çinli, tırnaklarını takırdatarak öne doğru eğildi ve yüzünü ışığa çıkardı. Shakespeare’inki gibi bir alna ve Beauregard’ın zihninde kendini beğenmiş bir Şeytan’ı çağrıştıran bir tebesüme sahipti.

“Kafanıza takmayın.” Adam elini savurarak özrü geçiştirdi. “Onlar hiçbir önem taşımayan sıradan meselelerdi. Bu seferlik şahsi düşünceleri işe karıştırmayacağım.”

Beauregard ne kadar rahatladığını göstermemeye çalıştı. Çinli suçlu başka ne olursa olsun sözünün eriydi. Bu adam, insanların “İblis Doktor” veya “Garip Ölümlerin Beyi” dedikleri kişiydi. Yediler Konseyi’nin, yani nüfuzu dünyanın her yerinde geçen suç örgütü Si-Fan’ın idari teşkilatının bir mensubuydu. Mycroft, Çinli’yi dünyadaki en tehlikeli üç adamdan biri olarak görürdü.

“Yine de,” diye ekledi Çinli, “bu buluşma çok daha doğuda gerçekleşseydi gündeminin sizin -ve itiraf etmeliyim ki benim- için bu kadar hoş olmayacağını tahmin ediyorum. Beni anlıyor musunuz?”

Beauregard çok iyi anlıyordu. Bir beyaz bayrağın altında konuşmaktaydılar, fakat Diyojen Kulübü onu Si-Fan’a karşı yenden görevlendirir görevlendirmez o bayrak inecekti.

“O konular şimdilik ilgimiz dahilinde değil.”

Amatör kasa soyguncusu, odadaki gaz lambasının parlaklığını arttırdı ve suratlar ortaya çıktı. Lakırdılar çıkartan şey bir cızırtı koyuverdi ve İblis Doktor’un attığı hafif bir bakışla yatış-

tı. Odanın köşesinde bir buçuk metrelik kanat açıklığına sahip bir papağan için yapılmış gibi gözüken büyük bir altın kafes duruyordu. Kafesin sakiniyse uzun kuyruklu bir maymundu. Hayvan, suratının üçte ikisini kaplayan parlak pembe dişetlerindeki sarı dişlerini gösterdi. Beauregard ne zaman yılan derisi saplı ayakkabı çekeceğini kullansa hatırlamak için bir sebep bulduğu üzere Çinli, tuhaf evcil hayvanlara olan düşkünlüğüyle bilinirdi.

“Artık işimize dönelim,” diye homurdandı asker görünüm-
lü bir vampir. “Vakit nakittir, unutmayın...”

“Binlerce kez özür dilerim, Albay Moran. Doğuda işler daha farklı yürür. Ama buradayken sizin Batılı usullerinize ve koşuşturmali temponuza tabii ki ayak uydurmak durumundayız.”

Purolu adam, üzerinde cepleri tebeşirle işaretlenmiş bir frak ceketin asılı olduğu ince uzun bedenini doğrultarak ayağa kalktı. Albay söz hakkını ona bıraktı ve gözlerini kaçırarak yerine oturdu. Köpek dişleri alt dudagından çıkıntı yapan purolunun kafası, bir kertenkeleninki gibi iki yana sallanıp duruyordu.

“Ortağım bir işadamı,” diye açıkladı, purosundan çektiği nefeslerin arasında, “kriketçi dostumuz heyecan düşkününü bir meraklı, şuradaki Griffin bir bilim adamı, Yüzbaşı Macheath -ki kendisi özürlerini yolluyor- bir asker, Sikes aile mesleğini sürdürüyor, bense bir matematikçiyim. Ama sen, sevgili Doktor, tam bir sanatçısın.”

“Profesör bana iltifat ediyor.”

Beauregard, Profesör’ü de duymuştu. Mycroft’un kardeşi olan danışman dedektifin ona karşı bir tür saplantısı vardı. Moran ipten dönen en kötü İngiliz olabilirdi.

“Dünyadaki en tehlikeli üç adamdan ikisini aynı odada görünce,” diye gözlemde bulundu Beauregard, “üçüncünün nerede olduğunu kendi kendime sormadan edemiyorum.”

“İsimlerimizin ve mevkilerimizin sizin için meçhul olmadığını görüyorum, Bay Beauregard,” dedi Çinli. “Dr. Nikola bu

küçük toplantımıza katılamadı. Yanılmıyorsam Tazmanya açıklarındaki bazı batık gemileri incelemekle meşgul. Zaten o artık bizi ilgilendirmiyor. Dr. Nikola'nın kendince uğraşları var."

Beauregard toplantıda bulunan ve hâlâ tanımadığı diğerlerine baktı. Profesör'ün adını andığı Griffin, arka plana karışır gibi gözükten bir albinoydu. Sikes domuz yüzlü, kısa boylu, cüsseli ve hoyrat bir sıcağı. Göze batan çizgili ceketiyle ve saçlarına sürdüğü ucuz yağla böyle seçkin bir toplantıya hiç yakışmıyordu. Grupta gerçek bir suçluya benzeyen bir tek o vardı.

"Profesör, artık onur konuğumuza bir açıklamada bulunsanız..."

"Teşekkürler, Doktor," karşılığını verdi kimi zaman "Suçun Napolyon'u" diye anılan adam. "Bay Beauregard, bildiğiniz gibi hiçbirimiz -siz de dahil- ortak bir amaç olarak adlandırılabilen bir şeye sahip değiliz. Hepimiz kendi işlerimizle meşgul oluru. Bu işler çakışacak olursa... eh, genellikle kimi talihsizlikler ortaya çıkar. Son zamanlarda bazı değişimler yaşandı, fakat kişisel başkalaşımlarımız ne olursa olsun gayemiz esasen aynı kaldı. Bizler her zaman olduğumuz gibi bir gölge topluluğuyuz. Aramızda kısmi bir uzlaşmaya vardık. Birbirimize karşı hınk yapmıyor değiliz, fakat belli bir noktadan sonra çizgiyi aşmayız. Birbirimizi rahat bırakırız. Bunu söylemek bana büyük bir ıstırap veriyor ama artık o çizginin bir geçerliliği kalmamış gibi gözüküyor..."

"Aynasızlar Doğu Yakası'nın her bir yanına baskın yaptılar," diye lafa daldı Sikes. "Charlie Warren denen o miskin, adamlarını yine üstümüze saldı. Yılların emeği tek bir gecede yok oldu. Evler dağıtıldı. Kumar, afyon, kızlar: Her bir şey elden gitti. İşimizi rahat görelim diye tonla rüşvet yedirdikten sonra o pis aynasızlar anlaşmayı bozup bize kazık attılar."

"Polisle aramda bir bağ yok," dedi Beauregard.

"Bizi saf zannetmeyin," dedi Profesör. "Diyoben Kulübü'nün tüm ajanları gibi sizin de resmi bir makamınız bulunmuyor. Ama resmîyet ile geçerlilik iki farklı şeydir."

“Çıkarlarımıza yapılan bu saldırı devam edecek,” dedi Doktor, “ta ki Gümüş Bıçak diye bilinen beyefendi yakalanana dek.”

Beauregard kafa salladı. “Sanırım öyle. Tabii katilin baskınlardan birinde ortaya çıkartılması ihtimali her zaman mevcut.”

“Katil bizden biri değil,” diye homurdandı Albay Moran.

“Adam zırdelinin teki, işte o kadar. Bak, hiçbirimiz ürkek değiliz -bilmem anlatabildim mi?- ama bu herif olayı çok ileri götürüyor. Orospunun biri cazgır çıkartırsa suratına jilet atar geçersin; kahrolası gırtlığına değil.”

“Bildğim kadarıyla şu ana dek sizlerin cinayetlere karıştığınıza dair hiçbir iddiada bulunulmadı.”

“Mesele o değil, Bay Beauregard,” diye devam etti Profesör. “Gölge imparatorluğumuz bir örümcek ağı gibidir. Dünyanın tamamına yayılmasına karşın burada, bu şehirde yoğunlaşır. Bu ağ kalın, karmaşık ve şaşırtıcı derecede narindir. Yeteri kadar teli kopartılırsa dağılır. Ve şu anda teller sağlı sollu kopartılıyor. Mary Ann Nichols öldürüldüğünden beri hepimiz sıkıntıdayız ve her yeni vahşetle beraber bu sıkıntı katlanacak. Katil, halka her saldırdığında bizi de bıçaklamış oluyor.”

“Herif ortalardayken benim orospular sokağa çıkmak istemiyorlar. Ceplerim boşalıyor. Cidden ne yapacağımı bilmez haldeyim.”

“Polisin adamı yakalayacağından eminim. Bilgi karşılığında elli sterlinlik bir ödül var.”

“Biz de bin ginelik bir ödül koyduk ama hiçbir şey çıkmadı.”

“Biz suçluların Yahudiler gibi birbirimizin arkasını kolladığı laflarını unut. Gümüş Bıçak’ı bir elimize geçirirsek onu kaşla göz arasında dilim dilim doğrayacağız.”

“Nasıl yani?”

“Bay Beauregard,” dedi Doktor, “ortağımızın söylemeye çalıştığı, mütevazı imkânlarımızı sizin saygıdeğer polislerini-zinkine eklemek istediğimiz. Elde edeceğimiz önemli bir bilginin -ki pek çok konuda sık sık bilgi sahibi oluruz- doğru-
dan size aktarılacağını vaat ediyoruz. Karşılığında da Diyojen

Kulübü'nün bu konuya göstermenizi istediğini bildiğimiz yakın ilgiyi can-ı gönülden göstermenizi rica ediyoruz."

Beauregard belli etmemeye çalıştıysa da idari örgütün en özel sırlarının Garip Ölümünün Beyleri tarafından her nasılsa bilinmesi onu derin bir hayrete düşürmüştü. Yine de Çinli'nin sadece iki gün önce verilen brifingi ayrıntılarıyla bildiği ortadaydı. Hattâ aynı brifingde Si-Fan'dan en az birkaç yıl ses seda çıkmayacağı varsayılmıştı.

"Sütü bozuk herif, tekerimize çomak sokuyor," dedi amatör kasa hırsızı, "ve bir an önce beyazlarını çıkarıp pavyonuna kaçması hayırlı olacak."

"Bilgi karşılığında bin gine ödül koyduk," dedi Albay, "ve kokuşmuş kellesine iki bin."

"Polisin aksine bizim ödül koparmak için yanlış bilgiler vermeye kalkan yalancı kişilerle uğraşmamız gerekmiyor. Öyleleri bizim örümcek ağlarıyla bezeli dünyamızda fazla yaşayamazlar. Birbirimizi anlıyor muyuz Bay Beauregard?"

"Evet Profesör."

Yeni-doğmuş ince bir tebessüm etti. Tek bir katilin bu adamlar için hemen hemen hiç önemi yoktu; fakat başıboş bir suç makinesi, katlanamayacakları bir sıkıntıydı.

"Peki Whitechapel Katili yakalandığı zaman ne olacak?"

"Her şey eskisi gibi devam edecek," dedi Moran.

Doktor bilgiç bir edayla kafa sallarken Sikes, "Bak onu iyi bildin, ahbap," diye kestirip attı.

"Anlaşmamız sona erdiğinde," diye duyurdu Çinli, "eski konumlarımıza döneceğiz. Ve size Bayan Churchward'la bir yuva kurup hemşerilerimin meselelerini başkalarına bırakmanızı öneririm. Eş konusunda şansınız yaver gitmedi ve birkaç yıl huzur içinde yaşamayı hak ediyorsunuz."

Beauregard öfkesini bastırdı. Penelope'ye yapılan tehdit çizgiyi aşmıştı.

"Bana gelince," dedi Profesör, gözleri ışıldayarak, "bu işler-

den el çekmeyi ve organizasyonumun gündelik işlerini Albay Moran'a devretmeyi umuyorum. Asırlarca yaşama fırsatım yakalamam, bana evren modelim üzerinde çalışmak için ihtiyacım olan zamanı verecek. Mutlak matematiğe bir yolculuk yaparak uzayın banal geometrisinin ötesine geçme niyetindeyim."

Doktor gözlerini buruşturup ince bıyığını kaldırarak gülmüsedti. Profesör'ün görkemli planlarını bir tek o takdir eder gibiydi. Odadaki diğer herkes bozuk yumurta yemişçesine bakarken Profesör'ün gözleri, sonsuz çoklukta katlanarak tüm uzayı dolduracak teorilerin düşüncesiyle parlıyordu.

"Hayal edin," dedi Profesör. "Her şeyi kapsayacak bir teori hayal edin."

"Bir araba sizi Cheyne Walk'a götürecektir," diye açıkladı yaşlı Çinli. "Bu toplantı sona ermiştir. Davamıza hizmet ederseniz ödüllendirileceksiniz. Ama bizi hüsrana uğratırsanız bunun sonuçları... pek de hoş olmayacak."

Beauregard bir el hareketiyle gönderildi.

"Bayan Churchward'a selam söyleyin," dedi Moran, pis pis sırıtarak. Beauregard, Çinli'nin deyim yerindeyse okunamaz suratında belli belirsiz bir hoşnutsuzluk görür gibi oldu.

Sporcu onu tünellerden geri geçirirken, Beauregard görevini yerine getirmek için daha kaç iblisle işbirliği yapması gerekeceğini merak ediyordu. Öne geçip kılavuzunu girişe kadar götürerek cesaretini gösterme arzusuna direndi. Böyle bir şey gücü dahilinde olsa bile bu gizli cemiyet tarafından hafife alınmanın faydasını görebilirdi.

Yüzeye vardıklarında vakit şafağa yaklaşmıştı. Doğuda ilk mavi-gri ışıklar belirliyor ve Thames Nehri tarafından karanın içlerine çekilen martılar kahvaltı için bağırıyordu.

Avluda duran faytonun arabacısı, oturduğu sürücü koltuğunda siyah battaniyelere sarınmıştı. Beauregard'ın şapkası, pelerini ve bastonu içeride onu beklemekteydi.

"Güle güle," dedi kriketçi, kızıl gözleri parlayarak. "Lordlar Kamarası'nda görüşürüz."

ÖNEMSİZ MESELELER

“Niye bu kadar suskunsun, Penny?”

“Ne?” diye ağzından kaçırdı kadın, daldığı kızgın düşüncelerden ansızın çıkartılmanın şokuyla. Davetin gürültüsü kısa bir süreliğine diğer sesleri boğar gibi oldu, sonra da bir tiyatro salonundaki fısıltılı konuşmaları andıran arka plandaki bir vızıltı halini aldı.

Art sahte bir öfkeyle onu payladı. “Penelope, sanırım düş görüyordun. Dakikalardır kıt zekâmı seninle konuşmaya harcıyorum, ama sen tek kelimesini bile dinlemiyorsun. Ne zaman espri yapmaya çalışsam sesli bir iç geçirip, ‘Oh, çok doğru,’ diye mırıldanıyorsun ve senden sempati koparma teşebbüsüyle araya ciddi bir söz sıkıştırırsam yelpazenin arkasından kibarca gülüyorsun.”

Akşamki duyuru boşa gitmişti. Bu, Penelope’nin nişanlı bir kadın olarak Charles’la beraber insan içine ilk çıkışıydı. Penelope haftalarca plan yaparak doğru elbiseyi, düzgün korseyi, uygun daveti, münasip misafirleri seçmişti. Fakat Charles’ın gizemli efendileri yüzünden her şey berbat olmuştu. Penelope, eski bir alışkanlığı olan alın kırıltırmaya dönmemeye çalışarak bütün akşamı neşesiz geçirmişti. Mürebbiyesi Madam de la Rougierre öyle yapmaya devam ederse yüzünün o halde kalacağını söyleyerek kızı sık sık uyarırdı; Penelope şimdi camdaki bir

yansımasına bakacak olursa yaşlı kocakarının haklı çıkacağını biliyordu.

“Doğru söylüyorsun, Art,” diye itiraf etti, her şey *istediği gibi* gitmediği zamanlarda içini kaplayan hiddeti bastırarak. “Dalmışım.”

“Demek vampirsi cazibem o kadar kötü?”

Adam gülünç bir gücenmişlik takınmaya çalışınca dişlerinin ucu, pirinç taneleri gibi alt dudağından çıkıntı yaptı.

Otel lokantasının karşı tarafındaki Florence, Penelope’nin bildiği kadarıyla *Telegraph* dergisinde eleştirmenlik yapan çakırkeyif bir beyefendiyle sohbet etmekteydi. Florence düşman topraklarına çıkılan bu ufak seferin sözde lideriydi - grubun beğenileri doğal olarak Lyceum Tiyatrosu’nda yatıyordu ve burası *Criterion*’du. Fakat kadın, destekçilerini kendi başlarına bırakmıştı. Bu tam da Florence’e göre bir davranıştı. Maymun iştahlı olmasının yanı sıra otuz gibi ileri bir yaşa merdiven dayamasına rağmen pek cilveliydi. Kocasının ortadan kaybolduğuna şaşmamak lazımdı. Tıpkı Charles’ın da bu akşam kaybolduğu gibi.

“Charles’ı mı düşünüyordun?”

Penelope, vampirlerin zihin okuduklarına yönelik hikâyelerde doğruluk payı olup olmadığını merak ederek kafa salladı. Yine de o an kendi zihninin koca koca harflerle yazılı olduğunu da itiraf etmesi gerekiyordu. Artık alnını düzgün tutmak üzerinde yoğunlaşacaktı, yoksa henüz yirmi ikisindeyken gülüp ağlamaktan şekli bozulmuş bir suratı bulunan zavallı şapşal Kate gibi olup çıkardı.

“Seni yalnız yakaladığım bir akşamda bile Charles aramıza giriyor. Ona lanet olsun.”

İlk gece partisine kavalcelik etmesi gereken Charles partiden ayrılmak zorunda kaldığı için mesaj yollamış, Penelope’dan özür dileyerek onu bu akşamlığına Florence’e emanet etmişti. Kendisi, Penelope’nin zerre kadar umursamadığı bir hükümet

meselesiyle uğraşıyordu. Penelope çok can sıkıcı bir durumun içine düşmüştü. Fakat kendi ikna gücünü gözünde büyütüyorsa nikahın ardından Beauregard evindeki durum epey değişecekti.

Daracık korsesi yüzünden güçlkle soluk alıyordu ve alçak dekoltesi yüzünden çenesiyle bağı arasındaki kısım soğuktan tüm hissiyatını yitirmişti. Üstelik yelpazesini bir sandalyeye koyup da çakırkeyif bir budala tarafından üstüne oturulması riskine giremediği için onu ikide bir sallaması gerekiyordu.

Asıl plana göre Art'ın Florence'e eşlik etmesi lazımdı, fakat Art da nişanlısı tarafından terk edilen Penelope kadar yalnızdı ve anlaşılan kendini şevke gelmiş bir âşık gibi orada oyalanmaya mecbur hissediyordu. İki defa tanıdıklara rastlamışlar, bu kişiler kadını tebrik ettikten sonra utangaç bir "şanslı beyefendi bu mu?" sorusuyla Art'ı işaret etmişlerdi. Lord Godalming her iki olayı da takdire şayan bir neşeyle karşılamıştı.

"Charles'ı kötülemek istemedim, Penny. Özür dilerim."

Duyurudan bu yana Art daha dikkatli davranmaktaydı. O da bir keresinde Penelope'nin oldukça iyi hatırladığı bir kızla nişanlı olmasına rağmen o işin sonu çok kötü bitmişti. Art'ı anlamak kolaydı; özellikle de Charles'la yan yana getirildiği zaman. Penelope'nin nişanlısı ona adıyla hitap etmeden önce hep duraksardı. Kadına asla Pamela dememişti, fakat ikisi de o berbat ve kaçınılmaz anı korkuyla bekliyordu. Penelope hayatı boyunca kuzeninin geride bıraktığı parlak ayak izlerini takip etmek zorunda kalmış, ebediyen Bayan Churchwardların küçüğü olarak görüleceğini bilerek biri kendisini ne zaman sessizce Pam'le kıyaslasa içi buz kesmişti. Fakat Pam ölmüştü ve kendisi hayattaydı. Artık onlardan alındığı yaşta Pamela'nın olduğundan daha büyüktü.

"Charles'ı alıkoyan meselelerin çok büyük önem taşıdığından emin olmalısın. İsmi listelerde hiç çıkmayabilir, fakat yalnızca en seçkinlerin en seçkinleri tarafından bile olsa

Whitehall'de iyi bilinir ve saygı görür."

"Muhakkak ki sen de önemlisin, Art."

Art omuz silkince bukleleri titredi. "Ben sadece bir unvana ve iyi bir terbiyeye sahip bir haberciyim."

"İyi de koskoca *Başbakan*..."

"Ben Ruthven'in bu ayki evcil hayvanıyım, ama bunun pek bir anlamı yok."

Florence piyesle ilgili resmi bir hükümle beraber geri geldi. Piyesin adı *Clarimonde'nin Sosyeteye Tanıtımı* olup *Gümüş Kral* ve *Azizler ile Günahkarlar* oyunlarının ünlü yazarı Henry A. Jones tarafından kaleme alınmıştı.

"Bay Sala diyor ki: 'Bulutların arasında bir boşluk açıldı, etkileyici gökyüzünün maviliklerini bir parça gördük ve anlaşıyor ki nahoşun en sonundayız'."

Oyun, Criterion Tiyatrosu'nun meşhur olduğu "sarsıcı güldürü" türündeydi. Yeni-dogmuş başrol oyuncusu kadının bir geçmişi vardı ve gerçekte kocası olan babası rolündeki alaycı bir Kraliçe'nin Avukatı¹, istihzalarını doğrudan doğruya en ön koltuklara yönelterek aktör-idareci Charles Wyndham'a aforizma alanındaki becerisini sergileme fırsatı sunuyordu. Kostümlerin ve fonların sıkça değişmesi, karakterleri Londra'dan alıp İtalya'nın taşrasına götürüyor, oradan da lanetli bir şatoya taşıyıp Londra'ya geri getiriyordu. Son perdeye kadar da sevgililer barışıyor, kötüler cezasını buluyor, miraslar adilce dağıtılıyor ve sırlar kimse zarar görmeden açığa çıkıyordu. Son sahnenin üzerinden daha bir saat bile geçmemişken Penelope kadın kahramanın elbiselerinden her birini en son ayrıntısına kadar tasvir edebilirse de onu oynayan aktrisin adını hatırlayamıyordu.

"Penny, canım," diye duyuldu ince, kulak tırmalayıcı bir ses. "Florence ve Lord Godalming. Merhabalar."

Konuşan, yavan bir elbise içerisindeki Kate Reed'di. Kadın peşinden Diarmid amcası olduğu bilinen gıdılı bir yeni-doğ-

¹ Queen's Counsel. Bizzat Kraliçe tarafından atanan dava vekili, -çn

muşu çektiyordu. Merkezi Haber Ajansı'nın kıdemli çalışanlarından olan adam, kızın ucuz gazetecilikteki sözde kariyerinin hamisiydi ve Grub Sokağı'nın en yılışıklarından biri olarak nam salmıştı. Penelope hariç herkes onu gülünç bulduğundan girdiği ortamlarda genellikle katlandırdı.

Art, Kate'in boğumlu elini öpmeye vakit harcadı ve kadının yüzü pancar gibi kıpkırmızı kesildi. Diarmid Reed ise Florence'i biralı bir geçirtiliyle selamlayıp ona sıhhatini sordu. Bu yaptığı, en ufak bir hastalığı bile uzata uzata anlatabilen Bayan Stoker söz konusu olduğunda hiç de akıllıca bir taktik değildi. Neyse ki Florence başka bir yol izledi ve Bay Reed'e son zamanlarda karanlık sonrası davetlerine niçin katılmadığını sordu.

"Sizi Cheyne Walk'da çok özlüyoruz, Bay Reed. Hayatın inişlerine ve çıkışlarına dair öyle hikâyeler anlatıyorsunuz ki."

"Son zamanlarda işten başımı kaşıyacak zaman bulamadığımı üzüntüyle belirtirim, Bayan Stoker. Whitechapel'daki şu Gümüş Bıçak cinayetleri sebebiyle."

"Berbat bir durum," diye aceleyle lafa girdi Art.

"Sahiden öyle. *Star*, *Gazette* ve diğer tüm köpekler ölümüne kapışıyorlar. Teşkilat onları beslemeye yetişemiyor. Önlerine ne koysak alıyorlar."

Penelope cinayetlerden ve rezilliklerden konuşmayı sevmeydi. Gazete almadığı gibi kişisel gelişim kitapları dışında hiçbir şey okumazdı.

"Bayan Churchward," diye ona hitaben konuştu Bay Reed. "Anladığım kadarıyla bir tebriki hak ediyorsunuz."

Penelope yüzünü kırıştırmadan ona tebessüm etti.

"Charles nerede?" diye sordu Kate, her zamanki gibi pot kırarak. Bazı kızları halı gibi muntazaman pataklamak lazım, diye aklından geçirdi Penelope.

"Charles bizi yüzüstü bıraktı," dedi Art. "Bence hiç de akıllıca davranmadı."

Penelope'nin içi kavrulsa da bunu yüzüne yansıtmadığını umuyordu.

"Demek Charles Beauregard?" dedi Bay Reed. "Anladığım kadarıyla zor durumlarda güvenilir bir adammış. Biliyor musunuz, onu geçen gece Whitechapel'da gördüğüme yemin edebilirim. Gümüş Bıçak davasına bakan dedektiflerden bazılarıyla beraberdi."

"O dediğiniz pek olası değil," dedi Penelope. İnsanların sık sık cinayete kurban gittikleri bir semt olan Whitechapel'da hiç bulunmamıştı. "Charles'ın öyle bir mahalleye ne sebeple uğradığını hayal bile edemem."

"Bilemiyorum," dedi Art. "Diyojen Kulübü'nün her türlü acayip mahallede acayip işleri vardır."

Penelope, Art'ın o kuruluştan bahsetmemiş olmasını diledi. Hemen kulak kesilen Bay Reed tam Art'a sorular yöneltecekti ki yeni bir ziyaretçi, onları bu utançtan kurtardı.

"Bakın," diye sevinçle cıyıkladı Florence. "Bize uslanmazlığıyla musallat olmak için kim gelmiş. Oscar."

Gür dalgalı saçları ve iyi beslenmiş bir görünümü olan iri bir yeni-doğmuş salına salma yanlarına geliyordu. Yakasına yeşil karanfil takılı adam, ellerini ceplerine soktuğu için çizgili pantolonunun önü kabarıktı.

"İyi akşamlar, Wilde," dedi Art.

Şair, Art'ın selamını almak için alaycı bir üslupla "Goddalming" deyip geçti, sonra da Florence'e aşırı miktarda kur yapmaya koyuldu. Kadının üstüne öyle çok cazibe döktü ki bunun bir kısmı doğal olarak Penelope'ye, hattâ Kate'e sıçradı. Anlaşılan Bay Oscar Wilde bir keresinde Florence'e, kadın henüz Dublinli Bayan Balcombe'yken evlenme teklif etmiş, fakat adı artık hiç anılmayan Bram'e mağlup olmuştu. Penelope, Wilde'ın sırf ret cevapları ona üzerinde nükteli bir sıradışılık sergileyebileceği bir konu sağlayacağı için pek çok kadına evlenme teklif ettiği izlenimine kapıldı.

Florence ona *Clarimonde'nin Sosyeteye Tanıtımı* hakkındaki fikrini sorduğunda Wilde oyunun gösterimine minnettar kaldığını, zira böylece kendini de aralarına eklediği uyanık eleştirmenlerin onu yerden yere vurarak dehalarını ortaya koyma fırsatı bulduklarını belirtti.

“Aman, Bay Wilde,” dedi Kate, “eleştirmeni yaratıcının üstüne çıkarır gibi konuşuyorsunuz.”

“Aynen öyle. Eleştirinin kendisi bir sanattır. Nasıl ki sanatsal bir yaratı, eleştirel bir becerinin eseridir ve hattâ onsuz var olamaz; eleştiri de kelimenin en kapsamlı anlamıyla yaratıcıdır. Eleştiri hem yaratıcı, hem de bağımsızdır.”

“Bağımsız mı?” diye sordu Kate, bir konferansa davetiye çıkardığının farkında olarak.

“Evet, bağımsız. Flaubert, Rouen yakınlarındaki sefil bir kasabadan ibaret olan Yonville-l'Abbaye'deki küçük bir taşra doktorunun şapşal karısının kepaze ve duygusal aşk maceralarından öyle bir klasik çıkarmış ki yarattığı başyapıt tarzı sayesinde gerçek bir eleştirmen, tefekkür kabiliyetini yönlendirmeye veya heba etmeye karar verdiği takdirde bu yahut herhangi bir yılın Kraliyet Akademisi sergisindeki resimler, Bay Lewis Morris'in şiirleri ya da Bay Henry Arthur Jones'un oyunları gibi hemen hemen hiç önem taşımayan konulardan güzelliğiyle ve insiyakıyla kusursuz işler ortaya koyabilir. Banallik, başarı için daima dayanılmaz cazibe olagelmıştır ve aptallık, mağarasından bilgeliğe seslenen kalıcı bir *Besita Trionfans* gibidir.”

“Peki oyun hakkında ne düşünüyorsun, Wilde?” diye sordu Bay Reed.

Wilde elini sallayarak surat etti. El hareketi ile yüz ifadesinin kombinasyonu, az önceki kısa konuşmasından çok daha fazla bilgi veriyordu ve Penelope bile bunu zarif bulsa da konunun dışına çıkmak olarak nitelendirdi. Wilde bir keresinde alakanın fazla kullanılmaması gereken pervasız bir alışkanlık olduğunu açıklamıştı.

“Lordum Ruthven saygılarını sunuyor,” dedi Art.

Şair bu denli fark edilmekten gururlanır gibi oldu. Son derece keyif verici fakat gereksiz bir şey söylemeye başladığı sırada Art ona sokuldu ve Wilde dışında sadece Penelope’nin duyabildiği kadar alçak bir sesle devam etti,: “ve Cleveland Sokağı’ndaki belirli bir evi ziyaret ederken çok dikkatli davranmanı arzuluyor.”

Wilde ansızın cin gibi bakan gözlerle onu süzdü ve konunun içine daha da çekilmeyi reddetti. Sonra da *Fortnightly Review* hakkında Frank Harris’le konuşmak için Florence’e eşlik ederek oradan ayrıldı. Bay Harris dönüşümünden bu yana Penelope’nin göz korkutucu bulduğu keçi boynuzlarına sahipti. Kate de şairin peşine takıldı; muhtemelen kadınların seçme hakkı veya onun gibi bir saçmalığı konu alan bir makale izni koparabilmek için editöre yaltaklanma amacı güdüyordu. Bay Harris gibi çapkınlığıyla ün salmış biri bile herhalde Kate’i yakalamaya değmeyecek kadar cılız bir balık kabul ederek onu denize geri atardı.

“Wilde’i bu kadar rahatsız edecek ne söyledin kuzum?” diye sordu Bay Reed, bir hikâyenin kokusunu alarak. Adam ne zaman belki haber addedilebilecek bir kırıntı yakaladığını düşünse burun delikleri sahiden de seğirirdi.

“Ruthven’ın sayıkladıklarından bir şey,” diye açıkladı Art.

Haberci, Art’a delici bir bakış attı. Çoğu vampir öyle bakışlara sahipti. Meclislerde, boynuz boynuza kenetlenmiş bir çift erkek geyik gibi birbirlerini bakışlarıyla bastırmaya çalışmalarına sıkça rastlanırdı. Bay Reed müsabakayı kaybetti ve ele avuca sığmaz yeğenini bulmak üzere oradan tek başına ayrıldı.

“Akıllı kız,” dedi Art, başıyla Kate’i işaret ederek.

“Hıh,” dedi Penelope, başını iki yana sallayarak. “Kariyer, kendilerine koca bulamayan kadınlar içindir.”

“Miyav.”

“Bazen her şeyin boyumu aştığı gibi bir fikre kapılıyorum,” diye yakındı Penelope.

“Böyle meseleleri o güzel kafana takma,” dedi adam, tekrar ona dönerek.

Art onu çenesinin altından hafifçe gıdıkladı ve kadının başını azıcık kaldırarak gözlerinin içine baktı. Penelope adamın kendisini öpmeyi planlıyor olabileceğini düşündü -burada, insan içinde, tam da bir Londra tiyatrosunun önünde- ama Art öyle bir şey yapmadı. Adam bir kahkaha attı ve hemen ardından Penelope’yi bıraktı.

“Charles seni böyle bir başına bırakmanın güvenli olmadığını anlasa iyi eder. Yoksa biri seni kapacak ve modern Babil’e baş tacı edecek.”

Penelope biri ne zaman tam anlamadığı bir şey söylese yaptığı gibi kıkırdadı. Lord Godalming’in gözlerinin karanlıklarında bir ışıltı belirdi. Penelope göğsünde hafif bir sıcaklık hissetti ve bu duygunun nereye varacağını merak etti.

ÖLÜLERİN ŞAFAĞI

Şafak, sisi kana boğdu. Güneş yükselirken yeni-doğmuşlar tabutlara ve köşelere kaçıştılar. Geneviève aheste adımlarla Toynbee Yurdu'na doğru tek başına yürürken, küçülen gölgelerden korkmayı aklından bile geçirmiyordu. Vlad Tepes gibi o da daha hassas yeni-doğmuşlar aksine güneş karşısında büzüşmeyecek kadar yaşlıydı; fakat sıcak kızın kanıyla gelen zindelik, ışık yeryüzüne vurdukça azalıyordu. Commercial Yolu'nda sıcak bir polisin yanından geçerken başıyla ona selam verdi. Adam başka bir tarafa bakarak devriyesini sürdürdü. Geneviève önceden de olduğu gibi birinin görüş alanının hemen dışında kendisini takip ettiği hissine kapıldı, lâkin bunun bu semtte kalıcı bir yanılama olduğunu farz etmekle yetindi.

Son dört gecedir asıl işinden çok Gümüş Bıçak'la meşgul oluyordu. Druitt ile Morrison çift vardiya yaparak Yurt'a bulunan sınırlı sayıdaki odayı, onlara en çok ihtiyaç duyanlara sırayla tahsis ediyorlardı. Esasen bir eğitim enstitüsü olan Yurt, bir sahra hastanesine benzemeye başlıyordu. Bir Huzur Komitesi'nde¹ görev aldıktan sonra Geneviève birbirinden gürültülü öyle çok toplantıya katılmıştı ki, orkestraya yakın oturanların kulaklarının çınladığı gibi duyduğu sözcükler kafasını bir türlü terk etmez olmuştu.

1 Vigilance Committee. Hükümetin yetmediği durumlarda halk tarafından düzeni sağlamak için kurulan küçük bir örgüt, -çn

Kadın yürümeyi bıraktı ve durup dinledi. Yine takip edildiğini hissediyordu. Vampir algıları karıncalanıyor, kollarını bir uyurgezer gibi uzatarak sessiz sıçramalarla ilerleyen sarı ipekler içindeki bir şeyi görür gibi oluyordu. Sise uzun uzadıya bakmasına rağmen hiçbir şey çıkmadı. Belki de sıcak kızın anılarından ya da hayallerinden birini özümsemişti ve kızın kanı sistemini terk edene dek buna katlanması gerekecekti. Böyle bir şey daha önce de olmuştu.

George Bernard Shaw ile Beatrice Potter şehrin her yanında konuşmalar düzenliyorlar, Doğu Yakası'ndaki yaşam şartlarına dikkat çekmek için cinayetleri kullanıyorlardı. Her iki sosyalist de *nosferatu* değildi ve Genevieve'in bildiği kadarıyla en azından Shaw, Cumhuriyetçi bir grupla bağlantılıydı. W.T. Stead beyaz kadın ticaretine ve çocuk vampirliğine karşı yürüttüğü kampanyaların bir benzerini *Pall Mall Gazette*'te Gümüş Bıçak'a karşı yürütmektedir. Ortada bir zanlı olmadığından ulaşılan netice, suçlunun toplum geneli olduğu yönündeydi. Şu an için Toynbee Yurdu'na yapılan yardımlar öyle bir seviyede ki Druitt, bağış toplamının bir yolu olarak katilin faaliyetlerini desteklemenin iyi bir fikir olduğunu öne sürüyordu. Tabii bu teklifinin ciddi mizaçlı Jack Seward'ı keyiflendirdiği yoktu.

Bir at ahırının duvarındaki bir poster, Gümüş Bıçak'ın yakanmasını sağlayacak bilgilere karşılık en son önerilen ödüllü vaat etmekteydi. Birbirine rakip sıcak ve yeni-doğmuş yasa koruma grupları jiletlerle ve sopalarla ortalıkta dört dönüyor, birbiriyle kapışarak masumiyeti kuşkulu olan yayalara saldırıyordu. Hayat kadınları artık katil tehlikesinden ziyade, kadın arayışıyla Whitechapel'a gelen herkes bu gruplar tarafından taciz edildiği için müşteri eksikliğinden yakınıyorlardı. Soho ile Covent Garden'daki fahişelerin işlerindeyse patlama yaşıyordu. Ve bunu meslektaşlarının yüzüne vurmaktan çekinmiyorlardı.

Geneviève bir ara sokaktan gelen bir inilti duydu. Köpekdişleri sustalı bıçaklar gibi fırlayarak onu irkiltti. Hemen gölgelerin arasına girdi ve kızıl saçlı bir kadını duvara bastıran bir adam gördü. Geneviève katili yakalamak üzere onlarla arasındaki yolu yaralamıştı ki adamın pardösülü bir asker olduğunu gördü. Askerin pantolonu dizlerine kadar inmişti ve kadına bıçak değil cinsel organını saplamaktaydı. Adam azgın bir süratle hareket etmesine karşın bir yere varamıyordu. Eteği tıpkı bir cankurtaran simidi gibi belinde toplanmış olan kadın ise sırtını bir köşeye vermiş, adamın kafasını tutarak yüzünü kendi tüylü omzuna bastırıyordu.

Fahişe, “Havuç Nell” dedikleri çekici bir yeni-doğmuştu. Dönüşümü sırasında Yurt’a gelmiş; vücudunu önce soğuk, sonra sıcak basarken ve çenelerinde yeni dişler çıkarken Geneviève ona yardım etmişti. Geneviève kadının gerçek adının Frances Coles veya Coleman olduğunu sanıyordu. Saçları çok daha gürleşmişti ve burun kemiğinde ok biçimli bir yükselti vardı. Çıplak kollarında ve ellerinin tersinde tilki tüylerine benzeyen sert kıllar çıkmıştı.

Havuç Nell, müşterisinin boynundaki sığ çizikleri yaladı. Geneviève’i fark ettiyse de onu tanıdığına dair bir işaret vermedi, aksine davetsiz misafire bir sıra çit kazığını andıran dişlerini gösterdi. Kenarları kıpkırmızı olan gözleri kan ağlıyordu. Geneviève sessizce geri çekilerek ara sokaktan çıktı. Yeni-doğmuş, askere laf atarak onu teşvik ediyor, dörtpenilik ücreti ödetmeye çalışıyordu. “Hadi artık, seni gidi hergele,” dedi kadın. “Bitir şunu, bitir şunu...” Müşterisi elini kaldırıp onu saçlarından tuttu ve soluk soluğa kalmış bir vaziyette daha sert hamleler yapmaya başladı.

Sokağa geri dönen Geneviève, köpekdişleri yerlerine girene dek bekledi. Az önce kavga çıkarmasına ramak kalmıştı. Katil onu da adalet peşindekiler kadar gergin bir hale getiriyordu.

Geneviève, Gümüş Bıçak’ın deri önlüklü bir ayakkabı us-

tası, dini amaçlı cinayetler işleyen Polonyalı bir Yahudi, Malezyalı bir denizci, Batı Yakası'ndan gelen bir sapık, Portekizli bir sığır çobanı, Van Helsing'in veya Charley Peace'in hayaleti olduğunu duymuştu. Doktor, kara büyücü, ebe, rahipti. Her yeni söylentiyle birlikte daha çok sayıda masum, ayakta kiminin kurbanı oluyordu. Komiser Muavini Thick, birisi dükkanının önüne "Günüş Buçak" yazdı diye Pizer isimli sıcak bir çizmeciyi kendi güvenliği için hapse atmıştı. Hristiyan Haçlısı Jago, katilin bir polis olduğu için bölgede rahatça gezebileceğini iddia ettikten sonra Jonas Mizen adlı bir vampir inzibat Coke Sokağı'nın yanındaki bir boş alana sürüklenip uzunca bir oduna oturtulmuştu. Jago şu an hapisteyse de Mizen'in ölüm saatinde geçerli bir mazereti olduğu için Lestrade onu yakın bir zamanda serbest bırakmaları gerekeceğini söylemişti. Anlaşılan Peder John Jago'nun her duruma uygun bir mazereti vardı.

Geneviève, Lily'nin uyuduğu kapı eşiğine vardı. Yeni-doğmuş çocuk, günü geçirmek için ona Yurt'ta verilen yırtık pırtık bir battaniyeye örtünüp yatmıştı. Kendini battaniyeyle iyice sarıp sarmalayıp minik suretini Mısırlı bir mumyaya çevirmişti. Kızın yan değişmiş kollan eskisinden beter durumdaydı; kalçasından koltukaltlarına kadar faydasız kanatlar uzanıyordu. Lily suratını bir kediye yaslamış, hayvanın boynunu da ağzına almıştı. Kedi ucu ucuna bile olsa halen hayattaydı.

Abberline ile Lestrade düzinelerce kişiyi sorgulamışlarsa da henüz işe yarar bir tutuklama yapmamışlardı. Polis karakollarının önünde daima rakip protestocular oluyordu. Lees ve Carnacki gibi medyumlar çağrılmıştı. Çok sayıda danışman dedektif -Martin Hewitt, Max Carrados, August Van Dusen- bir şey bulma ümidiyle Whitechapel'i baştan aşağı taramıştı. Hattâ saygıdeğer Hawkshaw bile emekliliği bırakıp gelmişti. Fakat asıl ustaları olarak kabul edilen adam Devil's Dyke'da tutulduğu için dedektiflik camiasının şevki büyük ölçüde kırıl-

inişti ve hiçbir sonuç alınamıyordu. Kara ozan maskesi takmış gezinen, “kılık değiştirmiş” bir dedektif olduğunu öne süren Cotford adlı bir kaçık gözaltına alınmıştı. Adam muayene için Colney Hatch’e götürülmüştü. Jack Seward’a göre delilik, bulaşıcı bir hastalık olabilirdi.

Geneviève cüzdanında bir şilin bulup onu Lily’nin battanîyesinin altına soktu. Yeni-doğmuş uyku sersemliğiyle mırıldansa da uyanmadı. Bir fayton takırdayarak yanlarından geçerken Geneviève içeride kestiren, arabanın hareketiyle şapkası sağa sola sallanan bir adamın profilini gördü. Biri sefa dolu bir gecenin ardından evine dönüyor, diye aklından geçirdi kadın. Sonra yolcuyu tanıdı: Beauregard, yani Lulu Schön’ün tahkikatında fark ettiği Diyojen Kulübü’nün adamıydı. Lestrade’e göre Beauregard’ın varlığı, konuya çok yüksek yerlerin de ilgi gösterdiğinin kanıtıydı. Yeniden gençleşen Kraliçe “bu dehşetengiz cinayetler” hakkında endişesini belirttiyse de Prens Dracula’dan ses seda çıkmamıştı. Geneviève vampir olsunlar veya olmasınlar birkaç hayat kadınının onun gözünde en fazla böcek kadar değer taşıdığını tahmin ediyordu.

Araba sallana sallana sislerin arasına daldı. Geneviève yine orada bir yerlerde bir şey olduğunu, sisin içinde durarak kendisini izlediğini, harekete geçmek için fırsat kolladığını hissetti. His daha sonra kayboldu.

Geneviève, kimliği belirsiz manyağın davranışlarını etkilemede ne kadar güçsüz olduğunu zamanla anladıkça bu davanın ne kadar önemli bir hale geldiğini de sezinlemeye başlamıştı. Herkes, savlarına bu meselenin katledilen üç yosmadan ibaret olmadığını iddia ederek başlıyordu. Bu mesele Disraeli’nin “iki ulus” teorisiyle, vampirliğin alt sınıflardaki acınası yayılışıyla, kamu düzeninin bozulmasıyla, değişim geçirmiş krallığın kırılğan dengesiyle ilgiliydi. Cinayetler birer kıvılcım, Büyük Britanya ise bir fıçı baruttu.

Geneviève orospularla beraber epey vakit geçirmekteydi

-onlarla arasında bir yakınlık hissedecek kadar dışlanmışlığı vardı- ve onların korkularını paylaşıyordu. Bu gece, şafağa doğru Bayan Warren'ın Raven Row yakınındaki evinde bir kız bulmuş ve onu zevk değil ihtiyaç icabı kanatmıştı. Sıcak Annie bir sütana misali Geneviève'i şefkatle tutarak gırtlığından kan emmesine müsaade etmişti. Sonrasında Geneviève ona yarım kron vermişti. Bu para çoktu, fakat Geneviève'ın böyle bir jestte bulunması gerekiyordu. Sıcak Annie'nin odasındaki tek dekorasyon, atını savaşa sürerken Vlad Tepes'in ucuz bir bas-kısıydı. Mobilyalarsa bir leğen ile büyük bir yataktan ibaretti. Yatağın çarşafı o kadar çok yıkanmıştı ki kâğıt kadar inceydi ve döşeginde yer yer kahverengi lekeler göze çarpıyordu. Artık genelevlerde süslü aynalar yoktu.

Onca yıldan sonra Geneviève'ın bir yırtıcı gibi yaşama-ya alışmış olması gerekirdi, fakat Prens Hazretleri her şeyi tepetaklak ederek onun tekrar utanç duymasına yol açmıştı. Geneviève varlığını sürdürmek için yapması gerekeni yaptığından değil, çevresindeki Vlad Tepes'in soyuna mensup vampiroğullarının yedikleri haltlardan utanıyordu. Sıcak Annie birkaç kez ısırılmıştı. Sonunda o da dönüşecekti. Hiç kimsenin dölü olmadığı için kendi yolunu bulması gerekecekti ve şüphesiz Cathy Eddowes gibi yıpranacak, Havuç Nell gibi hayvansılaşı-cak, Polly Nichols gibi ölecekti. Sıcak kızın içmiş olduğu cin yüzünden Geneviève'ın kafası dumanlıydı. Bu yüzden halüsi-nasyonlar görüyordu. Sanki şehrin tamamı hastaydı.

GARİP TUTKU KRİZLERİ¹

Dr. Seward'ın Günlüğü (fonografta saklanmıştır)

26 EYLÜL

Yurt'ta sabahlar sessizdir. Whitechapel, gündoğumu ile eskiden öğle vakti dediğimiz zaman arasında uykudadır. Yeni-doğmuşlar toprak kutularına kaçırlar. Bölgenin sıcakları da asla gündüz insanı olmamışlardır. Morrison'a rahatsız edilmemem talimatını veririm ve sözde iş yapmak üzere bu büroya kaparım. Kayıt tutacağımı söylerim ona. Yalan da değildir hani. Kayıt tutmak benim için bir alışkanlıktır. Bir zamanlar hepimiz için öyleydi. Jonathan Harker, Mina Harker, Van Helsing. Lucy bile o güzelim eli ve berbat yazısıyla uzun mektuplar kaleme alırdı. Profesör, evraklar konusunda katıydı. Tarih, galip gelenler tarafından yazılır; Van Helsing hep dostu Stoker aracılığıyla yazılarını yayımlamak isterdi. Hasımı gibi o da imparatorluk kurucusuydu; bilimsel kanıtlarla desteklenen bir on dokuzuncu yüzyıl vampirlik vakasını başarıyla tedavi ettiğini gösteren bir rapor, ününe ün katardı. Lâkin Prens Hazretleri tarihimizi karalamak için uğraş verdi: Günlüğüm Purfleet'teki yangında yok oldu ve Van Helsing artık ikinci bir Yahuda olarak anılıyor.

Prens Hazretleri eskiden sadece Kont Dracula'ydı. Küçük ailemizin farkına varmaya tenezzül etti; ezilip dağılmamıza se-

1 "Strange fits of passion have I known." William Wordsworth'ün şiirindeki bir dizeden alıntı yapılmış, -çn

bep olana kadar bize tekrar tekrar saldırdı. Burada kilit altında tuttuğum müsvedde notlar, kupürler ve andaçlar var. Nihai aklanamda asıl kayıtları baştan yaratmak için bunların gerekeceğine inanıyorum. Sessiz saatlerde kendimi adadığım vazife işte bu.

Her şeyin nerede başladığını kim bilebilir? Dracula'nın ölümlüyle mi? Yeniden doğuşuyla mı? Büyük Britanya'ya karşı muazzam entrikalar kurmasıyla mı? Harker'ın Dracula Kalesi'nde yaşadığı feci tecrübelerle mi? Dümenine ölü bir adamın zincirlenmiş olduğu *Demeter* enkazının Whitby'de karaya vurmasıyla mı? Ya da acaba Kont'un Lucy'i ilk görüşüyle mi? Bayan Lucy Westenra. Westenra. Batının ışığı anlamına gelen eşsiz bir isim. Evet, Lucy. Benim için her şey orada başladı. Lucy Westenra ile. Lucy. 24 Mayıs 1885'te. O sabah yirmi dokuz yaşında olan ve Purfleet Tımarhanesi'nin idareciliğine daha yeni atanan Jack Seward'ın var olduğuna zar zor inanabiliyorum. Ondan önceki yıllar altın sarısı bir pus içinde, delikanlılara özgü maceralarla ve tıp eğitimiyle geçmiş, kısmen hatırlanan kesitler. O zamanlar harika bir kariyerim vardı: Okudum ve gözledim, seyahat ettim, seçkin dostlar edindim. Sonra her şey bütünüyle değişti.

Lucy tarafından reddedilene kadar onu gerçekten sevdiğimi sanmıyorum. Hayatta bir adamın evlenip barklanması gereken bir noktaya ulaşmışım ve Lucy, tanıdıklarım arasında en münasip olandı. Bizi Art tanıştırmıştı. Art o zamanlar Lord Godalming değil, Arthur Holmwood'du. Lucy'i ilk başta uçarı bulmuştum. Hattâ şapşal. Bağırıp çağıran delilerin arasında günler geçirdikten sonra katıksız bir şapşallık çekici gelmeye başlamıştı. Karmaşık zihinlerin sancuları, -delilerin akılsız olduğuna yönelik kanının hâlâ büyük bir hata olduğuna inanırım- Lucy kadar apaçık bir kızı ideal kabul etmeme sebep olmuştu. O gün ona evlenme teklif ettim. Her nedense cebimde bir bistüri vardı ve sanırım girizgah boyunca onunla oynayıp durdum. Daha hazırlamış olduğum konuşmayı -oysa Lucy'i

çok az tanıyordum- bile yapmadan hiç şansım olmadığını biliyordum. Lucy şöyle bir kıkırdadı, sonra da utanç duyduğu neşesini zoraki gözyaşlarıyla sakladı. Ona kalbinin başka birine ait olduğunu itiraf ettirdim. Beni eleyenin Art olduğunu biliyordum. Lucy onun ismini vermemişse bile hiç şüphe yoktu. Sonradan Quincey Morris'le birlikte -inanılmaz ama o da temiz kalpli Lucy'e gönlünü kapıranlardandı- bütün bir akşam boyunca Art'ın mutlu bir geleceğe dair gevezelik etmesine katlandım. Teksaslı Quincey açık yürekli bir edeplilik sergiledi ve en iyi adamın kazandığını söyleyerek Art'ın sırtını sıvazlayıp durdu. Ben Quincey'in viskisinden kadeh kadeh götürmeme rağmen ayık kalırken onlar karşılıklı şakalaşarak kafayı buldular. Lucy ise o sırada Mina'yı uzun bir böbürlenmeye maruz bırakma niyetiyle valizini toplayıp Whitby'e gitti. Ne de olsa kendisi geleceğin Godalming Lordu'nu ağına düşürmüşken, öğretmenlik yapan en yakın arkadaşı ancak ucu ucuna vasıflı bir Exeter hukuk müşaviri bulabilmişti.

Ben de kırık bir kalbin geleneksel tedavisi olarak kendimi işime verdim. Zavallı Renfield'la adımı duyurabileceğimi umuyordum. Zoofaj manikliği keşfetmem, beni geleceği parlak bir adam haline getirecekti. Tabii iyi ailelere mensup leydiler muhtemel nişanlılarının meziyetlerinde hâlâ miras kalan bir unvanı ve hak edilmemiş bir serveti, hiç duyulmamış akıl hastalıklarının ortaya çıkartılmasına tercih ediyorlardı. O yaz minik hayatlar toplayan Renfield'ın acayip mantığını izledim. Adam ilk başta bir çocuk tekerlemesine öykünüyordu: Sinekleri örümceklerle, örümcekleri kuşlara, kuşları kedilere yem etti. Niyeti, biriken yaşam enerjisini kediye yiyerek tüketmekti. Bunun elverişsiz olduğu anlaşılınca önüne canlı ne çıkarsa yemeye başladı. Hattâ bir keresinde yuttuğu tüyleri istifra ederken neredeyse boğulacaktı. Monografim şekillenirken zoofajlıkla karışık başka bir saplantı, tımarhaneye komşu olan kırık dökük mülke yönelik bir düşkünlük gözlemledim. Şimdilerde

peni karşılığı gezilere katılmak için sıraya giren turistlerin de bildikleri gibi Carfax, Kont'un İngiltere'deki ilk eviydi. Renfield birkaç kez tımarhaneden kaçıp efendisinin ve selametinin gelişi ve de tüm hayırlı şeylerin ortadan kalkmasıyla ilgili bir şeyler zırvalayarak Westminster Kilisesi'ne koştu. Biraz hüsrana da uğrayarak onun son derece yaygın bir dini maniklik geliştirdiğini, uzun zaman önce terk edilmiş evi kutsal amacına yeniden bağladığını varsaydım. Bu hususta ilk kez tam bir yanılı içerisindeydim. Kont, deli adamın üzerinde egemenlik kurmuş ve onu maşası olarak kullanmaya başlamıştı. Renfield ve o lanet olasıca dişlerini elime geçişi olmasaydı olaylar çok daha farklı gelişebilirdi. Franklin'in dediği gibi, "bir mih..."

Lucy, Whitby'de hasta düştü. Biz bilmiyorduk ama Art da onunla şansını yitirmiş bulunuyordu. Unvanlar dünyasında bir Eflak Prensi, bir İngiliz Lordu'ndan üstündür. Demeter'den karaya çıkan Kont, Lucy'i gözüne kestirmiş ve onu vampire dönüştürmeye başlamıştı. Kaypak kızın, onun bu girişimlerini hoş karşıladığına hiç şüphe yok. Lucy, Londra'ya getirildiğinde ve Art benden ricada bulunduğu onu muayene edip kızlık zarının yırtıldığını saptadım. Evlilik yeminini hiçe saydığı için Art'a tam bir domuz gözüyle baktım. Zamanında müstakbel Godalming Lordu'yla beraber epeyce gezip tozduğum için onun bekarete verdiği değer hakkında yanılıya kapıldığım yoktu. Fakat o günlerde beş para etmez sevgilisi için endişeden gözüne uyku girmemiş, geceleri kendini Doğunun Canavarı'na teslim eden Batının Işığı tarafından en az benim kadar aptal yerine konmuş olan Art'a şimdilerde acıyorum.

Lucy'nin onu sahiden de sevdiğine inanmış olması mümkün. Fakat muhtemelen aşkları, Kont gelmeden önce bile çok yüzeyseldi. Van Helsing'in derlediği mektuplar arasında Lucy'nin Mina'ya yazdığı -Mina'nın da nezaketen yazım yanlışlarını yeşil mürekkeple düzelttiği- ve üç evlilik teklifi birden aldığını iddia ettiği mektup da var. Üçüncü teklifin sa-

hibi; Westenra kabul salonunda bir tutam tütün çiğnediğini, bir tükürük hokkasının yokluğundan utanarak tütünü bir yanağından ötekine geçirip durduğunu, böylece de ineğimsi bir budalalık sergilediğini tahmin ettiğim Quincey'miş. Lucy mektubunda laf salatası yaparak Mina'ya bol bol böbürleniyor ve bir haftanın olaylarını tek bir güne sığdırarak işsiz geçen olaylı hayatını oldukça abartıyor. Hattâ üç evlilik teklifi birden alma başarısıyla öyle bir övünüyor ki taliplerinden hangisini kabul ettiğini alalacele bir dipnotla belirtmesine bile neredeyse hiç yer kalmıyor.

Lucy'nin artık son derece tanıdık olan hastalık belirtileri o günlerde tam bir muammaydı. Dönüşümüyle bağlantılı aşırı kansızlık ve bedensel değişimler bir düzine farklı hastalığı işaret ediyordu. Boğazındaki yaralar bir broş iğnesinden tutun da arı sokmasına kadar pek çok şeyle ilişkilendirilmekteydi. Eski öğretmenim Amsterdamlı Van Helsing'i çağırttım; Van Helsing derhal İngiltere'ye geldi ve vardığı teşhisi sakladı. Öyle yaparak durumu daha da kötüleştirdi, fakat üç yıl önce vampirler hakkındaki hiçbir saçmalığa kulak asmayacağımızı da itiraf etmeliyim. Artık anlıyorum ki Van Helsing'in en büyük hatası; sarımsak demetleri, ayin hamuru, haç ve kutsal su gibi hurafelere yönelik neredeyse simyacılık düzeyindeki demode bir inançtı. O zamanlar vampirliğin ruhani değil de fiziksel bir durum olduğunu bilseydim belki Lucy halen bir ölmeyen olarak varlığını sürdürebilirdi. Zaten Kont da Profesör'ün yanlışlarından çoğunu paylaşıyordu ve muhtemelen bugün bile paylaşıyordur.

Van Helsing'e, kan nakillerine, dini ayinlere rağmen Lucy öldü. Herkes ölüyordu. Art'ın ahlaksız babası nihayet vefat ederek oğlunu bir lord haline getirdi ve servetinin şaşırtıcı büyüklükteki bir kısmını boşa harcanmamış olarak ona bıraktı. Yatak odasında bir kurt görerek şoka giren Lucy'nin annesi de bir adli tabip tarafından mosmor bir suratla alınıp götürüldü.

Ölmeden önce vasiyetini değiştirdiği için o da mallarını Art'a bıraktı; Art onun Kont'la girdiği ilişkiye kızarak nişanı atmış olsaydı vaziyet son derece utanç verici bir hale gelebilirdi.

Lucy'nin -en azından kısa bir süreliğine- öldüğü açıkça belliydi. Hem Van Helsing hem de ben bu durumu tasdik ettik. şimdi bana ne kadar acı verse de zihnini vampire dönüşümünden daha çok bulandıran ölümüne Kont'un değil de Van Helsing'in kan nakillerinin yol açmış olabileceğini itiraf etmeliyim. Kan nakli aşın derecede tehlikeli bir prosedürdür. Tıp dergisi *Lancet*, artık tıp mesleği için her zamankinden daha büyük bir önem taşıyan kan konusu hakkında geçen sene bir dizi makale yayınlamıştı. Genç bir uzman hekim, kanın alt kategorileri olabileceğini ve klasik kan naklinin yalnızca benzer gruplar arasında yapılabileceğini öne sürmüştü. Lucy'i öldüren zehrin benim kanım olması mümkün. Tabii şimdilerde alt kategoriye kafa yormadan kendine kan nakli yapan pek çok kimse aramızda bulunuyor.

Sebepten ne olursa olsun -tabii Kont'un ona tekrar tekrar ilgi göstermesinin de sıhhatine yaradığı söylenemez- Lucy öldü ve Hampstead Parkı yakınlarındaki Kingstead Mezarlığı'nın Westerra kabrine defnedildi. Oradayken tabutunun içinde bir yeni-doğmuş olarak uyanıp bir Drury Caddesi hayaleti gibi geceye çıktı ve yeni keşfettiği susuzluğunu giderecek çocuklar aradı. Genevieve'den anladığım kadarıyla arada bir gerçekte ölüm dönemi bulunmaksızın da sıcağından ölmeyenlik durumuna geçmek mümkünmüş. Genevieve'in dönüşümü aşamalı olmuş. Vlad Tepes ise -söylenenlere göre- *kellesi uçurularak* öldürölüp gömölümüş, fakat ölümünden sonra değişim geçirmiş. Onun soyundan gelenler değişmeden önce ölme eğilimi gösterecek de bu her durumda geçerli değil. Mesela bildiğim kadarıyla Art hiç ölmedi. Belki de ölüm şekli, ne *tıp* bir vampir olunacağının belirlenmesinde hayati bir rol oynuyordur. Herkes değişiyor, ama bazıları bunu ötekilerden daha fazla yapıyor. Mesela geri gelen Lucy, gidenden çok daha farklıydı.

Lucy'nin ölümünden bir hafta sonra mezarım ziyaret ederek onu inceledik. Biz geldiğimizde uyuyor gözüküyordu; onu her zamankinden daha güzel bulduğumu itiraf etmeliyim. Tüm abeslikler gitmiş, yerini belli bir zalimlik almıştı. Ortaya çıkan etki, insanın huzurunu kaçırarak ölçüde sheviydi. Daha sonra, ölmeseydi evleneceği günde yeni-doğmuşu kabrine dönerken ve Art'a sataşmalarda bulunurken gizlice gözetledik. Art'ı hafifçe ısırmış da olabilir. Dudaklarının kırmızısı, dişlerinin beyazı ve incecik kefeninin içindeki narin bedeninin kuvveti hâlâ aklımda. Geçmişe bakınca o sıcak kızıdan ziyade vampir Lucy'i hatırlıyorum. Karşılaştığım ilk vampir oydu. Artık sıradan olan vasıflara -görünüşteki mecalsizliklerin ardışık sürat patlamalarıyla yer yer bölünmesi, dişlerin ve tırnakların aniden uzaması, kızıl susuzluktan kaynaklanan karakteristik bir tıslama- toplu olarak aynı anda tanık olunması çok fazla geliyordu. Bazen çabucak ettiği tebessümleriyle ve sivri köpekdişleriyle Genevieve'de Lucy'i görüyorum.

Ayın 29'unun sabahında Lucy'i kıştırıp yok ettik. Onu gündüzleri yeni-doğmuşların üzerine çöken ölüm benzeri trans-tayken bulduk. Ağzı ve çenesi halen kanla lekeliydi. Art işi yapmayı üstlenerek kazığı çaktı. Ben kelleyi cerrahi olarak gövdeden ayırdım. Van Helsing kadının ağzını sarımsakla doldurdu. Kazığın dışarıda kalan kısmını testereyle kestikten sonra kurşundan yapılma iç tabutu lehimleyerek kapattık ve tahta kapağı sıkıca vidaladık. Prens Hazretleri daha sonra onun mezarını açtırıp naaşım Westminster Kilisesi'ne tekrar gömdürdü. Mezarının üstündeki bir tabelada Van Helsing onun katili olarak lanetleniyor ve sanırım Art sayesinde her ikisi de çoktan ölüp gitmiş olan Quincey ile Harker'dan başka bir suç ortağı gösterilmiyor. Van Helsing bize demişti ki: "Dostlarım, işimizin bizi en çok harap eden adımlarından biri tamamlandı. Fakat şimdi daha büyük bir vazifemiz var: Tüm bu ıstırabın yaratıcısını bulmak ve onun kökünü kazımak."

PENNY AYAK DİRİYOR

Beauregard ögle sonrasının erken saatlerinde kalkıp kahvaltıya -balıklı pilav ile kahve- ve uşağı Bairstow'un sehpayaya dizdiği o günkü telgrafları okumaya indi. İlgi çekici tek nesne, üzerinde "PIZER'A ALDIRMA" yazan iki kelimelik imzasız bir telgraftı. Bunu okuyunca kısa zaman evvel gözlaltına alınmış ayakkabı ustasının Gümüş Bıçak'la bir bağlantısı bulunmadığına inanmak için Limehouse Karteli'nin iyi bir sebebi olduğunu farz etti. Polis raporlarının ve kişisel ifadelerin birer kopyası da Diyojen Kulübü'nce elden teslim edilmişti. Beauregard hepsini gözden geçirmesine rağmen pek yeni bir şeyle karşılaşmadı.

Gazette, "dün Gateshead yakınlarında vampir bir kadının vahşice öldürülüp kesilmesi" haberini yayınlamış ve bu taze katliamın "Londra'da kaybolmaya başlayan dehşeti ilçelerde yeniden canlandıracağını" öngörmüştü. Yazının geri kalanı zırvalıktan ibaret olsa da -Beauregard satır aralarını okuyunca yeni-doğmuşun çocuklarını vampir yapmaya kalkıştığını ve buna direnen kocası tarafından yok edildiğini tahmin etti— gazete geçerli bir noktaya değiniyor, "Whitechapel'daki gözü dönmüş manyağın" bu denli kuzeye çıktığına inanmaktansa "Bitley cinayetinin bir tekrar değil, Whitechapel'dakilerin bir yansıması" olduğunu savunuyordu. Yazıda ayrıca, "Aleniliğin kaçınılmaz sonuçlarından biri de salgının yayılmasıdır. Bir intihar haberinin genellikle bir başkasını tetiklemesi gibi

bir cinayetle ilgili ayrıntıların yayınlanması da onların başka bir cinayette tekrarlanmasına yol açar. Kötülük yapma yönteminin okunması kötülük yaptırır,” deniyordu. Gümüş Bıçak korkusunun yarattığı etkilerden biri de vampirlerin öldürülemeyeceğine yönelik yaygın kanının tamamen çürütülmesiydi. Gümüş bulmak zor olsa da herkes bir masa bacağına yahut bir bastonu sıvrilterek bir yeni-doğmuşun kalbine saplayabilirdi. Bitley’deki kadın, kırık bir süpürge sapıyla yok edilmişti.

Gazetelerin diğer kısımlarında Prens Hazretleri’nin “anormal ahlaksızlığa” karşı çıkardığı fermanı destekleyen başyazılar mevcuttu. Dünyanın geri kalanı yirminci yüzyıla doğru ilerlerken İngiltere ortaçağa özgü bir hukuk sistemine geri dönmüştü. Vlad Tepes sıcakken adı hırsızları öyle bir hınçla cezalandırırdı ki söylentilere bakılırsa topraklarındaki halka açık su kuyularının başında altın kupalar bırakmak mümkündü. Tepes’in şu anki diğer tutkusu da demiryollarının zaman çizelgelerine uygun olarak çalışmasıydı; *Times* gazetesi demiryolu hizmetlerini büyük ölçüde geliştirecek bir komisyonun başkanlığına getirilmiş Jones adlı Amerikalı bir yeni-doğmuşu yazıyordu. Prens Hazretleri, Uçan Karpatlı adını taşıyan kendi özel lokomotifine sahipti ve kendisi *Punch* dergisinde sık sık başında kocaman bir kasketle o lokomotifin başına geçmiş, bir yandan düdüğü öttürüp diğer yandan da kazanı çufçuflatırken resmediliyordu.

Hindistan’da vampir karşıtı isyanlar çıktığına ve Sör Francis Varney’in isyancılara karşı çok sert yöntemler uyguladığına dair dedikodular vardı. Prens Hazretleri halen kazığa oturtmayı yeğlerken Varney’in gözde idam yöntemi, ister sıcak ister ölmeyen olsun tüm suçluları ateş çukurlarına atmaktı. İsyancılar arasındaki yerli vampirler top namlularının ağzına bağlanıyor ve gümüş içeren taş kırıklarıyla göğüsleri parçalanıyordu.

Hindistan’ı düşünmek, Beauregard’ı başım gazeteden kaldırıp Pamela’nın şöminenin üstüne asılı siyah çerçeveli fotoğra-

fına bakmaya sevk etti. Hindistan güneşinin altında, karnı be-beğiyle dolu olarak beyaz muslin bir elbise giyen o hali, geçip giden zamandan kopartılmış bir andı.

“Bayan Penelope,” diye duyurdu Bairstow.

Beauregard nişanlısını karşılamak için ayağa kalktı. Kuğu gibi süzülerek salona giren Penelope, şapkasını saçındaki buklelerden ayırdı ve kenarına takılı doldurulmuş kuşun üzerindeki görünmez bir toz zerresini dikkatle aldı. Kabarık kollu ve dar bluzlu bir elbise giyyordu.

“Charles, hâlâ robdöşambrının içindesin ve saat neredeyse öğleden sonra üç.”

Penelope onu yanağından öperken adamın yüzüne son birkaç saattir jilet değmiş olamayacağı için cıkcıkladı. Beauregard daha fazla kahve istedi. Penelope masada nişanlısının yanına oturdu ve şapkasını gazetelerin üstüne bir adak gibi koyup dalgın bir edayla onları düzenli bir deste haline getirdi. Doldurulmuş kuş, kendisini böyle bir konumda bulmaktan şaşırmuş gözüküyordu.

“Beni bu halde ağırlamanın münasip olduğundan bile emin değilim,” dedi kadın. “Henüz evlenmedik.”

“Hayatım, bana görgü kurallarını düşünmem için çok az zaman verdin.”

Penelope ağzının gerisinden ofladıysa da yüzünü kıpırdatmakla uğraşmadı. Bazen ifadesizliği bile bir ifade gibi kullandığı oluyordu.

“Criterion nasıldı?”

“Fevkalade,” diyen kadının öyle demek istemediği belliydi. Churchwardlara özgü ağzı, köşelerinden kıvrılarak anında bir tehdit haline geldi.

“Yoksa bana kızgın mısın?”

“Sanırım kızmaya hakkım var, canımın içi,” dedi kadın, makullüğünü bir somurtuşla göstererek. “Dün gece haftalar öncesinden planlanmıştı. Önemli olduğunu biliyordun.”

“Vazifem...”

“Seninle dostlarımıza, sosyeteye hava atmak istiyordum. Onun yerine küçük düştüm.”

“Florence’in veya Art’ın öyle bir şeye izin vereceklerini hiç zannetmem.”

Bairstow geri gelerek masaya kahve takımını -gümüş değil, seramik- koydu. Penelope kendisine bir fincan kahve doldurdu, sonra da nişanlısının davranışına yönelik eleştirilerine ara vermeksizin içine süt ile şeker kattı.

“Lord Godalming her zamanki gibi cana yakındı. Hayır, bahsettiğim küçük düşmeye yol açan kişi, Kate’in o rezil amcasıydı.”

“Diarmid Reed mi? Hani şu gazetede çalışan?”

Penelope sertçe kafa salladı. “İşte o hergele. Şehrin korkunç ve sefil bir muhitinde bazı polislerle birlikte görüldüğünü - hem de başkalarının yanında- iddia edecek kadar yüzsüzdü.”

“Whitechapel’da mı?”

Penelope kahvesini bir dikişte bitirdi. “İşte orası. Ne kadar saçma. Ne kadar zalimce. Ne kadar...”

“Korkarım ki doğru. Ben de Reed’i görür gibi olmuştum. Ona konuyla ilgili fikirlerini sormam lazım.”

“Charles!” Penelope’nin boğazındaki küçük bir kas seğirdi. Kadın fincanını bıraktıysa da serçe parmağı kıvrık kaldı.

“Suçlanacak bir şey yok, Penelope. Diyojen Kulübü’nün işi gereği Whitechapel’daydım.”

“Oh, demek onlar.”

“Evet. Ayrıca bildiğin gibi onların işi, aynı zamanda Kraliçe’nin ve bakanlarının da işidir.”

“Seni aşağı sınıflarla beraber ortalıkta koşturarak ve sansasyonel suçların işlendiği yerlere göndererek ülkenin yahut Kraliçe’nin selametine zerre kadar fayda sağlandığından kuşkuluyum.”

“İşimi seninle bile konuşamam. Bunu biliyorsun.”

“Evet,” diyen kadın iç geçirdi. “Charles, üzgünüm. Sadece... şey, seninle gurur duyuyorum ve seni biraz sergilemeyi, yüzüğüme gıptayla bakılmasını, herkesin kendince bir sonuç çıkarmasını hak ettiğimi düşünüyorum.”

Kadının öfkesi uçup gitti ve yine Beauregard’ın kur yaptığı o sevimli kız olup çıktı. Pamela’nın da öfkeli bir mizacı vardı. Beauregard Pam’ın , bhisti’nin kız kardeşine asıldığı ortaya çıkan alçak bir onbaşıyı nasıl at kamçısıyla dövdüğünü halen hatırlıyordu. Fakat onun öfkesinin niteliği başkaydı; Pamela, kendisine yapıldığını sandığı hayali hakaretler yerine sahiden de başkalarına yapılan haksızlıklara kızardı.

“Art’la konuşuyordum.”

Beauregard nişanlısının sözü bir yere bağlamakta olduğunu fark etti. Belirtileri iyi biliyordu. Onlardan biri de karın boşluğuna oturan bir tedirginlikti.

“Florence’le ilgili olarak,” dedi kadın. “Bayan Stoker’la. Onunla ilişkimizi kesmeliyiz.”

Beauregard hayrete düştü.

“Affedersin? Bazen can sıkıcı olabiliyor, ama niyeti kötü değil. Onu yıllardır tanıyoruz.”

Beauregard, Florence’i Penelope’nin en yakın müttefiki olarak bilirdi. Sahiden de Bayan Stoker bir evlilik teklifi çıksın diye çiftin yalnız başına kaldığı durumlar yaratmakta büyük rol oynamıştı. Penelope’nin annesi ateşlenip hastalandığı zaman da Florence onun sorumluluklarını ısrarla üstlenmişti.

“Onunla aramıza açık mesafe koymamız bu yüzden daha da önemli. Art diyor ki...”

“Bu fikir Godalming’e mi ait?”

“Hayır, bana,” diye vurguladı kadın. “Kendi kendime de fikir üretebildiğimi herhalde biliyorsundur. Art bana Bay Stoker’ın maceralarıyla ilgili bir şeyler söyledi...”

“Zavallı Bram.”

“Demek zavallı Bram! Adam, senin hizmet ettiğini öne sür-

düğün Kraliçe'ye ihanet etti. Kendi iyiliği için bir çalışma kampına çalışmaya götürüldü ve her an idam edilebilir."

Beauregard da o kadarından şüphelenmişti. "Art, Bram'ın nerede tutulduğunu biliyor mu? Ne durumdaymış?"

Penelope elini savurdu ve bunu önemsiz bir soru olarak geçiştirdi. "Florence de eninde sonunda gidici. Sırf kocasına yakınlığı yüzünden olsa bile."

"Florence Stoker'ın bir isyankar olduğunu hiç sanmam. Ne yapacak, gözü dönmüş vampir katili çetelere çay partileri mi tertipleyecek? Suikastçılar çalılarının arasında pusuya yatarken siyasetçilere yaltaklanarak onların dikkatini mi dağıtacak?"

Penelope sabırlı gözükmeye çalıştı. "İyi bir geleceğe kavuşacaksak yanlış kimselerle bir arada görülmemeliyiz, Charles. Sadece bir kadın olmama rağmen o kadarını ben bile anlayabiliyorum."

"Penelope, tüm bunları kafana kim soktu?"

"Benim kendi başıma ciddi konular düşünemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır..."

"Pamela'yı hiç böyle boş kafalı biri olarak görmezdin."

"Ah..."

Penelope adamın elini tutup sıktı. "Üzgünüm. Öyle demek istemedim. Pam'ın bu konuyla ilgisi yok."

Beauregard nişanlısına bakarak onu gerçekten tanıyıp tanımadığını düşündü. Penelope önlük ile denizci şapkasını geride bırakalı çok olmuştu.

"Charles, dikkate almamız gereken bir husus daha var. Evlendikten sonra dönüşmeliyiz."

"Dönüşmek mi?"

"İstersek Art bize yardımcı olur. Soy çok önemli ve onunki en iyilerden biri. Kendisi Prens Hazretleri'nin değil, Ruthven'in dölü. Bunun bize faydası olabilir. Art, Prens Hazretleri'nin soyu büsbütün kirliyen Ruthven'in kinin halis olduğunu söylüyor."

Beauregard nişanlısının yüzünde ileride dönüşebileceği vampiri görebiliyordu. Penelope kendisine sokulurken suratı öne doğru kabarıp gibiydi. Kadın samimiyetle onu dudaklarından öptü.

“Artık eskisi kadar genç değilsin. Ve ben yakında yirmime basacağım. Zamanı durdurma fırsatımız var.”

“Penelope, bu hafife alınacak bir karar değil.”

“Sadece vampirler bir yerlere yükselebiliyorlar, Charles. Ve vampirler arasında yeni-doğmuşlara fazla rağbet edilmiyor. Şimdi dönüşmezsek pek çok kimse önümüze geçecek. Tıpkı yeni-doğmuşların sıcaklara ve Karpatlıların diğer tecrübeli vampirlere tepeden baktıkları gibi bize de tepeden bakılacak.”

“Bu iş o kadar basit değil.”

“Hiç de bile. Art bana bunun nasıl yapılacağını anlattı. Oldukça dolambaçsız bir süreç gibi gözüküyor. Sıvı nakli yetiyor-muş. Fiziksel temasa bile gerek yokmuş. Kan, bardaklara doldurulabilir. Evliliğimizin şerefine kadeh kaldırıyormuşuz gibi.”

“Hayır, düşünülmesi gereken başka hususlar da var.”

“Ne mesela?”

“Hiç kimse dönüşüm hakkında yeteri kadar bilgi sahibi değil, Penelope. Yeni-doğmuşlardan kaçının şekli bozuk yaratıklar olduğuna dikkat etmedin mi? Hayvansı bir şey onları pençesine alarak şekillendiriyor.”

Penelope küçümser bir kahkaha attı. “Onlar çok sıradan vampirler. Biz sıradan olmayacağız.”

“Penelope, önümüze başka bir seçenek konulmayabilir.”

Kadın geri çekilip ayağa kalktı. Göz kenarlarında yaşlar belirmeye başlıyordu. “Charles, bunun benim için önemi çok büyük.”

Beauregard’ın söyleyecek sözü yoktu. Penelope gülümsedi ve hafifçe surat ederek onu göz ucuyla süzdü. “Charles?”

“Efendim?”

Adama sıkıca sarıldı ve başını “kendi göğsüne bastırdı. “Charles, lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen...”

CLEVELAND SOKAĞIN'DAKİ EV

“Sıcak günler gibi, değil mi?” dedi von Klatka, kurtları tasmalarına asılırken. “Türklerle savaştığımız zamanlar vardı ya?”

Kostaki katıldığı savaşları iyi hatırlıyordu. Strateji dahisi Kont Dracula, bir taarruzu yinelemek için Tuna’nın arkasına çekildiğinde Kostaki de dahil pek çok askerini Sultan’ın kıvrık palaları altında biçilmeye bırakmıştı. Son meydan muharebesi sırasında ölmeyen bir şey Kostaki’nin gırtlakını parçalayıp kanını içmiş ve kendi kanını onun ağzına akıtmıştı. Kostaki daha sonra Eflak ölülerinden oluşan bir yığının altında yeni-doğmuş olarak uyanmıştı. Birkaç ömür boyunca pek az şey öğrenen Kostaki, hâlâ Kazıklı’nın sancağının ardından gidiyordu.

“Ne güzel savaşırdık, dostum,” diye sözlerine devam etti von Klatka, capcanlı gözlerle.

Üç metrelik kazıklarla dolu bir arabayla beraber Osnaburgh Sokağı’na gelmişlerdi. Bir mavna yapmaya yetecek kadar ke-resteleri vardı. Scotland Yard’dan Mackenzie, üniformalı inzi-batlarıyla beraber onları bekliyordu. Sıcak polis, Kostaki’nin asırlardır hissetmediği soğuşun etkisiyle ayaklarını yere vurmaktaydı. Adamın burnundan ve ağzından sabırsız dumanlar çıkıyordu.

“Merhaba İngilizler,” dedi Kostaki, elini fesine götürüp selam vererek.

“Iskoç, lütfen,” dedi Müfettiş.

“Kusura bakmayın.” Artık Avusturya-Macaristan adlı topraklara Osmanlı İmparatorluğu’nun yaptığı saldırılardan sağ kurtulmuş bir Moldavyalı olan Kostaki, minik ülkeler arasındaki ayrımların önemini anlıyordu.

Karpatlı Muhafızlarda bir yüzbaşı olan Kostaki, irtibat subayı ile denetmen arası bir görev yürütmekteydi. Saray tarafından yönlendirildiği takdirde polis meselelerine karıştığı da oluyordu. Kraliçe ile Prens Hazretleri, kanuna ve düzene yakın bir ilgi gösterirlerdi. Kostaki daha geçen hafta Whitechapel’da dört dönerek Gümüş Bıçak dedikleri hoyrat caninin izini aramıştı. Şimdi de kötü şöhretli bir adrese yapılacak baskına destek veriyordu.

Çoğu yeni-doğmuşlardan oluşan Mackenzie’nin adamları ile bir Karpatlı Muhafızlar kıtası, at arabasının iki yanına sıralandı. Bu gece Prens Dracula’nın yayınladığı fermanların parşömene dökülmüş zırvalardan ibaret olmadığını göstereceklerdi.

Mackenzie onunla el sıkışırken Kostaki mengene gibi *nosferatu* kuvvetini uygulamaktan kaçındı.

“Sivil kıyafetli adamlarla kaçış güzergahlarını kapattık,” diye açıkladı Müfettiş. “Yani evin etrafı tamamen sarıldı. Ön kapıdan içeri girip binayı baştan aşağı arayacağız ve tutukluları sokakta bir araya toplayacağız. Tutuklama emirleri yanımda.”

Kostaki kafa sallayarak adamı onayladı. “İyi bir plan, işkoç.”

Bu kasvetli topraklardaki pek çok kimse gibi Mackenzie de espri anlayışından yoksundu. Gülümsemeden sözlerini sürdürdü. “Fazla bir direnişle karşılaşacağımızı sanmam. Bu eşcinsellerde didişecek yürek yoktur. Sizin İngiliz yumuşaklar pek de cesaretleriyle tanınmazlar.”

Von Klatka su oluşuna tükürüp homurdandı. “Soysuz pislikler.” Kurtları Berserker ile Albert, dişlerini ete geçirmek için sabırsızlanıyordu.

“Kesinlikle,” diye doğruladı polis. “Artık işe koyulalım, olur mu?”

Onlar yaya ilerlerlerken araba peşlerinden geldi. Mevcut trafiğin geri kalanı onlara yol açtı. Onlar yaklaşırlarken insanlar sokaktan çekilmeye çalıştılar. Kostaki böyle bir tepkiden gurur duyuyordu. Karpatlı Muhafızların namı, gidecekleri yere onlardan önce ulaşmaktaydı.

Kostaki daha birkaç sene öncesine kadar yüz yıllık dönemlerle Avrupa'da gezen, ne bulabilirse onunla idare eden, her nesilde bir kalesine döndüğünde onu daha da bakımsız bir halde bulan, hep giderek daha uzak bir akraba rolü yapan ölmeyen bir çingeneden ibaretti. Artık ne olduğunu gizlemek zorunda kalmaksızın Londra'nın en işlek caddelerinden birinde rahatsız edilmeden yürüyebiliyordu. Prens Dracula sayesinde kızıl susuzluğu da düzenli olarak gideriliyordu.

Hep birlikte Cleveland Sokağı'na girdiler ve Mackenzie ev numaralarını kontrol etti. Aradıkları, saygın sıra evlerden ve eski hukuk müşavirliği bürolarından fazla bir farkı bulunmayan 19 numaralı binaydı. Burası Doğu Yakası'nın aksine iyi aydınlatılan, temiz bir mahalleydi. Kostaki, görüş alanının kıyısındaki bacalara tutturulmuş eğri büğrü tel düzenekleri bir an için merak ettiyse de konuyu aklından çabucak çıkardı.

Von Klatka kılıcını metalik bir sesle kınından çekti. Kostaki'nin silah arkadaşı, savaş için daima hevesli olan yorulmak bilmez bir savaşçıydı. Sıcaklığından bu yana asırlarca varlığını sürdürmüş olması bir mucizeydi. Mackenzie kenara çekilip Kostaki'nin sert adımlarla ön kapıya yaklaşmasına müsaade etti. Kostaki zırhlı bir eldivenin içindeki elini kaldırıp kapı tokmağını tuttu. Tokmak elinde kaldı. Budala onbaşı Gorcha bıyık altından kıs kıs güldü ve Kostaki kırılğan nesneyi su oluğuna attı. Mackenzie nefesini tutunca etrafındaki buhar kayboldu. Kostaki onay almak için ona baktı: Polisler bu hal-ki, bu kenti biliyorlar ve bu yüzden saygılı davranılmayı hak ediyorlardı. Müfettişin kafa sallayarak onay vermesi üzerine Kostaki elini sıkarak kudretli bir yumruk haline getirdi. İçin-

deki kan kuvveti artıyordu. Eli, güçlendirilmiş eldivenin dikiş yerlerini zorlamaktaydı.

Kostaki az öncesine kadar tokmağın olduğu boyasız noktaya bir darbe indirerek kapıyı kırdı. Geride kalan kırık tahtaları itti ve omuz atarak antreye daldı. Etrafına şöyle bir bakınması, bir anda her şeyi görüp kavraması için yeterliydi. Uşak kıyafeti içindeki bodur genç adam herhangi bir tehdit teşkil etmiyordu, fakat kafası kazınmış ve gömleğinin kollan sıyrılmış yeni-doğmuş dövüşmeden teslim olmayacaktı. Kostaki'nin peşinden hücumu geçen inzibatlar ile Muhafızlar, onu evin merdivenine doğru sürükledi.

Yeni-doğmuş yumruklarını kaldırırsa da von Klatka, Berserker ile Albert'ı onun üstüne saldı. Kurtlar adamın baldırlarına yapıştılar. Adam haykırırken von Klatka kılıcını savurdu. Vampirin hızla gözlerini kırptırarak kafası koptu ve uşağın önüne tepetaklak düştü. Mackenzie tam von Klatka'yı azarlamak üzere ağzını açmıştı ki von Klatka sendeleyerek kafasız vücudu tuttu ve bir park çeşmesindeymiş gibi suratını fışkıran kanların üzerinde tuttu. Kostaki polise el etti. Şimdi ayrı düşme zamanı değildi.

"Yüce Tanrım," dedi tiksinen sıcak bir inzibat.

Von Klatka utkuyla uludu ve kanı boşalmakta olan cesedi fırlatıp attı. Gözlerindeki kanı sildi. Kurtları da onun gürültüsüne katıldı.

"Yeni-doğmuşların kanı pek ekşi oluyor," dedi vampir.

Kostaki iri ellerinden birini uşağın omzuna koydu. Belkemiği çarpık olan adam, küçük bir çocuğun suratına sahipti.

"Sen," dedi Kostaki. "Adın ne?"

"Or-Or-Orlando," dedi yaratık. Kostaki, artık ona yakın olduğu için pudra ve allık sürmüş olduğunu görebiliyordu.

"Orlando, bize iyi kılavuzluk et."

"Peki, saygıdeğer bayım," diye alelacele konuştu adam.

"Akıllı delikanlı."

Mackenzie bir belge uzattı. “Ev sahibi... şey,” diyen polis, elindeki belgeye bir göz attı. “Charles Hammond tarafından kâr amacıyla edepsizce ve anormal faaliyetlerin yürütüldüğü şüphesine dayanarak mekânı aramak için emir aldık.”

“Bay Hammond şu an Fransa’da, ekselansları,” dedi Orlando. Adam ellerini ovuşturup durmakta, farklı tebessümler deneyerek yaltaklanmaya çalışmaktaydı. Kostaki, onun içini kaplayan korkunun tadını alabiliyordu.

Gorcha ayı gibi kükreyerek mutfığa daldı ve kılıcıyla etrafa saldırdı. İçeriden kınlan çanak çömleğin ve ürkek sızlanmaların sesi geldi.

“Bütün bu patırtı da nedir?” dedi biri, yukarıdaki sundurmadan.

Kostaki başını kaldırınca yapışık saçlı, kusursuz bir frak içerisindeki ince ve zarif bir yeni-doğmuş gördü. Adamın yanında gömleği lekeli bir oğlan vardı.

“Lordum,” dedi Orlando. “Bu beyler...”

Yeni-doğmuş aşağıdaki uşağa aldırış etmeden bir duyuru yapmaya girişti. “Ben, Tahtın Meşru Varisi Majesteleri Prens Albert Victor Christian Edward’ın Baş Yaveriyim. Bu izinsiz ihlal derhal geri çekilmezse son derece nahoş sonuçlarla karşılaşacaksınız.”

“Ona söyle izniniz var diye,” dedi von Klatka.

“Lordum; ben Tepes, Kazıklı, bu adaların hükümdarı Kraliçe Victoria’nın Prens Hazretleri olarak da bilinen Majesteleri Vlad Dracula’nın özel alayı Karpatlı Muhafızlardan Kostaki’yim.”

Dehşete düştüğü açıkça anlaşılan Lord, Kostaki’ye bakakaldı. Foyaları meydana çıktığı zaman bu İngilizler de hep hayrete düşüyorlardı. Makamın korunma sağladığını sanıyorlardı. Kostaki, Gorcha’yı mutfaktaki aşçı yamağı kızların yanından geri çağırdı ve Baş Yaver ile kiralık oğlanını aşağı getirmesi için üst kata yolladı.

“Evi arayın,” diye emir verdi Mackenzie. İnzibatları hemen

harekete geçerek merdivenden yukarı koştular ve tüm odalara paldır küldür daldılar. Ev çoktan çığlıklarla ve itirazlarla dolmuştu. Kurtlar hâlâ bir yerlerde haylazlık yapıyordu.

Suratları altın sarısına boyanmış iki çıplak oğlan, kafalarındaki defne taşlarla beraber arka odaların birinden koşarak çıktı. Von Klatka kollarım kocaman açtı ve ikisini birden yakalayarak yerden kaldırdı. Oğlanlar balık gibi çırpınırlarken von Klatka bu acayıplık karşısında güldü.

“Ne güzel ikizler,” dedi. “İkizlerim var.”

Kostaki sokakta yapılanları gözden geçirmek için antreyi terk etti. Kaldırım taşları yerlerinden sökülüyordu ve kazıklar için hızla çukurlar kazılıyordu. Direklerden birkaçı çoktan dikilmiş, suçluları teslim almaya hazırды. Sokağın karşısında toplanan ufak bir kalabalık, kendi arasında boş yere dedikodu yapmaktaydı. Kostaki’nin hırlaması üzerine çabucak dağıldılar.

“Bu iş insanı fena susatıyor,” dedi yeni-doğmuş işçilerden biri, bir kazığı yerine oturturken.

Yakalananlar daha şimdiden evin dışında toplanmaktaydılar. O işin başındaki von Klatka kılıcının yassı tarafıyla çıplak popolara vuruyor, yumuşaklarla dalga geçiyordu. Üst kattaki pencerelerden biri açıldı ve katmanlar halindeki yağ tabakaları bingil bingil sallanan şişman bir adam kendini dışarı atmaya çalıştı. O bunu başaramadan içeri çekildi.

“Sen,” diye Kostaki’ye bağırdı Baş Yaver. “Bu terbiyesizliğin bedelini çok ağır ödeyeceksin.”

Von Klatka kılıcını adamın bacaklarına doğru arkadan savurarak ona dizlerinin tam üstünden vurdu. Gümüşlü yalım derine inerek kemikleri çatlattı. Yeni-doğmuş dua edercesine iki büküm oldu; acı hissetmesiyle birlikte de şekil değiştirmeğe çalıştı. Suratı, kılsız bir hayvan burnu olarak kabardı; kulakları kurdumsu bir tarzda uzayarak geriye doğru kaydı. Kaburgaları yer değiştirirken gerilen gömleğinin önündeki düğmeler tek tek koptu. Kolları pençeli ön ayaklara dönüştüyse de yaralı

dizleri, değişimin belden aşıağısını etkilemesine fazla izin vermedi. Adamın köpek biçimli başındaki yatık saçlar ayrıldığı için pembe kafa derisi gözüktü. Yaver, aralarında geniş boşluklar bulunan gevşek dişlerle dolu ağızını açıp uludu.

“Von Klatka, şunu kazığa oturt.”

Von Klatka ile Gorcha birer ön bacadan tutarak Baş Yaver’i omuzlarına kaldırdılar. Adamın kandan sıırıslıklam pantolonunun içindeki bacakları ikisinin arasında sallanıyordu. Yaver asıl şekline geri dönmekteydi. Karpatlılar, Lord Hazretleri’ni ilk kazığın üstüne koydular ve adam ona karın üstü battı. Vücudu delinerek giysileri yırtıldı ve kendi ağırlığıyla şişlenirken tahta kazıktan aşıağı kan ile pisliği aktı. Yeterince desteklenmemiş olan kazık yan yatarak devrilecek gibi oldu. Gorcha ile von Klatka onu sabit tutarlarken bir işçi, kazık kendi başına dik durabilene kadar deliği çakıl taşıyla doldurdu.

Aslında suçlulara insaf ediliyordu. Kazık uçları sivri değil de yuvarlak olsaydı kurbanın organları delineceği yerde itilir, ölüm haftalar sürebilirdi. Yaver, kazığın ucu tarafından kalbi yırtıldığı anda ölecekti.

Kostaki etrafına bakındı. Mackenzie bir duvara dayanmış, son yemeğini istifra ediyordu. Kostaki de uzun zaman önce, Prens Dracula’nın ona lakabını kazandıran usulle düşmanlarının hakkında geldiğini ilk gördüğünde aynı şeyi yapmıştı.

Toplanan yumuşaklar Baş Yaver’e neler olduğunu görünce paniklediler ve kılıçlarla yerlerinde tutulmaları gerekti. Bazı oğlanlar yerlerinden fırlayıp Karpatlıların kollarının altından geçerek kaçtılar. Kostaki birkaç kişinin kaçıp gitmesini dert etmiyordu. Bu baskının amacı, Cleveland Sokağı 19 Numara’nın müşterilerini yakalamaktı; orada çalışmaya zorlanan bahtsızları değil. Dini giysiler içindeki bir adam yere diz çökmüş, sesli olarak bir Hristiyan duası ediyordu. Yüzü boyalı bir genç ise kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak mağrurca duruyor, yaldızlı çıplaklığını bir kraliyet cüppesi gibi üzerinde taşıyarak kendisini yakalayanlara dik dik bakıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi iyi giyimli bir yaya, yeni-doğmuş karısına. “Şu adam kulübümün bir mensubu.”

Mackenzie artık isterikleşmişti, yumuşaklara tokat atıyor, İskoç İngilizcesi’yle onlara verip veriyordu. Kırmızı bir tuniği ve uzun favorileri olan yüksek rütbeli bir subay, Mackenzie’nin eline bir tabanca tutuşturdu ve hakkı olduğu üzere şerefiyle vurulması için yalvardı. Polis, tabancadaki mermileri havaya sıktı ve silahı öteye fırlatıp arkasından tükürdü.

Üzerlerinde kadın geceliği bulunan üç yeni-doğmuş soğuktan tir tir titreyerek birbirine sokuluyor, narin köpekdişleri arkasından tıslayıp duruyordu. Yüzleri düzgün, vücutları kadınsıydı. Kostaki’nin aklına Prens Hazretleri’nin metresleri geldi.

Mackenzie kendini kontrol altına aldı ve adamlarını doğru düzgün yönetmeye başladı. Tutuklulara ölüm fermanlarını sundu; fermanlar doldurulmuş olup bir tek isim yazılacak kısımları boştu. Sürecin kanuna uygun yürümesi gerekiyordu.

“Saygıdeğer bayım,” diye yaltaklandı bir ses. Bu Orlando’ydu. “Bayım, belirtmemin kusuruna bakmazsanız adaletinizden kaçan biri var. Gizli bir iç odada bulunan mühim bir şahsiyet, sokaklardan kaçırılmış iki zavallı delikanlıyı çirkin emellerine alet etmekte.”

Kostaki başını aşağı çevirerek kambur uşağa baktı. Adamın pudra altındaki teni çiçekbozuğu izleriyle doluydu.

“Bazı imkânlar sağlanırsa, bayım, saygıdeğer Majesteleri Prens Hazretleri için yürüttüğünüz kutsal görevinizin icrasında size yardım etmenin bir yolunu bulabilirim, bayım. Tanrı, Prens Hazretleri’ni korusun ve onu sarayında tutsun, bayım.”

Sıcak adamın boğazı kanla doluydu. Kostaki bu gece kendi ihtiyaçlarını gidermemişti. Orlando’yu boğazından kavrayıp başparmağıyla basınç uyguladı.

“De diyeceğini, solucan!”

Küçük adamın konuşmasına izin vermek için tutuşunu gevşetmesi gerekti.

“Merdivenlerin arkasında, saygıdeğer bayım, gizli bir kapı var. Ve ben bu sırrı bilen tek kişiyim.”

Kostaki onu bıraktı ve yolun karşısına doğru itti.

“Bayım, bahsettiğim çok güçlü bir kişi, saygıdeğer bayım, ve sizin bile onu tek başınıza zapt edebileceğinizden kuşkuluyum.”

Kostaki, Gorcha ile iri yarı bir komiser muavinini kazığa oturtma ekibinden ayırdı. O sırada bir sonraki yumuşaklar, oturtulacakları kazıklara kaldırılıyorlardı. Ölüm bağrıışmaları şehrin her yanından duyuluyor olmalıydı. Prens Dracula herhalde fermanı uygulandığı için Buckingham Sarayı’nda alkolsüz şarapla kadeh kaldırıyordu.

Orlando bir fare gibi adamların önünde koşuşturdu ve gizli kapıyı aradı. Kostaki onun gibileri iyi bilirdi: Türklere hizmet eden Eflaklılar olduğu gibi sıcaklar arasından da ölmeyenlere hizmet etmek için can atanlar çıkardı.

“Unutmayın, bayım, sırrı gönüllü olarak paylaştım.”

Orlando bir mandalı çevirdi ve duvar panelinin bir bölümü dışarı doğru hızla açıldı. İçeriden parfüm ve tütsü ile kanın o bakirimsi kokusu geliyordu. Kapıdan ilk geçen Kostaki oldu. Girdiği oda bir çardağı andıracak biçimde dekore edilmişti; duvarlara ağaçlar boyanmış, tavana krepon kâğıtları asılmış, etrafı kuru yapraklar saçılmıştı. Ahşap kaplı zeminde ezilmiş bir meyve sepetinden geriye kalanlar duruyordu. Kapının yanına kıvrılıp yatmış ölü bir gencin çıplak vücudu düzensiz yarıklarla kaplı olmasına rağmen yüzü kusursuz bir maviydi. Daha sonra dönüşebilirdi, fakat Kostaki onun bir vampir olarak işe yaramayacak denli harap olduğu fikrindeydi.

“İşte, saygıdeğer bayım, iğrenç zevklerini tatmin eden şu azgın canavara bakın!”

Odanın ortasında, şark minderleriyle çevrili olarak iki bedenden oluşan bir sürünge çarpınmaktaydı. Debelenen bir vampirin altında ayaklamakta olan gencin sırtı kanla kaplıydı.

Önemli şahsiyet o oğlanı bir erkeğin bir kadını kullandığı gibi kullanıyor, aynı anda açık damarlardan fışkıran kanı büyük yudumlar halinde içiyordu. Sırtı, normalin iki katı uzunlukta olan bu adam Kont Vardalek'ti. Suratinın alt kısmı yılan dişleriyle doluydu. Çenesi ve dudakları, derinin altından fırlamış sivri çıkıntılarla kaplıydı. Yeşil-sarı gözleri bulanık, gözbebekleri toplu iğne başı kadar küçüktü.

Kont kafasını kaldırıp zehir tükürdü.

"Görüyorsunuz ya, bayım," dedi Orlando sırtarak. "Sahiden de çok önemli bir şahsiyet, saygıdeğer bayım."

"Kostaki," dedi Vardalek, "bu da ne demek oluyor?"

Adam hâlâ yılankavi hareketlerle kıpırdıyor, vücudunu yine bir yılan gibi oğlanınkine sarmalıyordu. Vardalek'in yan taraflarını kaplayan az sayıdaki pul, ışığı yakalayarak gökkuşağımsı renkler yansıtıyordu.

"Yüzbaşı Kostaki," dedi Gorcha, ağır tüfeğiyle beraber onun yanında durarak, "ne yapmalıyız?"

"Dışarı çıkın, sizi ahmaklar," diye bağırdı Vardalek.

Kostaki bir karara vardı, "istisnalara izin verilemez."

Bir hayret nidası atan Vardalek'in ağzı açık kaldı. Bitkin vaziyetteki oğlanın üzerinden kalktı ve omurgası asıl biçimine dönerken üstüne kapitone bir kaftan geçirdi. Yüzü hızla insan görünümünü alıyordu. Nazik bir hareketle altın sarısı peruğunu terden sırlıslıkla kafatasına oturttu.

"Kostaki, ikimiz de..."

Kostaki yoldaşına sırtını çevirirken bir emir verdi. "Onu da diğerleriyle beraber dışarı getirin."

Sokakta Kont'un kazığa götürülmesini seyreden von Klatka'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Kostaki başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Dağlık yurdunda yıldızların parlak noktalarını görmeye alışkındı. Buradaysa gaz lambaları, sis ve yoğun yağmur bulutları onu gecenin bin gözünden mahrum bırakıyordu.

Gorcha ile komiser muavininin Vardalek'i sabit tutmaları gerekti. Kostaki ile von Klatka da mahkuma yakın durdular. Kont gülümsüyor olsa bile gözlerinde korku vardı. Aptal değildi. Uzun hayatı sona ermişti. Kont Vardalek için bir daha ceylan gözlü gençler olmayacaktı.

"Bunu yapmaya mecburuz," diye açıkladı Kostaki. "Vardalek, Prens Dracula'yı bilirsin. Senin canım bağışlarsak biz kazığa oturtuluruz."

"Yoldaşlar, bu çok saçma."

Von Klatka sıcak bir budala gibi ağırlığı bir ayağından ötekine aktarır duruyordu. Müdahale etmek istese de Kostaki'nin haklı olduğunu bilmekteydi. Prens sert fakat adil olmakla övünürdü. Kendi alayı onun kurallarına herkesten daha fazla itaat etmek zorundaydı.

"Birkaç oğlanın eksik veya fazla olmasından ne çıkar?" dedi Vardalek.

"Bayım, saygıdeğer bayım..."

Kostaki elini kaldırdı. Bir Muhafız, Orlando'yu tutarak susturdu.

"Bundan derin bir pişmanlık duyuyorum," diye açıkladı Kostaki.

Vardalek ağırbaşlılığını korumaya çalışarak omuz silkti. Kostaki onu 1600'lü yıllardan beri tanırды. Kibirli Macar'dan pek hoşlanmasa da cesur ve inatçı biri olduğu için ona saygı duyardı. Kostaki'ye göre Vardalek'in oğlanlara düşkünlüğü dert edilecek bir durum değildi, fakat Prens Dracula'nın garip önyargıları vardı.

"Bir şeyi bilmen lazım," dedi Kont. "Geçen geceki o ata sürük, hanı şu Dieudonne denen yaratık var ya; onunla işim daha bitmedi. Ödeşmemiz için bazı adımlar attım."

"O kadarını bekliyordum."

"Yok edilmesini tertitledim."

Kostaki kafa salladı. Haysiyet böyle bir davranışı gerektiriyordu.

“Saygıdeğer bayım,” diye sızlandı Orlando, “artık Prens Hazretleri’nin adaletine hizmet ettiğime göre acaba...”

“Kazığın sivri olacak, Vardalek,” diye söz verdi Kostaki. “Ve tam kalbine denk gelecek. Bu iş çabucak bitecek.”

“Teşekkürler, Yüzbaşı Kostaki.”

“Sana ihanet eden sıcak solucanı da ona bakabileceğin kadar alçak bir kazığa oturtacağım. ”

“Saygıdeğer bayım,” diye feryat etti Orlando, ağzını Muhafız’ın elinden kurtararak. “Lütfen, bayım. Ben...”

Kostaki insana doğru döndü ve ona tiksintiyle baktı. Orlando’nun suratu korkuyla çarpılmıştı.

“Ve kamını deşecek kazığın ucu küt olacak.”

BİR DÖNÜM NOKTASI

Dr. Seward'ın Günlüğü (fonografta saklanmıştır)

27 EYLÜL

Lucy'min ardından Mina. İlk dölü ortadan kalktıktan sonra Kont, dikkatini hukuk müşavirinin karısına verdi. Lucy'e ilgi gösterirken bile Bayan Harker'ı gözüne kestirdiği fikrindeyim. Kont karaya çıktığı zaman her iki kadın da Whitby'de beraberdi. Kont onları bir oburun bir çift şişkin pastayı gördüğü gibi gördü. Şimdiye kadar Purfleet'teki yangında kaybolan kayıtları yeniden oluşturmaya çalıştım; artık daha önce yazmama mani olunan günlüğe devam etmem gerekiyor. 1885'in 2 ve 3 Ekim gecelerinde göletin orta yerine büyük bir taş atıldı; şimdilerde o taş tarafından yaratılmış dalgacıkların dönüştüğü tsunami-lerle yaşıyoruz.

Van Helsing sıradan vampirlerin alışkanlıkları konusunda küçük camiamıza ders verirken Kont, Mina Harker'ı baştan çıkarmaktaydı. Mina tıpkı Lucy'de olduğu gibi hem onun susuzluğunu gidererek, hem de dölü olarak iki amaca birden hizmet edecekti. Daha en baştan Kont'un İngiltere'deki amacı belliydi; ordusunda asker olarak kullanmak üzere mümkün olduğu kadar çok kimseyi dönüştürecek. Biz de tımarhaneyi kalemiz haline getirerek sanki vampiri dışarıda tutabilecekmiş gibi kalın duvarlarının ve demir parmaklıklarının arkasında

toplandık. Lucy'nin yok edicilerine ilaveten Mina ile kocasını da yanımıza aldık. Van Helsing, Kont'un o kadının peşinden geleceğini biliyor olmalıydı ve önceki olayda çok az işe yarayan kutsal ıvır zıvır yeniden ortaya çıkardı.

Kont'un saldırısından ilk kez bir hastabakıcı gelip de bana Renfield'in bir kazaya uğradığını söylediğinde haberdar oldum. Odasına vardığım zaman deliyi ışıltılı bir kan birikintisinin içinde soluna yatmış olarak buldum. Onu kaldırmak için yanına gittiğimde feci yaralar almış olduğu hemen ortaya çıktı; vücut kısımları arasında letarjik muhakemeyi gösteren bir amaç birliği bile bulunmuyordu. Sabahlığı ve terlikleriyle gelen Van Helsing hastanın hayatını kurtarmaya çalıştıysa da hiç ümit yoktu. Efendisinin ihanetine uğramış olan Renfield ağzından köpükler saçarak sayıklıyordu. Quincey ile Art ayağımıza dolasmaya geldiler. Profesör trefinasyon için hazırlık yaparken ben de hastaya morfin enjekte etme girişiminde bulundum. Renfield dişlerini sıkıca elime geçirdi. Aylarca kuşların kafasını ısırp kopartarak pratik yaptığı için çenesi oldukça güçlüydü. O anda kendimi tedavi etseydim elim şimdiki gibi işe yaramazdan da beter olmazdı. Fakat yoğun bir gece geçiriyorduk ve güneş yükseldiğinde korkarım ki zavallı ölü adam kadar deli bir halde Purfleet'ten kaçmış bulunuyordum.

Renfield sayıklayarak efendisine karşı koyma teşebbüsünü bize anlattı. Bayan Harker'a gönlünü kaptırmıştı ve Kont'un ona muamelesi, Renfield'in vampire olan bağlılığını koparmıştı. Direnişinde biraz kıskançlık olduğunu, sanki Mina'nın hayatını yavaş yavaş aldığı için Dracula'ya gıpta ettiğini sezinledim. Manik öfke nöbetleri ile şaşkırtıcı bir nezaket arasında gidip geliyordu. Onu Quincey ile Art'a gösterdiğimde Godalming'in babasının Windham için aday gösterildiğini hatırladı ve Quincey'e Teksas eyaletinin şahaneliği konusunda nutuk çekmek için zaman ayırdı. Fakat Harker'a karşı saygısızdı; hukuk müşavirini de Kont gibi kısıkanıyordu. Sözde uz-

man Van Helsing de dahil Mina'nın durumuna herkesten önce Renfield teşhis koydu. "Kadın aynı değildi," dedi. "Çaydanlığa su katıldıktan sonraki çaya benziyordu. Solgun insanlardan hazzetmem; onları içlerinde bol bol kan varken severim ve kadının ki akıp gitmiş gibiydi... Kont onun hayatını içinden çekip alıyordu-."

Kont o akşamın daha erken saatlerinde, anlaşılan sisi andıran bedensiz bir suretle Renfield'ın yanına gelmişti. Köle, efendisini boğazlamaya kalkınca duvara çarpılıvermişti. "Artık en kötüsünü biliyoruz," dedi Van Helsing. "Dracula burada ve amacının farkındayız. Hâlâ geç kalmamış olabiliriz." Kurtaracak Renfieldinkinden daha önemli bir hayatı olan -ki bu görüş, bizzat hasta tarafından destekleniyordu- Van Helsing, ameliyat yapma planından vazgeçti. Bize Lucy'e karşı kullandığımız silahlanı çıkarttırdı. Harkerların yatak odasına doğru koridorda sinsice ilerleyen grubumuz tam da bir Fransız komedyasındaki öfkeli kocanın yandaşlarına benziyordu. "Sevgili Madam Mina'nın böyle ıstırap çekmesi ne kötü," diye hayıflandı Van Helsing, haçını bir putperest fetişi gibi bir elinden ötekine aktarıp durarak. Bir atayla gücünün doruğunda olduğu geceleyin yüz yüze gelmenin, aklını yitirmiş bir yeni-doğmuşu gündüz vakti kapana kısırmaktan çok daha farklı olduğunun bilincindeydi.

Harkerların kapısının önünde duraksadık. "Mina'yı sahiden de rahatsız etmeli miyiz?" dedi Quincey. Kore seferinden hatırladığım Quincey Morris, gecenin bir yarısı genç bir kadının odasına dalmaktan çekinmezdi; tabii yine de kadının kocası tıpkı şimdiki gibi onun yanındaysa biraz tereddüt edebilirdi. Kapı sıkıca kilitlemişse de hepimiz birlikte omuz attık. Kapı çatırdayarak açıldı ve odanın içine yüzükoyun düşecek gibi olduk. Hattâ Profesör gerçekten düştü. O elleri ve dizleri üzerinde doğrulurken onun ötesini gördüm. Karşılaştığım sahne beni dehşete düşürdü. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Ay ışığı o kadar parlaktı ki kalın san jaluziye rağmen odanın içi, görülebilecek kadar aydınlıktı. Pencerenin yanındaki yatakta yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan ve hızla nefes alıp veren Jonathan Harker yatıyordu. Karısı da yatağın kenarına yakın bir yerde, yüzü aksi istikamete bakacak şekilde diz çökmüştü. Kadının yanında siyahlara bürünmüş uzun ince bir adam durmaktaydı. Başı bize dönük olmasa bile hepimiz de onu görür görmez Kont'u tanıdık. Kont sol eliyle Bayan Harker'inkileri tutarak kadının kollarını sonuna kadar uzatmıştı; sağ eliyle de onu ensesinden kavramış, yüzünü kendi göğsüne bastırıyordu. Mina'nın beyaz geceliğine kan bulaşmıştı ve aynı kan, adamın yırtılarak açılmış gömleğinden gözüken çıplak göğsünden aşağı sızıyordu. İkisinin duruşu, bir çocuğun bir yavru kediye zorla süt içirmek için hayvanın burnunu bir tabak süte bastırmasına korkunç derecede benziyordu.

Biz odaya dalınca Kont başını bizden tarafa çevirdi ve yüzünde şeytani bir ifade belirir gibi oldu. Kurbanının yüksekte düşmüşçesine yatağa uçmasına yol açan bir güçle bize doğru dönüp üzerimize atıldı. Profesör o zamana kadar ayağa kalkmış, ayın hamurlarından birini eline almaya çalışıyordu. Kont, Lucy'nin kabir önünde yaptığı gibi aniden durdu. Biz kaldırdığımız haçlarımızla üstüne yürürken sinerek geri çekildi. Tanrı yolundaki bir Hristiyan ordusuna benzer o halimizi John Jago görse gurur duyardı. Vampiri köşeye kısıtırmıştık ve onun işini bitirebilir ya da onu kaçınabilirdik; tabii müşterek çabamızda bir kusur olmasaydı. Van Helsing'in kutsal sembollerin ona zarar verebileceğine yönelik inancını Dracula'nın da paylaştığının kanıtı gözlerimin önünde duruyordu. Yine de imanım da bocaladım. Elimde bir tabanca, Quincey'in av bıçağı yahut şimdiki gümüş kaplı neşterlerimden biri olmasını yeğledim. Değersiz bir süs eşyasıyla ve bayat bisküvi hamuruyla Kont'un karşısına çıkmak, tıpkı şimdi olduğu gibi o zaman da tam bir budalalık gibi geliyordu. Kuşku alevlenirken haçımı düşür-

düm. Aynı anda ayın önünden kocaman bir siyah bulut geçti ve karanlıkta korkunç bir kahkaha duydum. Quincey bir kibrit tutuşturdu ve gaz lambasının ışığını yaktı. Tüm gölgelerin kaybolmasıyla birlikte Kont önümüzde duruyor, göğsündeki sığ kesikten kan damlıyordu. Dracula'yı Bayan Harker'ın kanını içerken bulmayı bekliyordum; tersini değil.

“Vay vay vay,” diyen Kont hiçbir şey olmamış gibi gömleğini ilikledi ve kravatını düzeltti. “Sanırım karşımdaki Dr. Seward. Ve Lord Godalming. Teksas'tan Bay Morris. Ve de Van Helsing. Elbette Van Helsing. Profesör mü demeliyim, yoksa Doktor mu? Hiç kimse bundan emin değil gibi.”

Bizi tanıdığına şaşırmıştık, ama tabii pek çok kimseden bilgi almışlığı vardı: Harker, Renfield, Lucy, Mina. Tıpkı bir Atilla gibi İngilizce eğitiminden yoksun ve boğuk bir sesle konuşmasını bekliyordum. Fakat görgülü, hattâ kültürlü bir tarzda konuşuyordu. Hattâ dilimiz üzerindeki hakimiyeti, Abraham Van Helsing veya Quincey P. Morris gibileri geride bırakacak düzeydeydi.

“Bir kasap dükkanındaki koyunlar gibi yan yana dizilmiş solgun suratlarınızla beni şaşırtacağınızı sanıyorsunuz. Her biriniz de bundan pişman olacaksınız. Sevdığınız kızlar çoktan benim; onlar vasıtasıyla sizler ve diğerleri de benim olacaksınız. Arzularımı yerine getirecek ve beslenmek istediğim zaman bana çakallık edecek yaratıklar haline geleceksiniz.”

Van Helsing hiddet dolu bir kükremeyle ayın hamurunu Kont'a doğru attıysa da Dracula inanılmaz bir süratle hareket ederek yana çekildi ve Profesör'ün tekrar yere kapaklanmasına sebep oldu. Gırtlığından gelen zalim bir kıkırdamayla yeniden güldü. Elim akreplerle kaplıymışçasına zonklarken ben felç geçirir gibi öylece duruyordum. Art da herhangi bir harekette bulunmadı. İkimiz üç yıl sonra lafın gelişi hâlâ canlıysak bunu o anki eylemsizliğimize borçluyuz.

Her zaman olduğu gibi düşünmeden davranan Quincey,

Dracula'nın üstüne atılarak ona tam kalbinden vurdu. Av bıçağının bir tıpayı delercesine Kont'a saplandığını işittim. Kont arkasındaki duvara doğru geri geri sendelerken Quincey utkuyla nara attı. Lâkin bıçak, Kont'un kalbini şışleyecek tahta veya zehirleyecek gümüş değil, sadece çelikti. Vampir, bıçağı bir kından çekercesine çekip çıkardı. Gömleğindeki yarık kaldıysa bile etindeki hemen kapandı. "Vay anasını," dedi Quincey, Dracula onun üstüne yürürken. Kont, bıçağı Quincey'in boğazının hemen altına saplayarak silahını ona geri verdi ve açılan yaradan biraz kan emdi.

Yiğit dostumuz ölmüştü.

Kont bunun ardından baygın durumdaki Harker'ı bir bebekmişcesine kolayca kaldırdı. Uyuşturulmuş gibi gözleri donuk bakan Mina da çenesi ve bağı kanlı olarak onun yanındaydı. Dracula hukuk müşavirini alnından öperek orada kanlı bir iz bıraktı.

"Misafirimdi," diye açıklamaya yaptı, "ama konukseverliğimi istismar etti."

Kont döndü ve Mina'ya bakarak adeta onunla zihinsel bir iletişim kurdu. Kadın, Lucy'nin yeni-doğmuş haline şaşırtıcı ölçüde benzeyen bir tıslama çıkartarak Kont'un meşum niyetini tasdik etti. Mina hızla dönüşüyordu. Kont koca ellerinin ani bir hareketiyle Harker'ın boynunu kırdı. Tırnağını Harker'ın boynunda atan damara batırıp karısına uzattı. Mina iki eliyle birden saçlarını geriye çekerek öne kaykıldı ve kanı yalamaya başladı.

Profesör'ün ayağa kalkmasına yardım ettim. Yüzü mosmor kesilmiş olan Van Helsing öfkeden titriyor, ağzından köpükler saçıyordu. O haliyle tımarhanenin diğer kısmındaki delilerden birine benziyordu.

"Şimdi," dedi Kont, "beni ve benim olanı yalnız bırakın."

Art geri geri çekilerek kapıdan çıkmıştı bile. Ben de Van Helsing'i peşimden sürükleyerek onu takip ettim. Profesör

bıyık altından homurdanmaktaydı. Bayan Harker kocasının cansız bedenini halya düşürdü ve adam yuvarlanıp yatağa dayandı. Açık gözleri boş boş bakıyordu. Koridordan Dracula'nın Mina'yı kendisine doğru çektiğini ve yüzünü onun boğazına bastırıldığını gördük. Kalın tırnaklı elleriyle de kadının kombinezonunu ve birbirine karışmış uzun saçlarını tırmalıyordu.

"Hayır," dedi Van Helsing, "hayır."

Âlimi yerinde tutmak için benim ve Art'ın bütün gücümüzü kullanmamız gerekti. Biz başımızı beslenmekte olan Dracula'dan çevirdiyssek de Van Helsing gözlerini alamıyordu. Harkerların yatak odalarında gördüğü şey, onun kişiliğine yönelik bir hakaret gibiydi.

Çamur lekeleriyle kaplı çizgili pijama giyen bir adam, açık bir ustura sallayarak ve cılız bir kadını saçlarından sürükleyerek bir merdivenden koridora fırladı. Bu kişi, Pimlico Meydanı Boğucusu olarak da bilinen Louis Bauer'dı. Karanlıkta ayaklarını sürüyerek yürüyen kalabalık bir grup da onun peşinden geliyordu. Biri hırıltılı fakat saf bir sesle bir marş söylemeye başladı. Ona hayvansı bir inilti katıldı. Kambur bir suret, kalabalığın arasından çıkarak en öne geçti. Yüzü ve ön tarafı kanlar içindeki bu adam, enkaz halindeki bedenini iki büklüm tutan Renfield'dı.

"Efendimiz," diye haykırdı, "tövbe ediyorum."

Vücut kalabalığı onu öne doğru itti. Renfield'ın çoktan ölmüş olması gerekirdi, fakat delilik en ağır yaralıları bile kısa bir süreliğine de olsa ayakta tutabilir. Renfield hastaları serbest bırakmıştı. Adam dizleri üstüne düştü ve deli arkadaşları tarafından ezildi. Bauer onun zaten kırık olan belkemiğine bir tekme atarak işini nihayet bitirdi. Binanın bir yerlerinde yangın çıkmıştı. Ayrıca ya kuduran hastaların, ya da onların hiddetine hedef olan çalışanların tüyler ürpertici çığlıkları duyuluyordu.

Art'a bakmak için döndüm, ama o çoktan gitmişti. O zamandan beri de onu görmedim. Sağlam kolumu Van Helsing'e

dolayıp ayaktakımından geri geri uzaklaştım. Mina'yla işini bitiren Kont, Harkerların odasından çıktı ve tıpkı kurtlara yahut diğer vahşi şeylere yapabildiği söylendiği gibi tek bir bakışla hastaları susturdu.

Van Helsing'i çekiştirerek onu Art'ın kullanmış olması gereken arka merdivene doğru götürdüm. Van Helsing kutsal güçlere ve ölmeyen sülüklere dair bir şeyler mırıldanmayı sürdürerek bana direndi. Başka biri olsa onu bırakıp gidebilirdi, fakat ben çok geç gelen bir kuvvetin etkisindeydim. Çünkü benim yüzümden Lucy iki defa yok olmuş, Quincey ile Harker ölmüş, Mina da Kont'un kölesi haline gelmişti. Renfield bile vicdanımdaki bir lekeydi: Bana emanet edilmesine rağmen tıpkı onun örümcekleri ve böcekleri kullandığı gibi onu deneylerimde kullanmıştım. Şimdiyse selametim olabilirmiş, onu kurtarmak diğer yanlışlarımı telafi edebilirmiş gibi Van Helsing'e odaklanıyordum.

Dönüşüm sancılarına çoktan kapılmış olan Mina, artık Kont'a aitti. Anladığım kadarıyla kuluçka dönemi farklı uzunluklarda olabilen bu süreç, Bayan Harker'da kısıydı. Dolgun beyaz vücudu üzerindeki yırtık pırtık geceliğiyle bu azgın yeni-doğmuşun daha bir iki gün önce tanıştığım, alt orta sınıfa mensup ciddi ve becerikli okul müdiresine benzer bir tarafı yoktu.

Ani bir kuvvet şokuyla Profesör'ü zaptettim ve gevşeyen vücudunu merdivene kadar götürdüm. Takip ediliyormuşuz gibi acele ediyorsam da peşimizden gelen yoktu. Art herhalde ahırdaki atlardan birini almıştı ve kapıyı arkasından kapatmayı unutmuş olacak ki bahçede birkaç hayvan başıboş geziyordu. Daha şimdiden Purfleet Tımarhanesi'nin alt pencerelerinden alevler yükselmekteydi. Havada duman kokusu alabiliyordum. Carfax Kilisesi'nin harabe halindeki kara kütlesinden uzak durarak hastaneden kaçan deliler gibi koruluğa doğru koştuk. Büsbütün bozguna uğratılmıştık. Ülkenin tamamı kanatılmaya hazır olarak Kont Dracula'nın önünde uzanıyordu.

Günler ve geceler boyunca korulukta kaldık. Van Helsing'in akli ve yüreği kaybolmuş olup benim şiş elim bir acı yumağından farksızdı. Hava şartlarından bir nebze korunaklı bir oyuk bulduk ve duyduğumuz her sestten ürkererek orada kaldık. Gündüzleri bile kıpırdamaktan korkuyorduk. Açlık bir sorun haline geldi. Van Helsing bir ara toprak yemeye kalktı. Uyuduğum zaman kabuslarımda Lucy'i görüyordum.

Hafta bitmeden bizi buldular. Onları bize pantolon ve bana ait eski bir tüvit ceket giyen, saçlarını bir kasketin altında toplamış olan Mina Harker yönlendirdi. Küçük yeni-doğmuş çetesi, hastalardan ve bir de hastabakıcıdan oluşuyordu. O sırada karargahını Purfleet'ten Piccadilly'e taşımakta olan Kont'un emirleri doğrultusunda bir arama ekibi kurmuşlardı. Van Helsing'i tutup bağladılar ve Kilise'ye götürmek üzere bir atın sırtına attılar. Ona yapılanlar anlatılmayacak kadar iyi biliniyor ve tekrar düşünemeyeceğim kadar acı veriyor.

Ben Mina'yla baş başa kaldım. Dönüşüm, onu dostundan daha farklı etkilemişti. Lucy daha şehevi, daha inatçı olmuşken Mina daha sert ve azimli bir hale gelmişti. Dracula'nın kullanıp attıklarından biri olduğunu kabullenmiş ve yeni durumunu bir azat olarak kabul etmişti. Canlıyken kocasından, hattâ pek çok erkekten daha güçlüydü. Bir ölmeyen olarak daha bile güçlü olduğu söylenebilirdi.

"Lord Godalming bizimle," dedi bana.

Budala kocasına yaptığı gibi beni de oracıkta öldürmeye niyetli olduğunu sandım. Veya beni kendine benzetecekti. Şiş ve kirli elimi cebimde tutarak ayağa kalktım; başıma her ne geleceksen onu asaletle karşılamayı umuyordum. Duruma uygun son sözler bulabilmek için zihnimi yokladım. Mina, yanaklarına karışan bir tebessümle bana yaklaştı. Sivri dişleri ay ışığı altında beyaz ve sertti. İçim geçercesine yakama asılarak gece havasının boğazıma vurmasına izin verdim.

"Hayır, doktor," dedi kadın ve karanlıkta çekip giderek beni korulukta yalnız bıraktı. Giysilerimi çekiştirerek ağladım.

GÜMÜŞ

Wardour Sokağı'nın köşesindeki bir birahanenin dışında iki yeni-doğmuş sokak çiçeği, kendilerini gizlice satmaktaydı. Beauregard onların uzun bir kadife pardösüyle dövmeleri örtülmüş sessiz koruyucularını Limehouse'taki çeteci olarak tanıdı. Şehirde, hattâ dünyada nereye giderse gitsin gölge insanların ağlarından kaçamıyordu. Beauregard adamın yanından geçerken çeteci onu tanıdığına dair bir belirti göstermedi, fakat kızlar her nasılsa Beauregard'ı rahatsız etmemeleri gerektiğini bildiler.

Adres, D'Arblay Sokağı'ndaki bir doğramacı ile bir kuyumcu arasındaki göze çarpmayan bir dükkana aitti. Doğramacının sade kalas kutulardan tut da bir firavunun lahdine uygun güzellikte eşyalara kadar çeşitli türde tabutları vardı. Yeni-doğmuş bir çift, koca bir aileye yetecek kadar büyük ve bir ilçe belediye meclisi üyesinin karısını sessiz bir kıskançlık krizine sokacak kadar gösterişli bir tabuta bakmaktaydı. Vitrinin diğer kısımlarında yarasa, kafatası, göz, bokböceği, hançer, kurt kafası, örümcek gibi şeylerin şekline yahut sembolüne sahip dizi dizi mücevheratlar ve yüzükler, yani Gotik stilini benimseyen yeni-doğmuşların tercihi takılar bulunuyordu. Başkaları bu insanlara *Ruddigore'deki*, yani geçen sene o camiayı büyük bir başarıyla hicveden Savoy Operası'ndaki aileye gönderme yaparak murgatroydlar diyorlardı.

Soho sakinleri, Whitechapel'daki çaresiz kuzenlerinden daha eksantriktiler. Murgatroydlar genellikle süslemelere düşkün oluyorlardı. Güneş batarken sokaklara çıkan kadınların çoğu yabancıydı: Fransız veya İspanyol, hattâ Çinli. Bunlar kefen benzeri elbiseleri, örümcek ağım andıran kalın peçeleri, kıpkırmızı dudakları ve tırnakları, halkalar halinde bele kadar inen parlak siyah saçları tercih etmekteydiler. Erkekleri de Lord Ruthven'ın belirlediği modayı takip ederek yüksek belli, edepsizce denilebilecek kadar dar pantolonları; Georgia tarzı gevşek manşetleri; parlak kırmızı ya da siyah renkli önü fırfırlı gömlekleri; beyaz renkte suni şimşek desenlerine sahip kurdleli veya yatık saçları örnek alıyorlardı. Başta atalar olmak üzere pek çok vampir, yarasa kanadı biçimli pelerinlerle ve parmaksız siyah eldivenlerle mezarlık gölgelerinde gezen bu tiplere tıpkı Edinburgh yerlisi bir beyefendinin tek bir İskoç dedeye sahip olup da kilt ve ekoseli kuşak giyen, her sözüne Burns'ten yahut Scott'tan alıntılarla başlayan, tulum müziği ile haggisten¹ hoşlandığını iddia eden bir Amerikalı'ya baktığı gibi bakıyordu. "Basingstoke," diye mırıldandı Beauregard, en kasvetli murgatroydu bile ürkek bir banliyö vasatlığına sokacağı öne sürülen sihirli sözcüğü dile getirerek.

Beauregard, Fox Malleson'un dükkanına doğru yürüyüp içeri girdi. Dükkan boştu, tüm tezgahlar ve raflar indirilmişti. Vitrin camı yeşile boyanmıştı. Buna karşın bıçkın bir vampir, imalathaneye açılan kapının yanında daimi bir ihtiyatla oturmaktaydı. Beauregard yeni-doğmuşa kartını takdim etti. Vampir ayağa kalktı, biraz düşündü ve kapıyı açıp girmesi için ona başıyla işaret etti. Arkadaki oda, içlerinde bol miktarda samanın arasına yerleştirilmiş çeşitli gümüş eşyaların olduğu kapağı açık sandıklarla doluydu. Bu eşyaların arasında çay ve kahve demlikleri, yemek takımları, kriket kupaları ve krema sürahi-leri de vardı. Tepsilerin üstünde değerli taşları alınmış yüzük

1 İskoç mutfağına özgü bir yemek, -çn

ve kolye kalıntıları yığılıydı. Ortasındaki oyuguñ boş bir göz çukurunu andırdığı ağır bir yüzük halkası Beauregard'ın dik-katini çekti. Beauregard, Fox Malleson'un yandaki kuyumcuyla ortak olup olmadığını merak etti.

"Bay B, hoşgeldiniz," dedi bir perdenin arkasından çıkan kısa boylu ve yaşlı adam. Gregory Fox Malleson'un o kadar çok gıdısı vardı ki ağzı ile yakası arasında bingıldak katman-larından başka bir şey yok gibiydi. Uysal mizaçlı, sevecen bir görünüme sahipti, üzerinde kirli bir önlük, siyah ipek kolluk-lar ve altına kaldırmış olduğu yeşil camlı koruyucu bir gözlük bulunuyordu.

"Diyojen Kulübü'nün beyefendilerinden birini görmek da-ima bir zevktir."

Adam sıcaktı. Zaten bir gümüş ustası olduğu için tersi pek mümkün değildi. Dışarıdaki yeni-doğmuş, Fox Malleson'un imalathanesine girmeye cesaret edemezdi. Havadaki gümüş partikülleri ciğerlerine kaçabilir ve onu yavaş bir ölüme mah-kum edebilirdi.

"Sanırım sizin için ne yaptığımızı görmek hoşunuza gidecek. Gelin, gelin, bu taraftan..."

Adam perdeyi çekip Beauregard'ı imalat odalarına aldı. Bir demirhanenin içinde sıcak bir kömür yatağı ebediyen yanıyor, mat renkli sıvı gümüş içeren potalar onun üstünde asılı du-ruyordu. Alık bir çırak, kalın bir takı zincirini halka halka bir potaya batırarak eritiyordu.

"Bugünlerde hammadde bulmak o kadar zor ki. Bir sürü yeni kural ve tüzük var. Ama güç bela da olsa işimizi yürü-tüyoruz, Bay B. Hem de öyle bir yürütüyoruz ki. Tabii kendi yöntemlerimizle."

Bir çalışma tezgahının üzerinde soğumakta olan gümüş mermiler, fırıncı tepsisindeki çöreklere benzemekteydi.

"Saray'dan gelen bir sipariş," dedi Fox Malleson gururla. Adam mermilerden birini baş ile işaret parmakları arasına aldı.

Parmaklarının etli kısımları yanarak sertleşmiş nasırlarla kaplıydı. “Prens Hazretlerinin Karpatlı Muhafızları için.”

Beauregard *nosferatu* askerlerin tabancalarını nasıl doldurduklarını merak etti. Herhalde ya sıcak yamakları, ya da kalın deri eldivenleri vardı.

“Aslında gümüş, mermiler için pek iyi değildir. Çok yumuşak kaçar. En iyi etkiyi kurşun bir çekirdekle alırsınız. Bunlara gümüş ceketli denir. Çarptığı yerde patlar. Ölmeyen olsun olmasın kime gelirse öldürür. Pek pistir.”

“Herhalde pahalı bir silah olsa gerek?” diye sordu Beauregard.

“Kesinlikle öyle, Bay B. Bu bir Reid tasarımı. Amerikalı bir beyefendi olan Reid, mermilerin pahalıya satılması gerektiğini söyler. Hayatın fütursuzca harcanacak bir para olmadığının unutulmaması için.”

“Takdire şayan bir düşünce. Bir Amerikalı’dan gelmesi şaşırtıcı.”

Fox Malleson’un Londra’daki en iyi gümüş ustası olduğu söylenirdi. Mesleği tamamen yasaklandığı için bir süreliğine Pentonville’de kapalı kalmıştı. Lâkin sonunda menfaat galip gelmişti. Güç en temelde öldürme kabiliyetine bağlıdır; o yüzden başkalarını öldürmenin yolları, sadece seçkin birkaç kişi için bile olsa mevcut bulunmalıdır.

“İşçiliğe bir bakın,” dedi Fox Malleson, bir haçı kaldırarak. Mücevherleri olmadan bile üzerindeki İsa suretinden işçiliğin kalitesi anlaşılabilirdi. “Uzuvların hatlarına bakarak çekilen ıstırapı görebilirsiniz.”

Beauregard haçı inceledi. Sadece birkaç kişi haçtan korkardı -anlaşılan Prens Hazretleri de onlardan biriydi- fakat çoğu vampir, dini simgelere karşı kayıtsızdı. Bazı murgatroydlar fil-dişi haçları küpe gibi takarak başışıklıklarını sergilemekten çekinmezlerdi.

“Bu elbette ki dini bir saçmalıktan ibaret,” dedi Fox Malle-

son, bir nebze kederle. Potaya atılması için haçı çırağına verdi. “Yine de bazen işin sanatsal kısmını özlüyorum. Mermiler ve bıçaklar iyi hoş ama sadece fonksiyondan ibaret. Bahse değer bir formları yok.”

Beauregard ondan emin değildi. Sivri miğferli asker saflarını andıran mermi dizileri, parlak ve göze hoş görünen nesnelerdi.

“İşte bu nedenle sizinki gibi bir sipariş benim için bir zevk, Bay B. Hem de büyük bir zevk.”

Fox Malleson bir raftan uzun ve ince bir bohça aldı. Nesne kaba bir kumaşla sarılıp iplikle bağlanmıştı. Gümüş ustası onu sanki Excalibur ve kendisi de Kral Arthur dönene kadar onu emanet alan bir şövalyeymiş gibi tutuyordu.

“İncelemek ister misiniz?”

Beauregard iplikleri çözüp kumaşı sıyırdı. Kılıklı bastonu ayna gibi cilalanmıştı. Kırmızı bir alt renk tonuna sahip siyah ahşap parıl parıldı.

“Böyle bir işçilik görmek çok güzel, Bay B. Asıl üretici tam bir sanatçıymış.”

Beauregard mandala basıp kılıcı çekti. Km vazifesi gören tahtayı bırakıp yalını havaya kaldırdı ve bileğini çevirerek kordardan gelen kırmızı ışığın metalden yansımasını sağladı. Işık, parıltılı kılıcın üzerinde adeta dans etti.

Silahın ağırlığı değişmemişti, dengesi mükemmeldi. Bir söğüt dalı kadar hafif olmasına rağmen basit bir bilek hareketiyle güçlü bir silah haline geliyordu. Beauregard havayı keserken çıkan ısıklık sesi karşısında gülümsedi.

“Çok güzel,” diye yorumda bulundu.

“Evet öyle, Bay B. Çok güzel. Alımlı bir kadın gibi güzel ve keskin.”

Beauregard başparmağını yalının soğuk yüzeyine bastırarak pürüzsüzlüğünü hissetti.

“Sizden bir ricam var,” dedi gümüş ustası. “Lütfen onu sosis kesmekte kullanmayın.”

Beauregard güldü. “Kullanmayacağıma söz veriyorum, Fox Malleson.”

Beauregard bastonu aldı ve gümüş kaplı kılıcı bir tık sesiyle yerine oturttu. Herhangi bir kimseye karşı koyabileceğinin bilinciyle kendini Whitechapel’da daha güvende hissedecekti. “Şimdi Bay B, Zehirler Defteri’ni imzalamanız gerekiyor.”

BAY VAMPİR

"Hemen gelmeniz lazım, Bayan Dee," dedi Rebecca Kosminski. "Lily için. Durumu kötü."

Serinkanlı küçük kız vampir, Geneviève! sokaklardan geçi-
rerek Yurt'tan uzaklaştırdı. Vazifesini büyük bir titizlikle yerine
getiriyordu. Beraber yürürlerken Geneviève ona kendisinin ve
ailesinin hatırını sordu. Küçük kız acınası bir durumda olduğu
izlenimini uyandıracak cevaplar vermekten kaçınıyordu. Yeni-
doğmuş daha şimdiden bağımsız bir karaktere sahipti. Minya-
tür bir yetişkin gibi giyiniyor ve en sevdiği oyuncak bebeğin
hangisi olduğu sorusunu yanıtsız bırakıyordu. Adeta evrim ge-
çirerek bedeninin çocukluğundan çıkmıştı. "Büyüyebilseydin
ne olmak isterdin?" ona sorulabilecek en zalim soruydu.

Minories bölgesinde Geneviève yine belli bir mesafeden ta-
kip edildiğini hissetti. Son birkaç gecedir zihninin erişim ala-
nının hemen dışındaki bir şeyin sürekli farkında gibiydi. Sıçra-
yan san bir şeyin.

"Çok yaşlı mısınız, Bayan Dee?" diye sordu Rebecca.

"Evet. On altı yıl sıcak ve dört yüz elli altı yıl karanlık."

"Peki bir ata mısınız?"

"Sanırım. Katıldığım ilk balo 1429'daydı."

"Ben bir ata olacak mıyım?"

İşte bu pek mümkün değildi. Çok az vampir, dönüşmeseydi
yaşayacağı kadar çok yaşardı. Rebecca ilk asrını çıkarabilirse

muhtemelen birkaç tanesini daha çıkarabilirdi. Muhtemelen.

“Ata olursam umarım size benzerim.”

“Ne umduğuna dikkat et, Rebecca.”

Demiryolu köprüsüne geldiklerinde Geneviève kemerlerin altında kadınlı erkekli bir grubun toplanmış olduğunu gördü. Erişim alanının hemen dışındaki şeyin de durduğunu hissetti. Çok yaşlı, ama tam da ölü olmayan bir şeyin izlenimine kapılmış gibiydi.

“İşte, Bayan Dee.”

Rebecca onu elinden tutup gruba doğru götürdü. İlginin odağında oturan Cathy Eddowes, Lily’nin başını kucağına koymuş, kaldırımında oturuyordu. Her iki yeni-doğmuş da iyi görünmüyordu. Cathy birkaç gece öncesinden daha sıskaydı. Kızarıklıktan yayılarak yanaklarını ve alnını da kaplamıştı. Başına sardığı şal, lekelerinin bütününe örtmeye yetmiyordu. İzleyiciler Geneviève’ın geçmesine izin verdiklerinde Cathy başını kaldırıp ona gülümsedi. Bir tür nöbet geçirmekte olan Lily’nin gözlerinin sadece aklan görülmekteydi.

“Zavalılık neredeyse dilini yutacaktı,” dedi Cathy. “Başparmağımı ağzına sokmam gerekti.”

“Lily’nin nesi var?” diye sordu Rebecca.

Geneviève bir elini çocuğun üstüne koyduğunda onun titrediğini hissetti. İskeleti yeni bir biçim almaya çalışırcasına kemikleri derisinin altında hareket ediyor, etinin şeklini bozuyordu.

“Cidden bilmiyorum,” diye itiraf etti Geneviève. “Sanki şekil değiştirmeye çalışıyor ama bunda pek başarılı değil.”

“Ben de şeklimi değiştirmek isterdim, Bayan Dee. Bir kuş veya büyük bir kedi...”

Geneviève dönüp Rebecca’ya baktı ve yeni-doğmuşun Lily’e bakmasını sağladı. Rebecca kadının ne demek istediğini anladı.

“Sanırım yaşlanana kadar beklesem iyi olacak.”

“O düşünceye sahip çık, Rebecca.”

Batı Yakası'ndaki bir murgatroyd, Lily'i sırf zevk olsun diye dönüştürmüştü. Geneviève o yeni-doğmuşu bulmaya ve terk ettiği karanlık çocuğuna yönelik sorumluluğu konusunda bilinçlendirmeye karar verdi. Adam söz dinlemeyecek olursa Geneviève, Kara Öpücük'ü bir daha asla müsrifçe kullanmaya ikna edecek kadar onun canını yakabilirdi. Fakat sonra, "Dikkat et," diye aklından geçirdi. Öyle şeyler düşündüğü zaman Tevrat'a çok benziyordu.

Lily'nin en kötü durumdaki kısmı halen koluydu. Artık tam anlamıyla kuruyup ölmüş bir yarasa kanadıydı ve kanat zarı, kemiksi omurların arasında gerili duruyordu. Kaburgalardaki bir çıkıntıda minik ve işlevsiz bir el asılıydı.

"Asla uçamayacak," dedi Geneviève.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Cathy.

"Onu Yurt'a götüreceğim. Belki Dr. Seward bir tedavi biliyordur."

"Hiç umut yok, değil mi?"

"Daima bir umut vardır, Cathy. Ne kadar eziyet çekersen çek. Senin de doktora görünmen gerek. Daha önce de söylemiştim."

Cathy olduğu yerde sindi. Polislerden ve hapishanelerden korktuğundan daha çok doktorlardan ve hastanelerden korkuyordu.

"Vay anasını," diye sövdü biri. "Tanrı aşkına o da ne?"

Geneviève bakmak için döndü. Kalabalığın çoğu sislerin arasına karıştı. Geneviève yanındaki Cathy, Lily ve Rebecca'yla baş başa kaldı. Karanlığın içinden çıkan bir şey üzerlerine geliyordu.

Geneviève peşini bir türlü bırakmayan şeyle nihayet yüzleşecekti. Doğrulup etrafına bakındı. Demiryolu kemeri yaklaşık yedi metre yüksekliğindeydi; tepeleme dolu bir vagon bile altından geçebilirdi. Yaklaşan şey Geneviève'in de geldiği yoldan, yani Aldgate tarafından geliyordu. Geneviève onu önce

duydu; sesi, yavaşça çalman bir davulunkine benziyordu. Yaratık lastik bir top gibi sekmesine rağmen sis sanki su kadar katıymışçasına bunu anormal bir yavaşlıkla yapıyordu. Silueti gözler önüne serildi. Uzun boyluydu ve püsküllü bir şapka takmaktaydı. Sarı kıyafeti, uzun kollarından sarkan kocaman yenlere sahip uzun bir cüppeydi. Yaratık uzun zaman önce bir Çinli'ydi. Küçük ayaklarında hâlâ terlikler vardı.

Rebecca vampirimsi yaratığa bakakaldı.

"İşte o," dedi Geneviève, "bir ata."

Yaratık tıpkı Yay Topuklu Jack¹ gibi ileri doğru sıçrayıp duruyordu. Geneviève fildişine benzer sivri dişleri ve uzun bıyıkları olan Mısır mumyası benzeri bir surat seçti. Yaratık birkaç metre öteye kondu ve bıçağımsı tırnaklara sahip parmaklarını oynatarak kollarını iki yanına indirdi. Geneviève'nin ömrü boyunca gördüğü en yaşlı vampir olan Çinli, herhalde kırışıklıklarını sayısız yüzyılın ardından kazanmıştı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Geneviève, önce Mandarin Çincesiyle konuşup ardından sözlerini Kanton dilinde tekrarlayarak. Çin'de bir düzine yıl boyunca gezmişliği vardı, fakat bunu yüz elli sene önce yapmıştı. Dilin büyük bölümünü unutup gitmişti.

"Cathy," dedi, "Rebecca ile Lily'i Yurt'a götür. Beni anlıyormusun?"

"Evet hanımefendi," dedi yeni-doğmuş. Kadın dehşet içindeydi.

"Lütfen bunu hemen yap."

Ayağa kalkan Cathy, Lily'i omzuna yasladı ve Rebecca'yı elinden tuttu. Üçü tez adımlarla kemerin altından geçerek gözden kayboldu. Fenchurch Sokağı İstasyonu'nun etrafından dolaşacaklar ve oradan tekrar Aldgate ile Spitalfields tarafına döneceklerdi.

Geneviève yaşlı vampire baktı ve İngilizceye döndü. Atalar

1 Spring-Heel'd Jack. Bir İngiliz masal kahramanı, -çn

belli bir noktadan sonra konuşma ihtiyacının ötesine geçerek gereksinim duyduklarını başkalarının zihninden okuyabili-lerdi.

“Eh... artık yalnızız.”

Yaratık sıçradı ve onunla yüz yüze gelecek şekilde tam önüne inerek kollarını kadının omuzlarına koydu. İnce surat derisinin altındaki kaslar birer solucan gibi kıvrılıp bükülüyordu. Gözleri kapalı olsa da görebiliyordu.

Geneviève elini yumruk yapıp yaratığın kalbine indirdi. Darbesinin kaburgaları kırıp geçmesi gerekirdi, fakat Geneviève kendini granit bir heykele vurmuş gibi hissetti. Çin’de tuhaf soylar mevcuttu. Geneviève acısını bastırarak vampirin kolları arasında yan döndü, bacağına kaldırıp topuğunu yaratığın karnına bastırıp tüm gücüyle *itti* ve yaşlı vampirin sağlamlığını kullanarak kendisini uzağa fırlattı. Köprünün karşı tarafındaki kaldırım taşlarına düştüğünde elleri birer yay gibi açılmıştı. Korunma sağlayabilecekmiş gibi sokak fenerinin ışık huzmesi içinde çöktü. Artık ayak bileği de ağrıyordu. Hemen doğrulup arkasına baktı. Çinli vampir ortalarda yoktu. Adam ya Geneviève’e zarar verme niyetinde değildi, ya da avıyla oyun oynuyordu. Geneviève hangi ihtimalin daha kuvvetli olduğunu iyi biliyordu.

POZCU

Bir podyumun üzerinde duran Lord Ruthven, yumruk yaptığı bir elini aşırı miktarda fırfırlı göğsüne bastırırken diğerini heybetli bir kitap yığınının üstüne koymuştu. Carlyle'ın bazı sayfalarının daha ayrılmamış olduğu Godalming'in gözünden kaçmamıştı. Ruthven gece siyahı renginde, yakası ve cepleri kopçalı bir frak giymişti. Başına da kenarları kıvrır kıvrır silindir bir şapka tünemiş olup yüzü düşünceli bir ifadesizliğe bürünmüştü. Portreye Büyük Adam veya onun gibi heybetli bir isim verilecekti. Vampir Devlet Adamı, Lordum Ruthven.

Godalming'in birkaç kez ressamların karşısında oturmuşluğu vardı; her seferinde de kaşınmak, gözlerini kırıştırmak ya da bir yerlerini oynatmak gibi bir dizi ani ve ivedi gereksinime kapılmıştı. Ruthven ise bir kayanın üzerinde durarak bir lokma yiyeceğin dil mesafesine kadar gelmesini bekleyen bir kertenkele sabırla bütün bir akşamüstünü eşsiz bir hareketsizle geçirebilirdi.

"Fotoğraf denen mucizeden yoksun kalmamız çok yazık," diye duyurdu Başbakan, dudaklarını oynatmıyor gibi gözükecek. Godalming vampirlerin fotoğraf çekirme teşebbüslerine tanık olmuştu. Özneler bu bulanık fotoğraflarda çıksalar bile cesedimsi yüz hatlarına sahip gölgelere benziyorlardı. Aynaları etkileyen fizik kuralları her nasılsa fotoğraf çekme sürecini de etkilememekteydi.

“Fakat sadece bir ressam, insanın içindeki gerçek kişiyi yakalayabilir,” dedi Ruthven. “İnsan dehası daima mekanik ve kimyasal hilelerden üstün olacaktır.”

Portreyi yapmakta olan sanatçı, sosyete ressamı Basil Hallward’di. Hallward usta bir elle bir dizi eskiz çizerek tam boy resmin ön hazırlığını yapıyordu. Yetenekliden ziyade meşhur bir ressam olmasına rağmen Hallward’ın sivrildiği çalışmalar yok değildi. Whistler bile onun ilk eserlerine dair birkaç iltifatta bulunmuştu.

“Godalming, şu Gümüş Bıçak meselesi hakkında ne biliyorsun?” diye ansızın sordu Ruthven.

“Whitechapel’daki cinayetler mi? Sanırım şimdiye dek üç tane gerçekleşmiş.”

“Güzel, demek takip ediyorsun. Aferin sana.”

“Gazetelere şöyle bir göz atıyorum.”

Hallward, Başbakan’ı serbest bıraktı ve Ruthven eskizleri görme hevesiyle yerinden fırladı. Ressam onları hemen göğsüne bastırıldı.

“Hadi ama, ucundan bir bakayım,” diye dil döktü Ruthven, hatırı sayılır miktarda cazibeyle. Kimi zaman son derece ikna edici olabiliyordu.

Hallward ona eskiz defterini gösterdi. Ruthven sayfaları birbiri ardına çevirirken beğenisini dile getirdi.

“Çok güzel, Hallward,” diye yorumda bulundu. “Beni yalamayı başardığını düşünüyorum. Godalming, şuna bak. Şu ifadeye bak. Bu ben değil miyim?”

Godalming onu doğruladı. Başbakan zevkten dört köşe oldu.

“Sen henüz yüzünü unutmayacak kadar gençsin, Godalming,” dedi Ruthven, parmaklarını kendi yanağında gezdiren. “Senin kadar serin olduğum zamanlarda bunun asla gerçekleşmeyeceğine dair kendi kendime yemin etmiştim. Ah, gençlik azmi işte. Hepsi uçtu gitti.”

Ruthven felsefeden doğa bilimlerine geçiş yaptı. “Aslında vampirlerin yansımalarının olmadığı doğru değil. Yansımamız dünyada olanları *yansıtmıyor*, hepsi bu.”

Godalming’in de her yeni-doğmuş gibi birkaç saat boyunca bir tıraş aynasına merakla bakmışlığı vardı. Bazı vampirlerin görüntüsü tamamen kaybolurken diğerleri içi boş giysiler görürlerdi. Godalming’in görüntüsüye Ruthven’in bahsettiği fotoğraflar gibi siyah bir karaltı şeklindeydi. Aynalarla ilgili bu mesele, herkesçe ölmeyenliğin en aşılmaz gizemi olarak kabul ediliyordu.

“Her neyse, Godalming... Gümüş Bıçak? Şu hayvansı katil. Sadece bizim türümüzü avlıyor, değil mi? Gırtlak kesip kalpten bıçaklıyor?”

“Öyle diyorlar.”

“Eski arkadaşın Van Helsing gibi korkusuz bir vampir avcısı yani?”

Godalming’in yüzünü sıcak bastı; hâlâ kızarabiliyor olsaydı kıpkırmızı kesilirdi.

“Kusura bakma,” dedi Başbakan, aleni bir içtenlikle. “O konuyu açmak istemedim. Sana acı veriyor olmalı.”

“İşler değişti, lordum.”

Ruthven elini hızla salladı. “Nişanlını o Van Helsing yüzünden kaybettin. Onun elinden Prens Dracula’nın çektiğinden bile daha fazla acı çektiğin için affedildin ve cehaletin bağışlandı.”

Godalming kazığa çekiçle nasıl vurduğunu ve Lucy’nin tıslayıp kan tükürerek nasıl öldüğünü iyi hatırlıyordu. Gerçekleşmesine hiç gerek olmayan bir ölüm. Lucy aslında meclisteki ilk hanımlardan biri olacaktı; tıpkı Wilhelmina Harker veya Prens Hazretleri’nin Karpatlı metresleri gibi. Yani Godalming onu her halükarda yitirecekti.

“Hollandalı’nın hatırasına sövme hakkın var. Aynı nedenle Gümüş Bıçak meselesinde beni temsil etmeni istiyorum.”

“Ne demek istediğinizi anlamadım.”

Ruthven podyuma dönerek önceki pozunun birebir aynısına büründü. Hallward’un tez parmakları büyük bir eskizdeki ayrıntıları tamamladı.

“Saray bu konuya ilgi gösteriyor. Sevgili kraliçemiz pek üzgün. Vicky’den özel bir not aldım. ‘Bu katil kesinlikle bir İngiliz değil,’ sonucuna varıyor. ‘Öyleyse bile kesinlikle bir beyefendi değil.’ Ne kadar zekice bir gözlem.”

“Whitechapel adı çıkmış bir yabancılar yuvası, lordum. Kraliçe haklı olabilir.”

Ruthven ironik bir tebessüm etti. “Tanrı aşkına, Godalming. İngilizlerin öyle korkunç davranışlarda bulunamayacaklarına hepimiz inanmak isteriz, ama durum hiç de öyle değil. Ne de olsa Sör Francis Varney de bir İngiliz. Asıl mesele, katilimizin gece yarısı yaptığı cerrahi deneylerde çok seçici davranması.”

“Onun bir doktor olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu dediğin hiç de yeni bir teori değil. Zaten bir önemi de yok. Hayır, asıl mesele onun bir vampir katili olması. Gözünü kan bürümüş bir deli olduğu kesin gibi, ama aynı zamanda bir vampir katili. Durumun hassasiyeti göz önüne alınırsa halkı bir bıçağın ucuyla dürttüğü söylenebilir. İnsanlar onu ne denli kınayıp “canavar” diye haykırırlarsa haykırsınlar Gümüş Bıçak’ı kanundışı bir kahraman, sokakların Robin Hood’u yerine koyan bir bakış açısı da var.”

“Herhalde hiçbir İngiliz öyle bir şeye inanmayacaktır?”

“Sıcak yaşamının nasıl bir şey olduğunu unuttun mu Godalming? Kingstead Mezarlığı’nda çekiç ve kazıkla Van Helsing’i takip ederken kendini nasıl hissettiğini?”

Godalming anladı.

“En iyisi, delimizin gümüş bıçağını sıcak bir yosmanın üzerinde kullanarak herkese karşı bir maniklik sergilemesi olacaktır -tabii kesinlikle öyle bir şey tezgahladığım yok. Ona sempa-

ti duyuluyorsa böyle bir adım o sempatinin kaybolmasına yol açacaktır.”

“Kesinlikle.”

“Lâkin bu yüce makam bile bana deli katillerin zihinleri üzerinde bir güç sağlamıyor. Çok yazık.”

“Benden ne yapmamı istersiniz?”

“Ortalığı şöyle bir yokla, Godalming. Bu işte geç bile kaldık. Konuyla ilgili pek çok çıkar grubu adamımızı arıyor. Karpatlılar tahkikatlara iştirak ediyorlar ve rezil yerlerde sürtüyorlar. Ayrıca senin tanıdıklarından biri, yani Charles Beauregard denen bir adam da daha gizli teşkilatlarımızdan biri adına faaliyetlerde bulunuyor.”

“Beauregard mı? O masa başından kalkmaz ki...”

“Beauregard bir Diyojen Kulübü üyesi ve Diyojen Kulübü oldukça nüfuzludur.”

Dişleri arasına dudağının küçük bir kıvrımının sıkıştığını fark eden Godalming, o kısmı ısırarak kendi kanının kısa süreli tadını aldı. Bu davranışı giderek bir alışkanlık haline geliyordu.

“Beauregard esrarengiz işler çeviriyor,” dedi Godalming.

“Nişanlısını görmüşlüğüm var. Adam onu ihmal ediyor.”

Ruthven güldü. “Hâlâ çapkınlık peşinde misin, Godalming?”

“Kesinlikle hayır,” diye yalan söyledi Godalming.

“Sen yine de Beauregard’ı izle. En temel bilgiler hariç elime onunla ilgili hiçbir rapor geçmedi; bu da bana Amiral Messervy ile ekibinin onu kendilerine saklamak istedikleri izlenimini veriyor.”

Godalming, Beauregard’ın Whitechapel’a çıkan yolu bile bildiğini hayal edemiyordu. Fakat Beauregard’ın Hindistan’a gitmişliği vardı. Godalming’in Penelope’dan aldığı bölük pörçük ipuçları, artık Florence Stoker’ın karanlık sonrası davetlerindeki sıkıcı misafirden çok daha farklı bir adamın tüfek bir resmini oluşturmaya başlıyordu.

“Her halükarda yarım saat içerisinde Sör Charles Warren’i bekliyoruz. Onun suratına alev soluyup bu meseleyi çabuk ve mutlu bir sona vardırmanın önemini telkin edeceğim. Sonra da Müdürü sana ayak bağı yapmaya niyetliyim.”

Godalming içten içe gururlandı. Akıllı bir yeni-doğmuş, Başbakan’a böyle bir hizmette bulunarak kolayca yükselebilirdi.

“Godalming, bu sana adının yanındaki soru işaretini ebediyen silme şansı sunuyor. Bize Gümüş Bıçak’ı getirirsen Abraham Van Helsing’le hiç tanışmamış gibi olacaksın. Çok az kimsenin eline geçmişini değiştirme fırsatı geçer.”

“Teşekkürler, Başbakanım.”

“Ve unutma, çıkarlarımız ortak. Katilden hesap sorulursa iyi olur. Fakat olayın asıl boyutu, katledilen birkaç *demi-mondaines*’in çok ötesine uzanıyor. Bu iş hallolduğu zaman katile saygı değil nefret duyulmalı.”

“Tam olarak anladığımdan emin değilim.”

“Dur izah edeyim. On sene önce New Mexico’da bir yeni-dogmuş azıtarak önüne geleni öldürmeye başladı. Patrick Garrett adlı sıcak bir adam bir çifteye on altı gümüş dolar doldurdu ve yeni-doğmuşun kalbine metal parçacıkları yağdırdı. Yeni-dogmuşun adı Henry Antrim ya da William Bonney’di ve başına geleni hak eden ahmak bir sülüktü. Bu olaydan kısa süre sonra bazı hikâyeler anlatılmaya başlandı. Ucuz romanlar onun gençliğini allayıp pulladı ve romantik bir cazibe kattı. Artık ona Billy the Kid veya Kanlı Billy diyorlar. Ahlaksızca işlenen cinayetler ve acınası suçlar unutulup gitti. Artık Batı Amerika’da at koşturan ilahi bir vampir var. Adamın nasıl masum kızları kurtarıp onlar tarafından cömertçe ödüllendirildiğini, nasıl sığır krallarına karşı fakir çiftçilerin yanında mücadele ettiğini, nasıl sırf karanlık babasının ölümünün intikamını almak için bir katil haline geldiğini o tür ucuz yayınlarda okuyabilirsin. Oysa ki hepsi palavra, Godalming; gazeteler için

göze hoş görünen bir yalan. Billy Bonney o kadar alçaktı ki kendi atının bile kanını içebilirdi. Ama şimdi gerçek bir kahraman. Bu olayda öyle bir şey olmayacak. Gümüş Bıçak kazığa oturtulduğu zaman ölü bir deli görmek istiyorum; ölümsüz bir efsane değil.”

Godalming anladı.

”Warren ile diğerlerinin tek arzusu Gümüş Bıçak’ı 1888’de ortadan kaldırmak. Bense onun ebediyen yok olmasını istiyorum.”

YENİ GRUB SOKAĞI

Eylül ayı neredeyse bitmişti. 28'inci günün sabahıydı. 17'sindeki Lulu Schön cinayetinden beri Gümüş Bıçak kimseyi öldürmemişti. Aslında Whitechapel artık polislerle ve muhabirlerle öyle doluydu ki katilin utangaçlığı tutmuş olabilirdi. Tabii bazılarının öne sürdüğü gibi kendisi de bir polis veya muhabir değilse.

Hava aydınlıkken sokaklar تنها oluyordu. Sisi alıp götüren rüzgar, Beauregard'a ikinci evi haline gelen yerin soğuk ve berrak bir görünümünü sunuyordu. Beauregard ister gündüz ister gece olsun, buradan pek hoşlanmadığını itiraf etmeliydi. Alingan dedektiflerle sonuçsuz bir vardiya daha geçirdikten sonra bitkinlik derecesinde yorgun düşmüştü. Profesyonel düşüncesi, izlerin hızla soğuduğu yönündeydi. Belki de katil kendi manikliğine yenik düşerek bıçağını kendisi üzerinde kullanmıştı. Amerika'ya veya Avustralya'ya giden buharlı bir gemiye atlamış da olabilirdi. Yakında dünyanın neresine giderseniz gidin orada vampirler olacaktı.

“Belki de artık *durmuştur*,” diye fikir yürüttü Komiser Muavini Thick. “Bazen öyle yaptıkları olur. Katil, ömrünün geri kalanını ne zaman bir aynasızla karşılaşsa kıs kıs gülere geçirebilir. Belki bıçakla neşesini bulmuyordur da asıl istediği sadece kendisinin bildiği bir sırdır.”

Bu fikir Beauregard'a pek doğru gelmedi. Otopsilere baka-

rak Gümüş Bıçak'ın vampir kadınları kesip biçerek neşesini bulduğuna inanıyordu. Kurbanlar klasik anlamda tecavüze uğramamışlarsa da suçların cinsel bir temele dayandığı belliydi. H Dairesi Polis Cerrahı Dr. Phillips, katilin suç mahallerinde Onan'ın günahını¹ işliyor olabileceği yönünde gizli bir teori geliştirmişti. Edep anlayışına tümüyle iğrenç gelecek ne varsa bu davaya bağlanmış gibiydi.

"Bay Beauregard," diye düşüncelerini böldü bir kadın sesi. "Charles?"

Siyah bonesi ve koyu camlı gözlüğü olan genç bir insan, onunla konuşmak için karşıdan karşıya geçti. Yağmur yağıyor olsa da kadının açık tuttuğu siyah şemsiyesi yüzünü gölge liyordu. Rüzgarın çarpmasıyla birlikte şemsiye biraz yan yatarak gölgeleri kaydırdı.

"Aaa, Bayan Reed," diye şaşkınlığını dile getirdi Beauregard. "Kate?"

Kız hatırlandığına gülümsedi.

"Sizi bu tekinsiz yerlere getiren nedir?"

"Gazetecilik, Charles. Hatırlasanıza, bir şeyler karaladığım olur."

"Elbette. Kibritçi kız grevinin sonuçlarına dair Our Corner'da yazdığınız makale parmak ısırtıcıydı. Radikal olmasına rağmen son derece güzeldi."

"'Son derece güzel' ifadesinin muhtemelen ilk defa benimle ilgili olarak kullanıldığını duyuyorum, ama iltifatınız için teşekkürler."

"Kendinizi hafife alıyorsunuz, Bayan Reed."

"Belki," diye mırıldandı kadın, sonra da o anki işine odaklandı. "Diarmid amcamı arıyordum. Onu gördünüz mü?"

Beauregard, Kate'in amcasının Merkezi Haber Ajansı'ndaki baş adamlardan biri olduğunu biliyordu. Polisler ona saygı duyar, onu suç çevrelerindeki az sayıda düzgün gazeteciden biri olarak gösterirdi.

¹ Mastürbasyon.

“Son zamanlarda hiç görmedim. Kendisi buralarda mı? Bir hikâye peşinde mi?”

“Tek hikâyenin peşinde. Gümüş Bıçak.”

Huzursuz bir hali olan Kate, bir tür totem değeri varmış gibi gözükten erkeksi bir dosya klasörünü göğsüne bastırıyordu. Şemsiyesi kolayca taşıyamayacağı kadar büyüktü.

“Sizde farklı bir şey var, Bayan Reed. Yoksa saç stilinizi mi değiştirdiniz?”

“Hayır, Bay Beauregard.”

“Garip. Yemin edebilirdim...”

“Belki de dönüştüğümünden beri beni görmemişsinizdir.”

Beauregard işte o anda kadının *nosferatu* olduğunu fark etti. “Çok affedersiniz.”

Kate omuz silkti. “Sorun değil. Bilirsiniz, şu aralar pek çok kız dönüyor. Şeyimin -onlara ne deniyordu?- karanlık babamın pek çok dölü var. Kendisi gazetenin editörü Frank Harris olur.”

“Onu duymuştum. Florence Stoker’ın bir ahabası, değil mi?”

“Sanırım eskiden öyleydi.”

Kate’in insanları destekleyip sonra onlardan ayrılmakla ünlü hamisi, maceralarında oldukça hovardaydı. Kate sözünü esirgemeyen genç bir kadındı; Beauregard onun yayıncı Bay Frank Harris’e niçin çekici geldiğini görebiliyordu.

Kate güneşe karşı iyi örtünmüş olmasına rağmen dönüştükten bu kadar kısa zaman sonra gündüz vakti dışarı çıktığına göre önemli bir işi olmalıydı.

“Yakınlarda gazetecilerin toplandıkları bir kafe var. Yalnız bir genç kadın için pek uygun bir yer değil, ama...”

“Öyleyse, Bay Beauregard, bana eşlik etmelisiniz. Çünkü elimde Diarmid amcamın derhal görmesi gereken bir şey var. Beni münasebetsiz veya küstah kabul etmeyeceğinizi umuyorum. İşim bu kadar önemli olmasaydı sizden ricada bulunmazdım.”

Kate Reed daima solgun ve sıska bir kadın olagelmişti. Aslında dönüşüm sonrasında cildi daha sağlıklı görünüyordu. Kadının irade kuvvetini hissedebilen Beauregard, bu kuvvete direnmeye pek de istekli değildi.

“Pekala, Bayan Reed. Bu taraftan...”

“Bana Kate deyin. Charles.”

“Elbette. Kate.”

“Penny nasıl? Onu bir süredir görmüyorum.”

“Korkarım ben de. Yakında kendisine bir evcil hayvan edineceğini tahmin ediyorum.”

“Nasılsa daha önce de edinmişliği var.”

Beauregard kaşlarını çatı.

“Oh, üzgünüm, Charles. Öyle demek istemedim. Bazen şapşalın teki olup çıkıyorum.”

Kate bu sözleriyle adamı gülümsetti.

“İşte,” dedi Beauregard.

Café de Paris’in yeri Commercial Sokağı’nda, polis karakolunun yakınındaydı. Önceden pazardaki hamallara ve polis inzibatlarına hizmet veren bu turta-yılanbalığı-çay tarzı işletme, artık kıvrık bıyıkları ve ekoseli takım elbiseleri olan, durmaksızın manşetleri tartışan gazetecilerle doluydu. Basının kafeye bu kadar rağbet etmesinin sebebi, işletmecinin o yeni telefon aygıtlarından birini kurmuş olmasıydı. Adam bir peni karşılığında müşterilerinin merkez ofislerini aramalarına, hattâ telefon üzerinde hikâyelerini yazdırmalarına izin veriyordu.

“Geleceğe hoşgeldin,” dedi Beauregard, kapıyı Kate için açık tutarak.

Kadın onun ne demek istediğini gördü. “Oh, ne kadar güzel.”

Beyaz renkli kırıksık bir takım elbise giyen ve eski moda bir hasır şapka takan ufak tefek bir Amerikalı, cihazın ağız ve kulak akşamlarını tutarak görünmeyen editörüne öfkeyle bağırıyordu.

“Sana söylüyorum,” diyordu muhabir, bu modern bilim mucizesini gereksiz kılacak kadar yüksek bir sesle, “Gümüş Bıçak’ın kurt-adam olduğuna yemin eden bir düzine görgü tanığım var.”

Hattın diğer ucundaki adam da bağırıp çağırarak öfkeli muhabire soluklanma fırsatı verdi. “Anthony,” dedi editör, “biz burada *haber* yapıyoruz. Bir *gazetede* çalışıyoruz ve *haber* basmamız gerekiyor!”

Muhabir cihazla biraz boğuşarak görüşmeyi bitirdi ve yerini bir sonraki adama, aygıt için sırada bekleyen şaşkın durumdaki bir yeni-doğmuşa devretti.

“Al bakalım, LeQueue,” dedi Amerikalı. “Kontrolnden çıkmış buharlı makine teorisinde iyi şanslar.”

Beauregard’ın *Globe* gazetesinde okuduğu LeQueue telefonu takırdattı ve operatöre bir şeyler fısıldamaya başladı.

Küçük bir sokak çocuğu grubu bir köşede misket oynarken Diarmid Reed açık bir ateşin yanında nutuk atıyordu. Adam daire şeklinde sıralanmış Grub Sokağı emekçilerine ders verirken bir pipo emmekteydi.

“Hikâye dediğin kadın gibidir, çocuklar,” dedi Diarmid Reed. “Onu kovalayıp yakalayabilirsin, ama kalmak istediğinden daha uzun bir süre yanında kalmasını sağlayamazsın. Bazen kahvaltıda balıkla işi bitirdiğini sanırsın ama bir de bakarsın ki bahisleri yükseltmiş.”

Beauregard, kendini yeğeninin önünde küçük düşürmesin diye Reed’in dikkatini çekmek için öksürdü. Kafasını kaldıran Reed sırttı.

“Katie,” dedi adam, açık saçık benzetmesinden en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeksizin. “Gel de biraz çay iç. Ve sen; Beauregard’dın, değil mi? Gecelere karışmış yeğenimi nereden buldun? Umarım buralardaki bir evde değildir. Zavallı annesi onun hep aileye leke çalacağını söylerdi.”

“Amca, bu çok önemli.”

Diarmid iyi niyetli bir kuşkuya büründü. “Kadınlara seçme hakkıyla ilgili hikâyenin olduğu gibi mi önemli?”

“Amca, o konudaki görüşlerime katılsan da katılmasan da, ülkenin en önemli ve zekileri de dahil kadınların toplu halde görüş bildirmelerinin haber değeri taşıdığını kabul etmek zorundasın. Özellikle de Başbakan onlara yönelik tepkisini Karpatlıları göndererek gösteriyorsa.”

“Yürü be kızım,” dedi hasır şapkalı adam.

Kate şemsiyesini Beauregard’a verdi ve evrak klasörünü açtı. Masaya, çay fincanları ile küllüklerin arasına bir kâğıt bıraktı.

“Bu dün geldi. Hatırlarsın, ceza olsun diye bana mektupları açtırıyordun.”

Reed, üzerinde kırmızı renkli örümceğimsi bir el yazısının bulunduğu kâğıdı yakından inceledi.

“Bunu dosdoğru bana mı getirdin?”

“Bütün gece seni aradım.”

“Aferin sana, benim akıllı vampirim,” dedi bıyık uçları parafinle kaplı ve çizgili gömlek giyen bir yeni-doğmuş haberci.

“Kapa çeneni, D’Onston,” dedi Reed. “Yeğenim kan değil matbaa mürekkebi içer. Senin damarlarında sıcak su varken onunkilerde haber dolaşır.”

“O ne?” diye sordu LeQueux, gelişmeleri takip edebilmek için telefon bağlantısını keserek.

Reed soruyu duymazdan geldi. Pardösü cebinde bir peni bulup sokak çocuklarından birini yanına çağırdı.

“Ned, polis karakoluna git ve komiser muavinininden daha üst rütbeli birini bul. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Keskin bakışlı çocuk, polislerin çeşitlerine ve davranışlarına dair bilinecek ne varsa bildiğini ima eden bir yüz ifadesi takındı.

“Onlara Merkezi Haber Ajansı’nın *bizzat* Gümüş Bıçak’tan gelmiş gibi gözüken bir mektup aldığını söyle.”

“Bü’zat?”

"Bizzat."

Yalınayak Merkür havaya atılan peniyi kaptığı gibi fırlayıp gitti.

"Bakın size söylüyorum," diye başladı Reed, "bu dünya Ned gibi çocuklara kalacak. Yirminci yüzyıl hayallerimizin çok ötesinde olacak."

Hiç kimsenin sosyal teoriler dinlemek istediği yoktu. Herkes mektuba bakmak istiyordu.

"Dikkat edin," dedi Beauregard. "Sanırım o bir delil."

"İyi dedin. Şimdi geri çekilin ve bana biraz yer açın."

Reed mektubu dikkatle tutarak baştan okudu.

"Kesin bir şey var," dedi okumayı bitirince. "Artık Gümüş Bıçak diye biri olmayacak."

"Ne?" dedi LeQueux.

"Dipnotta, '*Bana bir rumuz aramakla uğraşmayım*,' yazıyor."

"Rumuz mu?" diye sordu D'Onstan.

"'*Karındaşın Jack*.' İmza olarak, '*Saygılarımla, Karındaşın Jack*,' yazmış."

D'Onstan ismi fısıldayarak ağzının içinde döndürdü. Diğerleri de koro halinde ona katıldılar. Karındaşın. Karındaşın Jack. Jack. Karındaşın. Beauregard ürperdiğini hissetti.

Kate halinden hoşnuttu ve bakışlarını çizmelerinin uçlarına dikmişti.

"Beauregard, okumak ister misin?"

Reed mektubu ona vererek rakip gazetecilerden gıpta dolu homurtular yükselmesine sebep oldu.

"Yüksek sesle oku," diye önerdi Amerikalı. Biraz utangaçlığa kapılan Beauregard, mektubu aynen okumaya çalıştı.

"'*Sevgili Dostlar*,'" diye başlıyordu mektup. "Yazı aceleyle ve kargacık burgacık kaleme alınmış, ama eğitilmiş ve yazmaya alışkın bir adamı akla getiriyor."

"Yorumu bırak," dedi LeQueux. "Sadece oku."

"'*İkide bir polisin beni yakalamak üzere olduğunu duyuyorum*'"

ama daha enseleyemediler. Pek akıllı gözükiüp doğru iz peşinde olduklarını söyledikleri zaman epey güldüm...”

“Akıllı çocukmuş,” dedi D’Onstan. “Lestrade ile Abberline’ı on ikiden vuruyor.”

Herkes onu susturdu.

“Gümüş Bıçak lafı beni kırdı geçirdi. Kafayı sülûklere fena taktım ve canım sıkılana kadar onları deşmekten vazgeçmeyeceğim. Son iş harikaydı. Kadına cıyaklayacak kadar bile zaman vermedim. Beni artık nasıl yakalayabilirler. İşimi çok seviyorum ve tekrar yapmak istiyorum. Yakında komik oyunlarımla beni yine duyacaksınız”

“Aşâğılık pislik,” diye atıldı D’Onstan. Beauregard onunla aynı fikirdeydi.

“Yazmak için son işi yaparken bir zencefilli bira şişesine kan doldurdum ama tutkal gibi katılaştığı için kullanamıyorum. Umarım kırmızı mürekkep yetiyordur. Ha ha. Bir sonraki işte zevk olsun diye kadının kulaklarını kesip polise yollayacağım...”

“Demek zevk olsun diye. Acaba espri mi yapıyor?”

“Adamımız tam bir komedyen,” dedi LeQueux. “Grimaldi aramıza dönmüş de haberimiz yok.”

“Ben biraz daha iş yapana kadar bu mektubu saklayın, sonra da aynen yayınlayın.”

“Tıpkı editörüm gibi konuşuyor,” dedi Amerikalı.

“Bıçağım çok hoş gümüş ve keskin fırsatını bulunca yine iş çıkacağım. İyi şanslar.’ Ve Reed’in de dediği gibi, ‘Saygılarımla, Karındaşen Jack. Bana bir rumuz aramakla uğraşmayın.’ Bir dipnot daha var. ‘Kırmızı mürekkebi elimden çıkarmadan postalayacağım, lanet olsun. Daha başaramadım. Şimdi bir de doktor olduğumu söylüyorlar, ha ha.’”

“Ha ha,” dedi Star gazetesinden yaşlıca bir adam öfkeyle.

“Demek ha ha. Burada olsaydı ben ona ha-ha’yı gösterirdim.”

“Olmadığını nereden biliyoruz?” dedi D’Onstan, bir melodramdaki kötü adam gibi gözlerini yuvarlayıp bıyığını burarak.

Ned tam o sırada Lestrade ve bir çift inzibatla beraber çıkageldi. Polisler Café de Paris'te katilden gelen bir mektup değil de katilin ta kendisi varmışçasına soluk soluğaydı.

Beauregard mektubu Müfettiş'e verdi. Adam dudaklarını sessizce oynatarak okurken gazeteciler kendi aralarında mektubu tartıştılar.

"Bu saçma sapan bir şaka," dedi bir adam. "Soytarının teki bizimle kafa buluyor."

"Bence gerçek," diye fikir belirtti Kate. "Mektupta bana hakiki gelen bir ürperticilik var. Tüm o sahte espriler. Sayfalardan sapıka bir haz damlıyor. İlk açtığım zaman okumadan önce bile yoğun bir kötölük, yalnızlık ve kasıt hissine kapıldım."

"Mektup her ne olursa olsun," dedi Amerikalı, "aynı zamanda bir haber. Bizi bunu basmaktan alıkoyamazlar."

Lestrade karşı çıkacakmış gibi elini kaldırdı, fakat bir şey demeden tekrar indirdi.

"Demek Karındeşen Jack," dedi Reed. "Biz bile daha iyisini bulamazdık. Gümüş Bıçak lakabı bayatlıyordu. Artık bu mah-luka yakışır bir adımız var."

ANILAR

Dr. Seward'ın Günlüğü (fonografta saklanmışır)

29 EYLÜL

Bugün yıllık çelengimi bırakmak üzere Kingstead Mezarlığı'na gittim. Çelenk tabii ki zambaklardan oluşuyordu. Lucy'nin yok oluşundan bu yana üç sene geçti. Kabrinde ilk ölümünün tarihi yazılı ve yalnız ben -en azından bildiğim kadarıyla- Van Helsing'in düzenlediği seferin tarihini hatırlıyorum. Ne de olsa Prens Hazretleri yılın o gününü resmi tatil ilan edecek değil.

Yaklaşık üç sene önce koruluktan çıktığımda ülkeyi dönüşüm geçirir bir halde buldum. Kont şu anki mevkiine yükselirken aylar boyunca öldürülmeyi bekledim. Van Helsing'i halk önünde küçük düşürmekten o denli zevk alan istilacı, mutlaka pençesini uzatıp beni de ezecekti. Korkum zamanla donuk bir sızı halini aldı; yeni efendimizi bu kadar cezbeden kalabalıkların arasında kaybolduğumu farz ettim. Veya belki de nam saldığı şeytani zalimliği sebebiyle hayatıma devam etmemin daha münasip bir intikam olduğuna karar vermişti. Zaten Prens Hazretleri için tehdit teşkil ettiğim söylenemezdi. Hayat o zamandan beri bir düş, olması gerekenin bir gece gölgesi gibi geliyor...

Lucy'i halen rüyalarımda görüyorum; hem de çok. Dudakları, solgun teni, saçları, gözleri. Pek çok gece rüyama girip

boşalmama sebep oldu. Islak öpücükler ve ıslak rüyalar...

Whitechapel’da çalışmayı seçtim, çünkü orası şehrin en çirkin muhiti. Dracula’nın hükmünü çekilir kılan yüzeyselliklerin en az olduğu yer. Her köşede kan için çırpman vampir sürtükleriyle ve daracık sokaklarını kaplayan sarhoş yahut ölü adamlarıyla gerçeğin o solucan yeniği suratını açıkça gözler önüne seriyor. Bunca sülük arasında kendime hakim olmakta zorlansam bile misyonum çok güçlü. Eskiden bir doktor, akıl hastalıkları alanında bir uzmandım. Artık bir vampir avcısıyım. Vazifem şehrin çürük kalbini söküp almak.

Morfin kendini hissettiriyor. Acım azalıyor ve görüşüm netleşiyor. Bu gece karanlığın ötesini göreceğim. Perdeyi kesip açacak ve hakikatle yüzleşeceğim.

Sonbaharda Londra’yı örten sis iyice arttı. Anladığım kadarıyla her türlü haşarat -sıçanlar, sokak köpekleri, kediler- serpiliyor. Kentin bazı mahallelerinde ortaçağ hastalıkları baş gösteriyor. Sanki Prens Hazretleri fokurdayan bir lağım da oturduğu yerden pislik saçıyor ve ülkesi hastalıklarla boğuşurken o kurdumsu sırtışını takınıyor. Sis sebebiyle gündüz ile gece arasında daha az fark var. Bazı günler Whitechapel’da güneş hiç parlamıyor. Giderek daha fazla sayıda yeni-doğmuşun gündüzleri kısmen de olsa aklını kaçırdığına, beyinlerinin ö solgun ışıkla yanıp kavrulduğuna tanık oluyoruz.

Bugün hava hiç beklenmedik şekilde açıldı. Bütün bir sabahı ciddi güneş yanıklarına bol bol merhem sürerek geçirdim. Genevieve en kötü vakalara ders vererek onlara direkt güneşliğine karşı direnç geliştirmelerinin yıllar alacağını açıklıyor. Genevieve’in gerçekte ne olduğunu hatırlamak güç; fakat bazen gözlerinde öfkeli kıvılcımlar çıktığında veya farkında bile olmaksızın dudaklarını keskin dişlerinin üzerinden çektiğinde insanlık illüzyonu ortadan kayboluyor.

Şehrin geri kalanı daha sakin olmasına rağmen bizden iyi durumda değil. Etli börek yiyip bir kupa bira içmek için

Spaniards'a uğradım. Yukarıdan Londra'nın sisli kasesine baktığımda yüzeyi yer yer uzun binalarla delinen kentin eskisi gibi olduğunu hayal edebilmeyi umuyordum. Soğuğa karşı atkımı ve eldivenlerimi takmış olarak dışarıda oturdum ve biramı yudumlayarak çeşitli şeyler düşündüm. Öğleden sonrasının loşluğunda solgun tenli, parlak kırmızı gözlü yeni-doğmuş asiller Hampstead Heath'de aşık atıyordu. Kraliçe'nin belirlediği modaları takip etmek oldukça gözde ve birkaç yıl direnildiyse de vampirlik artık makbul hale geldi. Fildişi hançerleri andıran dişlerini Japon yelpazeleri ardında ustaca gizleyen iffetli ve sevimli kızlar, güneşsiz akşamüstlerinde bonelerini takıp siyah şemsiyelerini açarak Heath'e akın ediyorlar. İşini bitirmeseydik Lucy de öyle biri olurdu. Onların süslenip püslenmiş sıçanlar gibi laklak ettiklerini ve susuzluklarını zar zor dizginleyerek çocukları öptüklerini gördüm. Gerçekte onlarla Whitechapel'daki kan emici yosmalar arasında hiç fark yok.

Biramı bitirmeden bıraktım ve başımı önüme eğip ellerimi paltomun ceplerinde tutarak Kingstead'e olan yolun geri kalanını yürüdüm. Başiboş bırakılmış dev kapılar açık duruyordu. Ölmek demode olduğu için kilise bahçeleri bakımsızlaşıyor. Sarayın Anglikanizm'i vampirlikle bağdaştırmak için çaresizce uğraşan evcil başpiskoposlarına rağmen kiliseler de ihmal ediliyor. Prens Hazretleri canlıyken inanç uğruna katlediyordu. Kendisini hâlâ bir Hristiyan olarak görüyor. Geçen seneki Kraliyet Düğünü öyle bir Yüksek Kilise¹ şıklığı sergiledi ki Pusey veya Keble görse çok sevinirdi.

Mezarlığa girince her şeyi sanki geçen hafta olmuş kadar net ve acıklı bir şekilde tekrar hatırlamadan edemedim. Kendi kendime sevdiğim kızı değil de bir şeyi yok ettiğimizi söyledim. Onun gırtlaklarını keserken hayattaki gayemi de bulmuştum. Elim çok fena ağrıyor. Morfin kullanımımı azaltmaya çalışıyorum. Düzgün bir tedavi görmem gerektiğinin farkında-

1 High Church. İngiltere Kilisesi'nin Katolik inançlara sahip kolu, -çn

yım ama sanırım acıya ihtiyacım var. Bana azim veriyor.

Yeni-doğmuşlar, değişimler sırasında ölü akrabalarının mezarlarını açarak bir tür geçişim sayesinde onları da vampir hayatına döndürmeyi ummuştu. Bu sonuçsuz çabaların yerde bıraktığı gediğimsi çukurlardan kaçınmak için adımlarımı dik-katli atmam gerekiyordu. Sis yukarılarda muslin bir peçe gibi incecikti.

Westenra kabrinin dışında bir suret görmek bende şok etkisi yarattı. Maymun postundan yakası olan bir palto giymiş, zayıf bir genç kadındı bu. Sıkıca sarılmış saçlarının üzerine kırmızı bantlı hasır bir şapka tünemişti. Yaklaştığımı duyunca benden tarafa baktı. Gözlerinde bir kırmızılık fark ettim. Arkasından gelen ışığın gösterdiği kadarıyla, hayata dönmüş Lucy bile olabilirdi. Kalbim hızla atmaya başladı.

“Bayım?” dedi kadın, varlığımdan şaşırmış halde. “Kimsiniz?”

Eğitimsiz, hafif ve İrlandalı aksanı taşıyan bir sesle konuşuyordu. Lucy değildi. Selam vermek için şapkamı çıkarmasam da kafa salladım. Bu yeni-doğmuşta bana tanıdık gelen bir şey vardı.

“Vay canına,” dedi kadın. “Toynbee’den Dr. Seward.”

Batan güneşten gelen bir ışık huzmesi sisleri delip geçince vampir irkildi. Yüzünü gördüm.

“Kelly’di, değil mi?”

“Marie Jeanette, bayım,” dedi kadın. Yılışmayı, gülümsemeyi ve yaltaklanmayı hatırlayarak kendini toparladı. “Ziyarete mi geldiniz?”

Kafa sallayıp çelengimi bıraktım. Kadın da kendininkini kabrin kapısına koymuştu. Benim şilinlik sunumum yanında onunki peni değerinde bir çiçek demetiydi.

“Genç kadını tanır mıydınız?”

“Tanırdım.”

“Güzeldi,” dedi Kelly. “Hem de çok.”

Hayattayken Lucy'm ile bu iri kemikli fahiş arasında oluşmuş olabilecek herhangi bir bağ düşünemiyordum. Kelly çoğundan daha taze olmasına karşın yine de bir fahişedir. Nichols, Chapman ve Schön gibi...

"Beni o dönüştürmüştü," diye açıkladı Kelly. "Bir gece bir beyefendinin evinden döndüğüm sırada beni Heath'te yürürken buldu ve yeni yaşamıma aktardı."

Kelly'e daha yakından baktım. Sahiden Lucy'nin dölüyse vampir evlatlarının karanlık ebeveynlerine benzedikleri yönündeki teoriyi destekliyordu. Küçük kırmızı ağzında ve minik beyaz dişlerinde Lucy'nin narinliğini anımsatan bir şey olduğu kesindi.

"O nasıl Prens Hazretleri'nin dölüydü, ben de onunum. Bu da beni neredeyse kraliyet ailesine mensup yapar. Kraliçe benim karanlık teyzem."

Kadın kıkırdadı. Cebimdeki elim ateşe sokulmuş gibiydi; bir acı yumağının ortasında sıkılı bir yumruktu. Kelly o kadar yaklaştı ki burnuma parfümünün altındaki çürümüşlük kokusu çalındı. Paltomun yakasını okşadı.

"Kumaşı iyiymiş, bayım."

Bir yılanın süratiyle boynumu öptüğünde spazma uğradım. Kapıldığım hisleri şimdi bile ne açıklayabilirim, ne de hoş görebilirim.

"Sizi dönüştürebilirim, sıcak bayım. Sizi de benim gibi asilzade yapabilirim..."

Bana sokulurken, kalçalarını üzerime bastırırken, ellerini omuzlarımda ve sırtımda gezdirirken vücudum kaskatı kesildi.

Başımı iki yana salladım.

"Siz kaybedersiniz, bayım."

Geri çekildi. Şakaklarım zonklıyor, kalbim bir Wessex Kupası galibinininki gibi atıyordu. Yaratığın varlığı karşısında midem bulanmaktaydı. Neşterim cebimde olsa yüreğini sökerdim. Fakat başka duygular da mevcuttu. Rüyalarıma giren

Lucy'e öyle çok benziyordu ki. Konuşmaya çalıştıysam da sadece bir gıcırta çıkartabildim. Kelly beni anladı. Tecrübeli olmalıydı. Sülük bana doğru dönüp gülümsedi ve yine yanıma yaklaştı.

"Peki ya başka bir şey, bayım?"

Kafa salladım ve Kelly yavaşça giysilerimi gevşetmeye başladı. Elimi cebimden çıkarıp yarayı okşadı. Üzerindeki kabukları zevk sarsıntılarıyla yalayarak dikkatle kazıdı. Titreyerek etrafa bakındım.

"Burada rahatsız edilmeyiz, doktor bayım..."

"Jack," diye mırıldandım.

"Jack," dedi, çıkan sestten hoşlanarak. "İyi bir isim."

Eteğini uzun çoraplarının üstüne kadar sıyırıp beline bağladı ve beni içine alabileceği bir pozisyonda yere uzandı. Yüzü aynen Lucy'ninki gibiydi. Aynen. Lucy'nin davetini duyarak ona uzunca bir süre baktım. Cinsel organım acı verecek kadar kanla doldu. Sonunda daha fazla dayanamayıp büyük bir heyecan ve arzuyla kendimi yosmanın üzerine attım, giysilerimi açtım ve tek bir hareketle içine girdim. Lucy'nin kabri önünde, yüzümde yaşlar ve içimde feci bir ateşle o yaratıkla birleştim. Teni serin ve beyazdı. Boşalmam için teşvikte bulunarak neredeyse çocuğunu emziren bir anne gibi bana yardımcı oldu. İş bitince de beni şapırtılı bir sesle ağzına aldı ve -büyük bir özenle- azıcık kanattı. Renkli bir ölümün tadı gibi, morfinden daha garip bir histi. Saniyeler içinde sona ermesine rağmen vampirle bu paylaşım zihnimde saatlerce sürmüş gibiydi. Sanki canımın da dölümle beraber akıp gitmesini istiyordum.

Düğmelerimi iliklerken Kelly mütevazı denebilecek bir edayla başını çevirdi. Üzerimde kurmuş olduğu gücü, bir vampirin kurbanları üzerindeki o cazibe gücünü sezinliyordum. Ona para teklif ettiysem de kanım yeterliydi. Gitmeden önce bana şefkatle, hattâ neredeyse acıyarak baktı. Ah şu neşterim yanımda olsaydı...

Bunları yazmadan önce Geneviève ve Druitt'le konuştum. Gece vardiyasını onlar üstlenecekler. Resmen bir revir olup çıktık ve ben dışarıdayken vasıfsız olmasına rağmen umabileceğim kadar iyi bir pratisyen hekim haline gelen Geneviève'ın burada bulunmasını istiyorum. Geneviève özellikle Mylettlerin çocuğu Lily için endişeleniyor. Korkarım ki Lily hafta sonunu sağ çıkartamayacak.

Kingstead'den yaptığım dönüş yolculuğu kafamda hayal meyal canlanıyor. Bir otobüste oturarak aracın hareketleriyle sağa sola sallandığımı ve görüşümün bir odaklanıp bir bulanıklaştığını hatırlıyorum. Kore'deyken Quincey bana deneme babında bir pipodan afyon içirmişti. Bu his o zamankine benzemekle beraber çok daha şehevi. Seke seke koşturan sapsarı saçlı kızlardan tut da en yaşlı hemşirelere kadar bugüne dek görme fırsatı yakaladığım tüm kadınlara karşı belirsiz, anlatılmaz arzular duydum. Sanırım ö arzulara göre davranamayacak kadar bitkindim, ama yine de vücudumda gezinen aç karıncalar gibi bana işkence ediyorlardı.

Şimdiyse ürkek ve tedirginim. Morfinin faydası oldu, ama çok değil. Bir ruhu son kurtarışımdan bu yana çok zaman geçti. Whitechapel çok tehlikeli bir hale geldi. Daima etrafta dola-narak her gölgede Gümüş Bıçak'ı gören birileri oluyor. Parlak gümüş neşterim yazı masamın üzerinde. Kenarı bir fısıltı kadar keskin. Deli olduğumu söylüyorlar. Maksadımı anlamıyorlar.

O dalgınlığımla Kingstead'den dönerken kendi kendime bir itirafta bulundum. Lucy'i rüyalarımda gördüğümde onu sevdiğim zamanlardaki gibi sıcak olmuyor. Lucy'i bir vampir olarak görüyorum.

Vakit gece yarısına yaklaştı. Artık dışarı çıkmalıyım.

HOŞÇAKAL, KÜÇÜK SARI KUŞ

Yöneticinin gece vardiyasında idareyi Geneviève'e devretmiş olması Montague Druitt'in moralini bozmuştu. Geneviève Lily'nin başucunda kalmak isteyince Druitt bu sıkıntı karşısında oflayıp puflamış, kendini belirli bir vakaya adayacaksa kadının genel idareyi başka birine devretmesi gerektiğini açık açık ima etmişti. Çocuğun karyolasının bulunduğu alt kattaki küçük odada Geneviève çeşitli talimatlar vermekteydi. Druitt istifini bozmadan onu dinlerken Lily'nin ciğerlerinden çıkan hırıltıyı fark etmemiş gibi yapmaya çalışıyordu. Amworth, yani göreve yeni başlamış hemşire, hastanın etrafında titizlenerek battaniyeleri düzeltiyordu.

"Sizin veya Morrison'un daima girişte beklemenizi istiyorum," dedi Geneviève adama. "Son birkaç gecedir pek çok kişi gelip gidiyor. Burada bizimle işi olmayan birinin bulunmasını istemiyorum."

Druitt'in alnı kırıştı. "Kafamı karıştırıyorsunuz. Biz burada herkese..."

"Elbette, Bay Druitt. Lâkin bizden istifade etmek isteyenler mevcut. İlaçlarımız ve daha başka değerli eşyalarımız var. Hırsızlıklar duyulmamış değil. Ayrıca uzun boylu bir Çinli beyefendi gelir de onu geri çevirseniz çok memnun olurum."

Druitt bu sözlerden bir şey anlamadı; Geneviève anlamasının da gerekmeceğini umuyordu. Geneviève, zıplayan yara-

tık tekrar peşine düştüğü zaman Druitt'in onu dışarıda tutabileceğini hiç sanmıyordu. Ata, kadına baskı yaparak çözüm isteyen sorunlardan sadece biriydi.

"Pekala," dedi Druitt ve gitti. Geneviève, adamın yegane kaliteli paltosunun altından iplikler sarktığını ve dirseklerinin neredeyse tamamen erimiş olduğunun farkına vardı. Kaliteli giysiler bu insanlar için üst tabakaları altlardan ayıran bir zırh gibiydi. Geneviève'e göre Montague John Druitt aşağı alemle-
re hiç de yabancı değildi. Druitt ona karşı kibar davransa bile ihtiyatlı karakterinin altındaki bir şey Geneviève'i endişelendiriyordu. Druitt zamanında öğretmenlik yapmış, gönülsüz bir hukuk kariyerine başlamış, sonra da Toynbee Yurdu'na gelmişti. Seçtiği mesleklerin hiçbirinde kayda değer bir başarı gösterememişti. Kişisel projesi, bir Whitechapel Kriket Kulübü kurmak için halk desteği yaratmaktı. Kendisi geri planda çalışacak, sokaktan muhtemel oyuncular bulacak, onlara yalnızca kendisinin değil hemşerilerinin de neredeyse bir din olarak gördüğü bu oyunun değerlerini ve becerilerini aşılayacaktı.

Lily öksürerek kırmızı-siyah bir madde çıkarmaya başladı. Bu konularda tecrübeli bir vampir olan yeni hemşire, çocuğun ağzını bir bezle temizledi ve onun göğsüne bastırarak tıkanıklığı açmaya çalıştı.

"Bayan Amworth? Sorun nedir?"

Hemşire başını iki yana salladı. "Soy, hanımım," dedi kadın. "Yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

Lily ölüyordu. Sıcak hemşirelerden biri ona biraz kan vermişse de işe yaramamıştı. Lily'nin dönüşmeye çalıştığı hayvan onun üzerinde egemenlik kuruyordu ve o hayvan ölüydü. Canlı dokular santim santim köselemsi ölü et halini almaktaydı.

"Şekil değiştirme bir zihin hilesidir," dedi Amworth. "Başka bir şey olabilmek için o şeyi en küçük ayrıntısına kadar *hayal edebilmen* gerekir. Bu iş resim çizmeye benzer: Her noktayı

doğru yere oturtabilmelisin. Yeteneğin özü soydadır, fakat hüner kolay kolay gelişmez.”

Geneviève, Chandagnac’ın soyundan gelenlerin şekil değiştirememelerinden memnundu. Amworth, Lily’nin kanadını okşayarak bir battaniye gibi düzeltti. Geneviève oransız büyümeyi bir çocuğun pastel boyayla yaptığı çizime benzetmekteydi; çizgiler yanlış taraflara kıvrılıyor, birbiriyle uyum sağlamıyordu. İçine bir acı saplanan Lily bağırdı. Güneş yeni-doğmuş gözlerini yaktığı için sokaklarda kör olmuştu. Ölü kanat, bacak kemiklerindeki maddeyi emiyor ve o kemikler etraflarını saran kastan kılıflar içinde çatlayarak unufak oluyordu. Amworth uzuvları atellerle desteklemişse de bu yalnızca geciktirici bir önlemdi.

“Ölümünü kolaylaştırmak onun için merhamet olur,” dedi Amworth.

İç geçiren Geneviève kadını doğruladı. “Bizim de kendimize ait bir Gümüş Bıçağımız olmalı.”

“Gümüş Bıçak mı?”

“O katil gibi, Bayan Amworth.”

“Bu akşam muhabirlerin birinden onun gazetelere mektup gönderdiğini duydum. Kendisine Karindeşen Jack denilmesini istiyormuş.”

“Karindeşen Jack mi?”

“Evet.”

“Saçma bir isim. Kimse hatırlamaz. O Gümüş Bıçak’tı ve da-
ima Gümüş Bıçak kalacak.”

Amworth ayağa kalkıp uzun önlüğünün dizlerini elleriyle silkeledi. Odanın zemini süpürülmemişti. Toz toprağı Yurt’tan uzak tutmak sürekli bir mücadele gerektiriyordu. Burasının hastane olarak kullanılacağı düşünülmemişti.

“Yapacak başka bir şey yok, hanımım. Artık diğerleriyle ilgilenmeliyim. Sanırım Chelvedale oğlanının gözünü kurtarabiliriz.”

“Sen git; ben Lily’nin yanında kalacağım. Birinin kalması gerek.”

“Peki hanımım.”

Hemşire oradan ayrıldı ve Geneviève karyolanın başında diz çökerek onun yerini aldı. Lily’nin insan elini sıkıca kavradı. Çocuğun parmaklarında hâlâ ölmeyen gücü vardı ve Lily benzer şekilde karşılık verdi. Geneviève kızın anlayamayacağı dillerde onunla usulca konuştu. Kafatasının arkalarında bir yerde saklanan bir Ortaçağ Fransızcasının bazen yüzünü gösterdiği oluyordu.

Gerçek babasıyla yolculuk ederken o kısacık ömründe bile ölümlerle ilgilenmeyi öğrenmişti. Hekimlik yapan babası, ayak bağı olmasınlar diye kendi kumandanlarının bile daha ölmeden gömmeye niyetlendikleri adamları kurtarmaya çalışırdı. Savaş meydanındaki çürümüş etin o pis kokusu artık bu odadaydı. Geneviève’ın aklına rahiplerin Latince sayıklamaları geldi ve Lily’nin herhangi bir dine mensup olup olmadığını merak etti. Kızın ölüm döşegine bir papaz çağırmayı akıl etmemiştir.

En yakındaki din adamı John Jago olmalıydı ve o Hristiyan Haçlısı hangi cins olursa olsun bir vampire hizmet vermeye yanaşmazdı. Tabii bir de Aziz Jude’un Başpapazı ve Toynbee Yurdu’nun kurucu hamisi Peder Samuel Barnett vardı. Yorulmak bilmez bir komite üyesi ve sosyal devrimci olan adam, “ahlaksız çeyrek mil” diye bahsettiği yerdeki günah yuvalarının temizlenmesi için çağrılarda bulunmuştu. Geneviève onun, kadınların bellerine kadar soyunarak birbirleriyle kapışma adetine karşı öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir suratla vaaz verdiğini hatırlıyordu. Barnett, Jago’nun mantıksız önyargılarına sahip olmasa da Geneviève’i tasvip etmiyor ve onun Doğu Yakası Yerleşim Akımı’na katılma sebeplerine dair şüphe beslediğini açıkça dile getiriyordu. Kadın kendisine güven duymayan Tanrının Savaşçıları’nı suçlamıyordu. Huxley o ismi bulmadan asırlar önce bile Geneviève bir agnostikti. Dr. Seward

bu makam için onu mülakata aldığında şöyle sormuştu: "Ne alkol karıştısın, ne de Kilise'densin. Nesin sen?" "Suçluyum," diye düşünmüştü Geneviève.

Lily'e uzun zaman önceki çocukluğunun şarkılarını söyledi. Küçük kızın kendisini duyup duyamadığını bilmiyordu. Lily'nin kulaklarından çıkan kırmızı akıntı, körlüğünün yanı sıra sağır da olabileceği izlenimini vermekteydi. Yine de ses - belki havadaki titreşimler veya nefesinin kokusu- hastayı teskin edebilirdi.

"*Toujours gai*," diye şarkı söyledi Geneviève. Sesi çatlıyor, sıcak ve kanlı yaşlar döküyordu. "*Toujours gai...*"

Lily'nin boğazı bir kurbağanınki gibi şişti ve ağzı, kırmızı-sına kahverengi çizgilerin karıştığı acı kanla doldu. Geneviève aldığı tadı ve ölüm kokusunu bastırmak için burun deliklerindeki nefesi tutarak şişliğe bastırdı. Israrla bastırmayı sürdürürken şarkılar, anılar ve dualar zihninde birbirine karışarak ağzından dışarı akıyordu. Kaybedeceğini bile bile savaştı. Asırlardır ölüme karşı geliyordu; şimdiyse o ulu karanlık intikamını almaktaydı. Geneviève Dieudonné'nin upuzun hayatını telafi etmek için Lily gibi kaç kişi vaktinden önce ölmüştü?

"Lily, aşkım," diye okudu şarkısını, "çocuğum, Lily, en yakın sevdiceğim, Lily'm, Lily'm..."

Çocuğun yanık gözleri bir anda açıldı. Bulanık bir gözbebeği ışığa tepki vererek küçüldü. Tüm o ıstırapın arasında tebesüme yakın bir şey vardı.

"Anne," dedi, ilk ve son kez. "Ane..."

Rose Mylett veya çocuğun insan annesi her kimse o kişi orada değildi. Dörtpenisini harcayarak onun babası olmuş denizci veya hamal muhtemelen kızın yaşadığından bile habersizdi. Ve de Batı Yakası'ndaki murgatroyd -ki Geneviève onu bulup *canını yakacaktı*- kendini çoktan daha başka zevklere kaptırmıştı. Yalnız Geneviève oradaydı.

Lily nöbet geçirerek sarsıldı. Yüzünün her tarafı ter gibi sı-zan kanla kaplıydı.

“Ane...”

“Annen burada, çocuğum,” dedi Geneviève. Ne bir çocuğu vardı, ne de bir dölü. Dönüştüğünde bakireydi ve Karanlık Öpücük’ü kimseye aktarmamıştı. Fakat bu çocuğun sıcak Rosie’den daha fazla annesi, o murgatroyddan daha fazla karanlık ebeveyniydi...

“Annen burada, Lily. Annen seni çok seviyor. Güvende ve sınırsızsın...”

Lily’i karyolasından alıp ona sınırsız sarıldı. Kızın narin göğsünün içindeki kemikler oynadı. Geneviève onun minik, kırılğan başını bağrına yasladı.

“Buradayım...”

İç gömleğini iki yana ayıran Geneviève, tırnağıyla göğsünde ince bir kesik açtı ve kanı sızarken yüzünü ekşitti.

“İç çocuğum, iç...”

Chandagnac’ın saf soyundan gelen Geneviève’in kanı belki Lily’i iyileştirir, belki Dracula’nın mezar küfünün pisliğini arıtır, belki onu tekrar bir bütün haline getirirdi...

Belki, belki, belki.

Lily’nin başını göğsüne yaslayarak kızın ağzını yaraya götürdü. Kalbi gümüş bir buz iğnesiyle delinmişçesine canı yanıyordu. Sevmek acı çekmekti. Parlak kırmızı kanı Lily’nin dudaklarındaydı.

“Seni *seviyorum*, *küçük san kuş...*” diye şarkı söyledi Geneviève.

Lily gırtlığının gerisinden bir boğulma sesi çıkardı.

“*Hoşça kal, küçük san kuş. Altın bir kafeste...*”

Lily’nin başı Geneviève’in göğsünden düştü. Yüzü kanla lekeliydi.

“... *tutsak kalacağım...*”

Çocuğun kanadı istemsizce kasılarak bir kez çırpı ve Geneviève’in dengesini bozdu.

“... *soğuğa göğüs gererim...*”

Geneviève kanadın incecik zarının ardındaki gaz lambasını mavi bir ay gibi görebiliyordu. Işık, kopuk damarların hatlarını ortaya çıkarmaktaydı.

“... yapraksız... bir... ağaçta.”

Lily ölmüştü. Bir kahır spazmı geçiren Geneviève tortop olmuş cesedi karyolaya bırakıp uludu. Ön tarafı kendi işe yaramaz kanıyla sıırıslıkladı. Islak saçları yüzüne yapışıyor, pıhtılaşmış kanlı yaşlarıyla gözleri yapış yapış oluyordu. Sırf ona sövebilmek için Tanrı’ya inanıyor olmayı dilerdi.

Ansızın içini bir soğuk kaplayarak doğruldu. Gözlerim ovuşturarak o yapış yapışlığı temizledi ve eliyle saçlarını geriye doğru taradı. Komodinin üzerinde bir leğen dolusu su duruyordu. Geneviève yüzünü yıkarken eskiden içinde ayna olan ahşap çerçeveye baktı. Leğene arkasını dönünce odada binlerinin bulunduğunu fark etti. Epey endişeye yol açacak kadar patırtı çıkarmış olmalıydı.

Arthur Morrison, arkasında Amworth’la beraber açık kapının önünde duruyordu. Dışarıdaki koridorda başkaları da vardı. Dışarıdan, sokaklardan gelen *nosferatu* ve sıcaklar. Morrison’un nutku tutulmuştu. Geneviève korkunç gözüktüğünü biliyordu. Öfkelendiği zaman suratı değişirdi.

“Bilmen gerektiğini düşündük Geneviève,” dedi Morrison. “Bir cinayet daha işlendi. Başka bir yeni-doğmuş.”

“Dutfield Parkı’nda,” dedi son bilgilere sahip biri. “Berner Sokağı’nın ilerisinde.”

“Lizzie Stride. Daha geçen hafta dönüştüydü. Dişleri bile çıkmadıydı. Böyle uzun, şen şakrak bi kız.”

“Gene gırtlığı mı kesilmiş?”

“Uzun Liz.”

“Stride. Gustafsdotter. Elizabeth.”

“Bir kulaktan diğerine. *Haşırt!*”

“Ama kız karşı koymuş. Herifi yaralamış.”

“Karındaşen işi bitiremeden kaçmak zorunda kalmış.”

“Atlı bi adam.”

“Karindeşen mi?”

“Louis Diemschütz. Hani şu sosyalistlerden...”

“Karindeşen Jack.”

“Louis oradan geçiyomuş. Jack Lizzie’nin gırtlığını yırtarken olsa gerek. Louis herifin meymenetsiz suratım görmüştür. İlla ki.”

“Artık kendine Karindeşen Jack diyomuş. Gümüş Bıçak bitti gitti.”

“Druitt nerede?”

“Kahrolası işgüzarlar, şu sosyalistler. Hep burunlarını onun bunun işine sokuyolar.”

“Namussuzu bütün gün görmedim, hanımefendi.”

“Kraliçe’nin aleyine konuşuyo. Ah şu Yahudiler yok mu. Hiçbirine güven olmaz.”

“Bahse varım Jack kanca burnun tekidir. Aha bahse varım.”

“Karindeşen hâlâ sokaklarda. Aynasızlar onu kovalıyolar-muş. Güneş doğana kadar leşini bulurlar.”

“Tabii insansa.”

BAŞSIZ TAVUKLAR

Sanki şehirde yangın çıkmıştı!

Beauregard haykırışlar yükseldiği sırada Café de Paris'teydi. Kate Reed ve diğer pek çok muhabirle beraber hemen karakola koştu. Sokak koşuşturan ve bağrışan insanlarla doluydu. Boy-nuna farklı ebatlarda bir düzine haç asmış maskeli bir hödük, sarhoş bir halde pencereleri kırarak mahşer gününün gelip çatıldığını ve vampirlerin cehennem iblisleri olduklarını bağı-rıyordu.

Karakolun girişi Komiser Muavini Thick'e emanet edilmiş-ti. Bu görev bir dedektif için düşük kaçmasına rağmen sorum-luluk istiyordu. Anlaşılan Lestrade cinayet mahallinde, Abber-line ise izinliydi. Kate, Dutfield Parkı'nı bulmak için oradan ayrıldıysa da Beauregard kalmaya karar verdi.

"Henüz yapabileceğimiz fazla bir şey yok, bayım," dedi ko-miser muavini. "Bir düzine adam çıkardım, ama siste bocala-maktan öteye gidemiyorlar."

"Herhalde katil kanla kaplıdır?"

Thick omuz silkti. "Dikkatli davrandıysa değildir. Veya çift taraflı bir şey giydiyse."

"Efendim?"

Thick gri tüvit paltosunun önünü açıp ekose astarını gös-terdi. "Tersyüz edilebiliyor. Her iki şekilde de giyilebilir."

"Akıllıca."

“Bu berbat bir iş Bay Beauregard.”

Az önceki pencere kincisi, bir çift üniformalı inzibat tarafından içeri sürüklendi. Thick debelenen adamın un çuvalından bozma başlığını çıkardığında John Jago’nun korkusuz Hristiyan Şövalyelerinden biriyle karşılaştı. Komiser muavini, Haçlı’nın viski kokan soluğu karşısında geri çekildi.

“O menfur sülükler...”

Thick başlığı tortop edip serserinin ağzına tıktı.

“İçeri atın da bırakın ayılana kadar uyusun,” diye emretti inzibatlara. “Neyle suçlanacağını yarın dükkân sahipleri kalkıp da hasar tespiti yaptıktan sonra konuşuruz.”

Beauregard ilk kez katil işini gördüğü sırada civardaydı, fakat elinden hiçbir şey gelmediği düşünülürse Chelsea’deki yatağında uyuyor olduğu bile söylenebilirdi.

“Başsız tavuklardan farksızız, bayım,” dedi Thick. “Körü körüne koşuşturup duruyoruz.”

Beauregard kılıklı bastonunu elinde tartarak Karindeşen’in ortaya çıkıp dövüşmesini diledi.

“Bir fincan çay içer misiniz, bayım?” diye sordu Thick.

Beauregard adama teşekkür edemeden önce nefes nefese kalmış sıcak bir inzibat kapıyı iterek içeri daldı. Zorlukla soluyarak şapkasını çıkardı.

“Yine ne var, Collins? Yeni bir facia mı çıktı?”

“Gene yapacağını yaptı, komiserim,” diye alelacele konuştu Collins. “Bir taşla iki kuş vurdu. Bir gecede iki tane.”

“Ne!”

“Önce Berner Sokağı’nın orada Liz Stride, şimdi de Mitre Meydanı’nda Eddowes adlı bir hatun.”

“Demek Mitre Meydanı. Orası bizim bölgemizin dışında. Kent çocuklarına iş çıktı.”

Büyükşehir ile Kent Polisi’nin yetki alanları arasındaki sınıır, mahallenin içinden geçmekteydi. Katil iki suç arasında o sınırı aşmıştı.

“Sanki hepimizi mal gibi göstermeye çalışıyor. Bu gidişle bir dahaki cinayetini Scotland Yard’ın önünde işleyip Emniyet Müdürü’ne kırmızı mürekkeple yazılmış bir mektup bırakacak.”

Beauregard başım iki yana salladı. Bir hayat daha boşa gitmişti. Bu artık Diyojen Kulübü’nden aldığı sıradan bir iş değildi. Masum insanlar öldürülmekteydi. Beauregard’ın içinden derhal bir şeyler yapmak geliyordu.

“Holland adlı bir Kent inzibatından haber geldi. Diyor ki şu Eddowes...”

“Galiba adı Catharine’di. Bu civarda tanıdık bir sima. Evi her neredeyse oradan çok bizim hücrelerde uyurdu.”

“Evet, ben de Cathy olduğunu düşünmüştüm,” dedi Collins, üzgün görünmek için duraksayarak. “Neyse, Holland diyor ki pezevenk işi bu sefer tam yapmış. Liz Stride’da yaptığı gibi gırtlığa bir kesik attıktan sonra kaçıp gitmemiş. Her zamanki titizliğiyle onun bir güzel kamını deşmiş.”

Thick küfretti.

“Zavallı Cathy,” dedi Collins. “Rezil sürtüğün tekiydi, ama kimseye zararı yoktu. Yazık.”

“Asıl bize yazık,” dedi Thick. “Bu olaydan sonra herifi hemen enselemezsek bu mahallede polislik yapmak hiç de kolay olmayacak.”

Beauregard adamın haklı olduğunu biliyordu. Ruthven mühim birinin, belki de Warren’ın istifasını isterdi; ve muhtemelen Prens Hazretleri sırf başkalarına gözdağı vermek için düşük rütbeli birkaç polis memurunu kazığa oturtmaktan güçlükle alıkoyulurdu.

Bir haberci daha çıkageldi. Bu seferki Ned, yani Café de Paris’teki ayağına çabuk çocuktu. Beauregard daha evvelden bir şilin vererek çocuğu Diyojen Kulübü’nün hizmetine almıştı.

Thick bir gulyabani gibi dik dik bakınca çocuk kayarak onun epey uzağında durdu. Beauregard’a bir haber iletmek

için o kadar acele etmişti ki polis karakoluna girmeyi bile göze almıştı. Ama artık rkeklėđi geri geliyor ve kedi çiftliğine düşmüş bir fare misali çekingen davranıyordu.

“Bayan Reed hemen Toynbee Yurdu’na gelmenizi söylüyor, bayım. Acilmiş.”

ERKEN BİR OTOPSİ

Geneviève kuru gözlerle Lily'i bir çarşafa sardı. Ceset daha şimdiden çürüyor, suratı kasenin içinde çok uzun zamandır bekleyen bir portakal gibi kafatasının üzerinde kuruyup gidiyordu. Koku katlanılamayacak bir seviyeye gelmeden önce kızın ki-reçlenmesi ve bir fukara mezarlığına defnedilmesi gerekecekti. Geneviève sarma işinin ardından Jack Seward'ın imzalayacağı bir ölüm ilamı dolduracak ve Yurt'un kayıtları için bir rapor hazırlayacaktı. Ne zaman çevresinden biri ölse Geneviève'in kalbine bir buz zerresi daha yapışıyordu. Duyarsız bir canavar olup çıkmak kolaydı. Birkaç asır daha geçtikten sonra Geneviève de Vlad Tepes'e benzeyecek, güçten ve boğazındaki sıcak kandan başka hiçbir şeyi umursamaz hale gelecekti.

Haber şafaktan bir saat önce ulaştı. Usturayla kolu yarılmış bir kadın tellalı Yurt'a getirildi; yanındaki kalabalık, hikâyenin beş farklı versiyonunu anlatıyordu. Karındaşen Jack yakalanmıştı ve kraliyet ailesine mensup olduğu için kimliği açıklanmaksızın polis karakolunda tutulmaktaydı. Jack herkesin gözü önünde bir düzine insanın kamını deşmiş ve çizmelerindeki yaylar sayesinde yedi metrelik bir duvarın üstünden atlayarak peşindekileri ekmişti. Jack'in suratı gümüş bir kafatası, kollan kanlı tırpanlar, nefesi arındırıcı bir ateşti. Bir inzibat Geneviève'e yalın gerçekleri anlattı. Jack öldürmüştü. Yeniden. İlk kurbanı Elizabeth Stride'dı. Ve şimdi de Catharine Eddo-

wes. *Cathy*! İşte bu, Geneviève! şok etti. Diğer kadınıysa bildiği kadarıyla tanımadığını söyledi.

“Daha geçen ay buradaydı,” dedi Morrison. “Liz Stride. Dönüşüyor ve tamamına erdirmek için kan istiyordu. Tanışmış olsan hemen hatırlardın. Uzun boyluydu ve yabancı gibiydi, İsveçli falan. Bir zamanlar güzel kadınmış.”

“Artık onlan ikişer ikişer avlıyor,” dedi inzibat, “insanın herife şapka çıkartası geliyor. Tam bir Şeytan.”

Herkes tekrar oradan ayrıldı ve Yurt’taki kalabalık ikinci yahut üçüncü kez eriyip gitti. Geneviève şafağın sessizliğinde yalnız kaldı. Her yeni vahşet bir süre sonra berbat bir monotonluğu da beraberinde getiriyordu. Lily, kadının içini kurutmuştu. Geneviève’in artık hissedecek bir şeyi yoktu. Liz Stride ya da Cathy Eddowes için kederi kalmamıştı.

Güneş yükselirken oturduğu sandalyede Geneviève’in içi geçti. Her şeyi bir arada tutmaktan yorgun düşmüştü. Daha sonra neler olacağının farkındaydı. Her yeni cinayetle beraber işler daha da sarpa sarıyordu. İçlerinden pek çoğu isterik gözyaşlarına boğulmuş olan bir fahişe topluluğu çıkagelecek, adına Whitechapel denilen ölüm tuzağından kaçmak için para dilenecekti. Aslında muhit, Karındeşen bıçaklarını gümüş kaplamadan çok önce de bir ölüm tuzağıydı.

Geneviève bölük pörçük rüyalarında yine sıcak olduğunu, kalbinin öfke ve acıyla dolduğunu, gözlerinin haklı yaşlarla yandığını gördü. Kara Öpücük’ten bir sene önce Rouen’den gelen haberle göz pınarları kuruyana kadar ağlamıştı. İngilizler cadı damgası vurdukları Jeanne d’Arc’ı yakmıştı. On dördündeki Geneviève, kendini veliaht prensin davasına adanmıştı. Savaş çocuklar arasındaydı ama vasileri onu bir kan gölüne çeviriyorlardı. Jeanne on dokuzuncu doğum gününü hiç göremezken Veliaht prens Charles daha ergenlikteydi; İngiltere Kralı Henry bile henüz bir çocuktü. Aralarındaki anlaşmazlıklar topaclarla çözülmeliydi, ordularla ve kuşatmalarla değil.

Artık o çocuk-krallar çoktan ölmekle kalmamış, hanedanları da sona ermişti. Geneviève'e Moğolistan kadar yabancı gelen bugünün Fransa'sının bir hükümdarı bile yoktu. IV. Henry'nin İngiliz kanunun bir kısmı hâlâ Victoria'nın Alman damarlarında akıyorsa o kan dünyanın büyük bölümüyle beraber Lily Mylett'e, Cathy Eddowes'a, John Jago'ya ve Arthur Morrison'a da geçmiş olmalıydı.

Kabul odalarında bir patırtı *-yine* bir patırtı- koptu. Geneviève gün boyunca daha başka yaralanma vakaları da bekliyordu. Cinayetlerin ardından sokak kavgaları, intikam kurbanları, hattâ belki Amerikan tarzı bir iki linç olması kaçınılmazdı...

Koridorda üniformalı dört polis bekliyor, adamların arasında muşambaya sanlı ağır bir şey duruyordu. Lestrade bıyık uçlarını çiğnemekteydi. Aynasızların, düşman kalabalıkların arasından ite kaka geçmeleri gerekmişti. "Herif sanki bizimle kafa buluyor," dedi içlerinden biri. "Herkesi bize karşı kıskırtıyor."

Polislerin yanında koyu camlı bir gözlüğü ve kullanışlı bir kıyafeti olan aç görünümlü bir yeni-doğmuş kız vardı. Geneviève onun bir muhabir olabileceğini düşündü.

"Matmazel Dieudonné, özel bir oda boşaltın."

"Müfettiş..."

"Tartışmayın, sadece yapın. İçlerinden biri hâlâ canlı. "

Geneviève adamın ne demek istediğini çabucak anlayarak çizelgelerini gözden geçirdi ve boş bir oda olduğunu hemen hatırladı.

Geneviève biçimsiz yüklerini zorlukla taşıyan polisleri Lily'nin odasına götürdü. Karyoladaki minik bohçayı yana çekti ve polisler yüklerini onun yerine bıraktılar. Muşamba açılınca karyolanın kenarına sıska bacaklar düştü. Kadının etek uçları, eski püskü uzun çoraplarına sürtüyordu.

"Matmazel Dieudonné, Uzun Liz Stride ile tanışın."

Yeni-doğmuş uzun boylu ve inceydi. Yanaklarına allık sü-

rülmüştü, saçları mat bir siyahtı. Açık ceketinin altından görünen pamuklu bluzu, boyun hizasından bele kadar kırmızı bir lekeyle kaplıydı. Palyaço tebessümü gibi bir kulaktan diğerine kadar kesilmiş olan boğazında kemikler görölüyordu. Gırtlak boruları kaynamaya çalıştıkça kadından gurultuyu andıran sesler çıkmaktaydı.

“Bizim Jackie ona yeteri kadar zaman ayıramamış,” diye açıkladı Lestrade. “Tüm vaktini Cathy Eddowes’a saklamış. Sıcak piçkurusu.”

Liz Stride bağırmaya çalıştıysa da ciğerlerinden boğazına hava aktaramadı. Yarasından dışarı ancak bir fısıltı yükselbilirdi. Sivri kesiciler dışında hiç dişi kalmamıştı. Elektrik çarpmış bir kurbağanın kiler gibi tüm uzuvları kasılmaktaydı. Aynasızlardan ikisinin onu sabit tutması gerekiyordu.

“Tut onu, Watkins,” dedi Lestrade. “Kafasını sabit tut.”

İnzibatlardan biri Liz Stride’ı kavramaya çalıştıysa da kadın başını şiddetle sallayarak kapanmaya uğraşan yarasını daha da açtı.

“Fazla yaşamayacak,” dedi Geneviève adama. “Yarası çok ağır.”

Daha yaşlı veya güçlü bir vampir hayatta kalabilirdi - Geneviève’in daha kötü durumlardan kurtulmuşluğu vardı fakat Liz Stride bir yeni-doğmuştu ve geç bir yaşta dönüştürülmüştü. Aslında sert cinle kendini zehirleyerek yıllardır ölüyordu.

“Fazla yaşaması gerekmez. Yeter ki ifade verebilsin.”

“Müfettiş, konuşabileceğinden emin değilim. Sanırım ses telleri kesilmiş.”

Lestrade’in fare gözleri çakmak çakmaktı. Liz Stride, Karindeşen’i yakalamak için tek şansıydı ve kadını kolay kolay bırakmaya niyeti yoktu.

“Sanırım zavalcılık aklını da yitirmiş,” dedi Geneviève. Kadının kızıl gözlerinde zekâya dair hiçbir şey kalmamıştı. Yeni-

doğmuşun insan parçası yanıp kül olmuştu.

Kapı itilerek açıldı ve insanlar içeri doluştular. Lestrade “Çıkın!” diye bağırarak üzere döndüyse de buyruğunu yutmak zorunda kaldı.

“Bay Beauregard, bayım,” dedi.

Geneviève’in Lulu Schön tahkikatında gördüğü iyi giyimli adam, peşinde Dr. Seward’la beraber odaya girdi. Koridorda başka insanlar da vardı -hemşireler, hastabakıcılar. Amworth de aradan sıyrılıp içeri girdi ve bir duvara dayandı. Geneviève onun yeni-doğmuşu incelemesini isterdi.

“Müfettiş,” dedi Beauregard, “acaba ben...”

“Diyoben Kulübü’ne yardım etmek daima bir zevktir,” dedi Lestrade, birinin gözlerine çamaşır sodası dökmenin daha zevkli olacağını ima eden bir ses tonuyla.

Beauregard odadaki diğer yeni-doğmuş kıza bir baş selamı vererek ona “Kate” diye hitap etti. Kız bakışlarını aşağıda tutarak onun yolundan çekildi. Eğer bu kız Beauregard’a âşık değilse Geneviève şaşardı. Beauregard zarif bir hareketle inzi batların arasından sıyrılıp geçerken kibar fakat güçlüydü. Kollarına hareket serbestliği kazandırmak için pelerinini omzuna atıverdi.

“Yüce Tanrım,” dedi adam. “Bu zavallı biçare için bir şey yapılamaz mı?”

Geneviève onun bu tavrından garip bir şekilde etkilendi. Beauregard, Liz Stride’in kullanılacak bir araç değil de uğruna çaba harcanacak bir insan olduğunu ifade eden ilk kişiydi.

“Artık çok geç,” dedi Geneviève. “Kendisini yenilemeye çalışıyor, fakat yarası çok ağır ve kuvveti çok yetersiz...”

Liz Stride’in açık gırtlığındaki yırtık kıpırdanmasına karşın bir türlü kaynamıyordu. Ayrıca kasılmaları artık daha düzenliydi.

“Dr. Seward?” dedi Beauregard, ikinci bir fikir almak amacıyla.

Yönetici, yattığı yerde debelenip çırpınan kadına yaklaştı. Geneviève adamın Yurt'a döndüğünü fark etmemişse de son haberlerin onu buraya geri sürüklediğini varsaydı. Geneviève adamda yine vampirlere karşı bir hazzetmezlik gördü -tabii her zamanki gibi sıkı kontrol altında tutulan bir hazzetmezlik.

"Korkarım Geneviève haklı. Zavallı yaratık. Üst katta gümüş tuzu var. Vefatını kolaylaştırabiliriz. İzleyebileceğimiz en yardımsever yol bu olacaktır."

"Bize cevap verene kadar olmaz," diye araya girdi Lestrade.

"Tanrı aşkına be adam," diye karşı çıktı Beauregard. "O bir ipucu değil, bir insan."

"Bir sonraki kurban da insan olacak, bayım. Belki onu kurtarabiliriz. Sonrakileri de."

Seward, Liz Stride'in alnına dokundu ve kırmızı misketleri andıran gözlerine baktı. Adam başını iki yana salladı. Tam o anda yaralı yeni-doğmuşa bir kuvvet geldi. Kadın İnzibat Watkins'i bir kenara fırlattı ve ağzını kocaman açarak yöneticinin üstüne atıldı. Geneviève adamı iterek yoldan çekti ve Liz Stride'in savrulan pençelerinden kaçınmak için eğildi.

"Değişiyor!" diye bağırdı Kate.

Omurgası kıvrılan, uzuvları içeri çekilen Liz Stride şaha kalktı. Yüzünde kurdumsu bir burun uzadı ve çıplak teni kıl öbekleriyle kaplandı.

Seward duvara doğru yan yan yürüdü. Lestrade adamlarını geri çekerek tehlikeden uzaklaştırdı. Beauregard pelerininin altındaki bir şeye uzanıyordu. Kate yumruğunu ısırmaktaydı.

Liz Stride bir kurda veya köpeğe dönüşmeye çalışıyordu. Bayan Amworth'ün de dediği gibi bu zor bir hileydi. Müthiş bir dikkat ve güçlü bir benlik bilinci gerektiriyordu. Bunlar ne alkolik bir zihinde, ne de ölümcül acılar içindeki bir yeni-doğmuşta bulunan kaynaklardı.

"Cehennem aşkına," dedi Watkins.

Liz Stride'in bir timsahunki gibi uzayan alt çenesi, kafatası-

na tam oturamayacak kadar büyüktü. Sağ bacağı ve kolu iyice küçülürken sol yanındaki kemikler kas tabakalarıyla kaplanarak şişti. Kanlı kıyafetleri yırtıldı. Boğazındaki yara kapanıp yeniden açılırken kesiğin kenarlarında sarı renkli yepyeni dişler belirdi. Pençeli bir ayak savrularak Watkins'ın üniformalı göğsünü yardı. Yarı-yaratık, boğazındaki delikten cıyıklamalar çıkardı. Yerinden fırladığı gibi polisleri itip geçti ve tortop bir halde yere indi. Orada debelenerek pençeli bir elini Seward'a doğru uzattı.

"Kenara çekilin!" diye buyurdu Beauregard.

Diyoben Kulübü'nden gelen adamın bir tabancası vardı. Beauregard başparmağıyla horozu kurarak dikkatle nişan aldı. Liz Stride dönüp namluya baktı.

"O hiçbir işe yaramaz," diye karşı çıktı Amworth.

Liz Stride havaya fırladı. Beauregard tetiği çekti. Mermisi yarattığı kalbinden vurup duvara çarptı. Kadın cansız bir halde Seward'ın üstüne düştü. Vücudu aşamalı olarak eski haline dönüyordu.

Geneviève soran gözlerle Beauregard'a baktı.

"Gümüş mermi," diye açıkladı adam, gurur duymaksızın.

"Charles," dedi Kate huşu içinde. Geneviève kızın bayılabileceğini düşünse de öyle bir şey olmadı.

Ayağa kalkan Seward yüzündeki kanı sildi. Beyaz bir çizgi halinde bitişmiş dudaklarıyla titriyor, tiksintisini zar zor bastırıyordu.

"Eh, Karindeşen'in başladığı işi bitirdin; orası kesin," diye homurdandı Lestrade.

"Benim şikayetimin yok," dedi göğsü yaralı Watkins.

Geneviève cesedin üstüne eğilip Liz Stride'in öldüğünü teyit etti. Son bir kasılmayla kollardan biri -hâlâ kısmen kurdumsu olan- savruldu ve ucundaki pençe Seward'ın pantolonunun paçasına kenetlendi.

WHITECHAPEL'DA BİR GEZİNTİ

“Bence sona geldiğinde zihni açıldı,” dedi Beauregard. “Bize bir şey söylemeye çalışıyordu.”

“Ne gibi?” karşılığını verdi Geneviève. “Katilin adının... Sydney Pantolon olduğu mu?”

Beauregard güldü. Çoğu ölmeyen espri yapmakla uğraşmazdı.

“O pek mümkün değil,” dedi adam. “Ama belki de Bay Çizme’dir.”

“Veya bir çizme ustası.”

“John Pizer’ın bu işe dahil olmadığına inanmak için sebeplerim var.”

Ceset, tıp ve basın akbabalarının açgözlülükle beklemekte olduğu morga gönderilmişti. Kate Reed çoktan Café de Paris’e gitmiş, Beauregard’ın adının geçmemesine yönelik kesin bir talimatla hikâyesini telefonda aktarmaktaydı. Diyojen Kulübü’nü bu işe bulaştırmak zaten kötü olurdu, fakat Beauregard asıl Penelope için endişe duyuyordu. Liz Stride’in son dakikalarında oynadığı rol halka yansırsa nişanlısının yapacağı yorumları kolaylıkla hayal edebiliyordu. Burası ormanın farklı bir bölgesi, şehrin farklı bir kısmı, hayatının farklı bir bölümüydü. Penelope burada yaşamıyordu ve Beauregard onun buranın varlığından haberdar olmamasını yeğlerdi.

Beauregard, Bemer Sokağı ile Mitre Meydanı arasındaki me-

safeyi yaya katederken Toynbee Yurdu'ndaki vampir de onun peşinden geldi. Kadın soluk güneş altında dün Kate'in olduğundan daha az rahatsızdı. Genevieve Dieudonne günışığında oldukça alımlıydı. Dar ceket ve sade elbisesiyle, düz tabanlı çizmeleriyle, bereyi andıran şapkasıyla ve beline kadar inen peleriniyle bir Yeni Kadın¹ gibi giyiniyordu. Büyük Britanya bir sene içerisinde seçime gidecek olsa şüphesiz o da oy kullanmak isterdi ve Beauregard kadının oyunu Lord Ruthven'a vereceğini hiç sanmıyordu.

Sonunda Eddowes cinayetinin işlendiği yere geldiler. Büyük Sinagog'un yanında bulunan etrafı çevrili Mitre Meydanı'na iki dar geçitten ulaşılabilirdi. Girişler iple kapatılmıştı ve yerdeki kan birikintisinin başında sıcak bir polis nöbet tutmaktaydı. Civarda oyalanan birkaç seyirci, bir şüpheli listesi hazırlamaya kararlı gibiydi. Kulaklarının önünden lüleler sarkan ve sakalı karnına kadar inen bir Ortodoks Yahudisi ise bu istenmeyen kişilerin Sinagog kapılan önünde beklemelerini engelleme gayretindeydi.

Beauregard ipi kaldırıp Genevieve'in geçmesini sağladı. Kartını gösterdiği polis ona selam verdi. Genevieve kasvetli meydanda etrafına bakındı.

"Karındaşen bir koşucu olmalı," dedi kadın.

Beauregard cep saatine bir göz attı. "Katili beş dakikayla geçtik, ama nereye gideceğimizi biliyorduk. En kısa güzergahı seçmemiş olabilir, özellikle de ana caddelerden kaçınmak istediye. Herhalde sadece bir kız arıyordu."

"Ve de mahrem bir yer."

"Burası pek mahrem sayılmaz."

Meydandaki pencerelerin ardında aşağıya bakan suratlar mevcuttu.

"Whitechapel'daki insanlar olup bitenleri görmemekte tecrübelidirler."

1 Bir feminizm akımı, -çn

Geneviève mekânı iyice bellemeye çalışırcasına duvarlarla çevrili meydanda dört dönüyordu.

“Burası mükemmel; umumi fakat mahrem. Açık havada fuhuş yapmak için ideal.”

“Siz diğer vampirlere hiç benzemiyorsunuz,” diye gözlemde bulundu Beauregard.

“Hayır,” diye doğruladı Geneviève. “Umarım benzemiyordur.”

“Siz o ata dediklerinden misiniz?”

Geneviève kalbine dokundu. “Burada on akımdayım, ama 1416’da doğdum.”

Beauregard’ın kafası karıştı. “Öyleyse siz...”

“Prens Hazretleri’nin soyundan değil miyim? Doğru. Karanlık babam Chandagnac’tı ve onun karanlık annesi Leydi Melissa d’Acques’ti ve...”

“Yani tüm bunların...” Beauregard etrafını işaret edercesine elini salladı “... sizinle bir ilgisi yok mu?”

“Her şeyin herkesle ilgisi vardır, Bay Beauregard. Vlad Tepes hasta bir canavar ve dölleri o hastalığı yayıyorlar. Bu sabahki zavallı kadın onun soyundan bekleyeceğiniz türde biriydi.”

“Hekimlik mi yapıyorsunuz?”

Geneviève omuz silkti. “Yıllar boyunca pek çok meslek edindim. Fahişe, asker, şarkıcı, coğrafyacı, suçlu oldum. O an hangisi uygun geldiyse. Şimdilerde doktorluk öyle geliyor. Babam, yani gerçek babam bir doktordu ve ben de çırağıydım. Elizabeth Garrett Anderson ve Sophia Jex-Blake tıpla uğraşan ilk kadınlar değillerdi.”

“On beşinci yüzyıldan beri dünya çok değişti.”

“Öyle gözüküyor. *Lancet* dergisinde bununla ilgili bir şey okumuştum. Ben özel vakalar haricinde sülük kullanmam.”

Beauregard bu kadim kızdı hoşlandığını fark etti. Geneviève şimdiye kadar tanıdığı sıcak veya ölmeyen, tüm kadınlardan farklıydı. Kadınlar belki tercih belki de mecburiyet

gereği hep bir kenara çekiliyor, seyrediyor, arada bir yorumda bulunuyor, asla eylemde bulunmuyordu, Beauregard'ın aklına ağırladığı akıllı insanları anlarmış gibi yapan, bir iş onun adına yerine getirilmediğinde suratsızlık eden Florence Stoker geldi. Ve Penelope iştiraksizliği adeta kutsal bir dava addederek karmaşık ayrıntıların zavallı kafacığından uzak tutulmasında ısrar ederdi. Yeni ve yeni-doğmuş olmasına rağmen Kate Reed bile hayatı yaşamaktansa ona dair notlar almakla yetiniyordu. Geneviève Dieudonné ise bir seyirci değildi. Hattâ Beauregard'a biraz Pamela'yı anımsatıyordu. Pamela hep kapsanmayı ister, hattâ *talep* ederdi.

"Bu siyasi bir mesele mi?"

Beauregard cevap vermeden önce dikkatle düşündü. Kadına ne kadar bilgi vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Diyojen Kulübü'nü soruşturdum," diye açıkladı Geneviève. "Sizler bir tür hükümet dairesisiniz, öyle değil mi?"

"Ben Taht'a hizmet ederim."

"Niye bu meseleyle ilgi duyuyorsunuz?"

Geneviève, Catharine Eddowes'un öldüğü birikintinin başında durdu. Polis kafasını başka tarafa çevirdi. Yakasından başlayıp neredeyse kulağına kadar uzanan kırmızı izlere bakılırsa bir vampirle münasebeti olmuştu.

"Kraliçe endişelerini bizzat dile getirdi. Bize bir katili yakalamamızı buyurursa biz de..."

"Karindeşen bir tür anarşist olmalı," diye sesli düşündü Geneviève. "Veya tam bir vampir düşmanı."

"İkincisi kesin."

"Niye herkes Karindeşen'in sıcak olduğundan bu denli emin?" diye sordu kadın.

"Kurbanların tümü vampirdi."

"Pek çok insan öyledir. Kurbanların hepsi birer kadın, fahişe ve yoksuldu da. Birbiriyle bağlantılı birçok faktör olabilir. Karindeşen daima gırtlığa saldırıyor; bu bir *nosferatu* hilesidir."

Polis giderek huzursuzlanıyordu. Geneviève onu rahatsız etmekteydi. Beauregard kadının pek çok kimse üzerinde böyle bir etki uyandırdığından kuşkulandı.

Geneviève'in teorisine karşı çıktı. "Otopsilerde görebildiğimiz kadarıyla ölü kadınlar ne ısırılmış ne de kanatılmıştı. Hem zaten vampir olmaları sebebiyle kanları diğer vampirlerin işine yaramazdı."

"Bu tam olarak doğru değil, Bay Beauregard. Bizler başka vampirlerin kanını içerek bu hale geliriz. Pek sık rastlanmasa da birbirimizi emdiğimiz olur. Bu bazen şımarık bir zorbanın yandaşlarından vergi toplaması gibi bir grup dahilinde egemenlik kurmanın bir yoludur. Vampir kanı kimi zaman bozuk soylardan gelenler için şifa olabilir. Ve tabii karşılıklı kanatma, diğer pek çoğu gibi cinsel bir eylem olabilir..."

Kadının dobralığı karşısında Beauregard'ın yüzü kızardı. Pancara dönmüş olan polis ise kabarık yaralarını ovuşturuyordu.

"Vlad Tepes'in soyu kirlidir," diye devam etti Geneviève. "Birinin öyle bir kuyudan içmesi için deli olması gerekir. Fakat Londra çok hasta vampirlerle dolu. Karındaşen sıcak bir gazez düşkünü olabileceği gibi onlardan biri de olabilir."

"Ölmeyene dönüşmek için kadınların kanını istemesi de mümkün. Damarlarınızda bir gençlik pınarı akıyor. Karındaşen sıcak fakat hastaysa böyle yöntemlere başvuracak kadar çaresiz kalmış olabilir."

"Vampire dönüşmenin daha kolay yolları da var. Tabii pek çok kimse bu kolay yollara güvenmez. Teorinizde doğrulup payı yok değil. İyi de niçin bu kadar çok kadını öldürsün? Bir karanlık anne yeter. Ve cinayet neden? Tek bir şilin karşılığında kadınlardan herhangi biri onu dönüştürürdü."

Meydandan ayrılıp Commercial Sokağı'na doğru yavaş yavaş yürümeye koyuldular. Cadde, tüm bu vakanın tam ortasında yer alıyordu. Annie Chapman ile Lulu Schön caddeye

bitişik sokaklarda öldürülmüşlerdi. Tıpkı soruşturmanın yürütüldüğü polis karakolu gibi Café de Paris ve Toynbee Yurdu da oradaydı. Karındeşen dün gece Commercial Sokağı'ndan geçmiş olmalıydı. Hattâ belki de kanlı bıçağını paltosunun altına gizleyerek Yukarı Whitechapel Sokağı'nın güneyde kalan uzantısı Commercial Yolu uzantısı boyunca gezinmiş, oradan Limehouse ile rıhtıma doğru kendi güzergahını izlemişti. Katilin bir denizci olduğuna yönelik ısrarcı bir dedikodu mevcuttu.

"Belki delinin tekidir," dedi Beauregard. "Usturalı bir oran-gutandan daha farklı bir amacı olmayabilir."

"Dr. Seward delilerin o kadar akılsız olmadıklarını iddia ediyor. Davranışları rasgele ve anlamsız gözükse bile daima bir tasarıya dayanırmış. Duruma bir düzine farklı açıdan yaklaşacak olursan sonunda anlamaya, dünyayı bir delinin gözlerinden görmeye başlarmışsın."

"Öyle yaparsak onu yakalayabilir miyiz?"

"Dr. Seward olsa 'tedavi etmek' derdi."

Alenen kazığa oturtulacak en yeni suçluların adlarının listelendiği bir afişin yanından geçtiler. Tyburn bir ölü hırsızlar, seçkinler ve isyankarlar ormanı olup çıkmıştı.

Beauregard duydukları üzerinde düşündü. "Korkarım bu deli için tek bir tedavi olacak."

Wentworth Sokağı'nın köşesine vardıklarında Goulston Sokağı'nda toplanmış bir polis ve bürokrat grubuyla karşılaştılar. Lestrade ile Abberline da aralarındaydı, sarkık bıyıklı ve ipek şapkalı sıska bir adamın yanında duruyorlardı. Bu adam, yetki bölgesinin hiç seilmeyen bir kısmına uğramak zorunda kalmış Büyükşehir Emniyet Müdürü Sör Charles Warren'di. Grup, yeni inşa edilmiş bir örnek ev bloğunun kapısı önünde duruyordu.

Beauregard yanındaki vampir kızla beraber ağır adımlarla onlara yaklaştı. Önemli bir şeyin konuşulduğunu tahmin ediyordu. Lestrade onları gruba almak için yana çekildi. Beauregard sivil bürokratların yanında Lord Godalming'i de görünce

şasırdı. Yeni-doğmuş yüzünü gölgelemek için büyük bir şapka takıyor ve bir puro tütürüyordu.

“Bu adam da kim?” diye hırçın bir edayla sordu Sör Charles, Beauregard’ı işaret ederek. Geneviève ilgiye değmezmişçesine kadını görmezden geliyordu. “Sen, ahbap, çek git. Bu resmi bir mesele. Hadi bakalım, yürü!”

Kaffir Savaşı’nda ismini duyurmuş olan Sör Charles, resmi bir unvan taşımayan herkesi hor görmeye alışkındı.

Godalming açıklamada bulundu. “Bay Beauregard, Diyojen Kulübü’nü temsil etmektedir.”

Erken sabah güneşi altında gözleri sulanan Emniyet Müdürü asabiyetini bastırdı. Beauregard, oradaki varlığının niçin polislerce istenmediğini anlasa da Sör Charles’ın huzursuzluğu karşısında ufak bir zevk duymadan edemedi.

“Pekala,” dedi Sör Charles. “Bu konuyu gizli tutacağınıza güveniyorum.”

Emniyet Müdürü’nün arkasındaki Lestrade tiksiniş bir yüz ifadesi takındı. Sör Charles kendi adamlarının desteğini kaybetmekteydi.

“Halse,” dedi Lestrade, “ne bulduğunu bize göster.”

Kapı pervazına kare şeklinde bir ambalaj kutusu dayalıydı. Bir Dedektif İnzibat olan Halse bu eğreti engeli kaldırdı. Gövdesi bir ragbi topu kadar iri olan tombul bir fare kutunun altından fırladı ve karatahtaya sürten paslı bir çivi gibi cıyaklayarak Müdür’ün cilalı ayakkabıları arasından hızla geçti. Siyah tuğlalar üzerine tebeşirle gri-beyaz yazılmış kargacık burgacık bir yazı gözler önüne serildi.

VANPİRLER BİR HİÇ UĞRUNA SUÇLANMIYOR DEĞİLLER

“Demek ki vampirler bir şeyle suçlanıyorlar,” diye zekice bir sonuca vardı Emniyet Müdürü.

Halse bir zamanlar beyaz olan ve üstüne kan sıçramış yırtık pırtık bir kumaş parçasını havaya kaldırdı. "Bu şey kapı eşigindeydi, amirim. Bir önlüğün parçası."

"Önlüğün geri kalanı Eddowes denen kadının üstünde," dedi Abberline.

"Emin misin?" diye sordu Sör Charles.

"Henüz kontrol edilmedi. Ama Golden Lane Morgu'ndan daha yeni geldim ve diğer parçayı gördüm. Üzerinde aynı lekeler ve aynı tip bir yırtık var. Bir yapbozun parçaları gibi birbirlerine uyacaklardır."

Sör Charles konuşmaksızın homurdandı.

"Karindeşen bizden biri olabilir mi?" diye sordu Godalming, Genevieve'in az önceki fikrini dile getirerek.

"Sizden biri," diye mırıldandı Beauregard.

"Karindeşen'in bizi şaşırtmaya çalıştığı gün gibi ortada," diye belirtti Abberline. "Kendini cahil göstermeye çalışan eğitilmiş bir adamla karşı karşıyayız. Tek bir yazım hatası ve en kalın kafalı seyyar satıcının bile kullanmayacağı bir çifte olumsuzluk var."

"Karindeşen Jack mektubundaki gibi mi?" diye sordu Genevieve.

Abberline biraz düşündü. "Şahsen ben onu *Whitechapel Star*'da satışları arttırmak için keriz okuyucularla kafa bulan akıllı bir editörün yazdığı fikrindeyim. Buradaki el yazısı farklı ve gerçek Karindeşen'e ait. Tesadüf olamayacak kadar yakın."

"Bu duvar yazısı dün yok muydu?" diye sordu Beauregard.

"Devriye gezen memur, olmadığına yemin ediyor."

İnzibat Halse de müfettişi doğruladı.

"Silin şunu," dedi Sör Charles.

Hiç kimse bir şey yapmadı.

"Sokaklarda topyekün isyan çıkacak. Sayımız hâlâ çok az ve sıcaıklar çok fazla."

Emniyet Müdürü kendi mendilini çıkardı ve duvardaki ya-

zıyı sildi. Delilin yok edilmesine kimse karşı çıkmadıysa da Beauregard dedektiflerin aralarında bakıştıklarını gördü.

“İşte, bu da tamam,” dedi Sör Charles. “Bazen her işi kendim yapmam gerekiyormuş gibi geliyor.”

Beauregard adamda Rorke’s Drift veya Lucknow muharebelerinde yiğitlik kabul edilebilecek dar görüşlü bir acelecilik gördü ve Sör Charles’ın nasıl Kanlı Pazar’la sonuçlanan bir karar verebileceğini anladı.

Bürokratlar at arabalarına, kulüplerine ve konforlu yaşantılarına dönmek için oradan yavaş yavaş ayrıldılar.

“Seni ve Penny’i Stoker’ın evinde göreceğim miyim?” diye sordu Godalming.

“Bu mesele sonuçlandığı zaman.”

“Ona en içten selamlarımı söyle.”

“Söylerim.”

Godalming Sör Charles’ın peşinden gitti. Doğu Yakası aynasızları ise ortalığı temizlemek üzere orada kaldılar.

“Fotoğrafının çekilmesi gerekirdi,” dedi Halse. “O bir ipucuydu. Kahretsin, bir ipucu.”

“Sakin ol, delikanlı,” dedi Abberline.

“Tamam,” dedi Lestrade. “Güneş batana kadar tüm hücrelerin dolmasını istiyorum. Her yosmayı, her pezevengi, her değnekçiyi, her tırnakçıyı toplayın. Onları neyle isterseniz onunla tehdit edin. Biri mutlaka bir şey biliyor ve o biri eninde sonunda konuşacak.”

Böyle bir davranış, Limehouse Karteli’nin hiç de hoşuna gitmeyecekti. Dahası Lestrade yanılıyordu. Beauregard suç camiasına öyle çok güveniyordu ki Londra’daki herhangi bir suçlu, Karndeşen’in kimliğine dair en ufak bir bilgi edinse bu bilginin derhal kendisine iletileceğinden emindi. Hangi soruşturma konularının sonuçsuz kalacağını açıklayan birkaç telgraf almışlığı vardı. Gölge imparatorluğu, polisin halen mercek altında tuttuğu pek çok araştırma unsurunu çoktan elemişti. Lime-

house'taki grubun az önce Goulston Sokağı'nda toplanandan daha yüksek oranda zekâya sahip olması biraz endişe vericiydi.

Beauregard yanındaki Geneviève'le beraber yeniden Commercial Sokağı'na doğru yürüdü. Vakit daha şimdiden akşamüstüne yaklaşıyordu ve adam bir buçuk gündür uyumamıştı. Gazeteci çocuklar özel baskılan bagırıyorlardı. Katilin imzasını taşıyan bir mektup ve iki yeni cinayetle beraber panik doruk noktasına ulaşmıştı.

"Warren hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Geneviève.

Beauregard fikir belirtmemenin en iyisi olacağına inansa da Geneviève adamın aklından geçenleri hemen anladı. Geneviève *o cins* vampirlerden biriydi ve onun yanındayken Beauregard'ın neler düşündüğüne dikkat etmesi gerekecekti.

"Ben de," dedi kadın. "Makamı için çok yanlış biri. Ruthven'in bunu bilmesi lazım. Yine de Karpatlı bir manyaktan iyidir."

Şaşırان Beauregard bir görüş belirtti. "Sizi duyan da vampirlere karşı önyargılı olduğunuzu zanneder."

"Bay Beauregard, nereye baksam Prens Hazretleri'nin dölelerini görüyorum. Artık şikayet etmek için çok geç, fakat Vlad Tepes'in bünyesinde türümün olumlu unsurlarını barındırdığı pek söylenemez. Hiç kimse bir Yahudi veya İtalyan baş belasını bir Yahudi'den veya İtalyan'dan daha az sevemez."

Beauregard güneş batarken kendini Geneviève'le yalnız olarak buldu. Kadın başındaki kepi çıkardı.

"İşte," dedi Geneviève, bal rengi saçlarını sallayarak açarken. "Böylesi daha iyi."

Geneviève güneş altındaki bir kedi gibi gerindi. Beauregard kadının gücünün arttığını hissedebiliyordu. Geneviève'in gözleri parlıyor, tebessümü muzip denilebilecek bir hale bürünüyordu.

"Bu arada Penny kim?"

Beauregard nişanlısının tam o anda ne yaptığını merak etti. Birkaç gün önceki münakaşalarından beri onu görmemişti.

“Bayan Penelope Churchward nişanlım olur.”

Genevieve’in yüz ifadesini okuyamasa da gözleri bir nebze kısılmış gibi geldi. Beauregard hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

“Nişanlınız mı? Fazla sürmez.”

Beauregard onun bu küstahlığı karşısında şok oldu.

“Üzgünüm, Bay Beauregard. Ama inanın bana böyle şeyleri iyi bilirim. Hiçbir şey fazla sürmez.”

DÜŞÜNCELER VE TAHRİBATLAR

Dr. Seward'ın Günlüğü (fonografta saklanmıştır)

2 EKİM

Sıcak nefeslerini ensemde hissediyorum. Beauregard o kadının işini bitirmeseydi Stride beni açık edecekti. Geceki faaliyetlerimde beni gören başkaları da olmalı: Stride ile Eddowes arasında kanlar içinde ve neşterimi sımsıkı tutarak panikle sokaklarda koştum. Yakalanmama ramak kaldı. Tam Stride üzerinde çalışmaya başladığımda bir at arabası yanımdan gümbür gümbür geçti. At öyle bir kişnedi ki sanki Cehennem gırtlığını temizliyordu. Karpatlı Muhafızların peşimde olduklarından emin bir halde fırlayıp gittim. Arabacı mucize eseri beni görmedi. *Times*'a göre "Porlocklı adamım", Uluslararası Çalışan Adam Eğitim Kulübü civarında toplanan Yahudi-sosyalist tayfasından biri olan Louis Diemschütz'dü. Eddowes'ta şansım daha yaver gitti. Onunla işimi görecektik kadar sakinleşmiş durumdaydım. Beni tanıyor ve bana güveniyordu. Bunun çok faydası oldu. Onu selamete erdirişim başarıyla sonuçlandı.

Sahiden de Eddowes'un bu güne kadarki en büyük başarımı olduğu fikrindeyim. İşin neticesinde sakindim. Kovalayıcılarıma izimi kaybettirmek için bir duvara mesaj bıraktım. Yurt'a kadar yürüyüp kıyafetimi vakitlice değiştirdim. Polisler çıktıklarında onları karşılamaya hazırdım. Her şey göz önün-

de bulundurulursa Stride tatsızlığını iyi atlattım. Beauregard'ın keskin gözü ve gümüş mermisi başladığım işi bitirdi. Kendimi aylardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Elimin sızısı dindi. Bu etkinin kanamadan kaynaklanıp kaynaklanmadığının merakı içerisindeyim. Kelly beni ısırdığından beri acım giderek azalıyor. Kelly'e dosyalarımızda baktım ve Dorset Sokağı'nda bir adres buldum. Onu tekrar aramalı ve ilgisine mazhar olmalıyım.

Karindeşen hakkında basma gönderilen budalaca notların da alevlendirdiği öyle çok masal anlatılıyor ki aralarında fark edilmeden saklanabiliyorum. Tabii bazen huzurumu kaçırta-
cak denli gerçeğe yakın söylentiler çıkmıyor değil. Ne de olsa ismim sahiden Jack.

Bugün bir hasta, David Cohen adlı eğitimsiz bir göçmen bana Karindeşen olduğunu itiraf etti. Onu polise teslim ettim ve adamı deli gömleğiyle Colney Hatch Akıl Hastanesi'ne gönderdiler. Lestrade bana benzer itiraflarla dolu bir dosya gösterdi. Sağladığım selametlerde hak iddia eden bir deliller listesi. Ve oralarda bir yerde ahmakça kırmızı mürekkebi ve şen esprilerle kıkır kıkır gülen bir mektupçu.

"Sevgilerle, Karindeşen Jack"? Acaba mektubu yazan kişi tanıdığım biri mi? Hakkımda bir şey biliyor mu? Hayır, davamı anlamıyor. Ben eşek şakalarına meraklı bir kaçık değilim. Ben hastalıklı dokuyu kesip atan bir cenahım. Benim işimde "ha ha" gibi laflara yer yok.

Geneviève için endişeleniyorum. Diğer vampirlerin kafası bir tür kızıl sisle dolu olsa da o farklı. *Lancet* dergisinde Frederick Treves'in bir yazısını okudum. Soy meselesi hakkında varsayımlarda bulunulan yazıda Prens Hazretleri'nin ithal ettiği kraliyet kanında kirli bir şey olabileceği üstü kapalı bir şekilde öne sürülüyor. Dracula'nın döllerinin pek çoğu, değişen vücutları ve kontrol edilemez arzularıyla içten içe parçalan-
an çarpık, kendi kendini yok eden yaratıklardan oluşuyor. Krali-

yet kanı son derece cıvık. Geneviève'inkiyse bir neşter kadar keskin. Geneviève bazen insanların ne düşündüğünü biliyor. Onun yanındayken aklımı hastalarımda, programlarda ve zaman çizelgelerinde tutmaya çalışıyorum. Her fikir dizisinde tuzaklar mevcut: At arabasının çarptığı bir yeni-doğmuşu tedavi etmek, bana diğer yeni-doğmuşlarda açtığım yaraları hatırlatıyor. Hayır, yaraları değil. Kesikleri. Cerrahi kesikleri. Yaptığım işte kötü niyet, nefret yok.

Lucy'de sadece sevgi vardı. Buradaysa her şey soğukkanlı bir tıbbi prosedürden ibaret. Van Helsing olsa anlardı. Kelly'i, beraber geçirdiğimiz hayvani anları düşünüyorum. Lucy'nin eski haline öyle çok benziyor ki. Tenimdeki hisleri anımsadıkça ağzım kuruyor. Tahrik oluyorum. Kelly'nin ısırıkları kaşınıyor. Bu kaşıntılar aynı anda hem acı hem de zevk veriyor. Kaşıntıyla beraber bir ihtiyaç, karmaşık bir ihtiyaç doğuyor. Bu, sızım dayanılmaz seviyelere ulaştığı zaman tecrübe ettiğim o basit morfin arzusundan farklı. Bu ihtiyaç Kelly'nin öpücüklerine yönelik. Ama içinde daha pek çok şey, pek çok susuzluk gizli.

Yaptığının doğru olduğunu biliyorum. Lucy'i kafasını keserek kurtarmakta ve diğerlerini de selamete erdirmekte haklıydım. Nichols, Chapman, Schön, Stride, Eddowes. Haklıyım. Ama duracağım. Ben bir ruhbilimciyim ve Kelly dikkatimi kendime çevirmemi sağladı. Davranışım tıpkı bir cimrinin para biriktirmesi gibi minik ölümler toplayan Renfield'inkinden farklı mı? Kont onu bir ucubeye çevirdiği gibi beni de bir canavar haline getirdi. Evet, ben bir canavarım. Karındaşen jack, Sırnaşık Jack, Kızıl Jack, Kanlı Jack. *Meşhur Suçlar: Geçmiş ve Günümüz*'de tekrar tekrar servis edilen Sweeney Todd, Sweeney Beane, Bayan Banning, Penceredeki Surat, Jonathan Wild gibilerle aynı kefeye konulacağım. Daha şimdiden bir peniye karalamalar satılıyor; bu gidişle yakında müzikhol gösterileri, sansasyonel melodramlar, Tussaud'un Korku Evi'nde balmumu bir heykelim çıkacak. Niyetim bir canavarı yok etmektir; bir canavara dönüşmek değil.

DR. JEKYLL VE DR. MOREAU

“Sevgili Matmazel Dieudonné,” diye yazıyordu yorulmak bilmez Ned’in teslim ettiği notta. “İncelemelerimizle bağlantılı bir görüşme yapmam gerekiyor ve yanımda bir vampir olması işime gelir. Acaba bu akşam müsait misiniz? Kullanımınız için Whitechapel’a bir araba gönderilecek. Gerisini daha sonra açıklarım. Beauregard.”

Akşam vakti gelip çatığında yeni tıraş olup giysilerini değiştirmiş Charles Beauregard’ın da kucağında şapkası, yanında bastonuyla arabada bizzat bulunduğu ortaya çıktı. Geneviève adamın vampir saatlerine alışmaya başladığını, gündüzleri uyuyup geceleri çalıştığını fark etti. Beauregard arabacıya şehrin öteki tarafındaki bir yerin adresini verdi. Fayton, yaylan üzerinde hoş bir sallanmanın ardından Doğu Yakası’na doğru yola koyuldu.

“Hiçbir şey bir faytonun içi kadar güven verici olamaz,” diye bildirdi Charles. “Tekerlekler üzerindeki minyatür bir kale, karanlıktaki konforlu bir rahim gibi.”

Yol arkadaşının şiirsel düşünmeye olan yatkınlığını dikkate alan Geneviève, giyimine özen gösterdiği için memnundu. Her ne kadar böyle bir kıyafetle Saray’a giremeyecek olsa da kostümü en azından erkeklere düşmanca gelecek bir tarzda değildi. Kadife bir pelerin ile ona uyumlu bir gerdanlık takmaya zahmet etmişti. Hattâ saçını taramaya biraz daha fazla

zaman ayırmıştı, saçları şimdi serbestçe omuzlarına dökülmekteydi. Jack Seward ona hoş göründüğünü söylemişti ve ayna kullanma zevkinden mahrum olan Geneviève'in onun sözüne güvenmesi gerekiyordu.

"Bu akşam daha farklı gözüküyorsunuz," diye belirtti Charles.

Geneviève dişlerini göstermemeye çalışarak gülümsedi. "Korkarım sebep bu elbise. Zar zor nefes alabiliyorum."

"Nefes almaya ihtiyaç duymadığınızı sanıyordum."

"Bu yaygın bir yanılgıdır. Bir konuda hiçbir şey bilmeyen insanlar her nasılsa o konuda birbiriyle bağdaşmayan inançlara sahip olabilirler. Bir yanda vampirler nefes almamalarına bakılarak tespit edilebilirler. Öte yanda aynı vampirler akla hayale sığabilecek en kötü kokulu nefese sahiptirler."

"Haklısınız tabii. Bu hiç aklıma gelmemiştir."

"Biz de sizler gibi doğal varlıklarız," diye açıkladı kadın. "Ortada sihir falan yok."

"Peki ya ayna meselesi?"

Zaten söz dönüp dolaşıp hep buraya, aynalara varırdı. Hiç kimse bu konuya açıklama getiremiyordu.

"Belki biraz sihir vardır," dedi kadın, elini kaldırıp baş ve işaret parmaklarını birbirine yakın tutarak. "Birazcık."

Charles nadiren yaptığı gibi gülümsedi. Tebessümü onu daha yakışıklı kıldı. Charles Beauregard'ın zihninin gerilerinde kapalı bir şey vardı. Geneviève insanların düşüncelerini okuyamasa da oldukça duyarlı biriydi. Charles zihnini mahrem tutmakta kararlıydı. Bu, insanlarda doğal olarak bulunan bir eğilim değildi; Beauregard becerisini Diyojen Kulübü'ne hizmet ederek geçen ömrü sayesinde geliştirmiş olmalıydı. Geneviève'in bu saygılı beyefendiden edindiği izlenim, onun sır saklamakta usta olduğu yönündeydi.

"Gazeteleri gördünüz mü?" diye sordu adam. "Karındaşın Jack'ten bir mesaj daha geldi. Bir kartpostal."

“Bu sefer çifte gösteri,” diye ezberden okudu Geneviève.

“Öyle. ‘Polise kulak gönderecek zaman olmadı.’”

“Cathy’nin kulağını kesmeye çalışmamış mıydı?”

Beauregard doğal olarak Dr. Gordon Brown’un raporunu ezberlemişti. “O tür bir yara vardı, fakat muhtemelen tesadüfiydi. Kurbanın yüzü ileri derecede tahrip edilmişti. Mektupçumuz katil değilse bile içeride bir bilgi kaynağı olabilir.”

“Nasıl bir kaynak? Bir muhabir gibi mi?”

“O da bir ihtimal. Mektupların Merkezi Haber Ajansı’na gönderilmiş ve buna bağlı olarak tüm gazetelerin kullanımına açılmış olması sıradışı bir durum. Basın camiasının dışındaki çok az kimse haber ajansının ne olduğunu bilir. Mektuplar tek bir mecmuaya gönderilseydi “atlatmadan” sadece belli başlı gazeteciler yararlanırlardı.”

“Ve o gazeteciler de şüpheli durumuna düşerlerdi, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

Artık şehrin içindeydiler. Çevrede geniş ve iyi aydınlatılmış sokaklar, çimlik alanlara ve ağaçlara izin verecek kadar birbirinden ayrık evler vardı. Burada her şey daha temizdi. Lâkin Geneviève’in gözüne bir meydanda kazıklara geçirilmiş üç ceset çarptı. Bazı çocuklar kazıkların etrafındaki çalılarda saklambaç oynuyorlar, kırmızı gözlü küçük vampirler tombul oyun arkadaşlarını bulup giderek sivrilen dişleriyle onları şaka yollu ısınyorlardı.

“Kimin ziyaretine gidiyoruz?” diye sordu Geneviève.

“Tasvip edeceğiniz birinin. Dr. Henry Jekyll.”

“Şu araştırmacı bilim adamı mı? Lulu Schön tahkikatına katılmıştı.”

“İşte o. Darwin ve Huxley’den başka tanrısı yok. Kapısından içeri hiçbir sihir giremez. Ve Dr. Jekyll’ın kapısından bahsetmişken, umarım onu bulmuşuzdur.”

Araba durdu. Charles aşağı indi ve kadının da inmesine yardım etti. Geneviève faytonu terk ederken elbisesini toparlayıp

dik durmayı hatırladı. Charles arabacıya beklemesini söyledi.

Meydandaki kadim ve şık evler bir zamanlar saygın bir muhit teşkil ederken artık her türden ve durumdan insanı barındırıyordu: Harita gravürcüleri, mimarlar, Karpatlılar, üçkâğıtçı avukatlar ve gizemli kuruluşların temsilcileri. Lâkin köşeden ikinci ev hâlâ değişime uğramaksızın kullanımdaydı; Charles büyük bir bolluk ve konfor havası taşıyan, fakat kapının üstündeki ışık hariç karanlığa gömülü bu evin kapısını çaldı. Kapıyı yaşlıca bir uşak açtı. Charles adama kartvizitini takdim etti. Geneviève o kartvizitin ülkedeki her hane ve kuruma rahatça girmeyi sağladığını anlamaya başlıyordu.

“Bu da Bayan Dieudonné,” diye açıkladı Charles. “Ata.”

Uşak ona selam verip misafirleri büyük, alçak tavanlı ve rahat bir salona aldı. Parlak ve üstü açık bir ateş sayesinde samimi bir kır evini andıran parke kaplı salon, pahalı meşe dolaplarla döşenmişti.

“Dr. Jekyll diğer beyefendiyle beraber laboratuvarında, bayım,” dedim uşak. “Geldiğinizi haber vereyim.”

Adam evin başka bir tarafına gidip gözden kaybolarak Geneviève ile Charles’ı salonda yalnız bıraktı. Geneviève karanlıkta daha net görebiliyordu. Titrek ateş ışığında cılalı dolaplara garip şekiller vuruyor, tavandaki gölgeler huzursuzca oynayıyordu.

“Dr. Jekyll’in akkor lambalara güvenmediği belli,” diye yorumda bulundu kadın.

“Burası eski bir ev.”

“Bir bilim adamının geleceğe yönelik aygıtlar arasında yaşamasını beklerdim; geçmişin karanlığına sinmesini değil.”

Charles omuz silkip bastonuna yaslandı. Uşak geri geldi ve onları evin arka tarafına götürdü. Üstü kapalı bir avludan geçip Jekyll’ın evine sırt sırta komşu olan iyi aydınlatılmış bir binaya vardılar. Kırmızı çuhadan ibaret bir kapı açık duruyor ve içeriden sesler geliyordu.

Charles kenara çekilip kadına yol verdi. Duvarları kitap rafları ve çizelgelerle kaplı olan laboratuvar tıpkı bir ameliyathane gibi yüksek tavanlıydı. Etrafa dizili masaların ve tezgahların üzerinde otoklavlardan, deney tüplerinden ve ocaklardan oluşan karmaşık düzenekler bulunuyordu. Odaya yoğun bir sabun kokusu hakim olsa da düzenli temizliğin bile geçiremediği daha başka kokular da mevcuttu.

“Poole, teşekkürler,” diyen Jekyll uşağını gönderdi. Geneviève’in gördüğü kadıyla epey rahatlayan uşak ana eve geçti. Efendisi az öncesine kadar geniş omuzlu, saçları erken ağarmış bir adamla konuşmaktaydı.

“Bay Beauregard, hoşgeldiniz,” dedi Jekyll. “Ve Bayan Dieudonné.”

Jekyll hafifçe eğilerek selam verdi ve ellerini deri önlüğüne silerek orada bir maddenin izini bıraktı.

“Bu meslektaşım Dr. Moreau.”

Beyaz saçlı adam, selamını el kaldırarak verdi. Geneviève ondan hoşlanmayacağına dair bir hisse kapıldı.

“Az önce kandan konuşuyorduk.”

“Oldukça ilgi çeken bir konu,” diye fikir beyan etti Charles.

“Evet, hem de çok. Moreau kanın sınıflandırılması konusunda radikal fikirlere sahip.”

İki bilim adamı muşamba serili bir iş tezgahının önünde durmaktaydı. Muşambanın üzerine bir insana aitmiş gibi gözükten toz ve kemik parçacıkları serpilmişti: Bir alın olabilecek kıvrık bir parça, bazı sarı dişler, akla kaburgaları getiren birkaç çita ve Geneviève’in üzülmeye tanındığı bol miktarda kırmızı-gri bir toz.

“Bu bir vampirdi,” dedi kadın. “Bir ata mı?”

Bir yeni-doğmuş böyle tümüyle çürümezdi. Yok edildiği sırada dört yüz yaşını geçmiş olan Chandagnac tıpkı bunun gibi kül olmuştu.

“Şanslıydık,” diye açıkladı Jekyll. “Kont Vardalek, Prens

Hazretleri'ne karşı suç işlediği için idam edildi. Olayı duyar duymaz kalıntılarına yönelik bir başvuruda bulundum. Paha biçilemez bir fırsat yakaladım."

"Vardalek mi?"

Jekyll ismin bir önemi yokmuşçasına elini salladı. "Galiba bir Karpatlıymış."

"Onu tanırdım."

Bu söz Jekyll'ın bilimsel hevesini kısa bir süreliğine kırdı. "Çok üzgünüm. Lütfen boşboğazlığımı..."

"Hiç sorun değil," dedi kadın, Macar'ın boyalı suratını kafatası kalıntılarının üzerinde hayal ederek. "Yakın değildik."

"Vampir fiziolojisini incelememiz lazım," dedi Moreau.

"İlgi çekici çok sayıda husus var."

O sırada laboratuarda gezinen Charles, sürmekte olan deneylere gelişigüzel göz atmaktaydı. Suratının önündeki bir behere balçığımsı bir şey damlıyor, cızırdayarak mor bir köpüğe dönüşüyordu.

"Görüyorsun ya," dedi Jekyll, Moreau'ya. "Çökelti normal bir tepkime gösteriyor."

Beyaz saçlı bilim adamı karşılık vermedi. Anlaşılan bir konuda haksız çıkartılmıştı.

"İlgimiz," diye söze başladı Charles, "bilimden ziyade suça yönelik. Whitechapel cinayetlerini takip ediyorduk. Şu Karındaş Jack meselesini."

Jekyll hiçbir şey söylemedi.

"Siz de bu konuya ilgi duyuyor musunuz? Tahkikatlara falan katılmadınız mı?"

Jekyll katıldığını kabul etmesine rağmen başka bir bilgi vermeye yanaşmadı.

"Bir sonuca varabildiniz mi?"

"Katil hakkında mı? Çok az. Medeni kısıtlamalardan çıktığımız takdirde hepimizin aşırıya kaçan davranışlar gösterebileceğimiz kanaatindeyim."

“insan, doğası gereği vahşidir,” dedi Moreau. “Bu da onun gizli kuvvetidir.”

Moreau kılıklı ellerini yumruk yaptı. Geneviève bilim adamının fiziksel açıdan aşın derecede güçlü olduğu gibi bir izlenime kapıldı. Vücut yapısında sanki gorilimsi bir şey vardı. Bir gırtlak yıarmak veya bir uzvu bedenden ayırmak, gümüş bir bıçağı dirençli et parçasının içinden geçirmek, kemikleri testereyle kesmek onun için çocuk oyuncağı olurdu.

“Benim asıl endişem,” diye devam etti Jekyll, “kurbanlara yönelik. Yeni-doğmuşlara. Bilirsiniz, çoğu zaten ölüyor.”

Geneviève iyi biliyordu.

“Vampirler potansiyel olarak ölümsüzdür. Fakat bir ölümsüz olarak kırılgandırlar. İçlerindeki bir şey onları kendi kendilerine zarar vermeye teşvik eder.”

“Sorun şekil değiştirenlerde,” dedi Moreau. “Geri giden bir evrime, bir soyaçekime sahipler. İnsanoğlu, dünyadaki yaşam parabolünün zirvesinde bulunuyor; vampirlerse zirvenin bir adım ilerisini, yani yabaniliğe giden yolun ilk basamağını temsil ediyorlar.”

“Dr. Moreau,” dedi kadın, “sizi doğru anladıysam gocunabilirim.”

Jekyll araya girdi. “Ama gocunmamanız lazım, Bayan Dieudonné. Siz hayal edilebilecek en ilginç vakasınız. Devam eden varlığınıza vampirlerin evrim merdiveninde aşağı bir basamak olmadığını gösteriyorsunuz. Sizi adamakıllı incelemek isterdim, insanlığın mükemmelleştirilmiş hali olmanız pekala mümkün.”

“Kendimi ideal biri gibi hissetmiyorum.”

“Etrafınızdaki dünya mükemmel bir hale gelene değin hissetmeyeceksiniz de. Bir atayı bir yeni-doğmuştan ayıran faktörleri saptayabilirsek pek çok hayatın boşa gitmesini engelleyebiliriz.”

“Yeni-doğmuşlar yavru kaplumbağalar gibiler,” dedi More-

au. "Yüzlercesi yumurtadan çıkar, fakat sadece birkaçı deniz kuşlarına yem olmaksızın suya ulaşabilir."

Kadını bilim adamlarını sorguya çekmeye bırakan Charles, söylenenleri dikkatle dinlemekteydi. Geneviève onun bu iki kişiden ne öğrenmek istediğini bilmeyi dilerdi.

"İlahi bir düzenin doruk noktası olabileceğime yönelik bu hoş tezinize karşı çıkmak gibi olmasın ama herhalde genel bilimsel görüş, vampirlerin insanlığın farklı bir kolunu teşkil etmeyip aile ağacının parazitik bir uzantısı oldukları ve yalnızca sıcak kuzenlerimizden çalman besin sayesinde varlıklarını sürdürdükleri yönünde olsa gerek?"

Jekyll ılıman tutumunun altında neredeyse öfkeli gibi gözüktü. "Böyle modası geçmiş görüşlerle oyalanmanızı üzücü buluyorum."

"Onlarla sadece oyalanıyorum, doktor. Onları evime buyur etmiyorum."

"Yalnızca senden bir argüman almaya çalışıyor, Harry," diye açıkladı Moreau.

"Elbette. Lütfen beni affedin. Basit bir cevap vermem gerekirse: Sığır eti yiyen insanlar ne denli parazitse insan kanı içen vampirler de o denli parazittir."

Kızıl susuzluğun etkisiyle Geneviève'ın gırtlığının gerisi gıdıklanmaktaydı. Son birkaç günü uyuyarak geçirmişti ve yakında beslenmezse güçsüz düşecekti.

"Bazılarımız sizleri 'sığır' diye tabir eder. Bu toz halindeki beyefendinin de o ifadeyi kullandığı bilinirdi," dedi kadın.

"Anlaşılr bir durum."

"Vardalek küstah bir Karpatlı domuzdu, doktor. Ama sizi temin ederim ki ben sıcaklara o gözle bakmam."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye lafa karıştı Charles,

"İkiniz de Kara Öpücük'e talip olmadınız mı?" diye sordu Geneviève. "Bu, bilimsel açıdan mantıklı bir adım değil mi?"

Jekyll başını iki yana salladı. "Fenomeni uzun uzadıya in-

celemek istiyoruz. Vampirlik durumu ölüme şifa olabilir, fakat on vakanın dokuzunda ölümcül bir zehirdir de.”

“Bu bilim dalının önemi düşünülecek olursa insanı hayrete düşürecek kadar ihmal edildiği gün gibi ortada,” dedi Moreau. “Standart referans olarak hâlâ Dom Augustin Calmet kullanılıyor...”

Calmet, ilk kez 1746’da basılan *Macaristan ve Çevre Bölgelerdeki Vampirlerin İncelemesi* adlı kısmen doğrulanmış olaylardan ve allanıp pullanmış hurafelerden derlenmiş bir kitabın yazarıydı.

“Müteveffa ve adı kötüye çıkmış Profesör Van Helsing bile özünde Calmet’in bir takipçisiydi,” dedi Jekyll.

“Siz beyler vampirlik araştırmalarının Galileo’su ve Newton’ı mı olmak istiyorsunuz?”

“Burada şöhretin bir önemi yok,” dedi Moreau. “Her soytarı şöhrete kavuşabilir. Kraliyet Derneği ne¹ bakarsanız ister sıcak ister ölmeyen olsunlar üyelerin kel birer şebekten başka bir şey olmadıklarını görürsünüz. Bilimde kanıt esastır. Ve yakında kanıtımız olacak.”

“Neyin kanıtı?”

“İnsanlardaki mükemmellik potansiyelinin, Bayan Dieudonne,” dedi Jekyll. “Size yakışan bir isminiz var. Sahiden de Tanrı’nın bir lütfü olabilirsiniz. Hepimiz size benzeyebilirsek...”

“Herkes vampir olursa vampirler kimden beslenecekler?”

“Elbette ki Afrika’dan veya Güney Denizi Adalarından adam getirteceğiz,” dedi Moreau, bir mankafaya gökyüzünün mavi olduğunu belirtircesine. “Veya bizden aşağı yaratıkları insan suretinde yetiştireceğiz. Vampirler şekil değiştirebiliyorlarsa bunu yapan başka yaratıklar da olsa gerek.”

“Afrika’da da vampirler var, Dr. Moreau. Prens

1 Royal Society. İngiltere’de bilimsel amaçlı bir dernek, -çn

Mamuwalde'ye büyük saygı beslenir. Güney Denizleri'nde bile türdeşlerim bulunur..."

Geneviève, Jekyll'ın gözlerinde çirkin bir parıltı tespit etti. Onun bir ikizine Moreau'nun gözlerinde de rastlamak mümkündü. Prometheus'un her şeyi yakıp kavuran bilgi ateşine karşı duyduğu arzuydu bu.

"Mükemmellik kimbilir ne kadar soğuk, karanlık ve sessiz olur," dedi Geneviève. "Nihai bir evrensel gelişimin ölüme çok benzeyeceği fikrindeyim."

PAMELA

“Ansızın Dom Augustin Calmet’a karşı samimiyet, hattâ neredeyse sevgi duymaya başlamış gibiyim,” dedi Geneviève. Bu sözleri Beauregard’ı keyiflendirdi.

Arabayla Whitechapel’a dönerlerken Geneviève adama yakın oturmaktaydı. O gece için görevli olan Clayton nereye gittiklerini biliyordu. Beauregard, Limehouse’a yaptığı beklenmedik yolculuktan sonra Diyojen Kulübü’nün hizmetinde olduğunu bildiği biri tarafından Londra’da dolaştırılmaktan memnundu.

“Dâhi insanların çoğu, çağdaşlarına deli gibi gözüktür.”

“Benim çağdaşım yok,” dedi kadın. “Vlad Tepes hariç, ki onunla hiç tanışmadım.”

“Yine de ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Geneviève’in gözleri parladı. “Elbette, Charles...”

Geneviève adamın ön adını kullanma eğilimindeydi. Bunu başka biri yapsa uygunsuz gözükebilirdi, fakat Beauregard’a göre onuncu kuşaktan büyük büyükannesi olabilecek kadar yaşlı bir kadının karşısındayken ihtiyari hitap kurallarında ısrarcı davranmak anlamsızdı.

“Cinayetler birer deney olabilir,” diye sözlerini sürdürdü Geneviève. “Dr. Knox’un cesetlere ihtiyacı vardı ve onları nereden edindiğini umursamıyordu. Dr. Jekyll ile Dr. Moreau’nun da ölmeyen cesetlerine ihtiyaçları var ve onları Whitecha-

pel sokaklarından hasat edebilecek kimseler olmaları pekala mümkün.”

“Moreau’nun adı birkaç sene önce bir viviseksiyon skandalına karışmıştı. Derisi yüzülmüş bir köpekle ilgili oldukça iğrenç bir şeye.”

“Bak buna inanırım. Giydiği beyaz önlüğün altında tam bir mağara adamı yaşıyor.”

“Üstelik güçlü kuvvetli biri. Kamçı kullanmakta usta olduğu söyleniyor. Dünyayı epeyce gezip görmüş de.”

“Ama katilimizin o olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Beauregard böyle kolayca anlaşılabildiği için biraz şaşırıldı. “Düşünmüyorum. Her şeyden önce o, dâhi kabul edilen bir cerrah.”

“Ve Karindeşen Jack her ne kadar bir vücudun iç yapısından anlasa da sıra organlara geldiğinde sarhoş bir domuz kasabının hassasiyetiyle hareket ediyor.”

“Aynen öyle.”

Beauregard çıkarımlarını açıklamaya alışkındı. Kendisine ayak uydurabilen birinin yanında bulunmak ona huzur kadar biraz endişe de veriyordu.

“Şüphe çekmemek için bile bile beceriksizce davranıyor olabilir mi?” diye sordu kadın, sonra kendi sorusunu kendisi yanıtladı. “Hayır. Moreau bir deney uğruna cinayet işleyecek kadar zırdeli olsaydı bulgularını kasıtlı bir özensizlikle tehlikeye atmazdı. Karindeşenimiz o olsaydı kurbanlarını kaçırmaz ve üzerlerinde üzerinde rahat rahat ameliyat yapabileceği mahrem bir yere götürürdü.”

“Kızlarsa hep bulundukları yerde öldürülmüşlerdi.”

“Üstelik de çılgınca bir acelecilikle. ‘Bilimsel yöntem’ gözetilmeksizin.”

Vampir dudağını ısırды ve bir an için kendisinden daha hoppa ablasının elbisesini giyen on altısındaki ciddi bir kıza çok benzedi. Sonra o kadim zihin geri geldi.

“Yani asıl şüphelin Dr. Jekyll mı?”

“O bir biyokimyacı; bir anatomici değil. Alanına hakim değilim ama bazı yazılarıyla cebelleştiğim oldu. Tuhaf görüşleri var. Son makalesi ‘Vampir Dokusunun Yapısı Üzerine’ adımı taşıyordu.”

Geneviève ihtimaller üzerinde düşündü. “Yine de inanması güç. Moreau’nun yanında o kadar... zararsız gözüküyor ki. Bana bir din adamını hatırlatıyor. Hem yaşlı da. Onu Karindeşen’de bulunması gereken acı kuvvete sahip olmayı bırak, gecenin bir vakti sokaklarda koştururken bile hayal edemiyorum.”

“Ama küçük de olsa bir ihtimal var.”

Geneviève biraz düşündü. “Evet, haklısın. Bir ihtimal var. Henry Jekyll’ın Karindeşen Jack olduğunu sanmıyorum. Lâkin sözcüklere dökülemeyecek garip bir tarafı da yok değil.”

Beauregard şüpheleri doğrulandığı için neşesiz bir hoşnutluk duydu.

“Yani izlenmeye değer.”

“Charles, yoksa beni bir tazı olarak mı kullanıyorsun?”

“Sanırım öyle. Gücendin mi?”

“Hav hav,” dedi kadın, kıkırdayarak. Güldüğünde üst dudağı geri çekilerek keskin dişlerini yırtıcı bir ifadeyle gözler önüne serdi. “Bana fazla güvenmemeye bak. Savaşın kış gelene kadar biteceğini söyledim.”

“Hangi savaşın?”

“Yüz Yıl Savaşları’nın.”

“İyi bir tahmin.”

“Bir sene haklı çıktım. Ama artık umursamıyordum. Galiba o sırada İspanya’daydım.”

“Aslen Fransız’sın. Niçin orada yaşamıyorsun?”

“Fransa o yıllarda İngiliz’di. Zaten savaşın o yüzden çıktığını söylerlerdi.”

“Yani bizim tarafımızda mıydın?”

“Kesinlikle hayır. Ama savaş uzun zaman önce ve başka bir

ülkede ydi. O kız çoktan yitip gitti.”

“Whitechapel seni bulmak için ilginç bir yer.”

“Ben Whitechapel’deki yegane Fransız kız değilim. Sokaklardaki *filles de joie*’lerin yarısı kendine ‘Fifi LaTour’ diyor.”

Beauregard yine güldü.

“Senin ailen de Fransız olmalı, Mösyö Beauregard, ve Cheyenne Walk’da oturuyorsun.”

“Cariyle da otururdu.”

“Carlyle’la tanışmışlığım var. Ve diğer pek çoğuyla. Yücelelerle ve iyilerle olduğu kadar delilerle ve kötülerle de. Binlerinin asırlar boyunca kaleme alınmış ve adımın geçtiği yazılı kaynaklara bakarak peşime düşeceklerinden korkardım. Beni bulup yok edeceklerinden. Eskiden başıma gelebilecek en kötü şey buydu. Dostum Carmilla bulunup yok edildi. Sıcak sevgililerine aşırı derecede bağımlı olan mızımız bir kızdı, ama şişlenip kafasının kesilmesini ve kendi kanıyla dolu bir tabutun içinde yüzmeye terk edilmeyi hak etmiyordu. Galiba artık öyle korkunç ve karanlık bir akıbete uğrayacağıma dair endişelenmeme gerek yok.”

“Bunca yıldır ne yapıyordun?”

Kadın omuz silkti. “Bilmem. Kaçıyor muydum? Bekliyor muydum? Doğru şeyi yapmaya mı çalışıyordum? Sence ben iyi biri miyim? Yoksa kötü biri mi?”

Geneviève sorusuna cevap beklemiyordu. Melankolik ve buruk ruh halini keyifli bir üslupla dışarı yansıtmaktaydı. Beauregard bunun kadın için bir başa çıkma mekanizması olduğunu tahmin etti. Jacob Marley’e vurulmuş zincirler ona ne kadar ağırlık yapıyorsa asırlar da Geneviève’e öyle ağırlık yapıyor olmalıydı.

“Neşelen biraz, ihtiyar kız,” dedi adam. “Henry Jekyll senin mükemmel olduğun görüşünde.”

“İhtiyar kız mı?”

“Lafın gelişi işte.”

Geneviève kederle hımladı. “Ama aynen öyleyim, değil mi? İhtiyar bir kıyım.”

Beauregard’ın hissettiği bu şey neydi? Kadının yanında terdirgin fakat heyecanlıydı. Bu durum tehlikede olmaya çok benziyordu ve Beauregard kendini ateş altında soğukkanlı düşünecek şekilde eğitmişti. Geneviève’le birlikteyken bir sır paylaşır gibiydi. Pamela bu vampir hakkında ne düşünürdü? Eski eşi iyi bir gözlemci olagelmmişti: İstirap içindeyken bile yalanlara kanmamıştı. Sona yaklaşırlarken Beauregard ona iyileşeceğini, evlerini tekrar göreceğini söylemişti. Pamela başım iki yana sallayarak bu teminatları geçiştirmiş ve kocasından kendisini iyi dinlemesini talep etmişti. Pamela için ölmek zordu; öfke içindeydi -budala doktora karşı değil; kendisine, kendisini ve bebeğini hüsrana uğratan bedenine karşı. Hiddeti yüksek ateş gibi kavurucuydu. Beauregard onun elini tutarken o hiddeti hissetmişti. Pamela bir şeyleri dile getirmeden ölmüştü; Beauregard o zamandan beri yarayı deşiyor, ortada anlaşılacak bir şey bulunup bulunmadığını ve Pamela’nın ölmeden önce kelimelere dökemediği o ivedi düşüncenin ne olduğunu merak ediyordu.

““Seni seviyorum.””

“Ne?”

Geneviève’in yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. İlk defa suratından daha genç gösteriyordu.

“Söylediği oydu, Charles. ‘Seni seviyorum.’ Hepsi bu.”

Öfkelenen Beauregard bastonunun sapını kavrayıp başparmağıyla mandala bastı. Açığa çıkan bir iki santimlik gümüş ışıldadı. Geneviève bir hayret nidası attı.

“Üzgünüm. Çok üzgünüm,” dedi kadın, ona yaslanarak. “Öyle biri değilimdir. Üstüme vazife olmayan işlere burnumu sokmam. Ama...” Artık hüngür hüngür ağlıyor, gözyaşları kadife yakasına damlıyordu. “O kadar belliydi ki, Charles,” dedi ısrarla, başını iki yana sallayıp aynı anda gülümseyerek. “Zih-

ninden taşıverdi. İntibalar genellikle muğlaktır. Ama bu sefer kusursuz bir görüntüyle karşılaştım. *İçime doğdu*. Hislerin... oh Tanrım, Charles, çok üzgünüm. Ne yaptığının farkında bile değildim. Lütfen beni affet... ve *eşinin* hisleri. Bıçak gibi kesen bir ses duydum. Adı neydi?"

"Pen..." Beauregard yutkundu. "Pamela. Eşimin adı Pamela'ydı."

"Pamela. Evet, Pamela. Sesini duydum."

Geneviève'in soğuk elleri adaminkileri kavrayarak bastonu zorla kapattırdı. Suratı artık onunkine çok yakındı. Gözlerinin köşelerinde kırmızı lekeler yüzüyordu.

"Sen bir medyum musun?"

"Hayır, hayır. O ânı yanında taşıyarak acını yaşattın. İçinde bir yerde okunmaya hazır bekliyordu."

Beauregard kadının haklı olduğunu farkındaydı. Pamela'nın ölmeden önce ne söylediğini kendisinin de bilmesi gerekirdi. Fakat duymayı göze alamamıştı. Pamela'yı Hindistan'a götürmüştü. Riskleri biliyordu. Hamile olduğunu öğrendiklerinde onu eve göndermesi gerekirdi. Ama bir kriz çıkmıştı ve Pamela kalmakta ısrar etmişti. Evet, ısrar eden oydu ama Beauregard da onun ısrar etmesine izin vermişti; onu İngiltere'ye dönmesi için zorlamamıştı. Kalmasına göz yumarak zayıflık göstermişti. Sona yaklaştıklarında eşini anlamayı hak etmemişti. Sevimleyi de.

Geneviève gözyaşları arasında gülümsemekteydi. "Kimseyi suçladığı yoktu, Charles. Kızgındı. Ama sana değil."

"Hiç düşünmedim ki..."

"Charles..."

"Şey, hiç *bilinçli olarak* düşünmedim."

Geneviève bir parmağını kaldırıp adamın yüzüne koydu. Sonra elini geri çekip ona gösterdi. Parmak ucunda bir damla gözyaşı duruyordu. Beauregard mendilini çıkarıp gözlerini sildi.

“Eşinin neye kızdığını biliyorum, Charles. Ölüme. Bunu en iyi ben anlarım. Sanırım eşini tanısam ondan hoşlanır, hattâ onu severdim.”

Geneviève parmağını diline götürdü ve hafifçe ürperdi. Vampirler gözyaşı içebilirlerdi.

Pamela yaşasaydı Geneviève hakkında ne düşüneceğinin bir önemi yoktu. Beauregard kalbinde bir sızıyla fark etti ki asıl önemli olan Penelope’nin ne düşüneceğiydi.

“Cidden tüm bunların olmasını amaçlamamıştım,” dedi kadın. “Herhalde beni sulugözün teki olarak görüyorsunuzdur.”

Geneviève de mendilini çıkardı ve kendi gözlerini silerek kuruladı. Nemli lekelerle bezeli kumaşa baktı.

“Vay vay vay,” dedi. “Tuzlu su.”

Beauregard anlamadı;

“Çoğunlukla kan ağlarım. O halim pek de çekici değildir. Bir *nosferatu*’ya yakışır biçimde ne kadar dişlek olduğum gözler önüne serilir.”

Beauregard işte şimdi kadının elini tuttu. Anının verdiği acı geçiyordu; her nasılsa artık eskisinden daha güçlüydü.

“Geneviève, kendini sürekli hafife alıyorsun. Unutma, nasıl görüldüğünü bilmediğinin farkındayım.”

“Ördeğinki gibi ayaklara ve uyumsuz dudaklara sahip bir kız hatırlıyorum. Ama gözleri güzeldi. Emin değilim ama onun kız kardeşim olduğunu umuyorum. Adı Cirielle’di; bir Fransız Mareşal’in kardeşiyle evlendi ve büyükanne olarak öldü.”

Kendini kontrol altına alan Geneviève yine eskisi kadar sertti. Duygularını açığa vuran tek şey boynundaki hafif bir kıvrımlıktı ve o da güneş altındaki buz gibi hızla kayboluyordu.

“Sülalem şimdiye dek tıpkı Hristiyanlık gibi dünyanın her tarafına yayılmış olmalı. Yaşayan herkesin benimle bir şekilde akraba çıkmasını bekliyorum.”

Beauregard gülecek gibi olduysa da her zamanki gibi kadının ciddiyeti üzerindeydi.

“Coşku göstermekten hoşlanmam, Charles. Seni utandırdığım için özür dilerim.”

Adam başını iki yana salladı. Aralarındaki bir şey yıkılmıştı; fakat Beauregard bunun bir köprü mü, yoksa bir duvar mı olduğundan emin değildi.

BAY VAMPİR II

Charles'ın gözyaşı hâlâ dilini karıncalandırıyordu. Geneviève adamın ıstırabını tatmaya niyetlenmemişse de kendine hakim olamamıştı. Bu ileriki yaşlarında huysuz ve kestirilmesi güç biri olup çıkmaktaydı. Çoğu ata zamanla delirirdi -Vlad Tepes gibi. Geneviève, Charles'tan bir anı baloncucu almıştı. Cılız bir elin tutuşu, ölen kanın kokusu, uzaklardaki bir ülkenin sıcaklığı ve tozu, bir kadının yaşamak ve dünyaya bir can getirmek için verdiği amansız mücadele. Yabancı hisler, yabancı acılar. Geneviève hamile kalamaz, doğum yapamazdı. Bu durum gerçekten canlı olmadığı anlamına mı geliyordu? Gerçekten kadın olmadığı? Vampirlerin cinsiyet taşımadıkları, cinsel organlarının bir tavus kuşunun kanatları gibi işlevsiz olduğu söylenirdi. Geneviève sevişmekten bir dereceye kadar zevk alabilirdi, fakat bu zevk beslenmenin verdiğiyle kıyaslanamazdı.

Tüm bunlara bir gözyaşı yol açmıştı. Geneviève yutkundu ve tat tamamen kaybolana dek damağını yaladı.

"Neredeyse Toynbee Yurdu'na vardık," dedi Charles.

Lamb Sokağı'ndaki Spitalfields Pazarı'nın yanında, Commercial Sokağı'nın biraz ötesindeydiler. Şafağa kadar açık kalan pazar iyi aydınlatılmış ve kalabalıktı. Sesler ve kokular tanıdık.

Ani bir sarsıntıyla durdular. Geneviève faytonun ön ve arka kısımlarını birbirinden ayıran tahta paravana doğru sav-

ruldu. Charles onu yakalayıp doğrulmasına yardım ettiyse de Geneviève kendini küçücük zeminde dizleri üzerinde buldu. Arabanın dışını göremiyordu. At isteri içinde kişnerken arabacı "çüş" diyerek ve dizginlere sertçe asılarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Geneviève bir terslik olduğunun farkındaydı.

Korkunç bir asılma sonucunda kişnemeler aniden kesildi. Arabacı söverken çevredekiler dehşetle bağıştılar. Charles'ın yüzündeki tüm duygular kayboldu. Artık hücumla geçmesine saniyeler kalmış bir askerden farksızdı. Geneviève bu ifadeyi ölmek üzere olan adamların suratlarında asırlardır görüyordu. Köpekdişleri uzayıp ağzı sulanırken saldırıya veya savunmaya hazırды.

Arabanın üstünden sert bir gümbürtü yükseldi. Geneviève yukarı baktı. Kıvrık bıçaklar andıran tırnaklarıyla beş sarı parmak, tahtayı delip geçmişti. Parmaklar kemik eklemli solucanlar gibi kasıldı ve muşambayla sanlı tahtanın bir parçası koptu. Kırıktan dışarı bakan Geneviève'ın gözüne sarı bir ipeğin dalgalanması çarptı. Hoplayan takipçisi geri gelmişti. Tavandaki deliğe yaklaşan buruşuk suratla bir balığinkilere benzeyen dizi dizi dişler gözüküyordu. Ağız genişledikçe genişledi ve yanakları da yararak kaslı dişetlerinin ışıltısını gözler önüne serdi. Tıkırtılı sesler çıkaran atanın dudakları kaybolup gitti ve çıplak, ıslak etinden seyrek bıyıklar uzadı.

Eller, deliği iki tarafından tutarak biraz daha tahta kopardı. Vernikli araba ahşabı, kopuk keman telleri gibi tıngırdayarak katmanlar halinde parçalandı.

Charles kılıçlı bastonunu çoktan çekmişti ve hamle yapabileceği bir nokta arıyordu. Geneviève bir an evvel harekete geçmek ve Charles koruyucusu olmaya kalkışıp da kendini katlettirmeden önce savaşı düşmana taşımak zorundaydı.

Geneviève arabanın tabanından destek alıp kendini sertçe itti ve tavanın kırık kenarlarını kavrayarak yukarı çıktı. Delik-

ten hızla geçerken tırtıklı kenarlar yegane güzel elbisesini yırtarak derisinde köreldi. Araba, sürücü bölmesi üzerinde denge-
de duran Çinlinin ağırlığı altında sallanıyordu. Geneviève beş
metre ötede kaldırım taşlarına serilmiş olan arabacıyı kalabalık
bir izleyici kitlesinin arasında doğrularak oturmaya çalışırken
gördü. Soğuk bir rüzgar kadının bağlanmamış saçlarını yüzüne
savurdu ve elbisesini dizlerinin etrafında dalgalandırdı. Ağır-
lıkları yer değiştirdikçe yalpalayan arabayı sabit tutan tek şey
ölü attı.

“Usta,” diye vampire hitap etti Geneviève, “benimle ne alıp
veremediğin var?”

Çinli değişti. Boynu uzadı ve sert kıllarla kaplı böceğimsi
boğumlara ayrıldı. Çan şeklindeki manşetlerinin içinden çıkarak
uzayan kolları birkaç dirseğe birden sahip, insan biçimli el-
leri bir kürek kadar büyüktü. Başı yılankavi bir boynun ucun-
da sağa sola sallanırken örgülü bir metrelik atkuyruğu omuzla-
rına çarpıyordu. Saç demetinin ucuna dikenli bir top bağlıydı.

Hem okşayan hem de batan bir şey Geneviève’in yüzüne
sürtündü. Bu, vampirin suratından uzayan örümcek ağımsı
bir iplikti. Geneviève rakibinin ellerine bakarken adam bitişik
kaşlarıyla ona uzanmıştı. Suratı bozkır otlarını andıran kıllar
tarafından tırmalanan Geneviève, alnında bir sızıntı hissetti.
Yaratık onun gözlerine erişmeye çalışıyordu. Geneviève elini
yumruk yaptı ve kolunu yılan-kaşlara doğru savurarak onu
birkaç kez bileğine doladı, sonra da şiddetle asıldı. İncecik ip-
likler elbisesinin kolunu kesip bileğini sıktıysa da Çinli vampir
dengesini yitirdi.

Çinli, sürücü bölmesinden düşerken Geneviève! de kendi
tüneğinden aşağı çekti. Adam sudaki bir balık gibi havayı yara-
rak sandaletleri üzerine mükemmel bir iniş yaptı. Yılan-kaşlar
kadının bileğini bıraktı. Geneviève ayakları önde olacak şekil-
de bir duvara çarpıp kaldırım taşlarına düştü. Çarpmanın et-
kisiyle sızlayan ayak bileklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Elinin ayası çürük bir yarım lahanaya batınca kayarak tekrar yere serildi. Suratına yapışan çöplerin tadını alabiliyordu. Yavaşça dirsekleri üzerinde doğruldu, sonra da ayağa kalktı. Ata onun canını yakmıştı, ki bu hiç de kolay bir şey değildi. Adamın gücü yanında Geneviève bir çocuğa benziyordu.

Geneviève duvarı arkasına alarak kuvvetini topladı. Cildi gerilirken suratına bir yanma hissi yayıldı. Dişleri ve tırnakları uzayarak parmaklarını ve dişetlerini yardı. Ağzına kendi kanının tadı geldi.

Pazarda, tezgahlar arasındaki dağınık bir yerdeydiler. Aralarındaki boşlukta, takılı oldukları demir kancaların ucunda bir sıra sığır gövdesi kendi çevresinde dönüyordu. Ölü hayvan kanının kokusu her tarafa sinmişti. Halka şeklinde toplanmış olan kalabalık, atalara dövüşebilecekleri kadar yer bıraksa bile kaçış yollarını tıkıyordu.

Geneviève duvara yüklenerek kendini vampirin üstüne fırlattı. Kollarını açmış olan adam hazır bekliyordu. Geneviève'ın rakibine ulaşmasına çeyrek saniye kala, tam elleri Çinli'nin cüppesine değdiği sırada adam kenara çekildi. Geneviève yanından geçerken adam sivri parmaklarını ona yandan batırdı. Elbisesi parçalanan ve derisi delinen Geneviève soğuk bir ete tosladı ardından tökezleyerek izleyicilere çarptı. İzleyiciler onu kaldırdılar ve bir tezahüratla birlikte tekrar Çinli'ye doğru ittiler. Sanki eldivensiz bir boks maçı tertiplenmişti. Kalabalık, boksörleri sürekli olarak birbirlerinin üstüne salıyordu. Bu durum ikisinden biri tekrar ayağa kalkamayana dek sürüp gidecekti.

Geneviève böyle bir maçta kendisi üzerine bahis oynamazdı. Hurafelere göre Çinli vampirin saldırısını durdurmak için san renkli bir kâğıdın üzerine Buda'ya yönelik bir dua yazması ve bu muskayı adamın alına tutturması gerekiyordu. Veya yoluna yapışkan pirinç taneleri serpererek onu toprağa sabitlemeli ve ölmeyenlere görünmemek için nefesini tutarak kutsanmış,

kana batırılmış ipliklerle adamı kesip parçalara ayırmalıydı. Tabii bunların hiçbirisi işe yarar gibi gözükmüyordu.

Bir turnanın dengede kalmak için kanatlarını açması gibi kollarını iki yana uzatan ata, Geneviève'in çenesine doğru bir tekme savurdu. Sandaletinin ucu çene altına isabet edip kadını yerden kaldırdı. Geneviève ayaklı bir pazar tezgahının üstüne sertçe düşerek kötü bir iniş yaptı. Tezgahta mumlu kâğıtlara serilmiş bir sıra böbrek duruyordu. Ayakların çökmesiyle birlikte Geneviève kendini mor et parçalarıyla çevrili olarak bir kez daha yerde buldu. Düşmesine rağmen her nasılsa kırılmayan bir fener, parafin dolu cam haznesinin ağırlığıyla yuvarlandı ve bir taraftan da yandaki deliğinden dışarı isli alevler saçtı.

Geneviève başını kaldırdığında Çinli vampirin kendisine doğru sallana sallana yürüdüğünü gördü. Adamın surat niyetine kullandığı sünmüş deri maskedeki gözleri yeşildi. Hareketleri bir dansçının kiler kadar ölçülü ve maksatlıydı. Yürürken üzerindeki ipekler bir böceğin kanatları gibi hışırdıyordu. Bu onun için bir gösteri, bir tanıtımdı. Tıpkı bir boğa güreşçisi gibi avının işini bitirirken alkışlanmak istiyordu.

Yaratığın arkasında bir hareketlenme oldu. Adam durakladı ve sivri kulaklarından birini zarıfçe eğdi. Gümüşü bir ışığı andıran kılıcıyla Charles vampire hızla yaklaşıyordu. Kılıcın ucunu atanın vücuduna batırıp kalbini şişleyebilirse...

Vampirin kolu üç yerden geriye doğru kıvrıldı ve eli Charles'ın bileğini kavrayarak kılıç hamlesini engelledi. Vampir tutuşunu çevirince kılıç Çinli'nin giysilerine bile sürtünmeksizin bir saatin kolları gibi döndü ve takırdayarak yere düştü. Vampir, Charles'ı tepetaklak savurarak kılıcıyla beraber fırlatıp attı. Kalabalık sempatiyle inledi.

Geneviève doğrulup oturmaya uğraştı, iri ve ölü birer sümüklüböceği andıran böbrekler, vücudunun ağırlığı altında birbirini ardına patlıyordu. O böbreklerin akıntısı, kadının her yerine bulaşmış durumdaydı. Ata dikkatini yeniden ona verdi

ve kemikli kollarından birini uzattı. Kolu çevreleyen manşet, hissedilmeyen bir esintiye maruz kalmışçasına şişti. Adamın cüppesinin karanlıklarından bir sihirbazın durduk yerde dalgalanan fuları gibi kıpırtılı bir bulut püskürdü. Bulut titreşip hışırdarak kadına doğru uçu. Geneviève'ın etrafı, kanatlarına ışık vurdukça elmas parçacıkları gibi parıldayan birbirinden güzel ve rengarenk bir milyon kelebek tarafından sarıldı. Kelebekler açıkta buldukları etlere üşüşerek onları anında tüketiyorlardı. Geneviève'ın ise sadece suratıyla uğraşarak derisine yapışmış et parçalarının çevresinde toplanıp gözlerinin kenarlarına konuyorlardı.

Geneviève ağzım sıkıca kapalı tutarak başını şiddetle salladı. Bilekleriyle yüzünü sildi. Kollarını her savuruşunun ardından kelebekler yeniden üstüne konuyorlardı. Geneviève yerdeki fenere uzanıp alevini söndürdü. Halen tıslayan fitili çekip kopardıktan sonra feneri başından aşağı boca etti. Kelebekler yıkanıp giderken parafin yağının kokusu burnunu yaktı. Tek bir kıvılcım, kafasının bir mum alevine dönmesi için yeterliydi. Geneviève ölü kelebekleri saçlarından ayıkladı ve onları vıcık vıcık elleriyle savurup attı.

Gelip tepesinde dikilen ata, eğilerek onu omuzlarından tuttu ve yerden kaldırdı. Geneviève bir parça kumaş gibi adamın ellerinden sarkmaktaydı. Kadın kendini serbest bıraktı. Ayak parmakları kaldırım taşlarına sürttü. Adamın kadim gözlerinin bulanık zümrütlüğünde gördüğü şey belki de keyifti. Adam çeperi iğne kaplı ağzını onun suratına yaklaştıırken Geneviève vampirin parfümlü nefesinin kokusunu aldı. Dişlerle çevrili kırmızı oyuktan sivrisinek iğnesine benzeyen sivri, borumsu bir dil çıktı. Adam onu emip kurutabilir, boş bir kabuk olarak bırakabilirdi. Geneviève belki hayatta kalırdı, ama en fena akıbet de bu olurdu.

Artık ayakları yere paralel olan kadının yüzü yaratığinkine çevriliydi. Geneviève başım serbest bırakarak arkaya düşmesi-

ne müsaade etti ve teslimiyetle boğazını açıkta bıraktı. Solucan dişli gediği zonklamakta olan dil ona doğru uzandı. Geneviève adama zaferinin tadını çıkarması için birkaç saniye verdi, sonra onu koltukaltlarından kavrayıverdi. Tırnaklan Çinli'nin cüppesini delerek kaburgalarına sürttü. Geneviève ağzını kocaman açtı ve kafasını adamın suratına doğru uzatıp ısırıldı. Rakibinin dilini yakalamasıyla birlikte çenelerini kıpır kıpır et parçasının üstüne kapadı. Ağzını dolduran acı tat onu boğacak gibi oldu. Bir yıldıktan daha kuvvetli olan dil, onun çenelerine karşı direndi. Geneviève pis şeyin nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Çinli vampir, dilinin etrafından öfkeyle cıyakladı. Geneviève onun canını yakıyordu. Kadının dişleri kıkırdağı ve kası keserek bir tak sesiyle birbirine kavuştu. Geneviève ağzında kıvranan dil ucunu dışarı tükürdü.

Dönerek ondan uzaklaşan vampirin ağız deliğinden siyah renkli kaygan bir sıvı püskürüyor, cüppesinin önüne saçılıyor. Haykırmayı sürdüren adamın çığlıkları kan kabarcıkları halinde çıkıyordu. Yaratık onunla beslenemeyecekti. Öksürüp tüküren ve ağzındaki tadı atmaya çalışan Geneviève, dudaklarını berbat durumdaki yenine sildi. Ağzı tamamı uyuşmuş, boğazı yanmaktaydı. Hızla dönen ata, ona tekrar vurdu. Darbesi kadını yine bir duvara çarptı ve adam tıpkı bir boksör gibi onun üzerinde çalışmaya başlayarak karnına ve de boynuna yumruk üstüne yumruk indirdi. Öfkeye kapıldığı için eskisi kadar isabetli değildi. Artık hüner değil sadece kuvvet gösteriyordu. Geneviève'ın bedeni ısırapla kaplandı. Çinli onun başını muhtemelen atınkine yaptığı gibi tutup yana doğru asıldı. Boyun kemikleri birbirinden ayrılan Geneviève acıyla uludu. Vampir onu yere atıp gövdesine bir tekme indirdi. Sonra da kaburgalarının üstüne sıçradı. Kadın kendi kemiklerinin kırıldığını işitti.

Geneviève gözlerini açtı. Yaralı bir fok gibi hırıldayan Çinli, hor gören gözlerle ona bakmaktaydı. Suratının aşağı kısmı,

üzerinden dumanlar tüten bir et ve diş karmaşasından ibaretti ve kendini onarmaya çalışıyordu. Salyası ve kanı yerdeki kadının üstüne damlıyordu. Sonra adam bir anda çekip gitti ve Geneviève'in etrafını başka suratlar sardı.

"Bırakın geçeyim," dedi biri. "Tanrı aşkına kenara çekilin."

Geneviève'in cam yanıyordu. Nefes alırken kaburgaları tahir oluyor, keskin acı her dalganın ardından biraz daha azalıyordu. Fakat boynu yerinden çıkmış durumdaydı. Ayrıca görüşü kızıla bürünmüş, iliklerine kadar yorgundu. İçinde yattığı pisliğin, yüzünü kaplayan kurumuş kanın farkındaydı. Artık tek bir düzgün elbisesi bile kalmamıştı.

"Geneviève," dedi bir ses, "bana bak..."

Suratlardan biri artık çok yakındı. Charles.

"Geneviève..."

PENNY DAMLIYOR¹

Beauregard en iyisinin kadını kışkırtmamak olacağı düşünce-siyle Dr. Seward'ı getirmesi için Clayton'ı Toynbee'ye gönderdi. 0 sırada Geneviève! rahat ettirmek için elinden geleni yaptı. Bir yangın musluğu aracılığıyla bir kovaya temizimsi su doldurulmuştu; Beauregard bir bezle kadının yüzünü temizleyerek kandan ve pislikten oluşan maskeyi sildi.

Yaratık her neyse sıçrayarak yaptığı acayip bir yürüyüşle oradan ayrılmıştı. Beauregard kılıklı bastonuyla onu şişlemiş olmayı dilerdi. Şimdilerde vampirler hakkındaki görüşlerini gözden geçiriyor olmasına rağmen o canavarın yaşamaması gerekirdi.

Kadının yüzünü silmeyi bitirip elini sıkıca tuttu. Vücundaki kırık kemikler hareket ettikçe Geneviève inliyordu. Beauregard'ın aklına Liz Stride geldi. Ve de Pamela. Yitip gitmiş o ikisi için ölüm bir kurtuluş olmuştu. Fakat Beauregard, Geneviève Dieudonné için mücadele etmeye kararlıydı. Eğer tek bir canı bile koruyamayacaksa ne işe yarardı ki? Geneviève konuşmaya çalıştıysa da adam onu susması için teskin etti. Kadının saçından aldığı ezilmiş bir kelebeği parmağının bir fiske-siyle fırlatıp attı. Başı anormal bir pozisyonda duran Geneviève'in boynu dik bir açıda kıvrılmış, kemiklerden biri deriyi delerek dışarı çıkmıştı. Sıcak bir kadın olsa çoktan ölürdü.

1 Kelime oyunu. Penny, peni anlamına da gelmektedir.

Dövüşü zevkle seyreden kalabalık hâlâ orada pazarı düzene sokmaktaydı. İşsiz güçsüz birkaç aylak daha fazla kan görme umuduyla oyalanıyordu. Beauregard sırf halka bir gösteri sergilemek için onlardan bazılarını *kung-fu* tekmeleriyle yere sermek isterdi.

Clayton bodur bir kadınla birlikte geri geldi. Kadın Bayan Amworth, yani vampir hemşireydi. Yurttaki diğer bir adam olan Morrison da elinde doktor çantasıyla gelmişti.

“Dr. Seward bir yerlere gitti,” diye açıkladı Bayan Amworth. “Benimle idare etmeniz gerekecek.”

Hemşire, Beauregard’ı nazikçe itip Geneviève’in yanına diz çöktü. Beauregard elini tutmayı sürdürdüyse de kolu oynayınca Geneviève yüzünü ekşitti.

“Artık bırakman lazım,” dedi Bayan Amworth.

Beauregard kadının elini yere koydu ve kolunu gövdesine paralel olarak uzattı.

“İyi iyi,” dedi Bayan Amworth kendi kendine, Geneviève’in kaburgalarını yoklarken. “Kemikler yerlerine düzgün oturuyor.”

Geneviève öksürerek biraz doğruldu, sonra yine kendini bıraktı.

“Evet, acıdığından eminim,” diye onu teselli etti Bayan Amworth. “Ama kendini daha iyi hissedeceksin.”

Morrison çantayı açıp Bayan Amworth’ün uzanabileceği bir mesafeye bıraktı. Kadın çantadan bir neşter çıkardı.

“Onu kesecek misin?” diye sordu Beauregard.

“Sadece elbisesini.”

Hemşire, bıçağı Geneviève’in omzundan başlayan yakasının altına soktu ve kol boyunca keserek yenden geriye kalanı da soydu. Geneviève’in kolunun üst kısmında morumsu lekeler vardı. Bayan Amworth bunları iki eliyle birden sıktı. Omuz bir çıt sesi çıkartarak yuvasına yerleşti. Mor lekeler kaybolmaya başladı.

“Şimdi işin zor kısmına geldik,” dedi Bayan Amworth. “Boynu kırılmış. Çabucak yerine oturtmazsak kemikler yanlış kaynayacak ve onu düzeltmek için omuriliğini yeniden kırmanız gerekecek.”

“Bir yardımım dokunabilir mi?”

“Sen ve Morrison onu tüm gücünüzle omuzlarından tutun. Sen, arabacı, gel de bacaklarının üstüne otur.”

Clayton dondu kaldı.

“Çekinmene gerek yok. Geneviève daha sonra sana teşekkür edecek. Hattâ belki bir öpücük bile verir.”

Arabacı kendini Geneviève’in dizleri üstüne sabitledi. Beauregard ile Morrison da kadının omuzlarını yere mıhladılar. Geneviève’in sadece kafası serbestti. Beauregard kadının gülümsemeye çalıştığını hayal etti. O ürkünç dişlerini göstermekteydi.

“Canın yanacak, tatlım,” diye uyardı Bayan Amworth.

Vampir hemşire ellerini Geneviève’in kulakları altına sokup kafasını sıkıca tuttu. Önce deneme mahiyetinde başını yavaşça sağa sola oynatarak boyna asıldı. Gözlerini sımsıkı yuman ve dişlerini bir kale kapısı gibi bitiştiiren Geneviève tısladı.

“Çılgılık atmaya çalış, canım.”

Hasta bu tavsiyeye uydu ve Bayan Amworth var gücüyle asılarak kafatasını omurilik sütununa geri oturturken uzun uzun ciyaktı. Hemşire bunun ardından Geneviève’in üstüne oturup boğacakmışçasına boğazını kavradı ve omurgasını yerine kaydırıldı. Beauregard hemşirenin bu tedaviyi zorlanarak uygulamasını seyretti. Kadının uysal yüzü kıpkırmızı kesilmiş, dişleri ağzından dışarı taşmıştı. Beauregard tüm tecrübelerinden sonra bile bu değişim karşısında hayrete kapılmadan edemedi.

Dördü birlikte ayağa kalkarak Geneviève! yerde debelenmeye bıraktılar. Kadının feryatları artık bir dizi viyaklama halinde çıkıyor, kafasını iki yana sallarken saçları yüzüne çarpıyordu. Beauregard onun ortaçağ Fransızcası kullanarak söv-

düğü fikrindeydi. Sonunda Geneviève boynunu ovuşturarak doğrulup oturdu.

“Şimdi, canım, beslenmen gerek,” dedi Bayan Amworth ve çevresine bakındıktan sonra gözlerini adama çevirdi.

Beauregard kravatını gevşetip yakasını açtı. Ama sonra donakaldı. Nabız atışlarını boynuna dayamış olduğu parmaklarında hissedebiliyordu. Gömleğinin düğmelerinden biri koparak gömlek ile yelek arasına düştü. Geneviève sırtını bir duvara verip oturmuştu. Sakinleşen yüzünün o iblisimsi kasılması geçmişse de hâlâ iri olan dişleri, sivri çakıl taşları gibi çıkıntı yapmaktaydı. Beauregard kadının ağzını kendi boynuna değerken hayal etti.

“Charles?” dedi biri.

Beauregard hızla döndü. Penelope üst üste konmuş bir dizi lahana kasasının yanında duruyordu. Kürk yakalı seyahat palatosu ve tül duvaklı şapkasıyla bulunduğu yere Avam Kamarası’ndaki bir kızılderili kadar abes kaçmaktaydı.

“Ne yapıyorsun?”

Beauregard’ın ilk tepkisi kravatım yeniden bağlamaya kalkmak olduysa da parmakları birbirine dolaştı ve yakası iyice açıldı.

“Bunlar da kim?”

“Beslenmesi gerek,” diye üsteledi Bayan Amworth. “Yoksa düşüp kalabilir. Zavalılığın bütün gücü tükendi.”

Gömleğinin kolunu sıvamış olan Morrison, üzerinde minik yara izlerinin bulunduğu bileğini Geneviève’in ağzına sundu. Geneviève saçlarını kenara çekip emmeye başladı.

Penelope tiksintiyle burun kıvrarak başını çevirdi. “Charles, bu çok iğrenç!”

Kadın sivri bir çizme ucuyla bir baş lahanayı dürttü. Penelope’nin arkasına toplanmış olan aylaklar kendi aralarında alçak sesli espiriler yapıyorlardı. Ara sıra yükselen kaba kahkahalar Penelope’yi zerre kadar etkilemiyordu.

“Penelope,” dedi Beauregard, “bu Matmazel Dieudonné...”

Geneviève gözlerini yukarı yuvarlayarak Penelope’ye baktı. Ağzının kenarından bir damla kan sızdı ve Morrison’un bileğinden aşağı akarak kaldırım taşlarına düştü.

“Geneviève, bu nişanlım Bayan Churchward...”

Penelope sesli olarak “ıy” dememek için büyük çaba sarf etti. Geneviève işini bitirdi ve Morrison’a kolunu geri verdi. Adam bileğine bir mendil bağlayıp kol düğmesini ilikledi. Ağzı kıpkırmızı vaziyetteki Geneviève ayağa kalktı. Elbisesinin yırtık kolu çıplak omzundan kurtulmuş olarak rüzgarda dalgalanıyordu. Geneviève elbisenin korsesini göğsüne bastırdı ve yüzünü hafifçe ekşiterek bir reverans yaptı.

Kalabalığın arasına polislerin de girmesiyle beraber aylaklar dağıldı. Pazardaki herkes yapacak bir şeyler buldu; insanlar tezgahlan dolaşıyorlar, kasa taşıyorlar, pazarlık ediyorlardı.

Bayan Amworth destek olmak için bir kolunu Geneviève’e dolamak istediye de Geneviève onu nazıkçe uzaklaştırdı. Kendi başına ayakta durabildiği için gülümsüyordu. Beauregard kadının yaralandıktan bu kadar kısa bir zaman sonra beslendiği için başının döndüğü fikrindeydi.

“Lord Godalming, Whitechapel’daki Café de Paris civarlarında olabileceğini söylemişti,” dedi Penelope. “Verdiği bilginin yanlış çıkmasını umuyordum.”

Beauregard açıklama yapmaya kalkmanın yenilgiyi kabul etmek olacağını biliyordu.

“Bir arabayla geldim,” dedi kadın. “Benimle beraber Chelsea’ye dönecek misin?”

“Burada hâlâ yapacak işlerim var, Penelope.”

Penelope yüzünün yansıya gülümsemesine rağmen gözlerindeki bakış çelik gibiydi.

“İşlerinin’ ne olduğunu sormaya kalkışmayacağım, Charles. Üstüme vazife değil.”

Geneviève elbisesinin bir parçasına ağzını sildi. O makul

davranarak Bayan Amworth ve Morrison'la beraber arka plana karışırken arabasız kalmış arabacı Clayton şaşkın şaşkın duruyordu. Atını alacak bir sakatatçının gelmesini beklemesi gerekecekti.

"Beni arayıp sormayı dilersem," diye sözlerini sürdürdü Penelope, bir ültimatom vererek, "yarın akşamüzeri evde olacağım."

Kadın dönüp gitti. O sırada kendisine ısıklık çalan bir hamalı tek bir bakışla ölüm sessizliğine gömdü. Ürken adam bir sığır eti sırasının ardındaki gölgelere sindi. Peçesiyle yüzünü iyice örten Penelope, ufak adımlar atarak oradan uzaklaştı.

O gittikten sonra Geneviève geri geldi. "Demek Penelope bu."

Beauregard kafa salladı.

"Hoş bir şapkası varmış," diye yorumda bulundu Geneviève. Bayan Amworth ile Clayton da dahil birkaç kişi neşesizce gü-lüştü.

"Hayır, ciddi söylüyorum," diye üsteledi Geneviève, kendi yüzünü işaret ederek. "Peçe pek yakışmış."

Beauregard içten içe bitkin düşmüş durumdaydı. Tebessüm etmeye çalıştıysa da yüzü bin yaşındaymış gibi geliyordu.

"Paltosu da iyiydi. Böyle parlak düğmeli falan."

ZAAFIN ESRIKLİKLERİ VE GÜLLERİ¹

“Heralde işini bitirmemişizdir, di mi?” diye sordu Nell, yatağın üzerinde çömelerek çıplak adamı uzun bir parmakla dürterken. Bir yastıkta yüzükoyun yatan adamın el ve ayak bilekleri fularlar vasıtasıyla karyola direklerine bağlanmıştı. Pamuklu kumaştan beyaz çarşaf da lekelenip kirlenmişti.

Mary Jane o sırada giyinmekle meşguldü. Aynaya bakmaksızın bone takmak zordu.

“Mary Jane?”

“Marie Jeanette,” diye düzeltti kadın, müzikal sestten hoşlanarak. Eskiden bir müddet İrlanda aksanını terk etmeye çalışmıştı; ta ki erkeklerin ondan hoşlandıklarını fark edene kadar. “Neredeyse bir senedir söylüyorum. İsmim Marie Jeanette. Marie Jeanette Kelly.”

“Kelly, ‘Marie Jeanette’ kısmına hiç uymuyo, Düşes.”

“Hadi oradan.”

“Seni Paris’e götüren o herifin bize hiçbir faydası dokanmadı.”

“Hiçbir faydası.”

“Dilim dönmüyo diye kusuruma bakma, Düşes.”

“Ve sakın ola ki ‘Henry Amcam’ hakkında kötü konuşayım deme. Çok seçkin biriydi. Herhalde hâlâ da öyledir.”

1 “Raptures and Roses of Vice”. Algernon Charles Swinburne’in “Dolores” şiirinden.

“Tabi ona verdiğin frengiden ölmediyse,” dedi Nell, kötü bir niyet gütmeksizin.

“Yeter artık, git başımdan.”

Mary Jane nihayet bonesinin duruşundan memnun kaldı. Görünümüne hep özen gösterirdi. Bir vampire dönüşmüş ve fahişelik yapıyor olabilirdi, fakat kendini bırakıp da Nell Coles gibi tilki suratlı bir canavar olup çıkmayacaktı.

Diğer kadın yatağa oturdu ve şairin halen kendi kanıyla yapış yapış olan boynunu yokladı.

“Bunun işi bitmiş Mary Jane. Kan kaybından gidici. Kesin-kes dönüşür de.”

“Mariejeanette.”

“Tabii canım. Zati ben de Kontes Eleanora Francesca Falan-Filan’ım. Gel bi parça al.”

Mary Jane Algernon’u baştan aşağı süzdü. Adamın vücudunun her tarafı eski ve yeni minik ısırıklarla kaplıydı. Sırtında ve poposunda mor renkli ince uzun izler göze çarpıyordu. Adam kendi kırbaçlarını kendisi tedarik etmiş ve onu var güçleriyle kamçılarları için kadınlara teşvikte bulunmuştu.

“O kaçın kurasıdır, Nell. Bu ihtiyar tazmin işini bitirmek için biraz dayaktan ve birkaç aşk ısırığından fazlası gerekir.”

Nell bir parmağını Algernon’un bel boşluğunda biriken kana batırdı ve kendi pürüzlü dudaklarına dokundurdu. Ayn her doğuşuyla birlikte biraz daha kıllı hale geliyordu. Artık yanaklarını ve alnını da taraması gerekiyor, gür kızıl saçlarını parlak bir yele gibi geriye atıyordu. Kalabalığın arasında göze çarpması, işlerini olumlu etkilemekteydi. Müşteriler tuhaf insanlardı. Nell kanın tadım alınca burnunu kıvrırdı. O, yemeğine karşı ‘hisler’ geliştiren kimselerden biriydi. Mary Jane o tür şeylerin kendi başına gelmemesinden memnundu.

Nell surat astı. “Tadı acıymış,” dedi. “Hem bu herif kim ki?”

“Arkadaşı bir şair olduğunu söylemişti.”

Klasik giyimli bir beyefendi onları arayıp bulmuş ve

Whitechapel'dan Putney'e gidecek bir arabanın ücretini ödemişti. Ev neredeyse taşradaydı. Mary Jane'in anladığı kadarıyla Algemon hastaydı ve sağlığı için temiz hava alması gerekiyordu.

"Epeyi de kitabı varmış, di mi?"

Nell okuma yazma bilmese de Mary Jane'in okuması vardı. Küçük yatak odasının duvarlarına kitap rafları diziliyordu.

"Hepisini o mu yazmış ki?"

Mary Jane rafların birinden güzelce ciltlenmiş bir kitap alıp kapağını kaldırdı.

"Ey solgun İsa, gün geldi fethettin; dünya griye büründü soluğundan," diye sesli okudu. Lethe'den kana kana su içtik, ve doyasya beslendik ölümün tokluğundan.' "

"Pek güzelmiş. Sence bizimle mi ilgili?"

"Sanmam. Bana kalırsa Efendimiz İsa hakkında."

Nell surat astı. Biri ona haç gösterecek olsa ürker ve İsa'nın adını duymaya gelemezdi. Mary Jane ise hâlâ fırsatını buldukça kiliseye giderdi. Ona Tanrı'nın başışlayıcı olduğu söylenmişti. Ne de olsa Tanrı da mezarından kalkmış ve insanları kanını içmeleri için teşvik etmişti. Tıpkı Bayan Lucy gibi.

Mary Jane kitabı yerine bıraktı. Algernon yutkunmaya başladı ve Mary Jane onun kafasını kaldırdı. Adamın boğazında bir şey vardı. Şairi bir bebek gibi geçirttikten sonra başını yatağa geri koydu. Yastığa kırmızı bir leke yayılmaya başladı.

"Aşağı gel de bizi erdeminden kurtar, Acıların Hanımı," dedi Algernon net bir sesle. Sonra yine kendinden geçip horlamaya başladı.

"Pek de ölüye benzemiyor, değil mi?"

Nell güldü. "Garn, seni gidi İrlanda ineği seni."

"Gümüşler ve kazıklar kalbimi parçalar, ama isimler canımı asla yakamaz."

Diğer kadın, kombinezonunu kılıklı göğüslerine tutturdu.

"Onca kılın gıdıkladığı olmuyor mu?"

“Hiç şikayet almadım.”

Şair sadece kırbaçlanmak istemiş, sırtı kanadığı zaman kadınlara ısırmaları için izin vermişti. Bu da onu tatmin etmeye yetmişti. Algernon o andan itibaren bir bebek kadar zararsız hale gelmişti.

Mary Jane dönüştüğünden beri bacaklarını giderek daha az açar olmuştu. Bazı erkekler işlerini eski moda usullerle görmek isteseler de çoğu için yalnızca ısırılıp kanatılmak yetiyordu. Mary Jane boğazındaki yaranın Bayan Lucy tarafından hafif hafif ısırılmasının nasıl hınzırca bir zevk verdiğini unutmamıştı. Sonra Lucy’nin kanını tatmış, içini kaplayan ateş onu dönüştürmüştü.

“Demek biz Acıların Hanımlarıyız, ha?” dedi Nell, elbisesini kızıl kıllarla kaplı beline bir kemerle tuttururken.

Mary Jane sıcak yaşamını hayal meyal anımsıyordu. Henry Wilcox’la beraber Paris’te bulunmuşluğu vardı; o kadarından emindi. Fakat İrlanda’ya, kız ve erkek kardeşlerine dair hiçbir şey hatırlamamaktaydı. Kendisini tanıyan insanlar sayesinde Londra’ya Galler’den geldiğini, bir koca gömdüğünü, Batı Yakası’ndaki bir evde tutulmuş olduğunu biliyordu. Ara sıra kafasından bir anı geçer, tanıdığı bir suratı görür ya da eski bir hatırayla karşılaşır; fakat eski yaşamı tebeşirle çizilmiş, yağmurda kalınca da akıp bulanıklaşmış bir resim gibiydi. Dönüşümünün ardından kirli bir pencerenin temizlenmesi gibi dünyayı açıkça görmeye başlamıştı. Kimi zaman başka birinin alkollü kanıyla dolunca eski halinin geri geldiği ve kendini yol kenarına kusarken bulduğu oluyordu.

Algernon’un üzerine eğilmiş olan Nell, ağzını adamın omzundaki bir ısırığa dayayarak sessizce emmekteydi. Mary Jane şairin kanının normal bir adamınkinden daha yoğun olup olmadığını merak etti. Belki de Nell’in ağzından mısralar ve kafiye dökülmeye başlardı. İşte bunu duymak acayip olurdu.

“Artık onu rahat bırak,” dedi Mary Jane. “Ginesinin karşılığım aldı.”

Nell gülümseyerek doğruldu. Dişleri sararıyordu ve dişetleri kapkaraydı. Yakında Afrika'ya gidip ormanda yaşaması gerekecekti.

"Koca bi gine ödiceğine inanamıyorum. Dünyada o kadar para yok."

"Bizim dünyamızda olmadığı doğru, Nell. Ama adam tam bir beyefendi gibi davrandı."

"Beyefendileri bilirim, Mary Jane. Hepsinin cebinde akrep vardır. Hemi de bi farenin kıcı gibi dar kafalıdırılar."

Odadan kol kola ayrılıp alt kata indiler. Algemon'un arkadaş Theodore onları bekliyordu. Mary Jane ile Nell'i ta Putney'den getirip onca zamandır aşağıda kaldığı için gerçekten iyi bir arkadaş olmalıydı. Çoğu kimse böyle bir durumdan iğrenirdi. Tabii Theodore bir yeni-doğmuş olup muhtemelen açık fikirli biriydi.

"Swinburne nasıl?" diye sordu adam.

"Hâlâ hayatta," dedi Mary Jane. Çoğu kız Algernon gibi müşterilere karşı haşın bir horgörü beslerdi. Mükemmel giyimli bir beyefendiye bakarak onun çırılçıplak bir halde acıyla kıvrandığını hayal ederler, kırbaçlanmayı iyi bir sevişmeye yeğlediği için ona dudak büklerlerdi. Mary Jane farklı hissediyordu. Belki de dönüşümü, insanların birbirleriyle yaptıklarına bakış açısını değiştirmişti. Bazen rüyasında şarkılar söyleyen meleklerin gırtlaklarını yardığını, can verirlerken de çıkıp üzerlerine oturduğunu görürdü.

"Algernon siz kadınları ne çok sever," dedi Theodore. "Sizin 'soğuk, ölümsüz ellerinizden' bahseder. Garip."

"Neyden hoşlandığını iyi biliyor," dedi Mary Jane. "Sıradışı bir şeyden hoşlanmanın utanılacak bir tarafı yok."

"Hayır," diye tereddütle doğruladı Theodore. "Hem de hiç yok."

Durdukları yer bir bekleme odasıydı. Duvarlarda ünlü adamların portreleri ve yine bol miktarda kitap vardı. Mary

Jane, Miller's Court'taki odasının duvarına resimli bir mecmua-
dan kestiği bir Champs-Élysées resmi yapıştırmıştı. Sıcak oldu-
ğu günlerde bir çerçeve için para biriktirmeye kalkmış, fakat o
zamanki kocası olan Joe Barnett penileri bir maşrapanın içinde
bulup içkiye harcamıştı. Kendisinden para sakladığı için Mary
Jane'in gözünü morartmayı da ihmal etmemişti. Mary Jane dö-
nüştüğü zaman Joe'yu evden atmıştı; tabii morlukları faiziyle
birlikte geri ödedikten sonra.

Theodore kişi başı bir gine verdi ve dışarıdaki arabaya kadar
onlara eşlik etti. Mary Jane ginesini cüzdanına koyarak em-
niyete aldıysa da Nell ay ışığının vurması için kendisinininkini
havaya kaldırdı.

Mary Jane tıpkı Henry Amca'nın öğrettiği gibi Theodore'a
iyi geceler dilemeyi ve reverans yapmayı ihmal etmedi. Bazı
beyefendilerin meraklı komşuları olurdu ve kibarlık icabı ter-
biyeli bir kadın ziyaretçi gibi davranmakta fayda vardı. Theo-
dore bunu fark etmedi ve Mary Jane belini doğrultmadan önce
eve doğru döndü.

"Vay anasını, tam bi gine!" dedi Nell heyecanla. "Bi gine
için onun hayalarını bile ısıırırdım."

"Bin şu arabaya, seni gidi rezil kaşar," dedi Mary Jane. "Ak-
lından ne geçiyordu bilmiyorum."

"Binecem binmesine, Düşes," dedi kadın ve kalçasını iki
yana kıvırtarak kapıdan ite kaka geçti.

Mary Jane onu takip edip yerine oturdu.

"Hey, sen!" diye sürücüyü bağırdı Nell. "Eve çek. Atlara da
acımayasın."

Araba sarsılarak yola koyuldu. Nell hâlâ altın sikkesiyle oy-
nuyordu. Onu ısırmaya çalışmıştı ve şimdi de şalına silmek-
teydi.

"Bir ay sokaklardan kurtuldum," dedi kadın, dişlerini ya-
layarak. "West'e gidip şöyle itfaiye hortumu gibi çükü olan bi
muhafız bulcam ve pezevengi emip kurutcam."

“Ama paran bitince sokaklara geri döneceksin. Sarhoşun teki tepene çıksın diye balçıgın içinde beleneceksin.”

Nell omuz silkti. “Zati bi asilzadeyle evlenceğim yoktu. Senin de, Marie Jeanette de Kelly.”

“Ben artık sokaklarda sürtmüyorum.”

“Sırf yatağanın üstünde bi çatı var diye evini kilise zannetme, kızım.”

“Yabancılarla işim olmaz; bu artık benim için bir kural. Sadece tanıdık beyefendilerle görüşeceğim.”

“Çok tanıdık.”

“Beni dinlesen iyi edersin. Şimdilerde sokaklar geceleri hiç güvenli değil. Karındaşın kol geziyor.”

Nell’in umursar bir hali yoktu. “Whitechapel’da sıranın bana gelmesi için ahrete kadar her gece bi kadın öldürmesi lazım. Bizden binlerce var ve o düzü Cehennem’de yandıktan çok sora da binlerce olacak.”

“Artık kurbanlarını ikişer ikişer öldürüyor.”

“Gam!”

“Doğru söylediğimi biliyorsun, Nell. Cathy Eddowes ile Stride denen o kadını öldürel bir hafta geçti. Yakında gene sokaklara çıkar.”

“Sıkıyosa bana bulaşsın,” dedi Nell. Ağız dolusu kurt dişlerini göstererek hırıldadı. “Kalbini söküp o pisliği çiğ çiğ yerim.”

Mary Jane dayanamayıp güldü. Fakat sözlerinde ciddiydi. “Yalnızca tanıdık beyefendiler güvenli, Nell. Bildiğin ve emin olduğun müşteriler. Yapabileceğin en iyi şey sana bakacak bir beyefendi bulmak. Özellikle de seni Whitechapel’in dışında tutmak istiyorsa.”

“Beni tutacak tek yer hayvanat bahçesi.”

Mary Jane’in bir kez *tutulmuşluğu* vardı. Paris’te, Henry Wilcox tarafından. Adam bir bankacı, bir finans deviydi. Yanına eşini almadan yurtdışına çıkmış ve Mary Jane de onunla

beraber seyahat etmişti. Wilcox herkese Mary Jane'in yeğeni olduğunu söylese de Fransızlar bu tür ilişkileri iyi bilirlerdi. İsviçre'ye geçtiğinde kadını ihtiyar bir hovardanın yanında bırakmıştı. Mary Jane adama bir türlü ısınamamış, sonradan 'Henry Amca'nın' onu kâğıt oyununda kaybettiği ortaya çıkmıştı. Paris güzel olmasına güzeldi, fakat Mary Jane yine de insanların konuşmalarını anladığı ve kendi hayatıyla kumar oynayan tek kişinin yine kendisi olduğu Londra'ya dönmüştü.

Whitechapel'a vardıklarında neredeyse şafak söküyordu. Mary Jane ilk başta güneşten uzak durması gerektiğini bilememiş ve cildi kavrularak acılar içinde çatlamıştı. Kanlarını içmek için köpekleri parçaladığı bile olmuştu. Diğer yeni-doğmuşlara ayak uydurması aylar sürmüştü.

Sıcak sürücüyü adresi verirken adamın arabadaki vampir yolculardan ödünün patladığını içini dolduran hoş bir ılıklıkla fark etti. Dorset Sokağı'nın hemen yanı başında bakkal McCarthy'den haftalığı dört ve altıya bir oda tutmuştu. Ginenin bir kısmı birikmiş borçlara ve McCarthy'nin çenesini kapatmaya gidecekti. Fakat geri kalanı kendisine aitti. Belki gidip bir çerçeveni bulurdu.

Onlar indikten sonra araba oradan çabucak ayrıldı ve kadınları kaldırımında tek başlarına bıraktı. Nell uzaklaşan sürücüyü işaret edip bir karikatür hayvanı gibi uludu. Gözlerinin çevresinde ve sivri kulaklarının arkasında bile kıllar çıkıyordu.

"Marie Jeanette," diye gıcırdadı gölgelerdeki bir ses. Biri Miller's Court'un kemerinin altında duruyordu. Giysilerine bakılırsa bir beyefendi.

Kadın bu sesi tanıyarak gülümsedi. Karanlığın içinden Dr. Seward çıktı.

"Bütün gece seni bekledim," dedi adam. "İsterim ki..."

"Ne istediğini iyi biliyo," dedi Nell, "ve kendinden utanmalısın."

“Şışt, kılsurat,” dedi Mary Jane. “Bir beyefendiyle öyle konuşulmaz.”

Nell hayvansı burnunu havaya kaldırdı, şalını düzeltti ve bir müzikhol kraliçesi gibi burnunu çekerek tez adımlarla uzaklaştı. Mary Jane onun adına özür diledi.

“İçeri gelmek ister misiniz, Dr. Seward?” diye sordu. “Güneş neredeyse doğacak. Güzellik uykumu almam gerek.”

“Çok isterim,” dedi Dr. Seward. Adam boynuyla oynayıp duruyordu. Mary Jane müşterilerinin öyle yaptıklarını daha önce de görmüştü. Bir kez ısıtıldıktan sonra hep daha fazlası için geri gelirlerdi.

“Eh, öyleyse beni takip edin.”

Adamı odasına götürüp içeri buyur etti. Erken sabah güneşi, tozlu camdan girerek kırıksız çarşafa vuruyordu. Mary Jane perdeleri ışığa karşı örttü.

GAZAP ÜZÜMLERİ

Örgüt daha da küçülmüştü. Bay Waverly göçüp gitmişse de hiç kimse vefatına dair bir yorumda bulunmadı. Mycroft yine başkanlık koltuğunda oturuyordu. Sör Mandeville Messervy üzgün bir suratla mülakat boyunca sessiz sedasız oturdu. Beauregard, Whitechapel’da nasıl bir yol izlerse izlesin efendilerinin başka mahallerde yürüttükleri gizli kampanyaları asla bilemezdi. Limehouse’tayken Profesör suç işini bir gölge camia olarak nitelendirmişti; Beauregard bunun gölge imparatorluklarla dolu bir dünya olduğunun bilincindeydi. Seyrek de olsa peçenin ardını görmek onun için bir ayrılmaktı.

Beauregard önemli hususları atlamaksızın Lulu Schön tahkikatından beri yürüttüğü faaliyetleri anlattı. Lâkin vampir atanın saldırısından kısa süre evvel Clayton’un arabasında Geneviève’le arasında geçen meseleyi bildirme gereği duymadı. O samimiyet anında kadınla ne paylaştığından hâlâ tam anlamıyla emin değildi. Onun yerine davanın unsurlarına odaklanarak basında mevcut olan bilgileri daha da ayrıntılı biçimde açıklayıp kendi gözlemlerini ve yorumlarını ekledi. Dr. Jekyll ile Dr. Moreau’dan, Müfettiş Lestrade ile Müfettiş Abberline’dan, Toynbee Yurdu ile Ten Bells’ten, Commercial Sokağı Polis Karakolu ile Café de Paris’ten, gümüşten ve gümüş bıçaklardan, Geneviève Dieudonné ile Kate Reed’dan bahsetti. Mycroft onun konuşması boyunca etli dudaklarını büzerek ve

parmaklarım yumuşak gıdısının altında kenetleyerek dikkatle kafa salladı. Beauregard'ın açıklaması sona erdiğinde Mycroft ona teşekkür etti ve durumun gidişatından tatmin olduğunu söyledi.

"O mektuplardan beri katil 'Karındaşen Jack' lakabıyla mı biliniyor?" diye sordu Başkan.

"Evet. Artık 'Gümüş Bıçak' adını hiç duymuyorsunuz. Yeni ismi her kim uydurduysa bir tür dahi olmalı. Genel kanı o kişinin bir gazeteci olduğu yönünde. Akılda kalıcı ifadeler bulmakta gazetecilerin üstüne yoktur. En azından işini iyi bilenlerin."

"Harika."

Beauregard şaşırdı. O âna dek görebildiği kadarıyla çabalan hiçbir işe yaramamıştı. Karındaşen yine cinayet işlemişti. Hattâ iki defa; üstelik de yanına kâr kalarak. Davaya iştiraki o deliyi zene kadar bile yıldırmamıştı ve Whitechapel'daki münasebetlerinin soruşturmaya bir katkısı olduğu pek söylenemezdi.

"Bu adamı yakalaman lazım," dedi Messervy. Beauregard, Yıldız Odası'na girdiğinden beri adam ilk kez konuşuyordu.

"Beauregard'a güvenimiz tam," dedi Mycroft, Amiral'e.

Messervy homurdandı ve kollu sandalyesinde iyice kaykıldı. Bir hap kutusuyla cebelleştikten sonra ağzına bir şey attı. Beauregard eski başkanın bir hastalık geçirdiğinden kuşkulandı.

"Ve şimdi," dedi Beauregard, cep saatine göz atarak, "müsaadenizi isteyeceğim. Şahsi bir meseleyle ilgili olarak Chelsea'ye dönmeliyim."

Penelope, Caversham Sokağı'nda yer alan annesinin evinde açıklamada bulunması için soğuk bir hiddetle onu bekliyor olmalıydı. Beauregard nişanlısıyla yüzleşmektense yine o Çinli atayla ya da Karındaşen'in ta kendisiyle yüzleşmeyi yeğlerdi. Fakat Penelope'ye karşı olan vazifesi, Taht için yüklendiği kadar kutsaldı. Diyaloglarının nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Mycroft şahsi meselelerin duruma dahil edilmesine şaşırmış gibi bir kaşını kaldırdı. Beauregard ilk kez olmamak kaydıyla Diyojen Kulübü'nde ne tip adamlar tarafından yönetildiğini merak etti.

“Pekala, iyi günler, Beauregard.”

Çavuş Dravot, Yıldız Odası'nın dışındaki nöbet yerinde yoktu. Onun yerinde eski moda bir boksörün yıpranmış surati ile ellerine sahip sıcak bir fedai duruyordu. Beauregard antreye inip Diyojen Kulübü'nden ayrıldı. Pall Mall'e çıktığında soğuk ve bulutlu bir öğleden sonrası ile karşılaştı. Sis yine toplanıyordu.

Chelsea'ye gidecek bir araba çevirmeliydi. Etrafına bakındığında sokakların kalabalık olduğunu gördü. Tam o sırada bir marş davulunun gümbürtülerini tanıdı. Sonra da kulağına zil sesleri çalındı. Regent Sokağı'ndan aşağı bir bando geliyor-du. Beauregard resmi olarak duyurulmuş bir geçit töreninden habersizdi. Belediye Başkanı Günü'ne daha neredeyse bir ay vardı. Beauregard bandonun araba çevirmeyi zorlaştıracığını asabiyetle fark etti. Trafik sıkışacaktı. Penelope böyle bir gecikmeye asla anlayış göstermezdi.

Bando köşeyi döndü ve Marlborough Sokağı'na doğru Pall Mall'den aşağı indi. Beauregard bandodakilerin sokaklarda zikzak çizerek taraftar topladıklarını ve yolculuklarını Aziz James Parkı'nda sona erdireceklerini farz etti. Tören alayının başında uygun adım yürüyen üniformalı bando şefi, Hristiyan Haçlıları'nın sancağı olan dev bir Aziz George bayrağı taşımaktaydı. Bando yürüdükçe beyaz zemin üzerindeki ince kırmızı haç da dalgalanıyordu.

Bandonun arkasından çoğunlukla orta yaşlı kadınlardan oluşan bir koro geldi. Kadınların hepsi de önlerinde kırmızı haçlar bulunan uzun beyaz elbiseler giyiyorlardı. Adı bir zamanlar “John Brown'ın Naaşı” olup sonradan “Cumhuriyetin Savaş ilahisi” halini almış şarkının bir versiyonunu söylemekteydiler.

*“Zambakların güzelliğinde, İsa doğdu denizin ötesinde,
Bağrında seni ve beni yücelten bir şerefle:
İnsanı kutsal kılmak için öldü, biz de insanı özgür kılmak
için ölmeliyiz,
Tanrı yoluna devam ederken...”*

Kalabalık artık her yerdeydi. Seyircilerin çoğu ve yürüyenlerin tamamı sıcak olmasına rağmen akşamüstünün loşluğundan istifade ederek erkenden dışarıya çıkan birkaç murgatroyd kaldırımdan laf atıyor, yarasa kanadı pelerinlerini savurarak kırmızı dudakları arasından tıslayıp duruyordu. Sayıca çok az olan murgatroydlara aldırış eden yoktu. Beauregard onların bu alaycı tavırlarını akılsızca buldu. Potansiyel ebedilik, gerçek ölümsüzlük değildi.

Korodan sonra altı atın çektiği üstü açık bir araba geldi. Bir platformun üzerinde, çevresi ona tapan müritleriyle çevrili olarak John Jago duruyordu. Onun da arkasında “Bir Vampirin Yaşamaya Katlanmayacaksın” ve “Kutsal Kan, Kutsal Sefer” gibi dini ifadelerin yazdığı pankartlarıyla nizami bir insan kalabalığı yürümekteydi. Bu yürüyüşçülerin arasında bir çift iri kıyım haçlı, ucuna vampir bir Guy Fawkes’ın karton suretinin geçirilmiş olduğu yedi metrelik bir direk taşıyordu. Direkt adamın göğsünü delmiş, yaranın etrafına da kırmızı boya sıratılmıştı. Adamın kırmızı gözleri, abartılı irilikteki hayvansı dişleri ve yırtık pırtık siyah giysileri vardı.

Murgatroydlar bir süreliğine sessiz kaldılar. Beauregard sorun çıkacağına farkındaydı. Sokakta iki atlı polis olmasına rağmen otoriteyi temsil eden başka biri bulunmuyordu. Sıcak insanlar bir yerlerden akıp gelmişlerdi. İsteddiği gibi hareket edemeyen Beauregard tören alayı tarafından sürüklenmekteydi. Jago her zamanki nefret ve cehennem ateşi vaazlarını verirken Beauregard onun arabasının yanına kadar itildi. Parka doğru Marlborough Sokağı’ndan aşağı ilerlediler. Beauregard

açık alana çıktıktan sonra haçlılardan kaçabilirdi.

Murgatroydlardan biri, altın sarısı saçlarında siyah kurdeleler olan solgun bir delikanlı yerden bir avuç at dışkısı aldı ve yetenekli bir atıcı olduğunu gösteren bir isabetlilikle onu vaize fırlattı. Dışkı topu Jago'nun suratında patlayarak adamı bir Hint fakiri gibi kahverengiye boyadı. Kalabalık, yürüyüş ilahisinin notaları arasında bir an için tıpkı bir fotoğraf gibi donakaldı. Beauregard Jago'nun gözlerinde yakıcı bir hiddet, murgatroydunkilerde ise utku ile giderek artan bir korkunun karışımını gördü.

Göstericiler kıyamet borusu kadar yüksek bir haykırıyla murgatroydların üstüne atıldılar. Yeni-doğmuşların sayısı dördü beşi geçmiyordu. Elbiseleri içindeki çıtkırdım görünümle-ri, kadınsı hareketleri, cesaretsiz hırçınlıkları, taş kalpli yapmacıklıklarıyla vampirlerde bulunduğu inanılan tüm kusurları temsil ediyorlardı. Beauregard gruba doğru paldır küldür harekete geçen kalabalık tarafından arkadan itildiğini hissetti. Jago hâlâ vaaz veriyor, inananların gazabını teşvik ediyordu.

Sokağa kan dökülmüştü. Dizleri üstüne indirilen Beauregard düşerse ezileceğinin farkındaydı. Dünyanın onca farklı yerinde hayatta kalıp da isimsiz bir Londra kalabalığınca öldürülmek...

Güçlü bir el onu kolundan tutarak dimdik doğrulttu. Kurtarıcısı Dravot, yani Diyojen Kulübü'ndeki vampirdi. Adam hiçbir şey söylemedi.

"İşte onlardan biri," diye bağırdı kızıl saçlı bir yabancı. Dravot'un eli hızla savrularak adamın dişlerini döktü ve Beauregard'ı insan keşmekeşinden uzağa savurdu. Yumruk attığı sırada Dravot'un ceketinin önü açılmıştı. Beauregard vampirin koltukaltındaki kılıfta bir tabancanın olduğunu gördü.

Çavuşa teşekkür etmeye çalıştıysa da sesi bağrıışların arasındaydı kayboldu. Zaten Dravot da ortalarda yoktu. Birisinin dirseğini çenesine yiyen Beauregard, bastonuyla vurma dürtüsüne

direndi. Soğukkanlı kalmak önemliydi. Başka insanların da zarar görmelerini istemiyordu.

Kalabalık yarıldı. Saçı başı kanlar içinde kalmış bir suret çığlık çığlığa aradan fırladı. Ayağı takılan adam dizleri üstüne düştü. Murgatroydun paltosu paramparça edilmişti. Ağzı yarılmış, dişleri düzensiz yumrular halinde çıkıntı yapıyordu. Bu, Jago'ya saldıran murgatroyddu. Haçlılar vampiri omuzlarından tutarlarken biri kırık bir değneği adamın gırtlığına saplayarak göğüs kafesinden aşağı itti. Eğreti mızrak diğer taraftan çıktığı anda herkes geri çekildi. Sırıgın ucunda yarım bir bayrak dalgalanıyordu: "Vampirlere ö..." Tahta kazık murgatroydun kalbini ıskalamıştı. Adam acı çekmesine rağmen ölmemişti. Değneği sıkıca tutarak vücudundan çıkarmaya başladı. Bir yandan da hırıldıyor ve kan tükürüyordu.

Beauregard yolun karşısından Aziz James Sarayı'nı görebilmekteydi. insanlar tırabzanlara yapışarak daha iyi bakabilmek için yukarı tırmanıyorlardı. Tırabzanın tepesine çıkmış olan Dravot'un maksatlı bir hali vardı. Birileri onun bacağına tutacak gibi olduysa da adam tekmeleyerek onları tüneklerinden düşürdü.

Yaralı murgatroyd banshee gibi uluyarak kalabalığın içinde koşmaya başladı. Önüne çıkanları bir terzinin mankenleri savurup atıyordu. Beauregard eski züppenin yolunda bulunmadığı için minnettardı. Jago da artık bağılıyor, kan arzusuyla avazı çıktığı kadar böğürüyordu. Suçladığı yaratıklardan daha fazla vampire benziyordu. Vaiz kolunu dimdik yukarı uzatarak Saray'a ve tırabzanların ardındaki beyaz suratlı yaratıklara karşı yumruğunu kaldırdı. Beauregard o curcunada ateş alan bir silahın yanılığa yer bırakmayan patlamasını işitti. Jago'nun klapasında kırmızı bir çiçek açtı. Arabasından düşen adamı kalabalık yakaladı.

Biri Jago'yu vurmuştu. Beauregard tekrar tırabzanlara bakınca Dravot'un yerinde olmadığını gördü. Jago'nun üstü başı

kan içindeydi. Destekçileri önündeki ve arkasındaki yaralara paçavralar bastırıyorlardı. Mermi fazla bir hasara yol açmadan delip geçmiş olmalıydı.

“Ben susturulamayacak sesim,” diye bağırdı Jago. “Ben öldürülemezceğim.”

Sonra kalabalık parka doluşup dağıldı ve Atlı Muhafızlar Merasim Alanı ile Birdcage Walk’a doğru yere dökülmüş bir sıvı gibi akmaya başladı. Beauregard yeniden nefes almaya başladı. Havaya ateş açıldı. Ortalıkta itiş kakıştan geçilmiyordu. Güneş batmaktaydı.

Beauregard ne gördüğünü anlamamıştı. Dravot’un Jago’yu vurduğunu düşünüyorsa da emin olamıyordu. Çavuş, Jago’nun işini bitirmek isteseydi Beauregard vaizin çoktan ölmüş olacağı, kan yerine beyin parçalarının etrafa saçılacağı fikrindeydi. Diyojen Kulübü titrek elli keskin nişancıları işe almazdı.

Artık etrafta daha fazla vampir vardı. Murgatroydlar kaçmış, yerlerini polis üniforması giyen sert bakışlı yeni-doğmuşlar almıştı. Devasa bir siyah atın üzerindeki Karpatlı bir sübay, kanlı bir süvari kılıcı sallayarak kalabalığın arasına daldı. Omzu kesilerek yarılmış sıcak bir kadın, başını eğip bebeğini göğsüne bastırarak koşar adımlarla geçip gitti. Haçlılar anlık avantajlarını yitirmişlerdi ve yakında geri püskürtüleceklerdi.

Beauregard hem Jago’yu hem de Dravot’u gözden kaybetmişti. Yanından hızla geçen bir at onu yere devirdi. Beauregard tekrar ayağa kalktığı anda saatinin ezilerek kırılmış olduğunu gördü. Bunun bir önemi de yoktu. Akşamüstü geçmişti ve Penelope daha fazla beklemezdi.

“Ölülere ölüm!” diye haykırdı biri.

KARA ÖPÜCÜK

Sokaklar boşaltıldığı zaman etrafta şaşılacak denli az sayıda yaralı vardı. Kanlı Pazar'ın yanında bu ufak bir çatışma sayılırdı. Sör Charles'ın peşinden sürüklediği Godalming, Aziz James Parkı'nda bir ayaklanma çıktığına dair neredeyse hiçbir belirti göremiyordu. Somurtkan bir İskoç olan Müfettiş Mackenzie de yanlarındaydı ve Emniyet Müdürü'nün yoluna çıkmamak için çaba harcıyordu. Hava karardıktan hemen sonraki heyecan dolu saat boyunca Sör Charles bambaşka biri olup çıkmıştı. Budala ashtarının Karindeşen Jack'i bir türlü yakalayamadıkları o morali bozuk, haksızlığa uğrayan bürokrat gitmiş; yerine ateş altında çarçabuk karar verebilen askeri bir kumandan gelmişti. "Bu erkek ve kadınlar birer İngiliz vatandaşı," diye söylenmişti Mackenzie. "Orman yerlisi değil."

Anlaşıldığı kadarıyla Hristiyan Haçlıları, Parlamento'ya bir dilekçe verme niyetiyle önceden ilan edilmemiş bir miting düzenlemişlerdi. Rıza gösterilmeden bir başkasının kanını almanın idamla cezalandırılmasını talep ediyorlardı. Haçlıların arasına muhalif vampirler karışınca karşılıklı şiddet olayları yaşanmıştı. Bilinmeyen bir şahıs, şu anda bir hapisane hastanesinde tedavi gören John Jago'ya ateş etmişti. Çevresi geniş pek çok yeni-doğmuş, sıcak çeteleri tarafından saldırıya uğradığını ileri sürüyor ve Lioncourt adlı bir murgatroyd en iyi takım elbisesi kırık bir bayrak direğiyle delindiği için surat ediyordu.

General Iorga, yani Karpatlı Muhafızların bir komutanı da kavgaya karışmıştı. Adam şimdi Sör Charles ve Godalming'le beraber çatışmanın sonucunu inceliyordu. Bir ata olan Iorga, sanki üzerinde yürüdüğü toprağın tek sahibiymiş gibi göğüs zırhı ve uzun siyah pelerini içinde caka satmaktaydı. Rupert Hentzau adındaki genç görünümlü Ruritanyalı bir vampir de ona eşlik ediyor, üzerindeki altın nakışlı üniformayı pek beğenir ve meç kullanmada iddia edildiği kadar yağcılıkta da usta olduğunu gösterir bir tavır sergiliyordu.

Sör Charles, askerleri olarak gördüğü adamlara iltifatlarda bulunurken sert bir ifadeyle kendi kendine gülümsemekteydi.

"Bugün büyük bir zafer kazandık," dedi Godalming ile Iorga'ya. "Hiç kayıp vermeden düşmanı geri püskürttük."

Her şey o kadar çabuk çığırından çıkmış ve ardından etkisini yitirmişti ki olayın büyümesine fırsat kalmamıştı. Iorga ortalıkta at koşturarak bir miktar zarara yol açmışsa da Hentzau ile silah arkadaşları olay mahalline zamanında yetişemedikleri için basit bir didişmeyi bir katliama çevirmeyi başaramamışlardı.

"Elebaşları bulunup kazığa oturtulmalı," dedi Iorga. "Ve tabii aileleri de."

"İngiltere'de işler öyle yürümez," dedi hiç düşünmeden Sör Charles.

Karpatlı'nın gözleri ipnotize edici bir hiddetle parladı. General Iorga'ya göre burası İngiltere değil, Balkanlardaki bir yan krallıktı.

"Jago yasadışı gösteri düzenleme ve halkı isyana teşvikle suçlanacak," dedi Sör Charles. "Ve yanındaki eşkıyalar da kendilerini birkaç sene boyunca Dartmoor'da taş kırarken bulacaklar."

"Jago dosdoğru Devil's Dyke'a gönderilmeli," diye lafa karıştı Godalming.

"Elbette."

Kısmen Sör Charles'ın icadı olan Devil's Dyke, yerli savaş esirlerinden faydalanılması için tasarlanmış bir sistemin uyarlamasıydı. Bu sistem sivil nüfusu belirli bir bölgede toplayarak halkın kendi askeri kuvvetlerine yardımcı olmasının da önüne geçiyordu. Godalming'in bildiği kadarıyla kamplardaki yaşamın yanında ağır hapis cezası bile Brighton mesiresindeki bir gezinti gibiydi.

"Peki ya olayı başlatan adam?" diye sordu Mackenzie.

"Jago mu? Şimdi ondan bahsettim ya."

"Hayır, amirim. Tabanca kullanan o kahrolası budalay kastediyorum."

"Herife bir madalya takın," dedi Hentzau, "sonra da kötü nişancılığını cezalandırmak için kulaklarını kesin."

"Tabii ki o kişinin bulunması gerek," dedi Sör Charles. "Bazımıza bir de Hristiyan şehitlerin bela olmasına izin veremeyiz."

"Şerefimize meydan okundu," dedi Iorga. "Bedelini ödetmeliyiz."

Sör Charles bile General kadar patavatsız değildi. Godalming atanın ahmaklığı karşısında şaşkın durumdaydı. Demek ki uzun bir yaşam, zekânın zamanla artması anlamına gelmiyordu. Prens Hazretleri'nin maiyetinden bahsederken Ruthven'in niye o denli aşağılayıcı tabirler kullandığını artık anlamaktaydı. Iorga ortadan biraz şişkin olup boyalı bir surata sahipti. Godalming'in bir keresinde, o da sadece bir anlığına Prens'in hiddet dolu yüzünü görmüşlüğü vardı. O günden sonra Karpatlılara hak etmedikleri bir saygı beslemiş, liderlerinin aman vermezliğini ve itibarını her biriyle özdeşleştirmişti. Yaptığı çok saçmaydı. Iorga gibi vahşiler ve Hentzau gibi fırlamalar Dracula'yı taklit etmek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar asla büyük orijinalin yetersiz kopyalan olmaktan öteye geçemeyip Soho'daki en cıvık murgatroyd kadar silik kalacaklardı.

Godalming izin isteyip Emniyet Müdürü ile General'i orta-

lığı toparlamaya bıraktı. İkisi de boş boş dikilip Mackenzie'ye çelişkili emirler vermekte kararlı gözüktüyordu. Buckingham Sarayı'nın yanından geçerken kapıdaki Karpatlılara şapkasıyla selam verdi. Bayrağın göndere çekilmiş olması, Majesteleri ile Prens Hazretleri'nin içeride olduklarını ifade etmekteydi. Godalming, Prens Hazretleri'nin Lucy Westenra'yi hiç düşünmediğini merak etti.

Parkın Victoria istasyonu sınırında perişan görünümlü haçlılarla tıka basa dolu pek çok yük arabası duruyordu. Godalming ayaklanmalar göz önüne alındığında bu akşamki olayın olsa olsa üçüncü sınıf sayılabileceğinin farkındaydı.

Kızıl susuzluk gırtlaklarını gıdıklarken bir ısıklık tutturdu. Genç, zengin ve vampir olmak güzeldi. Londra, Dracula'dan veya Ruthven'dan ziyade onundu. Onlar birer ata olabilirlerdi, fakat Godalming bu durumun onlara bir dezavantaj getirdiğini anlamaya başlıyordu. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınlar çağa ayak uyduramıyorlardı. Onlar tarihi birer karakterken, kendisi çağdaştı.

Dönüşümünün ilk günlerinde sürekli bir kaygı içinde yaşamıştı. Prens Hazretleri'nin her an çıkıp geleceğini ve tıpkı Van Helsing'e ya da Jonathan Harker'a yaptığı gibi kendisine de haddini bildireceğini düşünmüştü. Fakat artık affedildiğini farz etmesi gerekiyordu. Lucy Westenra'yi yok etmişse de Dracula, peşinde koşacağı daha önemli sıcak sürtüklere sahipti. Aslında İngiltere'deki ilk fingirdeşmesinden edindiği dölü yok ettiği için Godalming'e minnettar kalması bile mümkündü. Victoria kendisine gönülden bağlı başbakanının refakatinde Westminster Kilisesi'nin koridoru boyunca tüm göz alıcılığıyla yürürken ölmeyen bir Lucy'nin nedime olarak ona kötü kötü bakmasını herhalde Dracula da istemezdi. Düğün, geçen yılın Jübile¹ kutlamalarının sonuna denk gelmişti. Windsor Dulu ile Eflak Prensi'nin evliliği, geçirdiği sarsıntılı değişimlerle kolay-

1 Jubilee. Hristiyanlara özgü bir dini bayram, -çn

ca dağılabilecek bir ulusu birleştirmişti.

Godalming ertesi sabah saat ikide Downing Sokağı'nda bekleniyordu. Artık işler geceleri görülmekteydi. Sonra da şafaktan evvel Café Royal'daki bir davete katılacaktı. Leydi Adeline Du-cayne seçkin bir misafiri, yani Kontes Elizabeth Bathory'yi karışlamak için bu daveti tertiplemişti. Leydi Adeline, Kontes'in gönlünü hoş tutmak için büyük özen gösteriyordu; çünkü Bathory ailesi uzaktan da olsa Draculalarla akrabaydı. Ruthven, Kontes Elizabeth'i tanımlarken 'zarif bir iğrençliğe sahip bir sokak kedisi' ifadesini kullanmış ve Leydi Adeline'ı da 'bir nesil önce bataklıktan çıkan pörsümüş bir iskelet' şeklinde betimlemişti. Buna rağmen mühim meselelerin konuşulma ihtimalini göz önünde bulundurarak Godalming'in davete katılmasında ısrar etmişti.

Godalming sonraki altı saat boyunca serbestti. Kızıl susuzluğu tırmanmaktaydı. İhtiyacının artmasına müsaade etmek iyiydi, zira beslenmeye keskin bir hava katıyordu. Godalming akşam kıyafetlerini giymek için Cadogan Meydanı'ndaki konağına şöyle bir uğradıktan sonra tekrar dışarı çıkıp alem yapacaktı. Avlanmanın zevklerini anlıyordu. Çeşitli adaylar belirlemişti ve o hanımlardan birini bu geceki avı yapacaktı.

Sivri dişleri alt dudağına batıyordu. Başlayacağı takibin beklentisi, vücudunda tanıdık heyecanlar uyandırıyorordu. Tat alma duyusu artık daha keskin, damak zevki daha genişti. İri dişleri ısılığını bozmaktaydı. "Barbara Ailen" hiç kimsenin tanıyamayacağı garip bir ezgi halinde çıkıyordu.

Cadogan Meydanı'na vardığı zaman yanına bir kadın yaklaştı. Kadının yanında köpek yavruları gibi peşi sıra çekıştirdiği iki küçük kız vardı. Üçü de sıcak kan kokuyordu.

"Cömert bayım," dedi kadın, elini uzatarak. "Acaba..."

Godalming kendi çocuklarının kanını satacak kadar alçalan insanlardan tiksiniirdi. Tecrübesiz yeni-doğmuşlara avuç açan, pis kokulu veletlerinin yara bere içindeki boğazlarını onlara

sunan bu kadını daha önce de görmüştü, ilk haftasını sağ salım atlatmış bir vampirin o çocuklardaki sulu kana ilgi duyması akıl almaz bir durumdu.

“Git başımdan, yoksa bir inzibat çağırırım.”

Kadın sinerek oradan ayrıldı ve çocuklarını da arkasından sürükledi. Her iki kız da oradan götürülürken çökük gözlerindeki yaşlarla arkasına baktı. Bitip tükendikleri zaman kadın daha başka çocuklar mı bulacaktı? Godalming kızlardan birinin yeni olduğu gibi bir hisse kapıldı ve kadının onların anneleri değil de yeni ve korkunç bir tür pezevenk olup olmadığını merak etti. Meseleyi Ruthven’a açacaktı. Başbakan çocuk istismarına hiç hoş gözle bakmazdı.

Godalming, Holmwoodların sayfiye köşkü Ring’den gelirken yanında getirdiği özel uşağı tarafından eve buyur edildi. Şapkası ve paltosu üzerinden alındı.

“Misafir odasında bir hanım var, lordum,” diye bilgi verdi uşak. “Bayan Churchward adında biri. Sizi bir süredir bekliyor.”

“Penny mi? Acaba ne istiyor ki?”

“Söylemedi, lordum.”

“Pekala. Teşekkürler. Onunla ilgileneceğim.”

Godalming adamı antrede bırakıp misafir odasına girdi. Penelope Churchward dik arkalı bir sandalyede hanım hanımcık oturmaktaydı. Eline bir parça meyve -Godalming’in evde yalnızca nadiren gelen sıcak misafirleri için yiyecek bulundurması sebebiyle tozlu ve eski bir elma- almış, küçük bir meyve bıçağıyla onu soyuyordu.

“Penny,” dedi adam, “bu ne hoş bir sürpriz.”

Godalming konuşurken sivri dişlerinden biriyle dudağım kesti. Kızıl susuzluğa kapıldığı zamanlarda kelimelerine dikkat etmesi gerekiyordu. Kadın elmayı ve bıçağı bir kenara bırakıp ona hitap etmek üzere kendisine çekidüzen verdi.

“Arthur,” diyen Penelope ayağa kalktı ve elini uzattı.

Godalming o eli dikkatle öptü. Penelope'nin bu akşam farklı olduğunu ani bir sezgiyle anladı. Son zamanlarda kadının tavırlarındaki bir şey çiçek açmaktaydı; o şey artık meyve veriyordu. Avı, Godalming'in ayağına gelmişti.

"Arthur, dilerim ki..."

Penelope cümlesini yanda bırakmasına rağmen dileğini açıkça belirtmişti. Yakası açık, boğazı meydandaydı. Kadının beyaz tenindeki mavi damarı gören Godalming o damarın zonkladığını hayal etti. Penelope'nin boynuna bir tel saç düşmüştü.

Penelope ısrarla ve tasarlanmış bir azimle adamın kendisine sarılmasına izin verdi. Başını onun yolundan çekti ve Godalming kadının boğazını öptü. Genellikle ilk ısırıldığında dişleri deriyi delirken avı inlerdi. Penelope sakın ve uysal olmasına karşın hiç ses çıkarmadı. Godalming ağzı kanla dolarken onu kendine sıkıca bastırdı. O paylaşım anında Penelope'nin sadece kanının değil başının da tadını aldı. Onun ölçülü öfkesini anladı ve düşüncesini biçiminin nasıl işlediğini sezdi.

İçmesi gerekenden daha fazla içerek yutkundü. Kan pınarından çekilmek zordu. Çoğu yeni-doğmuşun ilk avlarını öldürdüklerine şaşmamak gerekirdi. Penelope'nin kanı en iyilerdendi. Hiçbir bozukluğu olmadığı için Godalming'in boğazından aşağı bal likörü gibi kayıp gidiyordu.

Penelope elini adamın yanağına dayayarak onu itti. Akıntı kesildi ve Godalming kendini soğuk hava emerken buldu. Durdurulmaya göz yummayacaktı. Kadını kollarına aldığı gibi kanepenin üzerine attı. Hırıldayarak onu sabit tuttu ve yakasına asıldı. Penelope'nin kombinezonu yırtıldı. Godalming bir özür mırıldanarak avının üstüne çullandı ve kadının bağrındaki bir et katmanını ağzına aldı. Kanı onu heyecana boğuyordu. Isırık izlerine denk gelen dişleriyle etrafından kan sızan yarayı kemirdi. Penelope direnmedi. Ağzı kanla dolan Godalming'in gözlerinin gerisinde menekşe renkli ışıklar patladı. Bunun kı-

yaslanabileceği sıcak bir his yoktu. Bu yiyecekten, uyuşturucudan, aşktan daha fazlasıydı. Godalming kendini hiç o anda olduğu kadar canlı hissetmemişti...

... kendini kanepenin yanında diz çökerken buldu. Göğsü üzerine kapanmış, sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu. Dakikalar buhar olup hafızasından uçmuştu. Çenesi ve gömleğinin önü kanla kaplıydı. Damarlarında elektrik akımları geziyordu. Penelope'nin kanıyla dolan kalbi alev alevdi. Bir an için neredeyse kendinden geçecekti. Penelope yavaşça oturur konuma geçerek adamın başım kaldırdı. Godalming afallamış gözlerle kadına baktı. Penelope'nin boynunda ve göğüslerinde parlak mor renkli yaralar mevcuttu.

Penelope ona ufak ve sessiz bir tebessüm etti. "Demek onca yaygara bunun içinmiş," diye yorum yaptı.

Çocuğuna fotoğraf için poz verdiren bir anne gibi adamın kanepeye oturmasına yardım etti. Godalming onun tadım ağzında ve başında almayı sürdürerek öylece oturdu. Hıçkırıkları dindi. Penelope bir mendil kullanarak hafif dokunuşlarla cildindeki ısırlıkları sildi. Sonra ceketini yırtık kombinezonunun üstüne ilikledi. Az evvel açılmış olan saçlarını bir süre toplamaya uğraştı.

"İşte oldu, Arthur," dedi. "Benden zevkini aldın..."

Godalming konuşamıyordu. Bir firavun faresini sindiren bir yılan kadar tok ve çaresizdi.

"... şimdi ben de senden zevkimi alacak ve bu alışverişi tamamlayacağım."

Meyve bıçağı elinde ışıldıyordu.

"Anladığım kadarıyla bu iş oldukça basitmiş," dedi Penelope. "Lütfen uslu dur ve zorluk çıkarma."

Bıçak adamın gırtlığına battı. Sert derisini yaracak kadar keskin olmasına rağmen Godalming hiç acı duymadı. Bıçak gümüş değildi. Yara neredeyse anında iyileşecekti.

"İyy," dedi kadın.

Penelope tiksintisini bastırdı ve minik ağzını açmış olduğu yaranın üstüne koydu. Onun ne yapacağını derhal anlayan Godalming hayrete düştü. Penelope yaranın dudaklarını diliyle açık tutarak adamın kanını emdi.

PAYLAŞIMLAR

“Yukarıda dinleniyor olman lazım,” dedi Amworth ona. “Daha çabuk düzelirsin.”

“Niye düzelecekmişim ki?” diye sordu Geneviève. “Nasıl da o zıplayan kurbağa geri gelip işimi bitirecek.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Evet biliyorum. Beni niye yok edeceğini bilmiyorum, ama edeceğinden eminim. Çin’de bulundum. O yaratıklar kendiliklerinden pes etmez. Ne ikna edilebilirler, ne de durdurulabilirler. Sokağa çıkıp yanıma gelmesini beklesem bile olur. En azından o şekilde başka biri zarar görmez.”

Amworth sabırsızdı. “Geçen sefer onun canını yaktın.”

“O benim canımı daha beter yaktı.”

Geneviève tam olarak iyileşmiş değildi. Kırılmış ve sonrasında yerine oturtulmuş boynunu denemek için kendini sık sık başını oynatırken bulmaktaydı. Kafası henüz düşmüş değilse de bazen öyle olacaktı gibi geliyordu.

Geneviève eğreti bir revire dönüştürülmüş olan amfiye bakındı. “Çinli bir misafirimiz olmadı mı?”

Hemşire başını iki yana salladı. Kadın o sırada küçük bir yeni-doğmuş kızın göğsünü dinlemekteydi. Geneviève bir anlığına kızın Lily olduğunu sandı. Sonra hatırladı. Hasta Rebecca Kosminski’ydi.

“Keşke kazandığım düşmanlardan hangisinin sorumlu olduğunu bilseydim.”

Çinli vampir bir kiralık katildi. Öyle yaratıklar Doğu'nun dört bir tarafında suikastçı olarak kullanılırdı.

"Zamanı gelince bunun bana söyleneceğini tahmin ediyorum. Kafamın niye kopartıldığını bilmeden ölmem yazık olur."

"Şşt," dedi Amworth. "Kızı korkutuyorsun."

Geneviève biraz suçluluk duyarak hemşirenin haklı olduğunu fark etti. Rebecca dalgın gözükse de gözleri küçülerek minicik noktalar halini almıştı.

"Üzgünüm," diye özür diledi. "Rebecca, masallar uydurarak aptallık ediyordum, hepsi bu."

Rebecca gülümsedi. Birkaç sene sonra bu kadar açık bir yalana asla kanmayacaktı. Fakat şimdilik içi hâlâ bir çocuktu.

Kendisini işe yaramaz hisseden Geneviève -belirli bir nekahet dönemi boyunca bütün görevleri başkalarına verilmişti- birkaç dakika daha revirde oyalandıktan sonra koridora çıktı.

Yöneticinin odası kilitliydi; Montague Druitt dışarıda pusu daydı. Geneviève ona iyi akşamlar diledi.

"Dr. Seward nerede?" diye sordu kadın.

Druitt onunla konuşmayı pek istemese de sözcükler ağzından döküldü. "Halen dışarılarda; üstelik de bir açıklamada da bulunmadan. Ne kadar sıkıntılı bir durum."

"Benim bir yardımım dokunabilir mi? Bildiğin gibi Yönetici bana itimat eder."

Druitt dudaklarını sıkıca yumarak başını iki yana salladı. Adam bunun sıcak insanları ilgilendiren bir mesele olduğunu düşünmekteydi. Geneviève onun ne istediğini bilemiyordu. Druitt de Yurt'un eziyet çekmiş ruhlarından biriydi; Geneviève'ın ona yardımcı olmak bir yana, onunla bir fikir birliğine varabilmek için bile umudu yoktu.

Adamı koridorda yalnız bırakıp fuayeye geçti. Oradaki dost canlısı olmayan sıcak bir hemşire, hasta numarası yaparak bir-biri ardına çıkagelen insanları sise geri gönderiyor ve ağır yaralı olduğu açıkça anlaşılan kimseleri arada bir içeri almaya tenezzül ediyordu.

Dr. Seward son zamanlarda hiç ortalarda yoktu. Geneviève adanın kendine özel bir derdi olduğu fikrindeydi. Diğer herkes gibi. Kendisi de kırık kemiklerinin tüm acısına rağmen Pamela Beauregard'ın ölümünü bir türlü aklından çıkartamıyordu. Herkes birilerini yitiriyordu. Geneviève de asırlardır birilerini yitirmekteydi. Fakat Charles'ın kaybı hâlâ içini yakıyordu.

"Bayan Dieudonné?"

Konuşan bir yeni-doğmuş kadındı. Dışarıdan yeni gelmişti. İyi giyimli olmasına rağmen kıyafetleri pahalı değildi.

"Beni hatırladınız mı? Kate Reed?"

"Bayan Reed, hani şu gazeteci?"

"Doğru. Merkezi Haber Ajansı." Kadın, Geneviève'in sıkması için elini uzattı; Geneviève zayıfça sıkarak karşılık verdi.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Reed?"

Yeni-doğmuş, Geneviève'in elini bıraktı.

"Sizinle konuşabilmeyi umuyordum. Geçen gece hakkında. O Çinli şey. Kelebekler."

Geneviève omuz silkti.

"Size bilmediğiniz bir şey söyleyebileceğimden emin değilim. O yaratık bir ataydı. Kelebeklerin de soyunun bir özelliği olduğu belli. Bazı Alman *nosferatu*'ların farelere karşı benzer bir yatkınlığı vardır ve Karpatlıların evcil kurtlarını mutlaka duymuşsunuzdur."

"Niçin bir tek siz hedef alındınız?"

"Keşke bilseydim. Hayatımı yalnızca iyilik yaparak geçirdim ve yoluna çıktığım herkes tarafından can-ı gönülden sevilirim. Birilerinin kalplerinde bana karşı düşmanca duygular barındırabilmesine akıl sır erdiremiyorum."

Bayan Reed onun sözlerdeki alaycılığı anlamamış gibiydi. "Sizce saldırı Whitechapel cinayetlerine gösterdiğiniz ilgiden kaynaklanmış olabilir mi?"

Bu fikir Geneviève'in aklına gelmemiştir. Kısa bir süre düşündü. "Sanmam. Hakkımda neler duymuş olursanız olun ben bu soruşturmada önemli bir sima değilim. Polis benimle cina-

yetlerin bu camiadaki etkileri hakkında konuştu, fakat iştirakim bundan ibaret...”

“Bir de Charles... Bay Beauregard size danışmıştı. Geçen gece...”

“Aynı şekilde o da benimle konuşmaktan öteye gitmedi. Anladığım kadarıyla atanın dikkatini dağıttığı için ona minnet borçluyum.”

Bayan Reed bir şeyleri ortaya çıkarmaya kararlı gözüküyordu. Geneviève kadın gazetecinin Karındeşen’den çok Charles’a ilgi duyduğu gibi bir fikre kapıldı.

“Peki Bay Beauregard’ın bu soruşturmaya katkısı nedir?”

“Bunu ona sormanız gerekecek.”

“Soracağım,” dedi Bayan Reed. “Tabii onu bulabildiğim zaman.”

“Beni burada bulabilirsin, Kate,” dedi Charles.

Adam fuayeye birkaç dakika önce gelmişti. Geneviève onun bir köşede sessiz sedasız durduğunu fark etmemişti. Bayan Reed gözlerini kıstı ve camları koyu renk bir gözlük taktı. Yüzünde bir yeni-doğmuşun solgunluğu bulunsa bile Geneviève kadının yanaklarının belli belirsiz kızardığını ayırt etti.

“Şey,” dedi Bayan Reed. “İyi akşamlar, Charles.”

“Bir hastayı ziyarete geldim, ama onu iyileşmiş görüyorum.”

Charles eğilerek Geneviève’e selam verdi. Bayan Reed’in sorgusu sona erdi.

“Vakit ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Dieudonné,” dedi genç kadın. “Sizi rahat bırakayım da misafirinizi ağırlayın. Charles, iyi geceler.”

Yeni-doğmuş dönüp geceye karıştı.

“Konu neydi?”

Geneviève omuz silkti; bunu yaparken de boynu acıdı. “Bilmiyorum, Charles. Bayan Reed ile tanış mısın?”

“Kate nişanlımın... Penelope’nin bir arkadaşı.” Nişanlısından -duvaklı yüzünü ve mesafeli bir husumet taşıyan gözlerini hatırlamak için Geneviève’in bir sebebinin olduğu kadından-

bahsederken Charles'ın yüzü asıldı ve adam başını iki yana salladı. "Belki de Penelope'yle konuşmuştur," diye fikir yürüttü. "Ben o kadarını bile yapmadım."

Genevieve istemese de merakı uyandı. Böyle şeylerle hiç uğraşmazdı, fakat o zayıf ânında boş dedikodulara ilgi duyuyordu.

"Bu akşamüzeri Bayan Churchward'un yanına uğrayacağın gibi bir izlenime kapılmışım."

Charles kısmi bir tebessüm etti. "İzleniminde yalnız değildin, fakat araya bazı olaylar girdi. Aziz James Parkı'nda bir sorun yaşandı."

Genevieve adamı kemiklerde bir hasar olup olmadığını anlamaya çalışırcasına ellerini tutarken buldu.

"Fazla meraklı davrandığım için beni bağışla ama aile içi ilişkilerinde kafamı karıştıran bir husus var."

"Oh, demek öyle," dedi adam, biraz mesafeli davranarak.

"Evet. Bayan Churchward'un, yani Penelope'nin Bayan Beauregard'la, yani eski eşin Pamela'yla arasında bir bağ olduğunu düşünmekte haklı mıyım?"

Charles'ın yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu.

"Normalde ikisinin kız kardeş olduğuna hükmederdim; tabii Bay Holman Hunt ile Bayan Waugh'un da gösterdiği gibi öyle bir ilişki İngiliz yasalarına göre ensest sayılmasaydı."

"Pamela, Penelope'nin kuzeni olur. Aynı evde büyümüşler. Kardeş gibi de diyebilirsin."

"Yani müteveffa eşinin sözde kız kardeşiyle evlenmeye niyetlisin?"

Beauregard sözcüklerini dikkatle seçti. "Niyetim aynen oydu."

"Bu sana da tuhaf bir durum gibi gelmiyor mu?"

Charles kadının ellerini bıraktı ve şüphe uyandıracak kadar kayıtsız bir tavırla arkasına döndü. "Eminim ki daha tuhaf durumlar da vardır..."

"Charles, seni utandırmak istemiyorum ama hatırlarsan..."

geçen gece arabada... istemedi de olsa, şey, Pamela'ya ve Penelope'ye karşı hislerine biraz vakıf oldum."

Charles iç geçirdi. "Geneviève, endişene minnettarım ama seni temin ederim ki buna hiç gerek yok. Nişanlılığımın sebepleri her ne olursa olsun artık bunların hiçbir önemi yok. Anladığım kadarıyla benden kaynaklanmayan bir sebepten ötürü Penelope'yle aramdaki ilişkiden azat edilmiş bulunuyorum."

"Üzüntülerimi kabul et." Geneviève elini adamın omzuna koydu ve gözlerine bakabilmek için onu döndürdü.

"Üzülmene gerek yok."

"Geçen gece Penelope'ye karşı saygısızlık ettim. Biliyorsun, kafam pek yerinde değildi. Neredeyse isterik bir durumdaydım."

"Ölümden dönmüştün," dedi Charles tüm içtenliğiyle. "Bu olayda herhangi bir sorumluluğun yok."

"Yine de söylediklerimden pişmanım. İmalarda bulunarak..."

"Hayır," dedi Charles, kadının gözünün içine bakarak. "Tamamen haklıydın. Penelope'ye haksızlık ediyordum. Ona yönelik hislerim, bir kocanın karısına yönelik hislerinin olması gerektiği gibi değil. Onu yalnızca yeri doldurulamaz bir şeyin yerini doldurmakta kullanıyordum. Bensiz kalması onun için daha iyi. Son zamanlarda kendimi... Bilemiyorum, kendimi bir kolumu yitirmiş gibi hissediyorum. Sanki Pamela olmadan eksik gibiyim."

"Penelope mi demek istiyorsun?"

"Pamela demek istiyorum. Zaten işin kötü tarafı da o."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Eninde sonunda Penelope'yle görüşüp aramızı düzelteceğim. Benden çok daha iyi bir koca bulacağından eminim. Bana gelince, kafa yormam gereken daha önemli meseleler var."

"Ne gibi?"

"Whitechapel cinayetleri gibi. Ayrıca senin hayatını kurtarabilmek için neler yapabileceğime bakmak istiyorum."

DİNAMİT GİBİ BİR PARTİ

“Şunlara bak,” dedi von Klatka, başıyla arabayı işaret ederek. “Bizden ödleri patlıyor. Ne güzel, ha?”

Von Klatka halinden pek memnundu. Karpatlı Muhafızlar parka geç çağrıldıkları için caka satmaktan fazlasını yapamıyorlardı. Kostaki’ye göre kayıp vermeden ganimet kazanılan bu tür zaferlerin üstüne yoktu. Polis, baş belalarının çoğunu toparlayıp kilit altına almıştı bile.

Bir sıra kaygı dolu surat, en yakındaki arabanın parmaklıklı duvarından dışarı bakmaktaydı. Arabadakiler genellikle kadındı. Çoğu, önünde kırmızı haçlar olan beyaz birer cüppe giyyordu.

“Hristiyan Haçlıları,” diye küçümsedi von Klatka. “Aptallar!”

“Biz de bir zamanlar Hristiyan’dık,” dedi Kostaki. “Türklerle karşı Prens Dracula’nın peşinden giderken.”

“O savaşlar eskide kaldı, yoldaş. Artık fethedilecek yeni düşmanlar var.”

Adam arabaya yaklaştı. Tutsaklar sızlanarak parmaklıklardan çekildiler. Von Klatka sırtıp hırıldadı. Kadınlardan bazıları çığlıklarını zorlukla bastırınca da güldü. Bunda şeref var mıydı?

Kostaki ortalıkta gezinen polislerin arasında tamdık bir simaya rastladı.

“İskoç,” diye bağırды, “selamlar.”

Bir gardiyanla konuşmakta olan Müfettiş Mackenzie başını çevirince Kostaki'nin yaklaştığını gördü. "Yüzbaşı Kostaki," diye selam verdi Mackenzie, şapkasının siperliğine dokunarak. "Cümbüşü kaçırдың."

Von Klatka hayvanat bahçesindeki yaramaz bir çocuk gibi arabanın parmaklıkları arasından elini sokuyordu. Mahkumlardan biri bayıldı ve arkadaşları kendilerini koruması için Tanrı'ya ya da John Jago'ya seslendiler.

"Cümbüş mü?"

Mackenzie buruk bir edayla güldü. "Sana öyle gelebilir. Yine de sizleri tatmin edecek kadar kan akmadı sanırım. Hiç kimse ölmedi."

"Bu eksiğin giderileceğinden eminim. Elebaşları olmalı."

"İbretlik cezalar verilecek, Yüzbaşı."

Kostaki sıcak polisin huzursuzluğunu, bastırıldığı öfkesini sezdi. Çok az ittifak uzun zaman dayanırdı. Vazifesini sadakatiyle bağdaştırmak bu adam için zor olmalıydı. "Sana saygı duyuyorum, Müfettiş."

İskoç şaşırdı.

"Kendine dikkat et," diye devam etti Kostaki. "Bunlar zor zamanlar. Tüm mevkiiler sallantıda."

Von Klatka arabanın içine uzandı ve korkudan büzülen bir kızın ayak bileğini gıdıkladı. Avıyla oynamak hoşuna gidiyordu. Tasvip görmek için sırtarak Kostaki'ye doğru döndü.

Parkın gölgeleri arasından bir vampir çıktı. Kostaki derhal asker selamı verdi. General Iorga -kabadayının önde gideni- ayaklanmanın ortasında kalmıştı; şimdiyse Austerlitz Muharebesi'ni daha yeni kazanmışçasına Hentzau denilen o küstah iblisle beraber kasıla kasıla gezinmekteydi. Iorga, von Klatka'nın dikkatini çekmek için homurdandı ve bir selamla daha ödüllendirildi. Iorga, yaşayanların olduğu kadar ölmeyenlerin ordularında da sıkça rastlanan ve ehemmiyetlerinin kendilerine sürekli hatırlatılmasına ihtiyaç duyan o subaylar-

dan biriydi. Üstlerine yaltaklanarak geçirmediği zamanlarım astlarına hoyratça muamele etmeye ayırırdı. Iorga dört yüz yıldır Dracula'nın davasına hizmet ediyor, bir o kadardır da birinin Kazıklı'yı kendi kazıklarından birine oturtması için gizliden gizliye umut besliyordu. General kendisini Vampirler Kralı olarak görmekteydi. Bu düşüncesinde yalnızdı: Prens'in yanında tüysükletten öteye geçemiyordu.

"Bu gece kışlada bir kutlama düzenlenecek," dedi Iorga onlara. "Muhafızlar galip geldiler."

Mackenzie tiksinişmiş suratını gölgelemek için şapkasını biraz kaydırmasına rağmen isyancıların püskürtülmesinden pay çıkaran General'i yalanlamadı.

"Von Klatka," dedi Iorga. "Şu sıcak kadınlardan yarım düzinesini al ve kışlamıza kadar onlara eşlik et."

"Emredersiniz komutanım," karşılığını verdi von Klatka.

Mahkumlar ağlayıp dualar ettiler. Von Klatka esirlere pis pis bakmayı büyük bir gösteri haline getirerek kimisini çok yaşlı veya şişman, kimisini ise çok cılız ya da uzun olduğu için eledi. Fikrini almak amacıyla Kostaki'yi yanına çağırды, fakat Kostaki onu duymazdan geldi.

Iorga ile Hentzau pelerinlerini peşleri sıra dalgalandırarak ağır adımlarla oradan uzaklaştılar. General, Prens'in giyimini taklit ediyorsa da onu üzerinde doğru düzgün taşıyamayacak kadar tombuldu.

"Bana Sör Charles Warren'ı hatırlatıyor," dedi Mackenzie. "Ateş altında kalmanın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri bile bulunmadan kalkıp emirler yağıdırıyor."

"General budalanın tekidir. Yüzbaşı rütbesinin üzerindeki çoğu kimse öyledir."

Polis gevrek gevrek güldü. "Tıpkı Müfettiş rütbesinin üzerindeki çoğu kimse gibi."

"O konuda hemfikiriz."

Von Klatka seçimini yaptı ve kızları arabadan indirmesinde

gardiyan ona yardım etti. Von Klatka hep en gençleri seçmişti. Kızlar tir tir titreyerek birbirlerine sokuluyorlardı. Cüppeleri böyle soğuk bir gece için uygun değildi.

“Ne güzel, ne etli butlu şehitler olacak bunlar,” dedi von Klatka, en yakındakinin yanağını çimdikleyerek.

Gardiyan arabadan kelepçeler ve zincirler çıkarıp seçilmişleri birbirine bağlamaya koyuldu. Von Klatka birinin poposuna şaplak atıp neşeli bir iblis gibi güldü. Kız dizleri üzerine çöktü ve selamete kavuşmak için dua etti. Von Klatka da eğilip kırmızı dilini kızın kulağına soktu. Kız gülünç bir tiksintiyle kasılınca Yüzbaşı kahkahalara boğuldu.

“Siz, bayım,” dedi kadınlardan biri Mackenzie’ye. “Siz sıcaksınız. Bize yardım edin. Bizi kurtarın...”

Mackenzie huzursuzdu. Başını çevirerek yüzünü yine karanlığa gizledi.

“Özür dilerim,” dedi Kostaki. “Bu olanlar tam bir saçmalık. Azzo, kadınları kışlaya götür. Size daha sonra katılırım.”

Asker selamı veren von Klatka kızları çekerek götürdü. Sü-rüsünü oradan uzaklaştırırken bir çoban şarkısı tutturdy. Muhafızlar, Saray’ın yakınında kalıyorlardı.

“Senden böyle şeylere iştirak etmen istenmemeli,” dedi Kostaki polise.

“Hiç kimseden istenmemeli.”

“Olabilir.”

Arabalar yolcularını Londra’nın hapishanelerine dağıtmak üzere oradan sallana sallana uzaklaştı. Kostaki tutsaklardan çoğunun Tyburn’deki kazıklara düşeceğini veya Devil’s Dyke’da ağır işe koşulacağını tahmin ediyordu.

Mackenzie’yle yalnız kalmıştı. “Sen de bizden biri olmalısın İskoç.”

“Yani doğadışı bir şey mi?”

“Hangisi daha doğadışı? Yaşamak mı, ölmek mi?”

“Başkalarının sırtından yaşamak.”

“Kim başkalarının sırtından yaşamadığını söyleyebilir ki?”

Mackenzie omuz silktilti. Bir pipo çıkarıp tütünle doldurdu.

“Seninle benim pek çok ortak yönümüz var,” dedi Kostaki.

“Ülkelerimiz yutuldu. Sen bir İskoç olarak İngiltere

Kraliçesi’ne hizmet ediyorsun. Ben de bir Moldavyalı olarak bir Eflak Prensi’ni izliyorum. Sen bir polissin, bense bir asker.”

Mackenzie piposunu yakıp dumanı içine çekti. “Vampirden önce mi, yoksa sonra mı askersin?”

Kostaki biraz düşündü.

“Önce asker olduğumu düşünmek isterim. Sen önce hangisisin; bir polis mi, yoksa bir sıcak mı?”

“Tabii ki bir canlı,” dedi Mackenzie. Piposunun lülesi parladı.

“Yani Karindeşen Jack’e olan benzerliğin, mesela Müfettiş Lestrade’e olandan daha mı fazla?”

Mackenzie iç geçirdi. “Bana haddimi bildirdin, Kostaki. İtiraf ediyorum. Önce bir aynasız, sonra da canlı bir adamım.”

“Öyleyse bir kez daha tekrar ediyorum: Bize katıl. Bizimki gibi bir yeteneği Iorga ve Hentzau gibi palavracılara mı terk etmek istersin?”

Mackenzie kafa yordu. “Hayır,” dedi en sonunda. “Üzgünüm. Belki ölüme yaklaşırken meseleye daha farklı bir gözle bakmaya başlarım. Fakat Yüce Tanrı bizi vampir yapmadı.”

“Ben aksine inanıyorum.”

Yakınlardan bir gürültü yükseldi. Erkeklerin bağrıışları, kadınların çığlıkları. Çeliğe çarpan çelik. Kırılan bir şey. Kostaki koşmaya başladı. Mackenzie ona güçlükle ayak uyduruyordu. Patırtılar az önce von Klatka’nın gittiği istikametten geliyordu. Tıknefes olan Mackenzie durup göğsünü tuttu. Kostaki onu geride bıraktı ve mesafeyi saniyeler içerisinde kat etti.

Çalılıkların arasında depar attıktan sonra itişmeyi buldu. Kızlar serbest kalmışlardı ve von Klatka yerdeydi. Suratlarına fular bağlamış olan siyah paltolar içindeki beş altı adam onu

yerde tutarken beyaz başlıklı bir diğeri de ısıltılı bir hançeri testere gibi kullanarak vampirin göğsünü kesiyordu. Von Klatka meydan okurcasına haykırdı. Yere saplanmış bir değneğe Hristiyan Haçlılarının bayrağı asılıydı. Maskeli adamlardan biri bir tabanca doğrulttu. Namludan duman tüttüğünü gören Kostaki bir mermiyi daha zararsızca savuşturmaya hazırlandı. Sonra dizine bir acı saplandı. Gümüş bir bilyeyle vurulmuştu.

“Geri çekil, vampir,” dedi silahlı adam, boğuk çıkan bir sesle.

Mackenzie de artık yanlarındaydı. Kostaki ileri atılmaya hazırlansa da polis onu tuttu. Vampirin bacağı uyuşmuştu. Kemiklere saplanan mermi onu zehirlemekteydi.

Serbest kalan kadınlardan biri hiçbir zarara yol açmaksızın von Klatka’nın başına tekme attı. Vampirin üstünde oturan adam onun göğüs zırhını çekip almayı becermişti. Elindeki gümüş bıçağın yardımıyla von Klatka’nın atan kalbini açığa çıkardı. Silah arkadaşlarından biri ona mumu andıran bir şey verdi ve adam o şeyi von Klatka’nın göğüs kafesine soktu.

“Jago için!” diye bağırdı haçlı, ağzını bez maskesinin ardında oynatarak.

Kırmızı bir ışığın yanmasıyla birlikte haçlılar kurbanlarının yanından hızla kaçtılar. Vön Klatka’nın etrafında kandan bir çember vardı. Yaraları hızla kapanırken göğsünü bir arada tuttu. Kaburgalarından çıkıntı yapan mumun ucunda tıslayan bir alev bulunuyordu.

“Dinamit!” diye bağırdı Mackenzie.

Ezzelin von Klatka elini hemen yanan fitile attı. Fakat artık çok geçti. Yumruğu tam üstüne kapandığı sırada alev genişledi. Beyaz bir ışık patlaması, geceyi gündüze çevirdi. Sonra kükreten güçlü bir rüzgar Kostaki ile Mackenzie’nin ayaklarını yerden kesti. Lime lime olmuş vampir etleri ile von Klatka’nın zırhının ve giysilerinin parçaları da patlamaya karışmıştı.

Kostaki debelenerek ayağa kalktı. Öncelikle zorlanmış ku-

laklarını tutmakta olan Mackenzie'nin ağır bir yara almadığından emin oldu. Sonra da yerde yatan silah arkadaşına doğru döndü. Von Klatka'nın göğsü tamamen parçalanmıştı. Başı alev alev yanıyor, etleri hızla çürüyordu. Kalıntılarından yükselen gazimsi koku Kostaki'yi boğacak gibi oldu.

Yanan et parçalarıyla bezeli Hristiyan Haçlıları bayrağı devrilmişti.

"Jago'ya yapılan suikast girişimine bir misilleme," dedi Kostaki.

Kulaklarındaki çınlamayı geçirmek için başını iki yana sallayan Mackenzie ona hak verdi. "Büyük ihtimalle. Dinamit eski bir Fenian hilesidir ve Jago'nun ekibinde bir sürü Mandalı var. Yine de..." Düşünceleri yarıda kesildi. Süratle üzerlerine gelenler vardı. Kışlalarından uyandırılıp zırhlarını alelacele kuşanmış olan Karpatlılar kılıçlarını çekmişler, onlara doğru koşuyorlardı.

"Yine de ne, İskoç?"

Mackenzie başını iki yana salladı. "Konuşan şu adam, hani dinamiti yakan..."

"Ona ne olmuş?"

"Onun bir vampir olduğuna yemin edebilirim."

ESKİ JAGO

“Bu dünyada vampirlerin bile korktukları insanlar var,” dedi Beauregard, birlikte Brick Caddesi’nde yürürlerken.

“İşte onu iyi bilirim,” diye itiraf etti Geneviève.

Ata, sislerin içinde bir yerde dilinin iyileşmesini bekliyordu. Hazır olunca tekrar saldırıya geçecekti.

“Ben tüm cehennemlerdeki tüm ibislere aşınayım, Geneviève,” dedi Beauregard. “İş sadece doğru iblisi bulmaya kalıyor.”

Geneviève adamın neden bahsettiğini bilmiyordu.

Beauregard onu Londra’nın en kötü varoşunu teşkil eden dar, kötü kokulu sokaklardan birine soktu. Birbirine yakın duvarlardan arada bir tuğlalar düşüyordu. Her köşe başında tekinsiz görünümlü yeni-doğmuşlar toplanmıştı.

“Charles,” dedi kadın, “burası Eskijago.”

Beauregard bunu doğruladı.

Geneviève adamın aklını kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Üzerlerindeki giysilerin paçavradan ibaret olmadığı düşünülürse “BENİ SOY VE ÖLDÜR” yazılı birer tabela taşıdıkları bile söylenebilirdi. Kırık camların ardından kızıl gözler parlıyordu. Fare bıyıklı çocuklar kapı önlerinde oturuyorlar, daha büyük yırtıcıların artıkları için kavga etmeye hazır bekliyorlardı. İki-si varoşun içerilerine gittikçe toplanan kalabalıklar da artıyor, Geneviève’e akbabaları anımsatıyordu. Burası İngiltere değil,

bir ormandı. Geneviève kendi kendine mekânların kötü olmadığını söyledi; onları kötü yapan insanlardı. Karanlıktaki bir şey gülünce yerinden sıçradı. Beauregard onu sakinleştirdi ve Hampton Meydanı'nda hava almaya çıkmış gibi bastonuna yaslanarak etrafa baktı.

Avlulara kambur, ayak sürüyen yaratıklar sinmişti. Bunlardan dalga dalga nefret yükseliyordu. Jago en kötü durumdakilere, insana benzer bir yanı kalmayana kadar şekil değiştiren yeni-doğmuşların, diğer suçluların müsamaha etmeyecekleri ölçüde aşağılık suçluların gelip yerleştikleri yerdı. Pencere-lerin birine muhtemelen kan olmayan bir şeyle boyanmış bir Hristiyan Haçlıları bayrağı asılıydı. John Jago'nun görev alanı, çok az polisin adım atmaya cesaret edebildiği bu bölgede bir yerlerdeydi. Vaizin gerçek adım kimse bilmiyordu.

"Kimi arıyoruz?" diye fısıldayarak sordu Geneviève.

"Bir Çinli'yi."

Geneviève'nın içine kor düştü.

"Hayır," diye onu temin etti adam. "O Çinli'yi değil. Bu mahallede herhangi bir Çinli'nin işimizi göreceğini sanıyorum."

Pantolon askısının dışında göğsü çıplak olan iri yarı bir yeni-doğmuş, bir duvarın gölgelerinden ayrıldı ve önlerinde durup Beauregard'ı süzdü. Adam gülümseyerek sarı dişlerini gösterdi. Kollarında kafatası ve yarasa dövmeleri vardı. Charles'ı Liz Stride'a karşı günü kurtarıken görmüş olan Geneviève, onun vampiri gümüş bir bıçak veya mermiyle alt edebileceğini tahmin etti. Fakat haydudun bir düzine arkadaşı da kavgaya karışırsa fazla hayatta kalamazdı. En az bir düzinesi etrafa dağılmış, pis tırnaklarla dişlerini karıştırıyordu.

"Acaba diyorum," dedi Charles, Mayfair'den gelen bir züppe gibi ağır ağır konuşarak, "beni en yakın afyon kıraathanesine yönlendirebilir misiniz? Ne kadar adi olursa o kadar iyi; bilmem anlatabildim mi."

Charles'ın elinde bir şey ısıldadı. Bir madeni para. Para ça-

bucak kaybolarak haydudun önce elinde, sonra da ağzında bitti. Adam şilini ısırarak ikiye böldü ve parçaları dışarı tükürdü. Parçalar daha yerde çınlamadan önce bir çocuk sürüsü onlar için kavgaya tutuşmuştu bile. Haydut yeni kazandığı vampirlere özgü cezbetme gücünü Charles'ın üzerinde kullanmaya çalışarak onun yüzüne baktı. Geneviève'in giderek huzursuzlandığı bir iki dakikanın sonunda adam homurdanarak arkasına döndü. Charles bir imtihandan geçmişti. Haydut başıyla bir kemeri işaret etti ve gönülsüzce uzaklaştı.

Etrafı çevrili bir meydana açılan kemer, ipe geçirilmiş gri renkli ve yağlı bir battaniyeyle kapatılmıştı. Eğreti perde ince bir el tarafından çekildi ve kokulu bir duman bulutu dışarı yayıldı. Afyon pipolarının ışığı, buruşuk suratları aydınlatmaktaydı. Boynu yara kabuklarıyla kaplı ve gözleri boş bakan sıcak bir denizci, kazancını hayal bulutlarına kaptırmış olarak sallana sallana dışarı çıktı. Jago'dan çizmeleriyle çıkabilirse şanslı sayılırdı.

"Tam istediğim gibi," dedi Charles.

"Burada ne yapıyoruz?" diye ona sordu Geneviève.

"Bir örümceğin dikkatini çekmek için bir ağı sallıyoruz."

"Harika."

Girişte narin ve genç görünümlü yeni-doğmuş bir Çinli be-lirdi. Tüm haydutların ona riayet etmeleri, Çinli hakkında çok şey söylemekteydi. Kadın mavi bir pijama giyiyor ve pis kaldırım taşları üzerinde ipek terliklerle yürüyordu. Cildi en kaliteli porselen gibi bembeyazdı. Bir ip şeklinde sıkıca bağlanmış parlak siyah saçları dizlerine kadar iniyordu. Charles eğilerek kadına selamını sundu ve kadın da hoş geldiniz dercesine kollarını açarak ona karşılık verdi.

"Diyojen Kulübü'nden Charles Beauregard, efendiniz Garip Ölümlerin Beyi'ne hürmetlerini sunuyor."

Kız hiçbir şey söylemedi. Geneviève'e ortalıktaki aylaklardan bazıları ilgilerini çeken başka bir şey bulup oradan sıvışmış gibi geldi.

“Geneviève Dieudonné adlı bu kadının korumam altında olduğunu bilinmesini isterim. Ona karşı daha başka bir harekette bulunulursa efendiniz ile şahsım arasındaki dostluk bağının kopacağını bildiririm.”

Kız kısa bir süre düşündü ve sertçe kafa salladı. Sonra onların önünde bir kez daha eğildi ve perdenin arkasına çekildi. Geneviève ince battaniyenin arkasından pipo parıltılarını hâlâ görebiliyordu.

“Sanırım mesele halloldu,” dedi Charles.

Geneviève başını iki yana salladı. Charles ile Uzakdoğulu yeni-doğmuş arasında neler geçtiğini tam manasıyla anlayabilmiş değildi.

“Tuhaf yerlerde dostlar edindim,” diye itirafta bulundu adam.

Artık yalnızdılar. Çocuklar bile ortadan kaybolmuşlardı. Charles şu “Garip Ölümlerin Beyi” denen kişinin adını anarak sokağı boşaltmıştı.

“Demek koruman altındayım, Charles?”

Adamın keyifli denebilecek bir hali vardı. “Evet.”

Geneviève ne düşüneceğini bilemiyordu. Nedense kendini daha güvende hissetmesine rağmen biraz kızgındı da. “Galiba sana teşekkür etmeliyim.”

“İyi fikir.”

Kadın iç geçirdi. “Demek hepsi bu kadar? Devasa güçlerin savaşı, düşmanın sihirle yok edilişi, kahramanca bir son direniş falan olmayacak, öyle mi?”

“Sadece biraz diplomasi. En iyi yol daima budur.”

“Peki şu senin ‘dostun’ sahiden de bir avcının köpeğini yanına çağırması gibi o atayı durdurabilecek mi?”

“Muhakkak.”

Artık Jago’dan çıkmış, Whitechapel’in daha güvenli -daha güvenli!?- sularına dönüyorlardı. Varoş yalnızca avlularda yanan maltızların cehennemi hatırlatan korlarıyla aydınlanıyor, bu da ortama koyu kırmızı bir ton katıyordu. Şimdi en azından

tıslamalar çıkartan sokak fenerlerine rastladıkları oluyordu. Oraya kıyasla buradaki sis neredeyse dostaneydi.

“Çinliler birini ölümden kurtarırsan o kişinin hayatı boyunca ondan sorumlu olacağına inanırlar. Charles, böyle bir yükü sırtlanmaya hazır mısın? Uzun zamandır yaşıyorum ve daha epey yaşamaya niyetliyim.”

“Geneviève, senin vicdanıma fazla bir yük bindireceğini düşünmüyorum.”

Durdular ve kadın dönüp ona baktı. Halinden hoşnut olan Beauregard, neşesini güçlkle bastırmaktaydı.

“Beni yalnızca şimdi olduğum gibi tanıyorsun,” dedi Geneviève. “Ben ne eskiden olduğum, ne de ileride olacağım kişiyim. Yıllar geçtikçe dışımız değişmese bile içimiz... işte o bambaşka bir konu.”

“Böyle bir riske girmeye hazırım.”

Sabaha sadece bir saatin kaldığı bu vakitte Geneviève yorgundu. Kendini hâlâ güçsüz hissediyordu ve daha en baştan dışarı çıkmaması gerekirdi. Boynunun ağrısı öncekinden kötüydü. Amworth bunun gereği gibi iyileştiği anlamına geldiğini söylemişti.

“O tabiri daha önce de duymuştum,” dedi Geneviève.

“Hangi tabiri?

“‘Garip Ölümlerin Beyi.’ O unvana sahip biri çok nadiren de olsa bir suç tong’uyla beraber anılıyordu. Pek de olumlu bir şöhreti olduğu söylenemez.”

“Dediğim gibi, adamın cehennemden çıkmış bir iblisten farkı yok. Ama sözüne sadık bir iblis; yükümlülüklerini ciddiye alıyor.”

“Sana karşı bir yükümlülüğü mü var?”

“Evet.”

“Öyleyse senin de ona karşı olsa gerek.”

Beauregard bir şey demedi. Bir tren istasyonu tabelası dışındakı zihni de boştu.

“Bunu kasten yapıyorsun, değil mi?”

“Neyi?”

“Basingstone’u düşünmeyi.”

Beauregard bir kahkaha attı. Hemen ardından bir tane de Genevieve’den geldi.

DOWNİNG SOKAĞI, KAPALI KAPILAR ARKASI

Godalming randevusuna geç kalmıştı. Güzelce sargılanmış keşişi zonklıyor; acı, dönüşümünden beri tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Baş Penelope'yle dumanlıydı -Cadogan Meydanı'nda bıraktığı yeni-doğmuş Penelope'yle değil; artık var olmayan eski, sıcak Penelope'yle. Arabada bir tür uyuşukluğa kapılarak soyunun aktarımını tekrar tekrar kafasından geçirdi. Kendini aynı anda şişmiş ve tükenmiş hissederek Kara Öpücük'ü anımsadı. Üstelik hem kendisi hem de Penelope olarak. Bu his geçecekti.

Downing Sokağı'na vardığı zaman sessizce odaya alındı. İçeri girer girmez yaşadığı şokla tüm uyuşukluğu geçiverdi. Oda doluydu, Lord Ruthven'la yapacağı özel konuşma yerini önemli olduğu anlaşılan bir toplantıya bırakmıştı. General Iorga ile Sör Charles Warren oradaydılar. Aynı şekilde İçişleri Bakanı Henry Matthews ve daha birçok, en az onlar kadar seçkin vampir de. Alışlageldik çatık kaşlı ifadesini taşıyan Sör Danvers Carew yakılmamış bir puroyu kemirmekteydi.

"Godalming," dedi Ruthven, "gel otur. Leydi Ducayne'in sana müsamaha göstermesi gerekecek. Akşamki vahşeti görüyoruz."

Şaşkın durumdaki Godalming kendine bir sandalye buldu. İkinci perdeyi kaçırmıştı ve şimdi konuyu tahmin etmesi gerekecekti.

“Karpatlı Muhafızlara büyük bir hakarete bulunuldu,” dedi lorga, “ve intikamımızın alınması lazım.”

“Öyle, öyle, öyle,” diye mırıldandı Matthews. Hükümetin en becerikli mensupları arasında gösterilmeyen adam, bazen alaycı bir üslupla bir “Fransız dans hocasına” benzetilirdi. “Lâkin durumun ne kadar hassas olduğu düşünülürse öfkeyle hareket etmek sorun yaratabilir.”

Zırhlı eldivenler takan lorga, yumruğunu indirerek masayı çatlattı. “Kanımıza karşılık kan dökülmeli!”

Ruthven, Karpatlı’nın yol açtığı hasara hoşnutsuzlukla baktı. Ahşabın kaplaması mahvolmuştu.

“Suçlular cezasız bırakılmayacak,” dedi Başbakan, General’e.

“Elbette,” diye lafa karıştı Sör Charles. “Yirmi dört saat içinde tutuklamalar olacağına inanıyoruz.”

“Tıpkı son birkaç aydır şu Karindeşen davasında gelişmeler olacağına inandığın gibi,” diye dalga geçti Matthews.

İçişleri Bakanı, yeni kurulmuş Büyükşehir Polis Teşkilatı Suç Araştırma Dairesi’ne kimin bakacağına dair yetki uyuşmazlığı konusu başta olmak üzere Emniyet Müdürü’yle daha önce de çekişmişti. Önceleri dinamik dedektif kadrosunu her ikisi de sahiplenmişse bile son zamanlarda eskisi kadar hevesli değillerdi; özellikle de Whitechapel cinayetleri bir türlü çözemediği için.

Sör Charles bu dokundurmaya kızdı. “Sizin de iyi bildiğiniz gibi, Sayın Bakan, polisin bu konudaki başarısızlıklarının asıl sebebi yeterli ödeneği sağlamamanız...”

“Baylar,” dedi Ruthven usulca. “O mesele tartışmaya dahil değil.”

İçişleri Bakanı ile Emniyet Müdürü birbirlerine dik dik bakarak sandalyelerinde kaykıldılar.

“Warren,” diye Sör Charles’a hitap etti Ruthven, “emniyet güçlerinin görüşünü en iyi aktarabilecek olan sensin. Lütfen bunu yap.”

Godalming kulak kesildi. Belki neler olduğunu öğrenebilirdi.

Sör Charles mahkemedeki sıradan bir inzibat gibi not defterine bakarak genzini temizledi. “Gece yarısı sularında Aziz James Parkı’nda bir olay yaşandı...”

“... Saray’dan sadece birkaç yüz metre ötede!” diye lafa daldı Matthews.

“... Evet, Buckingham Sarayı civarında. Yine de Kraliyet Ailesi hiçbir şekilde tehlikeye düşmedi. Karpatlı Muhafızların bir subayı daha evvel, yani ayaklanma sırasında tutuklanmış bir grup isyancıya eşlik ediyordu.”

“Tehlikeli suçlular!” diye atıldı Iorga.

“Orası varsayımdan ibaret. Verilen raporlar çeşitlilik gösteriyor. Olaya tanıklık eden Müfettiş Mackenzie, tutukluları ‘korku içindeki bir grup genç kadın’ olarak tanımlıyor.”

Iorga homurdandı.

“Bir grup adam, subay Ezzelin von Klatka’yı kısırtıp öldürdü. Hem de son derece iğrenç bir şekilde.”

“Tam olarak nasıl?” diye sordu merakı uyanan Godalming.

“Kalbine bir dinamit lokumu sokup patlatarak,” dedi Ruthven. “En hafif tabiriyle yeni bir usul.”

“Berbat bir şey,” dedi Sör Charles.

“Amerikalı kuzenlerimiz o ifadenin Karpatlı Muhafızlara cuk oturduğunu savunabilirler,” diye fikir belirtti Ruthven.

Gözlerinin etrafı kıpkırmızı kesilen Iorga’nın kafası patladı patlayacaktı. “Yüzbaşı von Klatka cesurca öldü,” diye hırladı. “Bir kahraman olarak.”

“Hadi ama, Iorga,” dedi Ruthven. “Biraz şakalaşmadan zarar gelmez.”

“Peki ya zanlılar?” diye sordu Carew.

“Maskeli adamlar,” dedi Matthews. “Cesedin yanına bir Aziz George haçı bırakıldı. Sör Charles’ın, Hristiyan Haçlılarının tertipsizliğine dair önceki raporlarının tamamen yanlış olduğu anlaşıyor.”

“Bazıları bunun John Jago’ya yapılan saldırının karşılığı olduğu fikrinde,” diye açıkladı Ruthven. “Birileri şehrin her tarafına incecik kırmızı haçlar çizmiş.”

“Mackenzie, von Klatka’nın katilinin bir vampir olduğunu söyledi,” dedi Sör Charles.

“Saçmalık bu!” diye bağırdı Matthews. “Siz polisler hep birbirinizin arkasını kollarsınız. Hatalarınızı yalanlarla örter-siniz.”

“Sakin ol, Matthews,” karşılığını verdi Sör Charles. “Ben sadece olay mahallindeki dikkatli bir adamın iddiasını yine-liyorum. Şahsen seninle aynı fikirdeyim. Karpatlı Muhafızlara zarar vermek isteyecek bir vampir olması pek mümkün değil. Öyle bir davranış, neredeyse sevgili Prens Hazretlerimize el kaldırmakla aynı kefeye konulabilir.”

“Evet,” dedi Ruthven. “Konulabilir, değil mi?”

“Neler yapıldı?” dedi Carew. Alışıldık öfkeli ifadesi, mos-mor suratlı bir hiddete dönüşmekteydi.

Sör Charles iç geçirdi. “Bu akşamüzeri çıkan kargaşalardan sonra hâlâ serbest olan Haçlı elebaşlarının tutuklanmalarını emrettim.”

“Gündoğumuna kadar kelleleri mızraklara geçirilmeli,” dedi Iorga.

“General Iorga, bizler yasalara uygun olarak faaliyet gösteri-riz. Öncelikle zanlıların suçunu kanıtlamalıyız.”

Iorga elini sallayarak bu önemsiz hususu geçiştirdi. “Siz hepsini cezalandırın. Bırakın kimin suçlu olduğuna Tanrı ka-rar versin.”

Sör Charles sözlerini sürdürdü. “Jago’nun müritlerinin top-landıkları kiliseleri ve şapelleri biliyoruz. Şu an hepsine baskın düzenleniyor. Bir gece içerisinde Hristiyan Haçlılarının sonu-nu getireceğiz.”

Ruthven, Emniyet Müdürü’ne teşekkür etti. “Harika, War-ren. Ben de Başpiskopos’un haçlıları kafir ilan etmesi için ge-

rekli düzenlemeleri yapıyorum. Bundan böyle Kilise'nin ulusal desteğinden bile mahrum kalacaklar."

"Daha başka cezalar da verilmeli," diye üsteledi Iorga. "İsyanın yayılmasının önüne geçilmeli. Von Klatka için yüz kişi ölmeli."

Ruthven meseleyi düşündükten sonra kontrolü yine eline aldı. "Artık asıl amacımıza gelmiş bulunuyoruz. Son rezalet yaşanmasaydı bile toplantımızı birkaç gece önce düzenlemem gerekirdi. Bu münferit bir olay değil. Halka açıklanmamasına rağmen geçen hafta bir suikastçı, Lahore'a yaptığı gezi sırasında Sör Francis Varney'e bomba attı. Bomba patlamadıysa da suçlu kalabalığın arasına karışarak izini kaybettirdi. Ayrıca bu sabah Devil's Dyke'da örgütlü bir isyan çıktı. İsyan bastırıldı, fakat bazı tehlikeli isyancılar Sussex Tepeleri'nde hâlâ aranıyor."

Sör Charles muzdarip görünüyordu. Bu olay kendi yönetiminde olan Scotland Yard'ı kötü göstermekteydi.

Ruthven devam etti. "Cicero'nun da dediği gibi, *Silent enim leges inter arma*. Savaş zamanında yasalar aptalcadır. Masumiyet karinesini askıya almak gerekebilir. Prens Hazretleri çoktan Başkomutan unvanını alarak önceden sevgili Kraliçemizin üstlendiği anayasal yükü omuzladı. Kişisel gücünü daha da arttırmak için bundan faydalanabilir. Öyle bir durumda bu odadaki bizler, muhtemelen Büyük Britanya İmparatorluğu'nun tüm hükümetini teşkil ediyor olacağız. Yani kralın vekilleri haline geleceğiz."

Matthews karşı çıkacak gibi olduysa da sustu. Sör Charles gibi hâlâ bir yeni-doğmuş olduğu için odadaki varlığına yalnızca müsamaha gösteriliyordu. Koltukları vampir atalar tarafından kolayca doldurulabilirdi. Veya sıcak adetlerini tamamıyla terk etmiş yeni tip ölmeyenler tarafından. Godalming güce ne kadar yaklaşmış olduğunun farkına vardı. Ruthven'in kendisini ne için yetiştirdiğini yakın bir zamanda öğrenebilirdi.

Başbakan'ın yanında oturan asık suratlı ve sessiz bir vampir, ona kurdeleyle bağlanmış bir klasör içinde bazı kâğıtlar uzattı. Godalming adamın Gizli Servis'le ilişkili olabileceğini düşündü.

"Teşekkürler, Bay Croft," dedi Ruthven, kurdeleyi kopartarak. Baş ve işaret parmaklarıyla bir kâğıt çıkarıp onu Sör Charles'a doğru masanın üzerinde üstünkörü kaydırıldı. "Bu, Taht'a karşı komplo kurduklarından şüphelenilen tanınmış insanların bir listesi. Yarın güneş batmadan önce tutuklanacaklar."

Sör Charles dudaklarını sessizce oynatarak listeyi okudu. Kâğıdı bıraktığında Godalming ona şöyle bir göz atma imkânı buldu.

İsimlerin çoğuna aşınaydı: George Bernard Shaw, W.T. Stead, Cunningham-Grahame, Annie Besant, Lord Tennyson. Diğerleri fazla bir anlam ifade etmiyordu: Marie Spartali Stilman, Adam Adamant, Olive Schreiner, Alfred Waterhouse, Edward Carpenter, C.L. Dodgson. Bazı sürprizler de yok değildi.

"Gilbert mı?" diye sordu Sör Charles. "Niye? O da sizin veya benim kadar vampir."

"Belki senin kadar olabilir. Bizi sürekli hicvediyor. Çok az kimse bir vampir ata gördüğünde kıkırdamadan durabilir hale geldi. Bence bu, teşvik etmek isteyeceğimiz türde bir tutum değil."

Ruddigore oyununda, kötü kalpli baronetin belli bir türdeki vampirleri simgeleyen isminin Sör *Ruthven* Murgatroyd olması pek tesadüf sayılmazdı.

Şimdi Matthews da başını iki yana sallayarak listeyi inceliyordu. "Üstelik Gilbert buradaki tek vampir değil," dedi İçişleri Bakanı. "Kendi bankerim Soames Forsyte'ı da eklemiştiniz."

Ruthven'ın artık ne şapşalca ne de hoppa bir havası vardı. Godalming, murgatroydun kadife eldivenlerinin içinde çelik pençeler gördü.

“Vampirler de en az sıcaklar kadar ihanete yatkın olabilirler,” diye açıkladı Başbakan. “O listedeki her erkek ve kadın Devil’s Dyke’daki yerini fazlasıyla hak etti.”

Sör Charles endişeliydi. “Devil’s Dyke vampirlere göre inşa edilmedi.”

“Öyleyse Londra Kulesi’nin elimizde olmasına şükrederim. Orası vampirlere yönelik bir hapishaneye dönüştürülecek. General Iorga, emrinde astlarına sert muamele ettiği için kınama ihtiyacı duyduğun bir subay var mı?”

Iorga sırtınca bir sıra çentikli hayvan dişi parladı. “Aklıma birkaç tanesi geliyor. Graf Orlok aşırıya kaçmasıyla tanınır.”

“Mükemmel. Orlok, Londra Kulesi’nin müdürlüğüne getirilecek.”

“İyi de adam tam bir manyak,” diye karşı çıktı Matthews. “Artık Londra’daki evlerin yarısında istenmiyor. İnsana benzer bir yanı kalmadı.”

“Tam işinin vampiri işte,” diye yorum yaptı Ruthven. “Devlet adamlığı budur, Matthews. Herkese göre bir makam vardır. Mesele, işe uygun kişiyi bulmaktır.”

Bay Croft ya Graf’ın atanmasını, ya da İçişleri Bakanı’nın itirazını not etti. Godalming, Bay Croft’un defterine yazılmak istemezdi.

“Şimdi gelelim diğer konuya. Warren, işte yeni terfi kurlarının bir müsveddesi.”

Sör Charles kendisine verilen kâğıda ağzı açık bakakaldı.

“Artık yalnızca vampirler terfi ettirilecek,” dedi Ruthven. “Bu tüm kamu ve askeri hizmet kollarında genel bir kural haline gelecek. Sıcaklar ister dönüşürler, ister oldukları yerde kalırlar. Hangi karan vereceklerinin bir önemi yok. Ve unutma, Warren; yalnızca *doğru tipteki* vampirler terfi ettirilecek. Senden teşkilatına çekidüzen vermeni bekliyorum.”

Ruthven dikkatini İçişleri Bakanı’na yöneltti ve ona başka bir evrak verdi. “Matthews, bu da yarın akşam meclisten ge-

çecek olan Olağanüstü Hal Yasası'nın bir müsveddesi. Şimdiye kadar katlandığımız gelişigüzel sistemin kaldırılarak gündüz dünyasının gidişatını düzenlememizin hayati önem taşıdığı fikrindeyim. Seyahat, toplanma ve ticaret alanlarında sınırlamalar olacak. Birahaneler yalnızca karanlık saatlerde açık tutulacak. Sıcakların her isteğini yerine getireceğimiz yerde saati ve takvimi kendimize göre ayarlamamanın vakti geldi."

Matthews bu acı ilacı güçlkle yuttu. Sör Danvers Carew zevki andıran bir edayla hırıldadı. Ruthven, Matthews'ı istifa etmeye zorladığı zaman yerine o geçecekti.

"Hızlı davranmaya mecbur bırakıyoruz," diye oda geneline duyurdu Ruthven. "Ama bu kötü bir şey değil. Nasıl bir direnişle karşılaşırsak karşılaşalım rotamıza bağlı kalmalıyız. Bunlar heyecan verici geceler ve dünyaya öncülük etme fırsatını yakalamış bulunuyoruz. Bizler Doğu'dan esen rüzgarız. Bizler fırtınanın gazabıyız. Arkamızda bu ülkeyi değişmiş ve ıslah edilmiş bir halde bırakacağız. Tereddüde kapılanlar veya elini çabuk tutmayanlar akıntıya kapılıp gidecekler. Prens Hazretleri gibi ben de yerimi korumaya niyetliyim. Ay imparatorluğumuzun üzerinde yükselirken çoğu kimse topyekün ortadan kalkacak. Bay Darwin haklıydı: Sadece güçlü olanlar hayatta kalacak. Biz de güçlülerin en güçlüsü olmayı garantilemeliyiz."

YENİ-DOĞMUŞ

Art evden kendi başına ayrılması için Penelope'yi yalnız bırakmıştı. Kadın o yarı baygın haldeyken, ona niçin hemen gitmesi gerektiğini söylemişti. Başbakanla bir işi vardı. Çok önemli ve ivedi bir iş. Penelope bunun erkek işi olduğunu ve kendisini ilgilendirmedığını farz etti. Sanki Art uzun bir tünelin ucundan konuşuyor, muazzam bir rüzgar ona çarptıkça sesini alıp götürüyordu. Sonra adam büsbütün gitti ve Penelope kendisiyle baş başa kaldı...

... dönüşüyordu. Bu beklediği gibi bir şey değildi. Dönüşümün çabuk olacağı söylenmişti: Diş çekilmesi gibi anlık bir acı, ardından bir böceğin krizalit evresiyle kıyaslanabilecek bir uyuklama dönemi, peşinden de vampirlik haline uyanış.

Vücudunu kaplayan kor gibi acı korkunçtu. Ansızın sıcak bir taşkınla adet gördü. İç çamaşırları vıcık vıcık oldu. Kate'in uyarısını unutmıştı. O an için bunun, katlanacağı son kadınsı rahatsızlık olduğu düşüncesi pek teselli edici değildi. Bildiği kadarıyla vampir dişiler adet görmezlerdi. Bu lanet ebediyen kalkmıştı. Bir kadın olarak öldüğü bile söylenebilirdi...

... Art'ın ona sahip olduğu, adamın kanını döktüğü kanepenin üzerinde karnına bir yastık dayadı. Midesindeki her zerreyi yiyeceği Art'ın İran halısına istifra etmişti. Sonra daha munasip

bir anda bağırsaklarını ve mesanesini de boşaltmıştı. Art'ın alelacele kaçarken bile tuvaletin nerede olduğunu belirtmesinin nedenini artık anlıyordu. Dönüşümü sırasında vücudu tüm fazlalıkları dışarı atmaktaydı.

Sanki içi oyulmuş gibi kendini boş ve hararetsiz hissediyordu. Dişlerinin üstü açılıp da keskin mineler birbirine sürttükçe çeneleri ağrıyordu. Artık vampirlere özgü o iri ve uçlan sivri dişlere sahipti. Bunun kalıcı bir durum olmadığının farkındaydı. Dişleri tutku veya öfke dolu anlarda değişecekti. Veya şimdiki gibi acı dolu. Yeni beslenme şekline uygun olarak kesici dişleri bir köpeğinkiler gibi uzamıştı.

Niye böyle olmayı seçmişti? Nedenini unuttu unutacaktı.

Eli yüzüne yakındı. Cildin altındaki damarların ve liflerin solucanlar gibi kıvrandığını gördü. Özenle kesilmiş tırnakları, elmas biçimli hançerlere benziyordu. Hattâ birkaç siyah kıla rastlamak bile mümkündü. Parmakları kalınlaştığı için nişan yüzüğü cildini kesmekteydi.

Dikkatini toparlamaya çalıştı.

Eli kıpırdanmayı bırakarak küçüldü ve tamdık haline büründü. Diliyle dişlerini yokladı. Yine ufaktılar ve Penelope artık ağzı kazıklarla doluymuş gibi hissetmiyordu.

Sırtüstü uzanmıştı, kanepenin kenarından kafası sarkıyor, odayı baş aşağı görüyordu. Art'ın babası tam boy bir portrede tepetaklak durmaktaydı. Halı kaplı tavanda asılı olan mavi renkli ayaklı vazodan beyaz pampa otlarının sivri uçları çıkıntı yapıyordu. Aynı şekilde oda, ters duran narin çiçeklerin teşkil ettiği bir duvar süsüyle çevriliydi. Süpürgeliğe komşu olan baş aşağı gaz lambalarının mavi alevleri de aşağıdaki boyalı zemine doğru püskürmekteydi.

Alevler büyüdükçe büyüdü; ta ki Penelope'nin görüp görebildiği yegane şey olana dek. Ateş artık beynindeydi. Alevlerin arasında bir erkekle kadının birbirlerine sarıldıklarını gördü. Adam baştan aşağı frak giymesine karşın kadın çıplak ve kan-

lıydı. Suratlar Charles'a ve Pamela'ya aitti. Sonra kuzeninin yüzü kendisinininki oldu ve Charles da Art'a dönüştü. Giysileri alevlendi. Görüntü kısa bir süre devam etti, sonra tekrar değişerek suratlar tanınamaz bir hale geldi. Bunlar yanarak birbirine karıştı ve dört gözlü, iki ağızlı, saçla kaplı tek bir surat olup çıktı. Alevden oluşan bileşik surat büyüdükçe büyüdü ve Penelope'yi tamamen kapladı.

"Sonsuza kadar Penelope!" diye bir çocuk gibi bağırdı kadın. "Penny sen çok yaşa!"

Alevler her şeyi yakıp kavurdu...

... tek bir titremeyle bir anda uyandı. Vücudu tepeden tırnağa karıncalanıyor, giysileri hassas tenini tırmalıyordu.

Kanepenin üzerinde doğrulup oturdu ve kendisine çekidüzen verdi. Dönüşümünün anısı hızla kayboluyordu. Boynunu ve göğsünü yoklayınca Art'ın açtığı yaraların en ufak bir izine bile rastlamadı.

Oda artık daha parlaktı ve gölgeli köşeleri bile seçebiliyordu. Artık her şeyi bir başka görüyordu. Renkler daha ince tonlara sahipti. Ve daha fazla koku alabiliyordu. Kendi vücut atıklarının kokusu ayırt edilebilir olmasına rağmen rahatsız edici değildi. Penelope tüm duyularının keskinleştiği fikrindeydi. Diliyle yeni tatlar almak için can atıyordu. Yeni şeyler denemek istiyordu.

Ayağa kalktı ve çoraplı ayaklarının sessiz adımlarıyla banyoya gitti. İçeride elbette ki ayna yoktu. Kirlenmiş giysilerini çıkardı ve tortop yaptığı etekliğiyle üstünü sildi. Kendisini baştan aşağı yıkadı. Önceki yaşamında nadiren çırlıçıplak kaldığı olurdu. Eski hali bir rüya gibiydi. Artık yeni-doğmuştu. Bir kedinin olabileceği kadar temizlendiğine kanaat getirdikten sonra banyodan çıktı. Giysilere ihtiyacı vardı. Sıcaklık günlerinden kalma kıyafetleri, en az üzerlerindeki kan kadar yararsızdı.

Biri koridordaki odalardan birine girince Penelope aniden

dikkat kesildi. Dilini sivri dişleri üzerinde gezdirdi. Bir kapı açıldı ve ince bir surat dışarı uzandı. Kadının çıplaklığı karşısında hayrete düşen Art'ın özel uşağı yutkunarak geri çekildi ve kapıyı arkasından kilitleti. Penelope güldü. Ellerini açıp kapadı ve kapıyı yerinden söküp açarak adama ulaşım ulaşamayacağını merakla düşündü. Uşağın sıcak kanının kokusunu alabiliyordu. "Aç kapıyı bezirgan başı," diye fısıldadı. Sesi kendi kulaklarına yüksek geldi.

Kapılardan birini açınca Art'ın soyunma odasını buldu. Adamın sabah kıyafetlerinden seçilmiş olan bir takım, kullanıma hazır olarak beklemekteydi. Önceden uzun boylu olmak Penelope için utanç vericiydi. Annesi ona mümkün olduğu kadar oturmayı ve yanındaki erkeklerden daha uzun gözükmemesi için kamburunu çıkarmadan kendisine çekidüzen vermeyi öğretmişti. Fakat artık uzun boyuyla bir alıp veremediği yoktu.

Art'ın gömleğini üstüne geçirip ilikledi. Yakanın ve manşetlerin karmaşıklığına kolayca egemen oldu. Parmakları artık daha atıktı ve kendilerine sunulan tüm problemleri çözüyorlardı. Art'ın iç çamaşırlarını bir kenara atıp pantolonunu giydi ve aşına olmadığı pantolon askısıyla bir süre uğraştıktan sonra düzeneği omuzlarına yerleştirebildi. Pantolonu kalçalarına güzelce oturup onu yukarı çekerek apış arasını iyice daralttı ve askıyı rahat edeceği şekilde kısalttı. Bir kravat buldu ve onu kendisine çok büyük gelen yakaya bağladı. Bir yelek ile palto, bu kıyafeti tamamladı. Dönüştüğü odaya yalınayak geri gitti. Kanepenin altındaki pabuçları hâlâ ayaklarına uyuyordu. Oldukça çarpıcı gözüktüğü fikrindeydi ve nişanlısının ne düşüneceğini merak ediyordu.

Ellerini saçlarında gezdirirken kendisini biraz daha az ür-künç göstermek için bir şeyler yapıp yapmaması gerektiğini düşündü. Fakat artık nasıl gözüktüğünü pek önemsemiyordu. Ölü Penelope olsaydı hayretler içerisinde kalırdı. Fakat ölü Penelope şimdikinden öyle farklıydı ki.

Hafif bir susuzluğa kapıldı. Art'ın kanının tadı hâlâ ağzındaydı. Geçen gece onu acı ve tuzlu bulmuştu. Fakat artık tatlı ve lezizdi. Ve de gerekli. Ne yapmalı? Ne yapmalı?

Vaziyetle çok iyi başa çıkıp çıkmadığını bilmiyordu. Fakat Bayan Beeton'a akıl danışmaksızın çaydanlıktan çay bile koyamayan Kate Reed bile başarılı bir vampir olabiliyorsa Aslan Yürekli Penelope'nin zorluklardan gözü korkacak hali yoktu.

Holde kırmızı ipek astarlı bir opera pelerini buldu. Pelerin hiç ağır gelmedi. Art'ın silindir şapkalarından birini başına oturtmayı denediyse de şapka kulaklarına kadar iniyor ve gözlerini kapatıyordu. Art'ın askısındaki başlıklar arasında kendisine uyacak yegane şey kulaklıkları olan yumuşak bir kasketti. Kasket, seçmiş olduğu kıyafetin geri kalanına pek uymasa bile idare etmesi gerekecekti. En azından saçlarını onun altında toplayarak yoldan çekebiliyordu. Saçlarını tıpkı erkekler gibi kısa kesen bazı vampir kızlar vardı. Penelope de öyle bir şey yapmayı düşünebilirdi...

... dışarıda güneş doğuyordu. Penelope evine gidip içeride kalmayı düşündü. Belki gündüz saatlerinde dinlenmeliydi. Kate ona güneşin yeni-doğmuşlara zarar verebildiğini söylemişti. Kate'i arayıp öngörülemeyen çeşitli hususlarda ondan tavsiye almak gibi sinir bozucu ve küçük düşürücü bir eylemde bulunması gerekebilirdi.

Evden ayrıldığında erken sabah sisinin yoğun olduğunu gördü. Dün Cadogan Meydanı'nın karşı tarafını seçemezdi. Şimdi şekilleri biraz daha iyi ayırt edebilmesine rağmen görme yetisi sisten çok gölgelerde kullanışlıydı. Kafasını kaldırıp güneşi örten sis bulutlarına bakacak gibi olsa gözleri yanıyordu. Siperliği yüzünü gölgelesin diye kasketi aşağı çekti.

"Hanımefendi, hanımefendi," dedi bir ses. İki küçük çocuğu peşinden sürükleyen bir kadın, sislerin içinde üzerine doğru gelmekteydi.

Penelope yine o susuzluğa kapıldı -hani şu kızıl susuzluk dediklerine. Ağzı kupkuruydu ve dişleri kamaşıyordu. Bu, sıcak bir kadinken bildiği ihtiyaçlarla kıyaslanamazdı. Diğer her şeye baskın gelen bir arzunun, nefes almak kadar doğal bir iç-güdünün pençesindeydi.

“Hanımefendi...”

Elini uzatan yaşlı bir kadın önünde duruyordu. Kadının üzerinde eski püskü bir bone ile hırpani bir şal vardı. “Susediniz mi, hanımefendi?” Kadın sırttı. Dişlerinin çoğu eksikti ve nefesi leş gibi kokuyordu. Penelope birbirinden farklı yirmi kat kir tabakasının kokusunu alabilmekteydi. Fagin’in¹ dul bir karısı varsa işte o kadın buydu.

“Güzellerimin birinden altıpeniye kana kana içebilirsiniz.”

Kadın yerden bir bohça aldı. Bohça, iki kız çocuğundan biriydi. Çocuğun yüzü ve saçları kirli olmasına rağmen uzun bir fularla mumyalanmış teni solgundu. Kadın fuları ince, kat kat kabuk bağlamış bir boyundan çözdü. “Sadece altıpeni, hanımefendi.”

Kadın, küçük kızın boynunu tırmalayarak kabukları kaldırdı. Yaraların üstünde minik kan damlaları belirdi. Çocuktan hiç ses çıkmadı. Kan kokusu Penelope’nin burun deliklerini doldurdu. Koku sıcak, yoğun, deliciydi. Penelope çok susamıştı.

Kız eline teslim edildi. Penelope bu samimiyet karşısında bir an için tereddüt etti. Sıcakken dokunulmaktan hoşlanmaz, özellikle de çocukların dokunuşuna gelemezdi. Pamela’nın ölümünden sonra bir erkeğin arzularına boyun eğmeyeceğine, hiç çocuk doğurmayacağına yemin etmişti. Bu yemin zamanla çocukça gözüксе bile gerdek gecesinin düşüncesinden asla hazzetmemişti. İşin o yönünün nişan kararına pek az etkisi vardı. Art’la yaptığıysa bir beslenmeden, bir dönüşümden fazlasıydı. Ortada itici ve bir o kadar da heyecan verici bedensel

¹ Oliver Twist adlı romandaki bir karakter, -çn

bir unsur mevcuttu. O tür bir ilişki artık makbul, hattâ cazipti.

“Altıpeni,” diye hatırlattı kadın. Penelope çocuğun boynuna odaklandıkça kadının sesi de azalıp gidiyordu.

Art’la beraberken kan içmek nahoş bir ihtiyaçtan ibaretti. Adam onu ısırdığı zaman Penelope acıdan pek ayırt edilemeyen garip bir heyecana kapılmış, adamın kanını içmekse iğrenç bir angarya olmuştu. Fakat bu arzu başkaydı. Dönüşüm, Penelope’nin içinde bir şey uyandırmıştı. Dilini açık yaraya değdirirken eski hali hakikaten öldü. Kan damla damla ağzına sızarken de dönüşmüş olduğu yeni-doğmuş büsbütün uyandı.

Vampire dönüşmeyi seçmiş, çünkü bunun münasip olduğunu düşünmüştü. O ata denen yaratıkla cilveleştigi, gelip yeteri kadar özür dilemediği için Charles’a kızmıştı. Charles, Penelope’nin eskiden olduğu sıcak kadına kötü muamele etmişti ve Penelope dönüşürse adamın tutumu da değişebilirdi. Tüm bunlar artık geride kalmıştı.

Yutkununca kanın vücuduna baştan aşağı dağıldığını sezdirdi. Kan sadece boğazından aşağı akmayıp dişetlerine sızarak suratına yayıldı. Penelope yanaklarının şiştiğini, kulaklarının altındaki damarların zonkladığını, gözlerinin dolup taşıtığını hissetti.

“Tamam artık, hanımefendi. Silip süpürdünüz. Ağır olun.”

Kadın küçük çocuğu çekip almaya çalıştı, fakat Penelope onu itti. Henüz tatmin olmamıştı. Çocuğun sızlanmaları kulaklarını dolduruyor, o güçsüz mızızlanmalar Penelope’yi daha da teşvik ediyordu. Penelope’nin onun kanma ihtiyaç duyduğu kadar küçük kızın da kurutulmaya ihtiyacı vardı...

... nihayet sona erdi. Çocuğun kalbi hâlâ atıyordu. Penelope kızı yere bıraktı. Diğer kız -kardeşi mi?- onu sarıp sarmaladı.

“Bir şilinlik kan aldınız.”

Penelope pazarlıkçı sürtüğe tıslayarak sivri dişleri arasından tükürdü. Onu karnından boynuna kadar yarmak çok ko-

lay olurdu. Penelope bu iş için gereken pençelere sahipti.

“Bir şilin.”

Kadın kararlıydı. Penelope onunla arasında bir hısımlık sezdi. İkisi de diğer tüm düşüncelere baskın gelen bir ihtiyaca sahipti.

Penelope ön cebinde zincirli bir saat buldu. Onu yeleşinden ayırıp pezevenge doğru attı. Kadın elini yumruk yaparak ganimeti havada kaptı. Ağzı hayret dolu bir sırıtışa büründü.

“Çok teşekkürler, hanımefendi. Teşekkürler. Ne zaman isterseniz kızlarım sîzindir. Ne zaman isterseniz.”

Penelope kadını Cadogan Meydanı’nda bıraktı ve kendisini enerjiye boğan yepyeni bir zindellikle sislerin arasına daldı. Kendini o güne dek hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu...

... siste yolunu buluyordu. Churchwardların evi sadece biraz ötede, Caversham Sokağı’ndaydı. Penelope yürürken sanki tüm şehirde nereye gittiğini bilen bir tek kendisi vardı. Evine gözleri kapalı olarak bile ulaşabilirdi.

içindeki çocuk kanı başını döndürüyordu. Akşam yemeği sırasında bir kadehten fazla şarap içmişliği pek yoksa bile o anki durumunun sarhoşluğa benzediğinin bilincindeydi. Bir keresinde Kate ve başka bir kızla beraber müteveffa babasının şarap mahzeninde dört şişenin dibini bulmuşlardı. Sonrasında bir tek Kate istifra etmemiş ve bu konuda sinir bozucu bir üstünlük taslamaktan geri kalmamıştı. Bu da tıpkı o zamanki gibiydi; tabii mide bulantısı hariç.

İnsanlar bazen onun geldiğini sezip yolundan çekiliyorlardı. Hiç kimse ona uzun bakmadığı gibi sıradışı kıyafeti hakkında yorum da yapmıyordu. Erkekler giyimlerinin rahatlığını hep kendilerine saklamışlardı. Penelope şimdi kendini Anne Bonney gibi korsansı hissetmekteydi. Pam’in bile bunun kadar heyecan verici bir şey yaşamadığından emindi. Nihayet kuzenini gölgede bırakabilmişti.

Sis seyrelti ve omuzlarındaki pelerin ağırlaştı. Başının döndüğünü hissederek durdu. Acaba küçük kızdan bir hastalık mı bulaşmıştı? Sarhoş bir züppe gibi bir lamba direğine tutundu. Sis artık incecik demetlerden ibaretti. Nehirden bir rüzgar esiyor, Penelope rüzgarda Thames'in tadını alabiliyordu. Erken sabah saatlerinin sisi dağıldıkça dünya kendi etrafında döner gibi oluyordu. Gökyüzünde acımasız bir ateş topu büyüdüğüce büyüyor, ışıktan kollarla ona uzanıyordu. Penelope elini yüzüne götürdü ve cildinin yandığını hissetti. Sanki havaya sabitlenen devasa bir büyüteç, bir oğlanın yerdeki karıncalara ölüm-cül bir ışık huzmesi doğrultması gibi güneş ışınlarını üstüne odaklıyordu.

Eli ağrıyordu. El artık parlak bir ıstakoz kırmızısıydı. Feci bir şekilde kaşınan deri, bir yerden yarılmıştı. Yarıktan kıvrır kıvrır dumanlar yükseliyordu. Penelope kendini lamba direğinden itti ve pelerinini peşi sıra dalgalandırarak güvenilmez zeminde koşturdu. Hava, bataklık suyu misali ayaklarına dolanmaktaydı. Öksürüyor, kan tükürüyordu. Beslenirken oburluk etmişti ve şimdi açgözlülüğünün bedelini ödüyordu.

Güneş tüm ağırlığıyla sokaklara vurarak etraftaki her şeyi kemik gibi parıltılı bir beyaza boğmaktaydı. Penelope gözlerini sınıksız yumsa bile beynine ışıktan bir ızdırap saplanıyordu. Caversham Sokağı'na ve dolayısıyla güvenli bir yere asla varamayacağı gibi bir fikre kapılmıştı. Takılıp yola kapaklanacak, Art ın pelerininin altında dumanları tüten kadın şeklindeki bir toz yığını olup çıkacaktı.

Yüzü, küçülmüş de kafatasına yapışmışçasına gergindi. Bir yeni-doğmuş olarak daha ilk gününde asla güneşe çıkmaması gerekirdi. Kate bunu ona söylemişti. Biri yoluna çıktı ve Penelope onu yere yıktı. Hâlâ güçlü ve süratliydi. Koşarken sırtına vuran, birkaç kat giysinin üzerinden bile vücudunu ısıtan güneşin altında iki büklüm oldu. Dudakları açılarak kaskatı ve küçücük kalmış dişlerini açıkta bıraktı. Jiletlerle dolu bir or-

manda seke seke gidiyormuş gibi attığı her adım acı veriyordu. Bu hiç de beklediği gibi değildi...

... güdümlü bir dürtü onu sokağına, kendi ön kapısına kadar getirdi. Penelope çan ipiyle cebelleşirken sırtüstü düşmemek için bir ayağını paspasın altına sıkıştırdı. Derhal serin gölgelere alınmazsa ölecekti. Kapiya yaslanarak elinin ayasıyla vurdu.

“Anne, anne,” dedi törpülü bir ses tonuyla. Sesi ihtiyar bir kocakarıninki gibi çıkıyordu.

Kapı açıldı ve Penelope evin kahyası Bayan Yeovil’in kollarına düştü. Hizmetçi onu tanımadı ve zalim gündüze doğru geri itmeye çalıştı.

“Hayır,” dedi annesi. “Bu Penny. Bak...”

Bayan Yeovil’in gözleri kocaman açıldı; Penelope o gözlerdeki dehşete bakarak kendini hiçbir aynanın gösteremeyeceği kadar net gördü.

“Tanrı bizi korusun,” dedi hizmetçi.

Annesi ve Bayan Yeovil hole girmesine yardım ettiler. Kapı çarparak kapandı. Buzlu kapı camından içeri hâlâ acı sızıyor olsa da güneşin asıl şiddeti dışarıda kalmıştı. Penelope kendini iki kadının kucığına bıraktı. Holde, misafir odasının önünde duran biri daha vardı.

“Penelope? Tanrım, Penelope!” Bu Charles’tı. “Kızınız dönüşmüş, Bayan Churchward,” dedi adam.

Penelope bir an için tüm bunların niye, ne için olduğunu hatırladı. Adama söylemeye çalıştıysa da ağzından sadece bir tıslama çıkabilirdi.

“Konuşmaya uğraşma, canım,” dedi annesi. “Her şey yoluma girecek.”

“Onu karanlık bir yere götürün,” dedi Charles.

“Mahzen olur mu?”

“Evet, olur.”

Charles merdivenlerin altındaki kapıyı çekip açtı ve kadınlar Penelope'yi babasının şarap mahzenine taşıdılar. İçeride hiç ışık yoktu ve bir anda Penelope'nin her yanını serinlik kapladı. Yanma geçti. Hâlâ canı yanıyor, fakat kendini patlayacak gibi hissetmiyordu.

"Oh, Penny, benim zavallı kızım," dedi annesi, elini onun alnına koyarak. "Öyle kötü..."

Kadın cümlesini tamamlayamadı. Penelope'yi soğuk fakat temiz parke taşlarının üstüne bıraktılar. Penelope, Charles'a lanet okumak için doğrulup oturmaya çalıştı.

"Dinlen," dedi adam.

Onu zorla tekrar yatırdılar. Penelope gözlerini kapadı. Başının içindeki karanlık kıpkırmızı ve fıkır fikirdi.

CEHENNEMDEN

Dr. Seward'ın Günlüğü (fonografta saklanmıştır)

17 EKİM

Mary Kelly'e sahip çıkıyorum. Lucy'e, Lucy'nin dönüştüğü şeye öyle çok benziyor ki. Ay sonuna kadarki kirasını ödedim, işten fırsat buldukça onu ziyaret ediyorum ve sıradışı sıvı takasımızı gerçekleştiriyoruz. Dikkatimi dağıtıcı şeyler çıksa da onları bir kenara bırakmak için elimden geleni yapıyorum.

George Lusk, yani Huzur Komitesi'nin başkanı dün beni görmek için Yurt'a geldi. Kendisine "*Cehennemden*" başlığını taşıyan bir notla beraber yarım bir böbrek gönderilmişti ve ilişkideki organın ölü kadınlardan birine, muhtemelen Eddowes'a ait olduğu iddia ediliyordu. "*Diğerini kızartıp yedim, pek güzeldi.*" Etin bir buzağı ya da köpekten alındığına ve bir şaka ya hedef olduğuna inanan Lusk, dehşet verici bir ironiyle o iğrenç yadigarı ilk bana getirmeyi düşünmüştü. "Karındaşen Jack" şakaları şu aralar salgın hastalık gibi yayılıyor ve Lusk, cinayetlerle ilgili bir mektubu *Times*'ta yayınladığından beri bunların pek çoğuna kurban seçildi. Lestrade ile Lusk tepemde dikilirlerken böbreği dürtüp yokladım. Organ kesinlikle bir insana aitti ve alkolün içinde muhafaza edilmişti. Lusk'a bunun büyük ihtimalle bir tıp öğrencisinin şakası olduğunu söyledim. Bart'taki günlerimden böyle çocuksu ve dehşetengiz uy-

gulamalara merak saran budalalar hatırlıyorum. Hangi sosyete doktorunun kat görevlisi tarafından bulunsun diye yatağında kesik bir gövde bıraktığı için yurdundan kovulduğunu hatırlmaksızın Harley Sokağı'nda yürüyemiyorum. Gözlemlediğim bir tuhaflik, böbreğin neredeyse kesinlikle bir vampirden alınmış olmasıydı. Organ, gerçek ölümün ardından vampirlerde ortaya çıkan belirgin bir likit çürümenin ileri safhalarını sergiliyordu. Benden ölmeyenlerin dahili yapılarına yönelik aşinalığımı açıklanmam istenmedi.

Lestrade görüşlerimi paylaştı ve anladığım kadarıyla tam bir karın ağrısı olan Lusk meseleyi uzatmadı. Lestrade bana şen şakrak bir insan grubunun Karindeşen'i kafa karıştırıcı bir sis bulutuyla korumaya kararlı gözüktüğünü ve buna benzer sahte ipuçları yüzünden soruşturmanın sürekli bulandırıldığını söylüyor. Yandaşsız olmadığımı, bilinmeyen bir gücün çıkarlarımı kolladığını daha önce de düşünmüştüm. Yine de şimdilik işin sonuna geldiğime inanıyorum. "Çifte gösteri" ifadesi -o can sıkıcı mektupçunun hediyesi- sinirlerimi bozdu ve gece faaliyetlerimi askıya alacağım. Aslında onlara hâlâ ihtiyaç var ama şimdilerde ortam çok tehlikeli. Polis bana karşı ve vampirler her yerdeler. Başkalarının çıkıp vazifemi üstlenmelerim umuyorum. John Jago yaralandıktan bir gün sonra Soho'da vampir bir züppe, kalbine kazık çakılarak ve alnına Hristiyan Haçlılarının haçı oyularak öldürüldü. *Pall Mall Gazette*, Whitechapel Katili'nin Batı'ya geçtiğini öne süren bir başyazı yayınladı.

Kelly'den bir şeyler öğreniyorum. Kendim hakkında bir şeyler. Yatağında yatarken tatlı bir dille bana mesleğini bıraktığını, başka erkeklerle görüşmediğini anlatıyor. Yalan söylediğini biliyorum ama konuyu büyütüyorum. Pembe deliğini yarıp içine boşalıyorum ve o da dişlerini nazikçe bana saplayarak kanımı içiyor. Vücudumda Renfield'ın Purfleet'te açtığı yara gibi kaşınan izler var. Dönüşmemeye, güçsüz düşmemeye kararlıyım.

Paranın önemi yok, Kelly, gelirimden ne kaldıysa ona sahip olabilir. Toynbee Yurdu'na geldiğimden beri hiç ücret almadım ve gerek tıbbi malzemeleri, gerekse diğer ihtiyaçları kendi cebimden karşıladım. Ailemde daima para olageldi. Unvan değil, sadece para.

Kelly'e Lucy'den bahsettirdim. Hikâyenin bende heyecan uyandırdığını artık utanmaksızın itiraf edebiliyorum. Kelly'den kendi kimliğiyle hoşlanamam; bu sebeple ondan Lucy'nin hatırına hoşlanmam gerek. Kelly'nin sesi değişiyor, İrlanda-Galler şivesi ile garip bir iffetliliği yansıtan grameri kayboluyor ve de gerek neler dediğine, gerekse de bunları nasıl söylediğine yosma dölünden çok daha az önem veren Lucy konuşmuş gibi oluyor. Hatırladığım Lucy kendim beğenmiş, ağırbaşlı ve oldukça cilveli bir kadın. O şaşırtıcı fakat bir o kadar da büyüleyici kız ile kafasını testereyle kestiğim sülüğün arasında bir yerlerde Kelly'e dönüşmüş olan yeni-doğmuş yer alıyor. Dracula'nın dölü. Kelly, Heath'teki gece münasebetini her anlatışında yeni ayrıntılar ekliyor. Ya daha fazlasını hatırlıyor, ya da benim hatırıma uyduruyor. Hangisinin doğru olduğunu önemsedğimden emin değilim. Lucy'nin Kara Öpücük'ten önce Kelly'e yönelik teşebbüsleri bazen yumuşak, baştan çıkarıcı, esrarengiz ve hararetle okşamarlar şeklinde oluyor. Diğer zamanlardaysa iğne gibi dişlerin eti ve kası parçaladığı acımasız bir tecavüze dönüşüyor. Kelly'nin hikâyelerini bedenlerimizle canlandırıyoruz.

Ölü kadınların yüzlerini hatırlamıyorum. Artık yalnızca Kelly'nin yüzü var ve o da her geçen gece Lucy'ninkine biraz daha benziyor. Kelly'e Lucy'nin giydiklerini andıran kıyafetler aldım. Sevişmemizden önce giydiği gecelik, Lucy'nin gömülü olduğu kefene çok benziyor. Kelly şimdilerde saçını da Lucy'ninki gibi topluyor. Yakında onun Lucy olup çıkacağını çekinerek de olsa ümit ediyorum.

FAYTONUN DÖNÜŞÜ

“‘Çifte gösteri’ oldu olalı,” diye söze başladı Geneviève, “nere-deyse bir ay geçti Charles. Belki artık sona ermiştir, ne dersin?”

Beauregard başını iki yana salladı. Kadının yorumu onu daldığı düşüncelerden çıkarmıştı. Aklı hep Penelope’deydi.

“Hayır,” dedi adam. “İyi şeyler kendiliğinden son bulur. Kötü şeylerinse durdurulması gerekir.”

“Haklısın tabii.”

Vakit geceydi ve Ten Bells’te oturuyorlardı. Beauregard artık Whitechapel’a, Diyojen Kulübü’nün onu gönderdiği diğer bölgeler kadar aşinaydı. Gündüzlerini Chelsea’de bölük pörçük uyuyarak geçiriyordu; geceleriniyse Doğu Yakası’nda Geneviève’le beraber Karındeşen’in izini sürerek. Ve de onu bir türlü yakalayamayarak.

Herkes rahatlamaya başlıyordu, iki hafta öncesine kadar sokakları karış karış dolaşarak hıncılık yapan ve masumları taciz eden intikam çeteleri, hâlâ yüzlerinde maskeler ve ellerinde sopalarla ortalıktaydı; fakat şimdilerde sisten ziyade barların içinde vakit öldürüyorlardı. Bir aydır süren ikili ve üçlü vardi-yaların ardından polisler de yavaş yavaş olağan görevlerine dönüyorlardı. Ne de olsa Karındeşen, şehrin diğer kısımlarındaki suç oranlarını azaltmış değildi. Hattâ Buckingham Sarayı’nın görüş mesafesinde açık bir ayaklanma yaşanmıştı.

Biri dün gece bar tezgahının arkasında asılı duran Kraliyet Ailesi portresine bir maşrapa dolusu domuz kanı atmıştı. Barın

idareciliğini yapan Woodbridge, vatanperverce davranmayan sarhoşu dışarı atmışsa da duvarda ve resimde lekeler kalmıştı. Prens Hazretleri'nin yüzü kırmızıya boyalıydı.

Haçlıların daha başka sorunlar çıkardıkları da olmuştu. Jago'nun hapsi boylamasının ve müritlerinden çoğunun ya tutuklanmasının ya da yeraltına çekilmesinin ardından Scotland Yard akımın azalıp sona ereceğini varsaymıştı; fakat Haçlılar, orijinal Hristiyan şehitleri kadar inatçı çıkmışlardı. Şehrin dört bir yanına çizilen kırmızı renkli ince haçlar sadece İsa'yı değil, İngiltere'yi de çağırıyordu. Beauregard, Graf Orluk'un göreve geldiği akşam kuzgunların Londra Kulesi'ni terk ettiklerine dair bazı fısıltılar duymuştu ve krallığın düştüğü farz ediliyordu. Bir ülkenin çaresizlik ânından bahsedilecekse bunun o olduğu söylenebilirdi. Hükümet'in gösterdiği hoşnutsuzlukla bastırılacağı yerde cesaretlenen küçük bir Arthur akımı baş göstermiş bulunuyordu. Bugüne dek yalnızca sosyalistlerden, anarşistlerden veya protestan inançlılardan oluşan isyancıların saflarında artık İngiliz mistikleri ile putperestleri de yer alıyordu. Lord Ruthven başta *Idylls of the King* olmak üzere Tennyson'un çalışmalarını men etmiş olup Bulwer-Lytton'dan *King Arthur* ve William Morris'ten *The Defense of Guenevere* gibi önceden zararsız sayılan yapıtlar da yasaklı eserler arasına girmişti. Her bir fermanla beraber on dokuzuncu yüzyıl biraz daha on beşinciye yaklaşmaktaydı. Ruthven tüm Taht hizmetkarlarına yeni üniforma sözü vermişti; Beauregard polislerde bombeli miğferler ile taytlardan ve deri yeleklerin üstüne giyilen amblemlili tabardlardan olacak şekilde tüm tasarımların geçmişi çağrıştıracaklarını tahmin etmekteydi.

Beauregard da Geneviève gibi içki içmiyordu -zaten bir on beşinci yüzyıl kızı olarak Geneviève'den de bu beklenirdi. Yalnızca diğerlerinin içmesini seyrediyorlardı. Bar çakırkeyif intikam düşkünlerinin dışında ya hakikaten fahişe, ya da kılık değiştirmiş birer polis olan kadınlarla doluydu. Kılık değiştirme uygulaması ilk başta alaya alınmasına rağmen sonradan uy-

gu lama ya konulan saçma planlardan biriydi. Abberline'a veya Lestrade'e konuyla ilgili bir soru sorulacak olsa bezginlikle ellerini kaldırıp lafı değiştirmeye çalışırlardı. Şimdilerde Scotland Yard'ın en büyük utanç kaynağı, olay yerinde bulunup da Karpatlı Muhafızlardan birine dinamitle suikast düzenlenmesini önleyemeyen Müfettiş Mackenzie'ydi. Olayın ardından Mackenzie'nin de giderek kabaran gizemli kayıplar listesine eklenmesi pek de şaşırtıcı değildi. Saray'daki çeşmeden oluk oluk akan hoşnutsuzluk önce Başbakan ile Kabin'e sığıyor, oradan da artan bir güçle toplumun daha aşağı seviyelerine dökülerek Whitechapel sokaklarında tam anlamıyla bir sele dönüşüyordu.

Genevieve'in başına musallat olan Çinli atadan bir daha ses seda çıkmamıştı; o nedenle Şeytan Doktor'un ağrını sarsan Beauregard'ın çabaları en azından bir sonuç vermiş bulunuyordu. Beauregard'ın tahmini, şeytani ve Uzakdoğulu her şeyin Garip Ölümünün Beyi için çalıştığı yönündeydi. Beauregard'ın bu meseledeki az sayıda başarılarından biri de buydu; fakat böyle bir başarıdan gurur duyduğu söylenemezdi. Onlarla zaten kurmuş olduğu bağlantının ötesinde Limehouse Karteli'ne borçlu kalmak istemiyordu.

Diyojen Kulübü'nün idari örgütü, Hindistan'da ve Doğu'da topyekun ayaklanmalar çıktığını konuşmaktaydı. *Civil and Military Gazette'e* mensup bir muhabir, Genel Vali'ye suikast düzenlemeyi denemişti. Varney yerel halkın olduğu kadar kendi askerlerinin ve memurlarının gözünde de en fazla Caligula¹ kadar popülerdi. Bölgesindeki çoğu kimse, sırf yeniden doğuşundan beri tacı gerçekten onun takmadığını sezdiği için bile olsa Kraliçe'yi meşru hükümdarları olarak tanımaktan vazgeçmişti. Aziz James Sarayı'ndan her hafta daha fazla sayıda büyükelçi ayrılmaktaydı. Hattâ hafızaları herkesin beklediğinden daha kuvvetli çıkan Türkler bile Prens Hazretleri'nin sıcak yaşamın-

1 Zalimliğiyle tanınan bir Eski Roma imparatoru, -çn

da işlenen savaş suçlarıyla ilgili olarak Vlad Tepes'ten tazminat almak için yaygara koparıyorlardı.

Beauregard fark ettirmeden, kafasından geçenleri ortaya dökmeden Geneviève'e bakmaya çalıştı. Kadın o ışıktaki saçma denebilecek kadar genç durmaktaydı. Acaba cildi kavrulmuş olan ve damla damla keçi kanıyla bir bebek gibi beslenmesi gereken Penelope hiç onun kadar taze gözükebilecek miydi? Dr. Ravna'nın temin ettiği gibi tamamen iyileşse bile eski kişiliğine kavuşabilecek miydi? Penelope artık bir vampirdi ve Beauregard kadının bilincinin açık olduğu ender zamanlarda ondaki zihni tanıyamıyordu. Üstelik Geneviève'in yanında ihtiyatlı davranmak zorundaydı. Düşüncelerine gem vurmak zor, herhangi bir vampire büsbütün güvenmekse imkânsızdı.

"Haklısın," dedi Geneviève. "Karındaşen hâlâ oralarda bir yerde. Henüz vazgeçmedi."

"Belki de tatile falan gitmiştir?"

"Bir işi çıkmış da olabilir."

"Bazıları onun bir gemi kaptanı olduğunu söylüyorlar. Denize açılmış olması da mümkün."

Geneviève uzun uzadıya düşündü, ardından başım iki yana salladı. "Hayır. Hâlâ buralarda. Hissedebiliyorum."

"Lees denen o psişik herif gibi konuşuyorsun."

"Bu benim bir parçam," diye açıkladı kadın. "Nasıl Prens Hazretleri şekil değiştirebiliyorsa ben de olup bitenleri sezebilirim. Soylarımızla alakalı bir durum bu. Her şeyin etrafı sisle kaplı, fakat Karındaşen'in oralarda bir yerde olduğunu hissedebiliyorum. Henüz işini bitirmedi."

"Bu yer sinirimi bozuyor," dedi adam. "Gel dışarı çıkıp faydamızın dokunacağı bir şey var mı bakalım."

Ayağa kalktıklarında Beauregard kadının pelerinini omuzlarına sermesine yardım etti. Woodbridge'in oğlu ıslık çaldı ve canı istediği zaman Penelope kadar ustaca cilve yapabilen Geneviève başını çevirip ona gülümsedi. Gözleri garip bir ışıkla parlıyordu.

Tıpkı polisler gibi onlar da devriye gezmişler, kurbanlarla veya onların çevreleriyle en ufak bir ilişkisi bulunan kimseleri bile sorguya çekmişlerdi. Beauregard artık Catharine Eddowes'u ya da Lulu Schön'ü kendi ailesinin mensuplarından bile daha iyi bilmekteydi. Bu kişilerin hayatlarından arta kalanları eşelemek, onları Beauregard için daha gerçek kılmıştı. Onlar artık Beauregard için polis raporlarındaki isimlerin ötesinde birer arkadaş gibiydiler. Basın, kurbanlardan “en adi cinsinden hayat kadınları” diye bahsediyor ve *Police Gazette* onları kendi kaderlerini kendileri çizen kana susamış cadalozlar olarak nitelendiriyordu. Fakat Geneviève'le, Komiser Muavini Thick'le veya Georgie Woodbridge'le konuştuğu zamanlarda her ikisi de birer kadın olarak ete kemiğe bürünüyordu. Belki bıçare ve zavallıydılar; fakat buna rağmen maruz kaldıkları ve kalmayı halen sürdürdükleri sert muameleyi hak etmeyen, insanca hisleri bulunan birer bireydiler de.

Beauregard bazen “Liz Stride” adını kendi kendine fısıldıyordu. Başka hiç kimse -özellikle de Geneviève- bu konunun bahsini açmasa da Beauregard, Karındeşen'in başladığı bir işi kendisinin bitirdiğinin farkındaydı. Liz Stride'ı tıpkı bir köpekmişçesine çektiği azaptan kurtarmıştı, fakat belki bir vampir o şekilde kurtarılmak istemezdi. Çağın sorusu şuydu: Bir insanın insanlıktan çıkması için ne kadar değişmesi lazımdı? Liz Stride o sınırı aşmış mıydı? Ya Penelope? Peki ya Geneviève?

Bu davada her gece ortaya çıkan sahte ipuçlarından birini değerlendirmedikleri zamanlarda içi bıçak dolu kocaman bir çantası ve karanlık bir kalbi olan bir adama rastlama umuyla boş boş geziyorlardı. Beauregard biraz düşününce bunun ne kadar saçma bir uygulama olduğunu anlıyordu. Fakat böyle rutin davranışların çekici yanları da vardı. En başta da Penelope'nin alışılmadık rahatsızlıklarla boğuşmakta olduğu Caversham Sokağı'ndan uzak kalmasını sağlıyordu. Beauregard ona karşı yükümlülüklerinin ne olduğundan hâlâ emin

değildi. Bayan Churchward yeni-dogmuş kızının bakımını yapmakta beklenmedik bir çaba göstermekteydi. Öz kızı gibi yetiştirdiği yeğenini kaybettikten sonra gerçek evladı için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Beauregard, Churchward kızlarıyla olan münasebetlerinin onlara zerre kadar yarar sağlamadığını düşünmeden edemiyordu.

“Kendini suçlama,” dedi Geneviève. Beauregard onun bu ihlallerine alışmış olmuştı. “Asıl Lord Godalming’in gümüş zincirlerle kamçılanması lazım.”

Beauregard’ın anladığı kadarıyla Penelope’yi Godalming dönüştürmüş, sonra da onu kendi başına bırakmıştı. Penelope de büyük bir hata yaparak kendini acımasız güneşe maruz bırakmış ve bozuk kan içmişti.

“Bana göre soylu dostun tam bir domuz.”

Beauregard, Başbakan’a çok yakın olan Godalming’i o zamandan beri görmemişti. Bu mesele neticelendiğinde derdini Arthur Holmwood’a anlatacaktı. Geneviève ona bir karanlık babanın yapması gereken münasip, sorumluca davranışın dönünün yanında kalması ve yeni-doğmuşun dönüşümüne ayak uydurmasına yardım etmesi olduğunu söylemişti. Bu çok eski bir adet olmasına rağmen Godalming ona uyma gereği duymamıştı.

Gösterişli bir camın takılı olduğu kapıyı iterek dışarı çıktılar. Beauregard soğuktan ürperdiyse de o buz gibi sis sanki hafif bir bahar güneşiymiş gibi Geneviève kılını bile kıpırdatmadı. Beauregard bu akıllı kızın insan olmadığı sürekli kendi kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Commercial Sokağı’nda, Toynbee Yurdu’nun yakınlarındaydılar.

“Burayı yoklamak istiyorum,” dedi Geneviève. “Jack Seward’ın yeni bir sevgilisi var ve bir süredir görevini ihmal ediyor.”

“Pervasız adammış,” diye gözlemde bulundu Beauregard.

“Hiç de değil. Dr. Seward azimli, saplantılı biridir. Dikkatini dağıtacak bir şey bulmasına memnunum. Yıllardır sinir krizi-

nin eşiğinde yaşıyordu. Bildiğim kadarıyla Vlad Tepes buraya ilk geldiğinde zor günler geçirmiş. Bu, konuşmaya pek yanaşmadığı bir konu. Özellikle de benimle. Ama hakkında bazı hikâyeler duydum.”

Beauregard’ın kulağına da bazı söylentiler çalınmıştı. Ne gariptir ki bu söylentilerin kaynağı Lord Godalming ve Diyojen Kulübü’ydü. Dr. Seward’ın adının Abraham Van Helsing’le beraber anılmışlığı vardı.

Sokağın biraz aşağısında dört tekerli bir araba duruyor, arabaya koşulu atın burnundan buharlar püskürüyordu. Beauregard sürücüyü tanıdı. Fularının üstünde ve kasketinin altında badem biçimli gözler yer almaktaydı.

“Ne oldu?” diye sordu Geneviève, adamın ani gerginliğini fark ederek. Halen Çinli atanın üstüne atlayıp gırtlakını parçalamasını bekliyordu.

“Kısa zaman önce tanıştığım birini gördüm de,” dedi Beauregard.

Arabanın kapısı yavaşça açılarak siste bir anafor yarattı. Beauregard etraflarının çevrili olduğunu biliyordu. Yolun karşısındaki ara sokakta büzülerek bekleyen serseri, soğuğa karşı kollarını gövdesine dolamış olan aylak, tütün dükkanının altındaki gölgelerde göremediği kişi. Hattâ belki üstüne fazla güzel kaçan kıyafetiyle bir göreve gidercesine abartılı adımlarla yol alan şu kurumlu vampir. Beauregard parmağım bastonundaki mandala atmasına rağmen hepsini birden alt edebileceğini sanmıyordu. Geneviève başının çaresine bakabilirdi, fakat onu bu işe daha da karıştırmak haksızlık olurdu.

Beauregard kendisinden davada niçin bir ilerleme kaydedemediğinin açıklamasının isteneceği kanaatindeydi. Limehouse Karteli’nin bakış açısına göre her polis baskını ve “acil durum düzenlemesi” sonrasında vaziyet biraz daha sarpa sarıyordu.

Biri arabadan sarkarak eliyle onları yanına çağırdı. Beauregard sakın bir edayla oraya gitti.

LUCY'NİN ZİYARETİ

Alışkanlıklarında tam bir hanımefendi gibi titiz davranan kadın, etekleri yere sürtünmesin diye basamakları minik adımlarla çıktı. John'un parasıyla alınan yeni giysilerinin üzerinde hâlâ bir dükkan kokusu mevcuttu. Onun bu akşam gezintisini gözlemleyen çok az kimse, aşına olduğu Mary Jane Kelly'i tanırdı. Kadın Paris'teki gibi kederli geçmişinden kurtulan yepyeni bir kız olduğunu hissetmekteydi.

Commercial Sokağı'nda şık bir beyefendi, güzel bir vampirin bir at arabasına binmesine yardım ediyordu. Mary Jane çifte hayran gözlerle bakmak için duraksadı. Zahmetsiz bir nezaket sergileyen beyefendinin her hareketi belirgin ve kusursuzdu; şu aralar pek çok kimsenin giymeye başladığı erkeksi elbisesinin içinde bile son derece güzel görünen kadın da göz alıcı beyazlıktaki bir cilt ile bal sarısı ipeksi saçlara sahipti. Arabacı atını hafifçe kamçıladi ve araba hareket etti. Yakında kendisi de sadece arabalarda yolculuk edecekti. Sürücüler onu şapkalarıyla selamlayacaklardı. Şık beyefendiler kapıdan geçmesine yardımcı olacaklardı.

Toynbee Yurdu'nun girişine kadar yürüdü. Buraya son gelişinde kazara güneşe maruz bıraktığı için yüzü simsiyah yanmıştı. Henüz onun John'u olmayan Dr. Seward, ümit vadeden bir yarış atını incelercesine onu dikkatle fakat ilgisizce muayene etmiş, peçe takmasını ve bir süre dışarı çıkmamasını salık

vermişti. Mary Jane şimdi orada bir ricacı değil, bir misafir olarak bulunuyordu.

Kendisi için birinin kapıyı açmasını beklemekten sıkılarak kanatları içeri doğru zarıfçe itti. Antreye adım atıp etrafına bakındı. Bir nevresim rulosunu göğsüne bastıran bir hemşire ortalıkta koşuşturmaktaydı. Mary Jane dikkat çekmek için öksürdü. Hanım hanımcık küçük bir ses olarak çıkarmaya niyetlendiği öksürüğü, kaba sayılabilecek derin bir geniz temizleme şeklinde yükseldi. Mary Jane utandı. Hemşire kadın onun yüzüne baktı ve Mary Jane Kelly'nin geçmişindeki tüm kirli ayrıntıların bir anda farkına varmışçasına dudaklarını büzdü.

“Dr. Seward’i ziyarete geldim,” dedi Mary Jane, her sözcüğü ve heceyi vurgulayarak.

Hemşire nahoş bir tebessüm etti. “Peki misafirinin kim olduğunu söyleyeyim?”

Mary Jane bir müddet duraksadı. “Bayan Lucy.”

“Sadece Lucy mi?”

Mary Jane, isminin en ufak bir önemi bile yokmuş gibi omuz silkti. Hemşirenin tavrı hoşuna gitmiyordu ve ona hadinin bildirilmesinin uygun olacağı görüşündeydi. Ne de olsa, düşününce kadın bir tür uşaktan fazlası değildi.

“Bayan Lucy, zahmet edip peşimden gelerseniz...”

Hemşire bir iç kapıyı itti ve minderi andıran kalçasıyla onu açık tuttu. Mary Jane sabun kokulu bir koridora geçti ve pek temiz denemeyecek bir merdivenden yukarı çıkartıldı. Birinci kat sundurmasına vardıklarında hemşire başıyla bir kapıyı işaret etti.

“Dr. Seward içeride, Bayan Lucy.”

“Çok teşekkürler.”

Kucağındaki yükün kısıtladığı hemşire, yarım yamalak ve küstahça bir reverans yaptı. Sonra da edepsiz kahkahalarını bastırarak başka bir merdivenden çıktı ve misafiri yalnız bıraktı. Mary Jane geldiğinin haber verilmesini ummuşsa da bir elini

manşonundan alarak büro kapışma vurmakla yetindi. İçeriden anlaşılmaz bir şeyler söyleyen gümbürtülü bir ses yükseldi ve Mary Jane içeri girdi. John başka biriyle beraber bir yazı masasının başında durarak bir evrak yığını gözden geçiriyordu. O başım kaldırmasa bile diğer kişi -iyi giyimli olmasına rağmen beyefendi denemeyecek genç bir adam- kaldırdı ve hüsrana uğradı.

“Hayır,” dedi. “Druitt değilmiş. Monty nereye gitmiş olabilir ki?”

John parmağını bir sıra sayının üzerinde gezdirerek onları kafasında topladı. Mary Jane sayılardan anlamasına rağmen onları asla bir araya getiremezdi: Kira sorununun özünde de bu yatıyordu. John nihayet hesaplamayı bitirdi, bir şeyler karaladı ve bakışlarını kaldırdı. Kadını gördüğü zaman başının arkasına bir çekicin küt ucuyla vurulmuş gibi oldu. Mary Jane’in gözleri kontrol dışı yaşlarla yanmasına rağmen kadın onları içine akıttı.

“Lucy,” dedi John, ifadesiz bir sesle.

Genç adam doğruldu ve ellerinin tersiyle yakalarını süpürerek kendini tanışma faslına hazırladı. John kırık bir eşyanın iki uyumsuz parçasını bir araya getirmeye çalışmış gibi başını iki yana salladı. Mary Jane korkunç bir şey yapıp yapmadığına dair meraka kapıldı.

“Lucy,” dedi adam yeniden.

“Dr. Seward,” diye başladı delikanlı, “kabalık ediyorsunuz.”

John’un içinde bir şey koptu ve adam her şey normalmiş gibi davranmaya başladı. “Beni affet,” dedi. “Morrison, bu Lucy. Benim... şey, bir aile dostum.”

Bay Morrison vaziyeti anlamışçasına karmaşık bir tebesüm etti. Mary Jane genç adamı daha önce de gördüğü fikrine kapıldı; delikanlı onun gerçek kimliğini biliyor olabilirdi. Morrison’un elini tutmasını izin verdi ve başını hafifçe indirip kaldırdı. Bunu yapar yapmaz da hatasını anladı; kendisi bir

hanımefendiydi, basit bir hizmetçi değil. Bay Morrison'un eli-
ni alıp dudaklarına götürmesine müsaade etmeli, ardından da
sanki adam dünyadaki en aşağılık şeymiş ve kendisi de Prenses
Alexandra'ymış gibi gönülsüzce kafa sallamalıydı. Henry Amca
olsa böyle bir hata yüzünden ona bir güzel sopa çekerdı.

"Maalesef beni çok meşgul bir ânımda yakaladın," dedi
John.

"Çalışanlarımızdan biri kayboldu da," diye açıkladı Bay
Morrison. "Gezintileriniz sırasında Montague Druitt diye biri-
ne rastlamadınız, değil mi?"

Bu isim Mary Jane için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Ben de bundan korkuyordum. Zaten Druitt'le aynı yolun
yolcusu olduğunuzu hiç sanmam."

Mary Jane adamın neyi kastettiğini bilmezden geldi. Hâlâ
şaşkın durumda olan John, bir tür doktor aygıtını kurcalamak-
taydı. Mary Jane bu ziyaretin pek de iyi tasarlanmış bir çaba
olmadığından kuşkulanmaya başlıyordu.

"Müsaadenizle," dedi Bay Morrison. "Konuşacak pek çok
şeyiniz olduğundan eminim. Bayan Lucy, iyi geceler. Dr. Se-
ward, sonra konuşuruz."

Bay Morrison oradan ayrılarak ikisini baş başa bıraktı. Kapı
sıkıca kapandıktan sonra Mary Jane adama yaklaşıp ellerini
onun göğsüne, yüzünü onun yakasına, yanağını da onun yele-
ğinin yumuşacık kumaşına dayadı.

"Lucy," diye başladı John. İsmi yüksek sesle söylemek onun
için bir huy olup çıkmıştı. Mary Jane'e bakarken Kingstead'de
iki defa öldürülmüş kızı görüyordu.

Elleri kadının beline dokundu, sonra da sırtına tırmanıp
nihayet boynunda durdu. Mary Jane'i ensesinden kavrayarak
kendisinden öteye çekti. Başparmaklarıyla kadının boynunun
altına bastırdı. Mary Jane sıcak olsaydı bu hareket canım yaka-
bilirdi. Kadının dişleri sivrildi. John'un yüzü asık, yüz ifadesi
tanıdıktı. Beraber oldukları zamanlarda bazen böyle bakardı.

Bu onun yabani tarafı, Mary Jane'in her adamın içinde rastladığı o vahşi parçaydı. Sonra John'un gözlerinde ılımlı bir şey parladı ve Mary Jane'i bıraktı. Adam tir tir titriyordu. Arkasına dönüp yazı masasından destek aldı. Mary Jane serbest kalan saç tutamlarını düzeltti, ardından yakasını toparladı. Adamın sert tutuşu sırasında kızıl susuzluğu kabarmıştı.

"Lucy, burada..."

Kadını kovalarcasına elini salladı, fakat Mary Jane ona arkadan sarılarak yakasını gevşetti ve gömleğini açtı.

"... olmamalısın. Bu hayatımın..."

Adamın eski yara izlerini diliyle ıslattı, ardından hafif bir ısırla onları yeniden açtı.

"... başka bir..."

Mary Jane yarayı şevkle emdi. Gırtlığı yanıyordu. Gözlerini kapatınca karanlığı kırmızı gördü.

... parçası."

Ağzını adamın ensesinden bir anlığına çekti ve eldivenini kemirerek bileğindeki minik sedef düğmeleri ısırды. Sağ elini kurtarınca kumaştaki deriyi tükürüp attı. Parmakları uzadı, tırnakları etini yardı. Adamın giysilerinin içine uzanarak düğmeleri açtı. Kesmemeye özen göstererek onun sıcak bedenini okşadı. John kendini kaybederek inledi.

"Lucy."

İsim Mary Jane'i teşvik ediyor, iştahına öfke karıştırıyordu. Adamın elbiselerini çekiştirerek bir kez daha, bu sefer daha derinden ısırды.

"Lucy."

Hayır, diye düşündü, tutuşunu gevşetmeden. Mary Jane.

Artık çenesi ve önü kanla kaplıydı. John'un genzinin gerisinde boğulurcasına bir ses duydu ve adamın kendi çığlığını yuttuğunu hissetti. John bir kez daha Lucy'nin adını söylemeye çalıştı, fakat Mary Jane onu daha da sert ısırarak susturdu. O hararetle anda adam bir kez daha onun John'uydu. İş bittiği

zaman Mary Jane dudaklarını silecek ve John bir kez daha karşısındakinin Lucy olduğunu düşleyecekti. Ve o da kıyafetine çekidüzen verip Dr. Seward haline gelecekti. Fakat şimdilik sadece kendileriydiler; birbirlerine kan ve etle bağlı Mary Jane ile John.

EN TEHLİKELİ OYUN

“Geneviève Dieudonné,” diye kadını tanıttı Beauregard, “Albay Sébastien Moran, Birinci Bangalor Öncüleri’nin¹ eski bir üyesi, *Batı Himalayalar Ağır Oyunu*’nun yazarı ve ipten dönmüş en büyük alçaklardan biri...”

Arabadaki yeni-doğmuş, üzerinde taşıdığı fraktan rahatsızlık duyduğu kolayca anlaşılan, diken diken bir bıyığı olan kızgın görünümlü bir hanzoydu. Sıcak zamanlarında muhtemelen “Hintli bir ırgat” kadar koyu bir tene sahipti; fakat artık çene altındaki şişkin zehir keseleriyle bir engereği andırıyordu.

Moran selam olabilecek bir şeyler homurdandı ve arabaya binmelerini buyurdu. Beauregard tereddüt etti, sonra da Geneviève’in önden binmesi için bir adım yana geri çekildi. Geneviève onun uyanıklık ettiğini anladı. Albay’ın niyeti zarar vermekse tehdit olarak değerlendirdiği Beauregard’dan gözünü ayırmayacaktı. Yeni-doğmuş, Geneviève’in kendisinden dört buçuk asır daha güçlü olduğunu aklından bile geçirmezdi. İşler o raddeye varırsa da Geneviève onu paramparça edebilirdi.

Geneviève, Moran’ın karşısına oturdu ve Beauregard da kadının yanına geçti. Moran’ın tavana vurmasıyla beraber araba hareket etti. Hareketin etkisiyle de Albay’ın yanındaki siyah başlıklı bohça öne doğru düşecek gibi oldu ve düzeltilip arkasına yaslanması gerekti.

1 First Bangalore Pioneers. Sherlock Holmes’a göre Hindistan’daki İngiliz ordusunun bir alayı, -çn

“Bir dostun mu?” diye sordu Beauregard.

Moran alay edercesine güldü. Bohçanın içinde ya ölü ya da baygın durumda bir adam vardı. “Bunun hakiki Karindeşen Jack olduğunu söylesem ne dersin?”

“Herhalde seni ciddiye alırım. Anladığım kadarıyla sadece en tehlikeli avların izini sürermişsin.”

Moran sırtarak faremsi bıyıkları altındaki kaplan dişlerini gösterdi. “Avcıları avlarım. Konuşmaya değer tek av odur.”

“Quatermain ile Roxton’ın tüfekte seni geçtikleri ve içlerinden en iyisinin de Tatar yaylı Rus olduğu söyleniyor.”

Albay elinin bir hareketiyle bu kıyaslamaları geçiştirdi. “Onların hepsi sıcak.”

Moran kaskatı uzattığı bir koluyla ağır bohçayı yerinde tutuyordu. “Bu av gezisinde kendi başımızayız,” dedi. “Kartelin geri kalanı bundan habersiz.”

Beauregard düşündü.

“Son olaydan beri neredeyse bir ay geçti,” dedi Albay. “Sırnaşık Jack’in sonu geldi. Herhalde kendi bıçaklarından biriyle kendi gırtlığını falan kesmiştir. Ama bu bize yetmez, değil mi? İşler eski haline dönecekse Jack’in bittiğini herkes görmeli.”

Artık nehre yakındılar. Thames’in havadaki tadı keskin ve burun sızlatıcıydı. Şehrin tüm pisliği nehre dökülüyor, oradan da yedi denizlere akıyordu. Rotherhithe ve Stepney’in çöpleri, Şanghay ile Madagaskar’a kadar sürükleniyordu.

Moran siyah örtüyü sıkıca kavradı ve çekip alarak solgun, kanlı bir suratı ortaya çıkardı.

“Druitt,” dedi Geneviève.

“Montague John Druitt,” dedi Albay. “İpe sapa gelmez gece adetleri olan bir meslektaşınız sanırım.”

Ortada bir terslik vardı. Druitt’in sol gözü kan çanağına dönmüştü. Adam feci bir dayak yemişti.

“Polis, soruşturmanın başlarında onu da dikkate aldı,” dedi Beauregard. Bu sözü Geneviève! şaşırttı. “Ama daha sonra elendi.”

“Ulaşımı kolaydı,” dedi Moran. “Toynbee Yurdu cinayet mahallerinin nerdeyse tam ortasında. Hem acayip kuruntuları olan çatlak züppe tipine de iyi uyuyor. Hiç kimse eğitilmiş birinin Hristiyanlık uğruna sürtüklerin ve dilencilerin arasında çalışacağına inanmaz -siz üstünüze alınmayın, hanımefendi. Ve Druitt bi avuç yosmanın katlini üstlendi diye hiç kimsenin gıkı çıkmaz. Kraliyet soyundan falan gelmiyor, değil mi? Cinayetlerin işlendiği anlarda bir mazereti bile yok.”

“Anlaşılan Yard’da yakın dostların var.”

Moran yine o yabani sırıtışını takındı. “Eee, seni ve hanım arkadaşını tebrik edeyim mi?” diye sordu Albay. “Karındaşen Jack’i yakaladınız mı?”

Beauregard uzunca bir müddet duraksayıp düşündü. Kendisinden ne çok şey saklandığını anlamaya başlayan Genevieve’in kafası karıştı. Druitt konuşmaya çalışsa da kırık çenesi yüzünden sözcükleri şekillendiremiyordu. Arabanın içi kan kokusuyla doluydu ve Genevieve’in ağzı kupkuruydu. Ne zaman dan beri beslenmemişti.

“Hayır,” dedi Beauregard. “Druitt uymuyor. O kriket oynar.”

“Tanıdığım diğer bir alçak gibi. Bu onun pis bir katil olmasına engel değil ki.”

“Bu durumda engel. İkinci, dördüncü ve beşinci cinayetlerden sonraki sabahlarda sahadaydı. ‘Çifte gösterinin’ ardından elli sayı yaptı ve iki kale aldı. Bütün gece kadın peşinde koştu-rup cinayet işleseydi öyle bir şey başarabileceğini hiç sanmam.”

Moran duyduklarından etkilenmedi. “Devil’s Dyke’a yolladıkları o lavuk dedektif gibi konuşuyorsun. Hep ipucu, kanıt, çıkarım filan. Druitt bu gece ceplerini taşla dolduracak ve Thames’te yüzmeye kalkıp intihar edecek. Cesedi bulunduğu epey hırpalanmış olacak. Ama öyle yapmadan önce ge-ride bir itiraf bırakacak. Ve el yazısı o kanlı harfler gibi çarpık çurpuk olacak.”

Moran eliyle Druitt'e kafa sallattı.

"Bunu kimseye yutturamazsın, Albay. Hem ya Karındeşen yine öldürmeye başlarsa?"

"Yosmalar ölür, Beauregard. Bu hep olur. Bir Karındeşen bulduk mu bir tane daha bulabiliriz."

"Dur tahmin edeyim. Şu Rus ajanı Pedachenko mu? Polis onu da bir süre düşünmüştü. Kraliçe'nin hekimi Sör William Gull mı? Dr. Barnardo mu? Prens Albert Victor mu? Walter Sickert mı? Portekizli bir denizci mi? Birinin eline neşter tutuşturup ortaya sürmek kolaydır. Ama o şekilde cinayetleri durduramazsın."

"Seni böyle nazlı bilmezdim, Beauregard. Vampirlere hizmet etmeyi veya..." başının sert bir hareketiyle Geneviève! işaret etti "... onlarla düşüp kalkmayı dert etmiyosun. Daha sıcak olabilirsin, ama saat başı soğuyorsun da. Vicdanın Prens Hazretleri'ne hizmet etmene izin veriyor."

"Ben Kraliçe'ye hizmet ederim, Moran."

Albay gülecek gibi oldu, fakat -arabanın karanlığında şimşek gibi çakan metalik bir parıltıdan sonra- Beauregard'ın kılıklı bastonunu boynunda buldu.

"Bir gümüş ustası da tanırım," dedi Beauregard. "Tıpkı jack gibi."

Druitt oturduğu yerden devrilince Geneviève onu yakaladı. Adamın iniltisi, içinin hasar gördüğünü söylüyordu.

Moran'ın gözleri o loş ortamda kızıl bir renkle parıldamaktaydı. Gümüş kaplı çelik kılıç yerini koruyarak Albay'ın ademesinde gamze bırakıyordu.

"Druitt'i dönüştüreceğim," dedi Geneviève. "Başka bir şekilde kurtarılamayacak kadar ağır yaralanmış."

Beauregard elini oynatmadan kafa salladı. Geneviève kendi bileğini hafifçe ısırды ve kanın birikmesini bekledi. O Druitt'i kuruturken Druitt de onun kanından yeteri kadar içebilirse dönüşümü başladı.

Geneviève'in hiç dölü olmamıştı. Karanlık babasının ona çok yardımı dokunmuştu ve Geneviève, Lily'nin murgatroydu ya da Lord Godalming gibi ihmalkar davranmayacaktı.

"Bir yeni-dogmuş daha," diyen Moran alaycı bir kahkaha attı. "Daha en başından biraz daha seçici olmalıydık. Bu dünyada çok vampir var."

"İç," diye Druitt'i teşvik etti kadın.

Montague John Druitt hakkında gerçekten ne biliyordu? O da tıpkı kendisi gibi bir şifacıydı; doktor değilse de biraz tıbbi bilgiye sahipti. Geneviève küçük bir geliri ve mevkii olan birinin niçin Toynbee Yurdu'nda çalışmak isteyeceğini tahmin edemiyordu. Druitt, Seward gibi saplantılı bir hayırsever yahut Booth gibi dindar değildi. Geneviève adamı bir çift faydalı el olarak görür olmuş ve ötesine kafa yormamıştı; şimdiyse onun sorumluluğunu üstlenmesi gerekecekti -belki de ebediyen. Druitt tıpkı Vlad Tepes ve hattâ Albay Sébastian Moran gibi bir canavar haline gelirse bu Geneviève'in suçu olurdu. Druitt'in öldürdüğü herkesi o da öldürmüş sayılırdı. Druitt davanın şüphelileri arasında yer almıştı: Masumsa bile kendisini muhtemel bir Karindeşen gibi gösteren bir tarafı vardı.

"İç," dedi Geneviève, sözcüğü zorla telaffuz ederek. Bileğinden kan damlıyordu.

Elini Druitt'in ağzına tuttu. Kesici dişleri dişetlerinden sıyrıldı ve Geneviève başını eğdi. Druitt'in kanından yükselen koku burun deliklerini yakıyordu. Druitt bir kasılma yaşadı ve Geneviève adamın ihtiyacının aciliyetini fark etti. Druitt kanını hemen içmezse ölecekti. Geneviève bileğini onun ezik dudaklarına dokundurdu. Titreyen Druitt irkilerek başını oynattı.

"Hayır," dedi gurultulu bir sesle, kadının armağanını reddederek. "Hayır..."

Vücudu bir tiksinti dalgasıyla sarsıldı ve adam öldü.

"Herkes sonsuza kadar yaşamak istemez," diye gözlemde bulundu Moran. "Amma israf."

Geneviève aralarındaki boşluktan uzandı ve Beauregard'ın bastonunun yana savrulmasına sebep olarak elinin tersiyle Albay'ın suratına tokat attı. Moran'ın kırmızı gözleri küçüldü. Geneviève adamın kendisinden korktuğunu görebiliyordu. Kızıl susuzluğun içini kaplamasına izin verdiği için hâlâ açtı. Druitt'in ölüp de bozulan kanım içemezdi. Moran'ın ikinci veya üçüncü el kanım da. Fakat onun suratını parçalayarak hüsrânını giderebilirdi.

“Şunu geri çek,” dedi Moran aceleyle.

Geneviève'in bir eli adamın boğazındayken diğeri havaya kalkmış, sivri tırnakları bitişerek bir okun ucuna benzetmişti. Moran'ın suratında delik açmak hiç de zor olmazdı.

“Uğraştığına değmez,” dedi Beauregard. Kelimeleri her nasılsa kadının kıpkırmızı hiddetini aşmayı ve onu zaptetmeyi başardı. “O bir solucan olabilir, fakat dostları var, Geneviève. Karşına almak istemeyeceğin dostlar. Seni zaten sıkıntıya sokan dostlar.”

Geneviève'in dişleri dişetlerine çekildi ve sivrilen tırnakları eski haline döndü. Canı halen feci şekilde kan çekmesine rağmen kontrol yine ondaydı.

Beauregard kılıcını geri çekti ve Moran sürücüyü arabayı durdurmasını emretti. Yeni-doğmuş güveninden eser kalmamış olan Albay, onlar arabadan inerlerken titriyordu. Bir gözünden azıcık kan sızılmaktaydı. Beauregard kılıcını yerine sokarken Moran da yaralı boynuna bir fular sardı.

“Quatermain olsa istifini bile bozmadı, Albay,” dedi Beauregard. “İyi geceler. Profesöre de selam söyle.”

Moran yüzünü karanlığa doğru çevirdi ve araba kaldırımın yanından ayrılarak hızla sislerin arasına daldı. Geneviève'in başı dönüyordu. Başladıkları yere geri gelmişlerdi. Ten Bells'in yakınma. Bar, ayrıldıkları zamana kıyasla daha sessizdi. Kapının çevresinde oyalanan kadınlar, yoldan geçenlere cilve yapıyorlardı.

Geneviève'in ağzı ağrıyor, başı zonkluyordu. Ellerini yumruk yapıp gözlerini kapamayı denedi.

Beauregard bileğini onun ağzına tuttu, "işte, gerektiği kadar al."

Yoğun bir minnet duygusu Geneviève'in dizlerini titretti. Baygınlık geçirecek gibi oldu, fakat zihnindeki bulutu derhal dağıtarak ihtiyacına yoğunlaştı.

"Teşekkürler."

"Hiç önemli değil."

"O kadar emin olma."

Adamı nazikçe ısırды ve kızıl susuzluğunu giderebileceği en az miktarı içti. Beauregard'ın kanı boğazından aşağı damla damla akarak onu sakinleştiriyor, ona güç veriyordu. İş bittiği zaman Geneviève adama bunun ilk seferi olup olmadığını sordu. Beauregard kafa salladı.

"Nahoş değildi," diye tarafsızca yorum yaptı adam.

"Daha gayri resmi de olabilir," dedi Geneviève. "Zamanla."

"İyi geceler, Geneviève," diyen Beauregard arkasına döndü. Sisin içinde yürüyüp kaybolarak kadını dudakları kanlı bir halde bıraktı.

Geneviève onu Druitt'ten daha fazla tanımıyordu. Charles niye Karindeşen'e ilgi duyduğunu asla tam olarak açıklamamıştı. Veya niye vampir kraliçesine hizmet etmeyi sürdürdüğünü. Geneviève bir an için korkuya kapıldı. Etrafındaki herkes maske takıyordu ve o maskenin ardında...

Her şey olabilirdi.

TİLKİ YUVASI

Cerrah, dizindeki tüm gümüş parçacıklarının çıkarılmasını imkânsız bulmuştu. Kostaki attığı her adımda sıcak bir acı patlaması yaşıyordu. Kertenkelelerin yeni bir kuyruk çıkarabilme-leri gibi bazı vampirler de kopuk uzuvlarını yeniden oluştura-bilirlerdi. Kostaki o cins bir vampir değildi. Daha şimdiden ölü bir suratın arkasında yaşaması gerekiyordu; yakında korsanım-sı bir tahta bacakla yürümek zorunda da kalabilirdi.

İkisi de birer yeni-doğmuş olan bir çift keskin gözlü deli-kanlı, kötü yapılmış ve rutubetli bir duvarın önünden ayrılarak minik avlunun çıkışını kapatmaya davrandı. Kostaki suratını ve dişlerini göstererek onları geri püskürttü. Yeni-doğmuşlar tek kelime etmeden gölgelere geri çekilip geçmesine izin ver-diler.

Üniformasını giymemiş olan Kostaki, büyük bir şapka ile pelerinin altında gizlenerek gecenin sislerinde topallıyordu. Gelen mesajda Eski Jago'daki, yani Mayfair için Whitechapel neyse Whitechapel için de aynı anlama gelen semtteki bir ad-res verilmişti.

"Moldavyalı," diyen alçak bir ses duyuldu. "Buradayım."

Kostaki bir ara sokağın karanlık girişinde Mackenzie'yi gör-dü. "Seni görmek güzel, İskoç."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Müfettiş'in paltosunda delikler ve yamalar, suratında da bir

haftalık sakal göze çarpıyordu. Kostaki'nin bildiği kadarıyla Mackenzie bir süredir ortalarda gözükmemişti. Arkadaşları onun güvenliği için endişe ediyorlardı. Genel kanı, muhalif bir ifadenin ardından Devil's Dyke'a atıldığı yönündeydi.

"Dilenciden farkımız yok," dedi Mackenzie, bol ve kirli pal-tosunun içinde omuzlarını yuvarlayarak.

Kostaki sıırttı. Bu sıcak adamın bir toplama kampında ol-mamasından memnundu. "Nerelerdeydin?"

"Burada, borularda," dedi Mackenzie. "Ve Whitechapel'da. İzler burada son buluyor."

"İzler mi?"

"Dinamiti ateşleyen maskeli tilkimizin izleri. Parktaki o ge-ceden beri onun izini sürüyorum."

Kostaki tabancadan çıkan ışığı ve başlığın gizlediği kara gözleri hatırladı. Patlamadan hemen önce von Klatka'nın göğ-sünde cızırdayan dinamit lokumunu ve sonrasında et parçala-rının da karıştığı kıpkırmızı yağmuru da. "Katili buldun mu?"

Mackenzie kafa salladı.

"Bakıyorum da Scotland Yard ününü hak ediyor."

Mackenzie buruk bir ifade takındı. "Bunun Scotland Yard'la bir ilgisi yok. Warren, Anderson veya Lestrade'le de. Onlar yo-luma çıkıyorlardı; ben de kendi başıma çalıştım."

"Yalnız bir avcı gibi mi?"

"Aynen öyle. Warren bir Hristiyan Haçlısı'nın aramamızda ısrarcıydı, fakat ben işin aslını biliyordum. Sen de oradaydın, Kostaki. Hatırlıyor olmalısın. Hani o başlıklı adamı. O bir vam-pirdi."

Kırmızı çeperli olabilecek kara gözler. Kostaki unutmamış-tı.

"Ve o vampir buradaki fukara yurdunda." Mackenzie başını kaldırdı. Ara sokağın karşısındaki pansiyonda bir ışık yanıyord-u. Üçüncü kattaki bir odada. İnce muslin perdenin arkasında gölgeler oynas-maktaydı. "Adamımızı günlerdir ve gecelerdir

izliyorum. Ona 'Danny ya da 'Çavuş' diyorlar. Tilkimiz çok ilginç biri. Şaşırtıcı tanıdıkları var."

Mackenzie'nin gözleri parlıyordu. Kostaki o gözlerde bir yırtıcının gururunu gördü.

"Adamın o olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Sen de emin olacaksın. Onu gördüğün, sesini duyduğun zaman."

"Onu nasıl buldun?"

Mackenzie yeniden gülümsedi ve bir parmağını burnunun yanına dayadı. "İzini sürdüm. Dinamit ve gümüş bulmak zor. Bahse değer sadece birkaç kaynak var. Kökenimden yararlanarak İrlandalı barlarında ağız aradım. Adamımızın zorbalarım Fenianlar arasından seçtiği kesindi. İş icabı çoğunun adını bilirim. İki günde Çavuş'un bir tarifini öğrendim. Sonra kırıntı gibi yerlere serpiştirilmiş ayrıntıları kullanarak onun hakkında bazı bilgiler edindim."

Karşı odanın ışığı azaldı ve Kostaki, Mackenzie'yi de tutarak ara sokağın biraz daha içlerine geriledi.

"Şimdi sen de göreceksin," dedi İskoç. "Onu göreceksin."

Eğreti bir kapı çekilerek açıldı ve binadan bir vampir çıktı. Bu, Kostaki'nin parkta gördüğü adamdı. Tavırları şüpheye mahal vermiyordu. Ve de gözleri. Üzerinde eski giysiler ve hırpani bir kasket olmasına rağmen duruşuyla ve gür bıyığıyla akla İngiliz ordusunu getiriyordu. Etrafına bakman vampir, uzun bir saniye boyunca gözlerini ara sokağa dikti. Ardından cep saatine baktı. Çavuş tez adımlarla oradan uzaklaştı.

Mackenzie tuttuğu nefesini verdi.

Vampirin bot seslerim duyamaz olduklarında Kostaki konuştu. "Oydu."

"Zaten hiç şüphe etmedim."

"Öyleyse beni niye çağırdın?"

"Çünkü sana, başka hiç kimseye olmadığı kadar güvenebilirim. Seninle iyi anlaşıyoruz."

Kostaki onun ne demek istediğini biliyordu.

“Şu Çavuş denen adamı takip etmeli, suç ortaklarını bulmalı ve tüm komplosunu ortaya çıkartıp yok etmeliyiz,” dedi vampir.

“Mesele işte burada çetrefilli bir hal alıyor. Sör Charles Warren veya senin şu General Iorga gibi adamlar sürprizlerden hiç hoşlanmazlar. Zanlının şüphelendikleri biri çıkmasını yeğlerler. Destekleme hatasına düştükleri yarım yamalak bir görüşü çürütüyor diye kanıtları reddettikleri olur. Sör Charles dinamitçinin bir vampir değil, Jago’nun haçlılarından biri olmasını istiyor.”

“Daha önce de hainin vampir çıktığı durumlar oldu.”

“Ama sanırım Çavuşumuz gibisi hiç çıkmadı. Faaliyetlerinin kapsamını daha yeni yeni anlamaya başlıyorum. Çavuş daha büyük güçlerin maşası. Belki de basit bir polis ile bir askerin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük güçlerin.”

Ara sokaktan çıkıp Çavuş’un binasının yanında durdular. Aralarında hiç tartışmadan katilin dairesine girip arama yapacaklarını anladılar.

Mackenzie sağı solu kolaçan ederken Kostaki sert bir tutuşla kapı kilidini kırdı. Eski Jago’da böyle bir davranış alışılmadık veya şüphe çekici değildi. Boş cepleri tersyüz edilmiş bir denizci zikzak çizerek yanlarından geçerken cin veya afyonlu kafasında gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Birlikte pansiyona sızıp üç kat dar ve sarp merdiven çıktılar. Kapıların arkasındaki gözler onlara baksa da kimse işlerine karışmadı. Sonunda az önce ışığın bulunduğu odaya geldiler. Kostaki ikinci bir kilit -böyle bir viranede bulmayı beklemeyeceği kadar sağlam bir tane- daha kırdı ve içeri girdiler.

Mackenzie güdük kalmış bir mum yaktı. Oda bir kışlayı andıracak kadar düzenliydi. Karyoladaki çarşaf, bir güreşçinin karın kaslarından daha sıkıydı. Bir masasının üstündeki yazı malzemeleri teftişi beklercesine nizami dizilmişti.

“Tilkimizin yalnızca Ezzelin von Klatka’nın katili değil, aynı zamanda John Jago’yu vuran sözde suikastçı olduğu kanaatindeyim,” diye duyurdu Mackenzie.

“Bu çok saçma.”

“Bir asker için öyle olabilir. Fakat bir aynasız için en eski hilelerden biridir. Her iki tarafı da kışkırtarak birer köpek gibi kavgaya tutuşturursun. Sonra da arkana yaslanıp gösteriyi seyredersin.”

Mackenzie masadaki kâğıtları gözden geçirmekteydi. Bir kurutmacın yanında yeni doldurulmuş bir mürekkep hokkası ile kalemelerin güzelce istiflendiği bir kalemlik duruyordu.

“Anarşist bir örgülle mi karşı karşıyayız?”

“Bence durum tam tersi. Çavuşlardan iyi anarşist olmaz. Hayal güçleri yoktur. Onlar daima hizmet ederler. Arkana çavuşları alarak kendine bir imparatorluk kurabilirsin.”

“Öyleyse emirlere uyuyor.”

“Elbette. Tüm bu olay bir *ancien régime* izleri taşıyor, değil mi?”

Kostaki bir hisse kapıldı. “Yoksa bu adama hayranlık mı besliyorsun? Veya en azından davasına?”

“Şu aralar öyle bir düşünce beslemek hiç de akıllıca olmaz.”

“Yine de...”

Mackenzie gülümsedi. “Von Klatka için yas tutmam, hattâ John Jago’ya karşı sempati duymam ikiyeüzlülük olur.”

“Ya öldürülen kişi von Klatka olmasaydı? Ya bir başkası...”

“Mesela sen mi? Öyle olsaydı tüm bunlar gözüme daha farklı gözükebilirdi. Ama gözükmekten öteye de gidemezdi. Çavuş seninle silah arkadaşın arasında bir ayrım yapmaz. İşte bu noktada onun efendilerinin zihniyetinden ayrılıyorum.”

Kostaki bir müddet kafa yordu. “Bacağı mı kaybedebilirim.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Çavuş hakkında ne yapmaya niyetlisin? Bilinmeyen amacını gerçekleştirmesine göz yumacak mısın?”

“Sana bir sıcaktan önce bir aynasız olduğumu söylemiştim. Warren’ın göz ardı edemeyeceği bir davam olduğu zaman gidip önüne koyacağım.”

“Teşekkürler, İskoç.”

“Ne için?”

“Güvenin için.”

Hiyeroglifi andıran bir şifre veya stenoyla kaplı epeyce karalama kâğıdı vardı.

“Hey,” dedi Mackenzie, “bu da neymiş böyle?” Adam bir mektubun müsveddesini kaldırdı. Kullanılan dil İngilizce’ydi. “Lestrade kıskançlıktan çatlayacak,” dedi Mackenzie. “Fred Abberline da. Kostaki, bak...”

Kostaki kâğıda göz attı. “*Sevgili dostlar,*” diye başlıyordu mektup. Altına da bir imza atılmıştı. “*Saygılarımla, Karındaşın Jack.*”

KIYIDA

Ceset Limehouse Burnu'nun kıvrımına, tam da Cuckold Noktası'na vurmuştu. Onu vıcık vıcık çamurdan çıkarmak ve en yakındaki rıhtıma bırakmak için üç adam gerekmişti. Geneviève ile Morrison gelmeden önce biri cesedi vakur bir hale sokmaya zahmet ederek uzuvları düzeltilmiş ve gerek su, gerekse de döküntü dolu giysilere çekidüzen vermişti. Rıhtım işçileri ve oradan geçen kıyı sakinleri rahatsız olmasınlar diye de ölü adamın üzerine bir parça yelken bezi serilmişti.

Adam, saatinin üzerindeki bir ithaftan ve ne gariptir ki adına yazılmış bir çekten tanımlanmış bulunuyordu. Yine de cesedin kimliğini resmi olarak doğrulamaları gerekmektedir. İnzibat yelken bezini kaldırırken seyircilerin bazıları abartılı tiksinti sesleri çıkardı. Morrison irkilerek başını çevirdi. Druitt'in suratını yiyen balıklar, boş göz yuvalarını ve çıplak dişlerin yarattığı şeytanimsi sırtışı açığa çıkarmıştı. Buna rağmen Geneviève onu saç hizasından ve çenesinden tanıdı.

"Bu o," dedi kadın.

İnzibat yelken bezini bırakıp onlara teşekkür etti. Morrison da ifadeyi doğruladı. Bir araba, cesedi almak için hazır bekliyordu.

"Sanırım Bournemouth'ta bir ailesi vardı," dedi Morrison polise. İnzibat uysalca not aldı.

Albay sözünü tutmuştu. Druitt'in cepleri taşla doluydu;

herhangi bir intihar mesajı yazılmamışsa bile varılan netice kaçınılmazdı. Bir katil daha cezasız kalıyordu; ne polis ona karşı bir seferberliğe girecek, ne de Diyojen Kulübü özel müfettişler gönderecekti. Karındeşen'i bu kadar sıradışı kılan neydi ki? Nehrin elli metre ötesinde en az onunkiler kadar zalimce, onunkiler kadar çirkin bir düzine cinayet daha işlenecekti. Whitechapel Katili'nin deli olduğu farz ediliyordu; Moran gibilerin öyle bir bahaneleri bile yoktu. Onların cinayetleri tamamen iş icabıydı.

Druitt'in arabaya yüklenmesiyle birlikte gösteri sona erdi. Aylaklar yeni bir eğlence bulmak için oradan yavaş yavaş ayrıldılar ve polis de kendi görevinin başına döndü. Geneviève rıhtımın ucunda Morrison'la baş başa kaldı. Yan yana sıralanmış ip tacirlerinden, barlardan, denizci pansiyonlarından, nakliyat bürolarından ve genelevlerden oluşan Rotherhithe Sokağı'na doğru birlikte yürüdüler. Burası Londra'nın Binbir Gece Masalları semti, seyrek sisin içindeki bir pazaryeri idi. Burada yüz farklı lisan birbirine karışıyordu. Aynı zamanda Çinlilerin ağırlıkta oldukları bir mahalleydi ve ipeklerin hışırtısı Geneviève'de hâlâ dehşet uyandırıyor.

Ansızın yollarına peçeli bir suret çıktı. Siyah pijamalar içindeki bir vampir. Kadın eğilerek özür diledi ve peçesi açıldı. Geneviève daha evvelden Eski Jago'da karşılaştığı ve Garip Ölümlerin Beyi adına konuşan Çinli kızı tanıdı.

"Bu hata telafi edilecek," dedi kız. "Efendim size söz veriyor."

Sonra da gitti.

"O da neydi öyle?" diye sordu Morrison.

Geneviève omuz silkti. Kız Mandarince konuşmuştu. Charles haklıysa Çinli kız, Albay Moran'ın yaptıklarının cezasız kalmayacağı garanti edebilirdi. Fakat Moran cezalandırılrsa bile hunharca bir cinayet işlediği için değil, hunharca bir cinayeti gereksiz yere işlediği için cezalandırılırdı.

Kız, kalabalıkların arasında kaybolmuştu.

Geneviève'in hemen Yurt'a dönmek gibi bir niyeti yoktu. Charles'ı arayıp bulmak istiyordu; onun değil de talihsiz nişanlının durumunu öğrenmek için. Sadece bir defa karşılaştığı ve hiç ısınmadığı Penelope Churchward, Geneviève'in dertlerinin en sonuncusuydu. Geneviève firma tıklan onca insandan kaçını kurtarabilirdi? Druitt'i kurtaramadığı belliydi. Lily Mylett'i ve Cathy Eddowes'u da.

Morrison onunla konuşuyor, ona içini döküyordu. Hiçbir şey duymamış olan Geneviève adamdan özür diledi.

"Dr. Seward'i diyorum," diye tekrarladı Morrison. "Şu Lucy denen hatun yüzünden kendisini budala yerine koyduğundan korkuyorum."

"Lucy mi?"

"Kadın o ismi kullanıyor." Morrison, Jack Seward'ın gizemli sevgilisiyle tanışmış o nadir insanlardan biriydi ve kadından pek de etkilendiği söylenemezdi. "Şahsen onu daha önce de gördüğümüz fikrindeyim. Başka bir isim ve daha eski püskü giysiler altında."

"Jack oldu olası kendini çok zorlamıştır. Belki bu *amour* onun alışıldık bitkinliğine şifa olur."

Morrison başını iki yana salladı. Düşüncelerini tam olarak ifade etmekte zorlanıyordu.

"Herhalde kıza karşı sosyal bir itirazın olamaz? O tür endişeleri arkamızda bıraktığımızı sanıyordum," dedi Geneviève.

Morrison mahcup bir tavır sergiledi. Kendisi de mütevazı bir kökene sahip olan adamın yaptığı çalışmalar, en fakir ve düşkün insanların bile durumunu anlamasını kolaylaştırıyordu.

"Dr. Seward'da bir terslik var," diye üsteledi. "Görünüşte sakin ve soğukkanlı; özellikle de şu aralar. Ama içerilerde bir yerde kendini yavaş yavaş kaybediyor. Bazen isimlerimizi unutuyor. Hangi yılda olduğumuzu karıştırıyor. Prens Hazretleri'nin

gelişinden önceki daha huzurlu günlere çekildiğini düşünüyorum.”

Geneviève bu fikir üzerinde düşündü. Son günlerde Jack’i okumakta zorlanıyordu. Jack ona hiç diğerleri -Charles, hattâ Morrison- kadar açılmamıştı. Fakat son haftalarda neredeyse hiçbir şey belli etmemişti; zihni o çok kıymetli balmumu silindirlerini kilitlediği dolap kadar sağlam olan kurşun panjurların arkasında gibiydi.

Yürümeyi kestiler ve Geneviève adamın elini sık-tı. Morrison’un dokunuşuyla minik anılar patlak verdi. Geneviève’in içinde hâlâ Charles’ın kanı vardı; o kan, berabe-rinde uzak diyarların bozuk izlerini taşıyordu. Geneviève ısırap içinde bir surat görüp duruyor, bunun Charles’ın mütevef-fa karısına ait olduğunu farz ediyordu.

“Arthur,” dedi, “delilik bizde bir salgın hastalığa benzer. Kötülük gibi her yerdedir. Bu durumu değiştirecek fazla bir şey yapamadığımız için onunla yaşamayı, ondan yarar sağlamayı öğrenmemiz gerekir. Aşk da hep bir tür delilik olagelmıştır. Jack bu fıldır fıldır dönen dünyada kendisine bir amaç edine-biliyorsa bundan ne zarar çıkar?”

“Kadının adı Lucy değil. Sanırım Mandalı bir şeydi... Mary Jean, Mary Jane?”

“Bu hiç de bir hıyanetin kanıtı sayılmaz.”

“Kadın bir vampir.” Morrison ne dediğinin farkına varıp durdu. Utanarak önyargılarını örtmeye çalıştı. “Yani... bilirsin ya...”

“Endişe duymanı takdir ediyorum,” dedi Geneviève ona, “ve de kaygılarını bir dereceye kadar paylaşıyorum. Lâkin elimizden ne gelir bilmiyorum.”

Morrison’un büyük bir ikilemde olduğu açıkça belliydi. “Yine de,” dedi, “Dr. Seward’da bir terslik var. Bir şeyler yapıl-ması lazım. Bir şeyler,”

İÇ, ŞİRİN YARATIK, İÇ

Dokunuşu Beauregard'ı değiştirmişti, iki gün boyunca adamın uykuları rüyalarla bölünmüştü. Genevieve'in bazen kendisi, bazen de sivri dişli bir kedi olarak kanını yaladığı rüyalarla. Beauregard'ın kaderi böyleydi. Yaşadıkları göz önüne alınırsa eninde sonunda bir vampire kanını vereceği belliydi. Yine de o kan kendisinden zorla değil de gönüllü olarak alındığı için çoğu kimseden şanslıydı. Hele hele Penelope'den şanslı olduğu kesindi.

"Charles," dedi Florence Stoker, "neredeyse bir saattir konuşuyorum ve senin tek bir kelime bile duymadığından eminim. Aklının hasta odasında, Penelope'de olduğu yüzünden belli."

Beauregard nedense suçluluk duygusuna kapılarak Florence'in yaptığı yorumu yalanlamadı. Ne de olsa aklının nişanlısında olması *gerekirdi*. O sırada mahcup bir tavırla misafir odasında boş boş oturuyorlardı. Florence minik bir fincandan çay üstüne çay içmekteydi. Bayan Churchward arada bir içeri girip çekimser bir rapor veriyor ve evin kahyası Bayan Yeovil düzenli aralıklarla daha fazla çay getiriyordu. Fakat kendi düşüncelerine dalmış olan Beauregard onlara aldırış etmiyordu. Genevieve ondan kan almış, ama karşılığında kendinden bir şey vermişti. Kadın, Beauregard'ın aklında cıva gibi akarak dönüp dolaşıyordu.

Penelope, bir sinir sistemi uzmanı olan Dr. Ravna tarafından tedavi edilmekteydi. Bir vampir olan adam, ölmeyen hastalıkları alanında ün yapmıştı. Dr. Ravna o esnada hastasıyla ilgilenerek bir tedavi uyguluyordu.

Bu dalgınlığı iki gecedir süren Beauregard, Whitechapel'daki vazifesini ihmal etmişti. Penelope'nin rahatsızlığı bir bahane çıkarmış, fakat bahaneden öteye de geçmemişti. Beauregard'ın aklı fikri Geneviève'deydi. Ona yine kan vermek isteyeceğinden korkuyordu. Yalnızca bilekteki bir kesikle susuzluk bastırmaktan değil, Kara Öpücük'ün ta kendisinden. Geneviève hangi çağın standartları düşünülürse düşünülün olağanüstü bir kadındı. Birlikte asırlarca yaşayabilirlerdi. Bu fikir Beauregard'ın aklını çelmekteydi.

"Herhalde düğünün iptal edilmesi gerekecek," dedi Florence. "Çok yazık."

Oturup konuşma fırsatı bulamamışlarsa da Beauregard, Penelope'yle olan nişanın bozulduğunu tahmin etmekteydi. Bu işe avukatları bulaştırmazlarsa çok iyi olurdu. Beauregard bu işte her iki tarafın da bir suçu olmadığı umuyordu; mesele yalnızca hem kendisinin hem de Penelope'nin artık karşılıklı münasebete girdikleri zamanki insanlar olmamalarından ibaretti. Onca sıkıntının yanında Beauregard'ın ihtiyacı olan son şey, nişan bozmadan dolayı kendisine dava açılmasıydı. Aslında bu çok düşük bir olasılıktı, fakat Bayan Churchward geri kafalı biriydi ve kızının hakarete uğradığını düşünebilirdi.

Geneviève'in dudakları serin, dokunuşu nazik, diliyse bir kedininki kadar pütürlü ve hoştu. Beauregard'ın kanını öyle yavaşça ve itinayla emmesi, derhal bağımlılık yaratan fevkalade bir hissi tetiklemişti. Beauregard kadının şimdi ne yapıyor olduğunu merak etti.

"Lord Godalming'in aklından ne geçiyordu bilmiyorum," diye devam etti Florence. "Çok anormal davranmış."

"Art hiç öyle yapar mı."

İnsandan çıktığına bin şahit isteyen bir çığlık, tavanı aşarak onlara kadar ulaştı. Onu bir inilti izledi. Florence korkuyla bü-züşürken Beauregard'ın kalbi sıkıştı. Penelope acılar içindeydi.

Karindeşen Jack meselesi sonuç vermeksizin uzadıkça uzuyordu. Diyojen Kulübü'nün ve Limehouse Karteli'nin bir araştırmacı olarak Beauregard'a duydukları güven belki de yersizdi. Ne de olsa Beauregard hemen hemen hiçbir şey başaramamıştı.

Profesör ona bizzat kaleme aldığı bir özür mektubu yollamış, Albay Moran'ın ettiği müdahale yüzünden ağır bir şekilde cezalandırıldığı bilgisini vermişti. Ayrıca ince bir parşömenin üzerine yeşil mürekkeple yazılmış tuhaf bir mesajda ona Bay Yam'ın -Beauregard'ın tahminince o Çinli atanın- bundan böyle Bayan Dieudonne'i rahatsız etmeyeceği belirtilmişti. Görünüşe bakılırsa ortada bir iş anlaşması mevcuttu; fakat Garip Ölümler Beyi artık o anlaşmaya uyma gereği duymuyordu. Beauregard bu mektup ile *Times*'ın sayfaları arasına gömülmüş bir haber arasında bağlantı kurmuştu. Dr. Jekyll'ın evinde ters bir hırsızlık da denebilecek münferit bir haneye tecavüz olayı gerçekleşmişti. Anlaşıldığı kadarıyla kimliği bilinmeyen biri onun laboratuvarına girmiş ve bilim adamı tarafından incelenen vampir atanın külleri üzerine elli adet İngiliz devlet altını bırakmıştı.

“Bazen vampirleri hiç duymamış olmayı diliyorum,” dedi Florence. “Bunu Bram’e de söyledim.”

Beauregard aynı fikirde olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. O sırada kapı zili çaldı ve Bayan Yeovil'in ziyaretçiyi içeri almak amacıyla odanın önünden hızla geçtiği duyuldu.

“Herhalde geçmiş olsuna gelen bir misafir daha.”

Dün Kate Reed, yani Penelope'nin yeni-doğmuş gazeteci arkadaşları çıkagelmiş, mırıldanarak iyi dileklerini sunduğu yarım saat boyunca utangaç bir acizlikle oyalanmış, sonra da kalkıp gitmek için bir bahane bulmuştu. Kadının Penelope'ye iyi bir örnek teşkil ettiği pek söylenemezdi.

Ön kapı açıldı ve tanıdık bir ses açıklamada bulundu. “Üzgünüm, bir kartvizitim yok.”

Geneviève. Beauregard hiç düşünmeden ayağa fırlayıp hole çıktı. Florence de hemen peşindeydi. Geneviève kapı eşiğinde bekliyordu.

“Charles,” dedi kadın. “Seni burada bulacağımı tahmin ediyordum.”

Bayan Yeovil’in yanından sıyrılan Geneviève üzerindeki yeşil pelerini çıkardı. Kahya kadın onu alıp astı.

“Charles,” diye teşvik etti Florence. “Kabalık ediyorsun.”

Beauregard özür dileyip onları tanıştırdı. Geneviève en kibar tavırlarıyla Florence’in eline dokundu ve vasat bir reverans yaptı. Bu yeni ziyareti araştırmak için aşağı inen Bayan Churchward da artık holdeydi. Beauregard bir tanıştırma faslı daha gerçekleştirdi.

“Anladığım kadarıyla ölmeyen rahatsızlıklarına aşına bir aile doktoruna ihtiyacınız varmış,” diye Penelope’nin annesine açıklama yaptı Geneviève. “Bu konularda epeyce tecrübem bulunur.”

“Harley Sokağı’ndan Dr, Ravna şu an bizimle, Bayan Dieudonné. Onun verdiği hizmetin yeteceği düşüncesindeyim.”

“Ravna mı?” Geneviève’in yüz ifadesi, adam hakkındaki görüşünü açığa vurdu.

“Geneviève?” diye sordu Beauregard.

“Bunu söylemenin kibar bir yolu yok, Charles. Ravna üçkâğıtçı budalanın tekidir. Sadece altı aylık bir vampir olmasına rağmen kendini çağımızın Calmet’i ilan etmiş durumda. Jekyll veya Moreau bile ondan iyidir; üstelik her ikisine de bir çibanı patlatmaları için bile güvenmeyecek olmama rağmen.”

“Dr. Ravna pek çok kişi tarafından tavsiye ediliyor,” dedi ısrarla Bayan Churchward. “En güzide hanelere hep o çağrılır.”

Geneviève elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. “Bazen

sosyetenin de yanılıya düştüğü olur.”

“Bence hiç...”

“Bayan Churchward, kızınızı görmeme izin vermelisiniz.”

Geneviève gözlerini Penelope’nin annesinin üzerine dikti. Beauregard vampirin bakışlarındaki ikna edici kuvveti hissedebiliyor, bileğindeki yara gıdıklanıyordu. Manşetiyle ne kadar sık oynadığım herkesin fark ettiğinden emindi.

“Pekala,” dedi Bayan Churchward.

“Bunu ikinci bir teşhis olarak görün,” dedi Geneviève.

Florence ile Bayan Yeovil’i geride bırakan Geneviève ile Beauregard, Bayan Churchward’un peşinden üst kata çıktılar. Bayan Churchward hasta odasının kapısını açınca dışarı berbat bir koku yayıldı. Bu, ölmüş ve unutulmuş şeylerin kokuşuydu. Odanın kalın perdeleri çekiliydi ve tek bir gaz lambası, yatağın üzerine yarım daire şeklinde solgun bir ışık düşürüyordu.

Kollarını sıyırmış olan Dr. Ravna hastasının üzerine eğilmişti ve bir maşayı Penelope’nin göğsünde kıpırdanmakta olan siyah şeylere doğru uzatmaktaydı. Yatak örtüsü sıyrılmış ve Penelope’nin kombinezonu açılmıştı. Kadının göğüslerine ve karnına o siyah şeylerden yarım düzinesi tutunmuş bulunuyordu.

“Sülükler,” dedi Geneviève hayret içinde.

Beauregard tiksintisini güçlkle bastırdı.

“Seni kahrolası ahmak!” Geneviève uzmanı kenara itti ve elini Penelope’nin alnına koydu. Hastanın cildi sarımsı ve parlaktı. Gözlerinin etrafı kızarmış, çıplak vücudunda kıpkırmızı benekler göze çarpıyordu.

“Kirlı kanın çekilip alınması lazım,” diye açıkladı Dr. Ravna. “Zehirli bir kuyudan içmiş.”

Geneviève eldivenlerini çekip çıkardı. Penelope’nin göğsünden aldığı bir sülüğü yandaki bir leğenin içine attı. Hiçbir çekimsellik göstermeden sistemli bir şekilde çalışarak solucanımsı şeyleri tek tek aldı. Yaratıkların ağızlarından kurtulan

yerlerde kan birikiyordu. Dr. Ravna itiraz edecek gibi oldu, fakat Geneviève bir bakışıyla onu susturdu. İş bittiği zaman da yatak örtüsünü yukarı çekerek Penelope'nin boynunun etrafına sıkıştırdı.

"Senin gibi budalaların hesap vereceği çok şey var," dedi Dr. Ravna'ya.

"En iyisinden referanslara sahibim, genç hanımefendi."

"Ben genç değilim," dedi Geneviève.

Penelope'nin bilinci açık olmasına rağmen görünüşe bakılırsa konuşamıyordu. Gözleri fıldır fıldır döndü ve eli Geneviève'inkini tuttu. Hastalığının bariz belirtileri göz ardı edilse bile farklı bir görünüme sahipti. Yüzü hafifçe değişmiş, saç hizası belli belirsiz kaymıştı. Pamela'ya benziyordu.

"Umarım sülüklerin kızcağızın aklını tamamen mahvetmemiştir," dedi Geneviève, Dr. Ravna'ya. "Zaten hastaydı ve sen onu daha da zayıflattın."

"Yapılabilecek bir şey var mı?" diye sordu Bayan Churchward.

"Kızınıza kan lazım," dedi Geneviève. "Kirli kan içmişse onu etkisiz hale getirmek için düzgün kana ihtiyacı var. Damarlarını boşaltmanın hiçbir faydası olmaz. Kanserli kalırsa beyni aklıktan ölür. Belki düzeltilemez biçimde zarar görür."

Charles kol düğmelerini açmaya davrandı.

"Hayır," diyen Geneviève elini sallayarak adamın dile getirilmemiş teklifini reddetti. "Senin kanın olmaz."

Bu konuda dediği dedikti. Beauregard sebebin yalnızca tıbbi olup olmadığını merak etti.

"Kendi kanma veya ona yakın bir şeye ihtiyacı var. Moreau'nun söyledikleri doğrudu. Farklı kan türleri bulunur. Vampirler bunu asırlardır bilirler."

"Kendi kanı mı?" dedi Bayan Churchward. "Anlamıyorum."

"Veya ona yakın bir şey; mesela bir akrabanın kanı. Bayan Churchward, acaba siz..."

Bayan Churchward tiksintisini gizleyemedi.

“Onu bir kez emzirdiniz,” diye açıkladı Geneviève. “Şimdi aynı şeyi bir kez daha yapmalısınız.”

Penelope’nin annesi dehşet içindeydi. Ellerini yüzüne atmış, bileklerini boğazının önünde çaprazlamıştı.

“Lord Godalming gerçek bir beyefendi olsaydı buna gerek kalmazdı,” dedi Geneviève, Beauregard’a.

Penelope dışlerini göstererek tısladı. Hangi besin gelirse onu yakalamak için dilini dışarı çıkartarak havayı emdi.

“Kızınız yaşayacak,” dedi Geneviève, Bayan Churchward’a. “Ama onu olduğu kişi yapan her şey silinip gidebilir ve size bomboş, kafasında iştahından başka hiçbir şey olmayan bir yaratık kalır.”

“Pamela’ya benziyor,” dedi Beauregard.

Geneviève kaygılıydı. “Tüh, işte bu kötü. Penelope içine çekilerek kendini yeniden şekillendiriyor, kendini kaybediyor.”

Penelope sızlandı ve Beauregard yaşların biriktiği gözlerini kırıştırdı. Koku, odanın boğucu sıcaklığı, ürkek doktor, acılar içindeki hasta... Hepsi de çok tanıdıktı.

Bayan Churchward yatağa yaklaştı. Geneviève onu eliyle çağırıp elini tuttu. Anneyle kızı bir araya getirdi ve aralarından yavaşça sıyrıldı. Penelope uzanıp annesine sarıldı. Bayan Churchward tiksintiyle titreyerek boğazım saran yakayı açtı. Hasta, yatağında doğrulup oturdu ve ağzını annesinin boynuna ilıştirdi.

Bayan Churchward bir şokla donakaldı. Penelope’nin çenesinden akan kırmızı sıvı geceliğine damladı. Geneviève yatağa oturarak Penelope’nin saçlarını okşadı, ona cesaret verdi. “Yavaş,” dedi en sonunda. “Aşırıya kaçma.”

Dr. Ravna sülüklerini geride bırakarak odadan çıktı. Beauregard kendini bir işgalci gibi hissetmesine rağmen orada kaldı. Bayan Churchward’un yüz ifadesi yumuşadı ve kadının gözlerine hülyalı bir bakış hakim oldu. Beauregard onun ne

hissettiğini biliyordu. Kendi bileğini sıkıca tutarak manşetinin kolalı keten kumaşını diş izlerinin üstüne kaydırdı. Geneviève genç vampiri annesinin boynundan yavaşça çekti ve yatağa geri bıraktı. Penelope'nin dudakları kıpkırmızı, yüzü al aldı. Daha dolgun gözüküyor, eski haline daha çok benziyordu.

“Charles,” dedi Geneviève, “hayal kurmayı bırak.”

Bayan Churchward bayıldı bayılacaktı. Beauregard onu yakalayıp bir sandalyeye oturttu.

“Hiç böyle... düşünmezdim...” dedi kadın. “Zavallı, zavallı Penny.”

Beauregard kadının artık kızını daha iyi anladığını biliyordu.

“Penelope,” dedi Geneviève, hastanın dikkatini çekmeye çalışarak. Penelope'nin gözleri sağa sola dönüyor, ağzı titriyordu. Kanın son damlalarını da yalayıp yuttu. “Bayan Churchward, beni duyabiliyor musunuz?”

Penelope kedi gibi mırıldanarak cevap verdi.

“Dinlenmelisiniz,” dedi Geneviève ona.

Penelope kafa salladı, gülümsedi ve gözlerinin kırışarak kapanmasına müsaade etti.

Geneviève dönüp Bayan Churchward'a baktı ve kadının suratının önünde parmaklarını şıklattı. Penelope'nin annesi daldığı düşlerden sarsılarak çıktı. “İki gün sonra aynı şey tekrarlanacak, anlıyor musunuz? Birinin gözetiminde. Kızınızın sizden çok fazla kan almasına izin vermemelisiniz. Ve o son olmalı. Size muhtaç hale gelmemeli. Bir kez daha beslenirse kuvvetini toplar. Sonrasında kendi başının çaresine bakması gerek.”

“Yaşayacak mı?” diye sordu Bayan Churchward.

“Ebediyet sözü veremem, ama dikkatli davranırsa bu asrı çıkarır. Belki milenyum da.”

KAFFIR SAVAŞI

Sör Charles her gece inzibatların eline birer kutu boya tutuşturup onları Scotland Yard'ın görüş alanında bulunan o günkü Hristiyan haçlarını yok etmeye yolluyordu. Fakat şafaktan sonra Whitehall Bölgesi ve Northumberland Caddesi civarındaki beyaz yahut beyazımsı her türlü yüzeyde ince kırmızı simgeler yeniden belirliyordu. Godalming o sırada Emniyet Müdürü'nün en son amatör dekoratör grubuna bağıra çağıra emirler yağdırmasını seyretmekteydi.

Onları izleyen kalın paltolar ve fularlar içindeki kanlı canlı aylaklar, kaleye saldırmanın eşliğindeki düşman yerlilere benziyorlardı. Sör Charles'ın akıllıca önlemlerinden biri de tüfeklerin halihazırda bekletilmesi ve tüm kapılarla pencerelerin savunulabilir hale getirilmesi yoluyla Yard'ı bir kuşatmaya hazırlamasıydı. Vaziyet ne zaman polisi değil de askeri ilgilendiren bir hal alsa Emniyet Müdürü neredeyse cesaret verici bir beceriklilik sergilemekteydi. İyi asker, kötü aynasız: Sör Charles Warren hakkında varılabilecek tek hüküm buydu.

Sis her zamankinden yoğun bir halde geri gelmişti. Vampirler bile onu aşamaz buluyorlardı. Karanlıkta görmek ile bir kükürt çorbasının içinden bakmak aynı şey değildi Godalming halen Başbakan adına Sör Charles'a nezaret etmekteydi. Emniyet Müdürü, hakimiyetini giderek daha fazla yitiriyordu. Godalming, Başbakanla bir sonraki görüşmesinde bir personel

değişikliği önermeye niyetliydi. Matthews aylardır gözünü Sör Charles'ın kafa derisine diktiği için kendi makamı da sallantıda olan içişleri Bakanı'nın yüreğine su serpilecekti.

Haçlılar her nasılsa haçlarını Yard'ın ana kapısına da boyamayı başarmışlardı. Godalming, Jago'nun emniyet güçleri arasında sıcak sempatizanları bulunduğuından şüpheleniyordu. Sör Charles'in yerine kim atanırsa atansın düzeni yeniden sağlayamadan önce teşkilatı elden geçirmesi gerekecekti.

Aziz George Haçı, isyancılar için bariz bir semboldü: Vampirlerin karşı karşıya gelemeyecekleri bir simge olarak görülmesinin yanı sıra Prens Hazretleri'nin idaresi altında ezilen bir İngiltere'nin sancağıydı.

"Olmaz böyle şey," diye öfkeyle söylendi Sör Charles. "Etrafım alçaklarla ve beceriksizlerle sarılmış durumda."

Godalming ses çıkarmadı. Artık izinsiz duvar boyamanın ve slogan yazmanın cezası, halk içinde beş kez kırbaçlanmaktı. Bu gidişle yakında yargısız kazığa oturtulmaya veya en azından suçlu elin kesilmesine kadar varacaktı.

"Ah Matthews denen o pinti herif yok mu," diye sözlerini sürdürdü Sör Charles. "Sokaklarda daha fazla adama ihtiyacımız var. Askerlere."

Emniyet Müdürü'ne kulak veren tek kişi Godalming'di. Astlarıysa idari amirlerine aldırış etmemeye çalışarak polislik işlerini sürdürme gayretindeydiler. Sör Charles'ın Emniyet Müdür Yardımcısı olan Dr. Anderson, İsviçre'ye yaptığı geziyi uzatırken Başmüfettiş Swanson da çatışma bitene kadar başını aşağıda tutma ümidiyle arka planın bir parçası gibi gözükmek için elinden geleni yapıyordu.

Hırpani görünümlü bir adam Sör Charles'a yaklaşarak onunla konuşmaya başladı. Bu durum Godalming'in hemen ilgisini çekti. Godalming konuşulanları dinleyebileceği kadar onlara yaklaştı. Pejmürde adamın beraberinde getirdiği topalayan bir arkadaşı beş altı metre geride duruyordu. Bu arkadaş

bir vampir ataşydı ve suratı kafatasından düştü düşecekti. Godalming onun Karpatlı Muhafızlardan biri olduğunu varsaydı. Adamın İngiliz olmadığı her halinden belliydi.

“Mackenzie!” diye bağırdı Sör Charles. “Bu da ne demek oluyor? Nerelerdeydin?”

“İz peşinde, amirim.”

“Görevini ihmal ettin. Kademen indirilmiş olup ağır disiplin cezasına çarptırılacaksın.”

“Amirim, beni bir dinlerseniz...”

“Üstelik şu haline bak. Emniyet güçleri için bir yüz karası-sın! Tam bir yüz karası!”

“Amirim, şuna bakın...”

Godalming’in anladığı kadarıyla bir müfettiş olan Mackenzie, Emniyet Müdürü’ne bir kâğıt parçası uzattı.

“O kahrolası isimsiz mektuplardan biri daha,” diye tersledi Sör Charles.

“Evet, ama tamamlanmamış ve gönderilmemiş bir mektup. Yazarının kim olduğunu biliyorum.”

Godalming artık durumun önemini anlamıştı. Sör Charles’in gözlerinde meşum bir ışık parladı. “Yani Karındeşen’in kimliğini biliyor musun?”

Gözleri deli deli bakan Mackenzie gülümsedi. “Öyle dedim. Ama imzanın üzerindeki yazıları kimin kaleme aldığını biliyorum.”

“Öyleyse git Lestrade’i bul. Davaya o bakıyor. İşimize karışan bir deliyi daha ifşa ettiğin için sana teşekkür edecektir.”

“Bunun önemi çok büyük. Geçen gece parktaki olayla da ilgisi var. Hattâ her şeyle. John Jago, dinamitçiler, Karındeşen...”

“Mackenzie, saçmalıyorsun!”

Godalming’e göre her iki polis de çılgınlığın eşiğindeydi. Fakat o kâğıt daha büyük bir şeyin parçasıydı. Godalming araya girip kâğıda baktı.

““*Saygılarımla, Karındeşen Jack,*”” diye yüksek sesle okudu.

“Bundaki el yazısı diğerlerinininkiyle aynı mı?”

“Öyle olduğuna on gine bahse girerim,” dedi Mackenzie.
“Hem de bir İskoç olmama rağmen.”

Artık bir kalabalığın arasındaydılar. Üniformalı adamların yanı sıra az denemeyecek sayıda aylak, başlarına üşüşmüştü. Mackenzie’nin ata arkadaşı da gruba katıldı. Yeni-doğmuş bir inzibat, emirlere hazır bir halde Mackenzie’nin arkasında esas duruşta bekliyordu.

“Sör Charles,” dedi Mackenzie, “bunu yazan bir vampir. İşin içinde vatana ihanet var. Hem de dinamikli. En başından beri kandırıldığımıza inanmak için sebeplere sahibim. Yüksek düzeyde çıkarlar söz konusu.”

“Vampirmiş! Yok artık. Haçlıların kafeslerini sallarsan adamını bulursun. Hem de sıcak biri olarak.”

Mackenzie hüsrarla ellerini kaldırdı. Sanki Emniyet Müdürü’nün inatçılığına toslayıp kalmıştı.

“Amirim, Diyojen Kulübü adının sizin için bir anlamı var mı?”

Sör Charles’ın yüzü kül gibi oldu. “Saçmalama be adam.”

Godalming’in merakı uyanmıştı. Diyojen Kulübü, Charles Beauregard’ın örgütüydü ve tüm bu olaylarda onun adı geçiyordu. İskoç’un hakiki bir iz bulmuş ve avının yerini tespit etmiş olması mümkündü.

“Sör Charles,” dedi Godalming, “bence Müfettiş Mackenzie’nin raporunu filme almalıyız. Birkaç gizemi birden çözmeye yaklaşmış olabiliriz.”

Adam sırayla Emniyet Müdürü’nün ve Müfettiş’in suratlarına baktı. İkisi de diğerine teslim olmaya yanaşmıyordu. Mackenzie’nin yanındaki Karpatlı, kırmızı gözlerini Sör Charles’ın üzerine dikmişti. Onların arkalarında da devasa bıyıklı, kara gözlü inzibat duruyordu.

Godalming ansızın baş döndürücü bir vampir içgüdüsüyle inzibatın yedi sterlinlik bir banknot kadar sahte olduğunu anladı.

Bir yerlerden ateş püskürdü ve ortalık bir gürültüyle cınlandı. İnsanlar bağrışarak etrafa dağıldılar. Portland taş yontmalarında boya torbalan patladı. İyi nişanlanmış taşlarla pencere camları indirildi. Birkaç el ateş edildi ve bir kadın çığlık attı. Küçük gruptaki herkes kendini yere atmaya çalıştı. Karpatlı, Godalming'le çarpıştı ve onun ağırlığı altında sendeleyerek Godalming ayakta kalmaya uğraştı. Sahte polis, kolunu geriye çekmişti. Bir parıltı oldu. Godalming yere düştü ve pis kaldırım taşlarına yapıştı. Karpatlı yuvarlanarak onun üzerinden çekildi. Sör Charles sövüp sayıyor ve bir tabancayı sağa sola sallıyordu.

Mackenzie bir nefes aldı, sonra o nefesi tuttu. Dizleri üstündeki adamın ağzı açılmış, gözleri belermişti. Karındaşın mektubu bir esintiye kapılarak birkaç metre uçtu ve yazılı tarafı içeri bakacak şekilde ıslak bir duvara poster gibi dümdüz yapıştı. Mackenzie nefesini verirken ağzından kan geldi. Karpatlı onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu. İskoç'un sırtına attığı eli kan içinde kaldı.

Godalming'in kafasına bir tekme indi. Polis düdükleri acı acı öttü. Kendini bir Afrika savaşının ortasında sanan Sör Charles yine idareyi eline almıştı. Emirler yağdırıyor, inzibatları hazır ola sokuyor, tabancasıyla sağı solu işaret ediyordu.

Yard'dan akın akın çıkan destek güçleri kargaşaya koştular. Çoğunun elinde silah vardı: Mevzuat neyi gerektirirse gerektirsin Sör Charles adamlarının silah taşımalarından yanaydı. Emniyet Müdürü onları insan kalabalığını dağıtmaya yönlendirdi. Eli coplu bir polis timi, geride kalmış birkaç aylağa girişerek onları Rıhtım'a¹ doğru sürdü. Godalming az önce Mackenzie'yi bıcaqlayan yeni-doğmuşu bu grubun arasında, copunu bir din adamının başına indirirken gördü, inzibatlar ayaktakımını sizin içine kovaladılar. Suikastçı geri gelmeyecekti.

Kaldırım taşlarının üzerinde yüzükoyun yatan Mackenzie

1 Thames Rıhtımı, -çn

kıpırdamıyordu. Paltosunun arkasındaki koyu leke, tam da kalbinden bıçaklandığını göstermekteydi. Karpatlı onun başında durarak ucundan kan damlayan bıçağı elinde tutuyor, ölü yüzünde en ufak bir ifade bile taşımıyordu.

“Tutuklayın şu katili,” diye emretti Sör Charles.

Etraflarındaki üç yeni-doğmuş inzibat tereddüt etti. Godalming adamların atayı zaptedip edemeyeceklerini düşündü. Karpatlı, bıçağı tiksintiyle fırlatıp attı ve ellerini uzattı. Aynasızlardan biri onu kırmayarak sırf kurallar gereği atanın bileklerine kelepçe vurdu. Ata o kelepçeyi şöyle bir silkinerek kırabilirse de kendisini tutmalarına izin verdi.

“Ağzından bir itiraf alacağız,” dedi Sör Charles, ısırması için vampire meydan okur gibi bir parmağım uzatarak.

İnzibatlar Karpatlı’yı oradan götürdüler.

“Hah şöyle,” dedi Emniyet Müdürü, sükuneti inceleyerek. Sokaklar boşaltılmıştı. Duvarlardan boya damlıyordu. Atılan nesnelerden bazıları hâlâ kaldırım taşları üzerinde dönüyor, arada tek tük inzibat miğferleri göze çarpıyordu. Lâkin huzur yeniden sağlanmıştı. “Böylesi çok daha iyi. Düzen ve disiplin, Godalming. İşte bunlara ihtiyacımız var. Gevşeklik göstermemeliyiz.”

Sör Charles adamlarından birkaçını da peşine takarak kararlı adımlarla binaya döndü. Yerliler kısa bir süreliğine geri püskürtülmüşlerse de Godalming daha başka yamyamları da çağıran orman davullarını duyabiliyordu. Kafası hızla çalışırken bir süre daha siste kaldı. Orada bulunanlar içinde yalnız kendisi -ve bir de suikastçı- gerçekten neler olduğunun farkındaydı. Godalming güçleniyor, bir atanın değilse bile artık yeni-doğmuş olarak adlandırılmayacak bir vampirin sezgilerine ve hassasiyetine kavuşuyordu. Sükuneti gözden geçirirken altında yatan kargaşayı görebiliyordu. Lord Ruthven ona bir avantaj kollamasını, sonra da o avantajdan insafsızca yararlanmasını söylemişti. Godalming bu bilgiyi kendisi için müthiş bir avantaja çevrilebilirdi.

AŞK VE BAY BEAUREGARD

Ellerini arkasında kavuşturmuş olan Beauregard, önü açık şöminesinin karşısında durarak ısıyı hissediyordu. Caversham Sokağı'ndan Cheyne Walk'a kadar yaptığı kısa yürüyüş bile onu iliklerine kadar üşütmüştü. Bairstow ateşi daha evvelden yaktığı için oda sıcak ve davetkardı.

Yeni evine ahşan bir kedi gibi odada dolaşan Geneviève o veya bu eşyayı ışığa tutarak inceliyor, adeta tadına baktıktan sonra geri koyuyor, bazen de yerini biraz değiştiriyordu.

"Bu Pamela mı?" diye sordu, en son fotoğrafı kaldırarak. "Çok güzelmış."

Beauregard doğruladı.

"Çoğu kadın hamileyken fotoğrafının çekilmesini istemez," dedi Geneviève. "Uygunsuz gözükebilir diye."

"Pamela çoğu kadına benzemezdi."

"Sevdikleri üzerindeki etkisine bakılırsa buna şüphem yok."

Beauregard hatırladı.

"Yine de senden hayatının geri kalanına sırt çevirmeni istemezdi," dedi Geneviève, resmi yerine koyarak. "Ve kuzeninin kendi görüntüsüne bürünmesini istemeyeceği de muhakkak."

Beauregardın verecek karşılığı yoktu. Geneviève onu artık sona ermiş olan nişanına nahoş bir açıdan bakmaya zorluyordu. Penelope'yle birbirlerine karşı dürüst olmadıkları gibi kendilerine karşı da olmamışlardı. Fakat Beauregard ne onu, ne

Bayan Churchward'ı, ne de Florence Stoker'ı suçlayabilirdi. Her şey kendi suçuydu.

"Olan oldu," diye devam etti Geneviève. "Bunu en iyi ben bilirim. Arkamda asırlar bıraktım."

Geneviève kısa bir süreliğine kamburunu çıkardı ve elleri titreyen bir kocakarının gülünç bir taklidini yaptı. Sonra doğruldu ve alnına düşen bir saç buklesini yana çekti.

"Penelope'ye ne olacak?" diye sordu adam.

Geneviève omuz silkti. "Herhangi bir garanti veremem. Hayatta kalacağına ve yine kendisi gibi olacağına inanıyorum. Belki de hayatı boyunca ilk kez öyle olur."

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Geneviève gezinmeyi bıraktı ve düşünceli bir edayla başını yana eğdi. "Belki onu kıskanıyordumdur." Dilini parlak dişleri üzerinde gezdirirken Charles'a edebin izin vereceğinden daha yakın durduğunu fark etti. "Ama belki de iyi biri olmadığı için öyle düşünüyordumdur. O gece Whitechapel'da yaralanmamın ardından bana pek de şefkatli davranmadı. Dudakları çok ince, gözleri çok keskin bakışlıydı."

"Onun için öyle bir mahalleye gelmenin ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyor musun? Beni aramak için. Kendisine öğretilen, kendisine dair inandığı her şeye karşı çıkması gerekti."

Beauregard eski Penelope'nin değil Cehennem çukurlarına komşu olarak gördüğü bir yere gitmesi, kendi başına sokağa çıkmasına bile inanmakta hâlâ zorlanıyordu.

"Artık seni istemiyor," dedi Geneviève dobra dobra.

"Biliyorum."

"Artık bir yeni-doğmuş olduğu için hanım hanımcık bir eş olması mümkün değil. Gecenin içinde kendi yolunu bulması gerekecek. Harika bir vampir haline gelebilecek niteliklere sahip; tabii bunun her ne değeri varsa." Geneviève ellerini adamın klapalarına koymuş, keskin tırnaklarını kumaşın üstüne bırakmıştı. Ateşin ısısı Beauregard'ı artık rahatsız etmeye başlıyordu. "Artık beni öp, Charles."

Adam tereddüt etti.

Geneviève gülümserken dişleri neredeyse normaldi. “Endişelenme,” dedi. “Isırmam.”

“Yalancı.”

Kadın kıkırdadı ve Beauregard ağzını onunkine değdirdi. Geneviève kollarını ona sıkıca doladı. Dilini onun dudakları üzerinde gezdirdi. Ateşten uzaklaştılar ve biraz hantalca da olsa bir kanepeye oturdular. Beauregard elini kadının saçlarına soktu.

“Sen mi beni baştan çıkartıyorsun, yoksa ben mi seni?” dedi Geneviève. “Hangisi bilmiyorum.”

Beauregard onun en garip anlarda esprili davrandığını fark etti. Başparmağıyla kadının yanağındaki tüyleri okşadı. Geneviève onun bileğini öperek dilini iyileşmiş ısırıklara dokundurdu. Beauregard bir elektrik akımına kapılmış gibi oldu. Bu hissi ta ayak tabanlarında hissetti.

“Fark eder mi?”

Geneviève adamın başını bir yastığa bastırdı. Beauregard gözlerini tavana dikerken kadın onun boynunu öptü.

“Böyle sevişmeye alışkın olmayabilirsin,” dedi Geneviève. Dişleri artık daha sivri ve uzundu.

Kombinezonu eteğinden kurtulup açıldı. Hoş ve narin bir vücut yapısına sahipti. Beauregard’ın giysileri de gevşemişti.

“Ben de aynı şeyi sana söyleyebilirim.”

Geneviève tok bir erkek kahkahası attı ve adamın boynunu hafifçe dişledi. Saçları yüzünün önüne düşüyor, adamın ağzına ve burnuna sürünerek oraları gıdıklıyordu. Beauregard ellerini kadının kombinezonunun altına sokup sırtında ve omuzlarında aşağı yukarı gezdirdi. Geneviève’in teninin altında kıpırdanan kaslardaki vampir kuvvetini hissedebiliyordu. Geneviève adamın yakasındaki ve gömleğinin önündeki düğmeleri dişleriyle kopartıp tükürdü. Beauregard, Bairstow’un bir ay boyunca düğmeleri teker teker bulacağını hayal ederek güldü.

“Nedir komik olan?”

Beauregard başını iki yana salladı. Kadın onu ağzından, gözlerinden ve boynundan öptü. Beauregard nabız atışlarının farkındaydı. Üzerlerinde münasip olduğu şekilde dört beş kat giysi vardı; okşamalar arasında onları parça parça çıkardılar.

“Bunun yorucu bir iş olduğunu düşünüyorsan,” dedi kadın, Beauregard onun eteğinde bir dizi kanca daha keşfedince, “on beşinci yüzyılın sonlarında asilzade bir kadına kur yapmayı denemeliydin. Neslimin devam etmiş olması düpedüz bir mucize.”

“Bu tür işler sıcak iklimlerde daha kolaydır.”

“Kolaylık hep daha zevkli olmasını gerektirmez.”

Vücutlarıyla birbirlerini ısıtarak yan yana yattılar.

“Üzerinde eski yaralar var,” dedi Geneviève, adamın kaburgalarının altındaki kesik izini tırnağıyla takip ederek.

“Kraliçe’ye hizmet ederken oldu.”

Geneviève onun sağ omzunda biri giriş, diğeri çıkış olmak üzere iki mermi yarası buldu ve köprücük kemiğindeki çiçek-bozuğu lekesini yaladı.

“Majesteleri için tam olarak ne yapıyorsun?”

“Diplomasi ile savaş arasında bir yerlerde Diyojen Kulübü durur.”

Beauregard onun göğüslerini öptü, dişlerini tenine nazıkçe bastırdı.

“Sende hiç yara izi görünmüyor. Bir doğum leken bile yok.”

“Dışındaki her şey iyileşir de ondan.”

Geneviève’in solgun ve lekesiz teni, bütünüyle olmasa bile büyük ölçüde tüysüzdü. Beauregard’ın işini kolaylaştırmak için konumunu değiştirdi. Beauregard ağırlığını nazıkçe onun üzerine verirken Geneviève kendi dolgun alt dudağını ısırdı.

“İşte oldu,” dedi kadın. “Nihayet.”

Bedenleri birleşirken Beauregard hafifçe iç geçirdi. Geneviève kolları ve bacaklarıyla ona sımsıkı sarıldı, sonra da

başıyla uzanıp ağzını adamın boynuna tutturdu.

Buz gibi iğneler Beauregard'ı şok etti. Adam kısa bir süreliğine onun hem bedeninde, hem de zihnindeydi. Geneviève'in kapsamı hayret vericiydi. Anılan, uzak galaksilerdeki bir yıldızın seyri gibi bulanık mesafelere kadar sürüp gidiyordu. Onun içinde sürükleniyormuş gibi hissedene Beauregard'ın diline kendi kanının tadı geldi. Sonra da bir ürpertiyle yine kendi bedenine döndü.

"Durdur beni, Charles," dedi Geneviève, dişleri arasında kırmızı damlalarla. "Canın acırsa beni durdur."

Beauregard başını iki yana salladı.

LONDRA KULESİ

Lord Ruthven'in mührünü taşıyan bir mektup, Godalming'e giriş izni verilmesi için yeterliydi. Yeni-doğmuş Kule Bekçisi taş duvarlı merdivenden paldır küldür çıkarmış gibi gözüdürken Godalming onu adeta seker adımlarla izliyordu. Godalming için sahip olduğu enerjiye hakim olmak zordu. Heyecandan patlayacak gibiydi. Muhafız hem zihinsel hem de bedensel olarak ondan çok daha yavaştı. Godalming yeni kabiliyetlerinin kapsamını daha yeni yeni anlamaya başlıyordu. Henüz sınırlarını keşfetmiş değildi.

Hava karardıktan hemen sonra Hyde Park'ta yürürken tanıdığı genç bir hanımla karşılaşmıştı. Kadının adı Helena Bilmemne'ydi ve bazen Florence'in karanlık sonrası davetlerine geldiği olur, genellikle de yanında Bayan Stoker'ın o mankafa ahbaplarından birini getirirdi. Godalming bakışlarıyla kadına uzanarak onu hipnotize etmiş ve müsait bir taraçaya götürüp giysilerinden çoğunu çıkarttırmıştı. Ardından boynunda bir kesik açıp onu neredeyse kurutana kadar emmişti. Godalming oradan ayrıldığı sırada kadın, hayata ucu ucuna tutunuyordu.

O anda Helena'nın tadıyla doluydu. Bazen kafatasının içinde küçük patlamalar gerçekleşiyor ve kadını daha fazla tanıyordu. Sıcak kızın minicik hayatı avucundaydı. Godalming her beslenmenin ardından daha da güçlenmekteydi.

Beyaz Kule, yani kalenin en eski kısmı biraz yukarıda yer

alıyordu. İçine konan bir mahkumun uzanıp yatamayacağı kadar dar yapılmış bir buçuk metreye bir buçuk metrelik Sefasızlık Hücresi de yakınlardaydı. Bu hücre Guy Fawkes gibi Taht'ın pek çok düşmanını barındırmıştı. Taştaki ceplerden ibaret, hiçbir kaçış imkânı tanımayan daha nahoş odalar da mevcuttu. Her kalın tahta kapıya küçücük bir parmaklık eklenmişti. Godalming dolu hücrelerin bazılarında lanetlilerin iniltilerini duyabiliyordu. Mahkumlar açlıktan ölmek üzerelerdi. Pek çoğu kendi damarlarını ısırarak raddeye varmış olup kendi kendisine ciddi zarar vermişti. Kendi türüne karşı uyguladığı sert muameleyle adım duyuran Graf Orlok, onların ihanetini yavaş bir ölüme karşılık gelen bir hapisle cezalandırıyordu.

Kostaki de o hücrelerin birinde tutulmaktaydı. Godalming'in Muhafız hakkında ağız aramışlığı vardı. Bir ata olan Kostaki, Dracula'nın sıcak günlerinden beri Prens Hazretleri'nin yanındaydı. Godalming'in bildiği kadarıyla da tutuklanmasının ardından tek kelime bile etmemişti.

"Burası, bayım."

Operakomik kostümü içinde gülünç denebilecek bir görünüm sergileyen Kule Bekçisi, anahtar halkasını çıkartıp üçlü kilidi açtı. Kapıya asılmak için fenerini yere bıraktı ve büyüyen gölgesi, arkasındaki duvarda bir süre dans etti.

"Hepsi bu kadar," dedi Godalming muhafıza, hücreye girerken. "İşim bitince seslenirim."

Godalming hücrenin karanlığında için için yanan kırmızı gözleri görebiliyordu. Ne onun ne de mahkumun fenere ihtiyacı vardı.

Kostaki başını kaldırıp ziyaretçisine baktı. Hırpani yüzünde bir ifade saptamak olanaksızdı. Suratı çürümüş değilse de eski bir keten kumaş gibi sert ve köhne bir halde kafatasında asılı duruyordu. Yalnızca gözlerinde bir hayat belirtisi mevcuttu. İçeride saman dolu bir karyolanın üzerinde yatan Karpatlı, zincire vurulmuştu. Sağlam ayak bileğine deri yastıklı gümüş bir pranga

geçirilmiş, sağlam gümüş ve demir karışımı halkalarla da taş gömülü başka bir halkaya tutturulmuştu. Atanın bacaklarından biri, yaralı dizinin etrafına dolanmış kirli bir sargı yığınıyla işlevsiz bir vaziyette duruyordu. Hücre, çürük et kokusuyla doluydu. Kostaki gümüş bir bilyeyle vurulmuştu. Ata öksürdü. Damarlarına karışan zehir yayılıyordu. Fazla yaşamayacaktı.

“Ben de oradaydım,” diye duyurdu Godalming. “Sözde polis Müfettiş Mackenzie’yi öldürdüğünü gördüm.”

Kostaki’nin kızıl gözleri kıpırdamadı.

“Sana iftira atıldığını biliyorum. Seni bu hale düşmanların getirdiler.” Godalming alçak tavanlı, penceresiz hücreyi işaret etti. İçerisi daha çok bir kabre benzemekteydi.

“İf Şatosunda altmış yıl geçirdim,” diye bildirdi Kostaki. Sesi hâlâ güçlü olup o kısıtlı alanda şaşırtıcı ölçüde yüksek çıkıyordu. “Oraya kıyasla burası konforlu bir daire gibi.”

“Benimle konuşacak mısın?”

“Konuşuyorum ya.”

“Kimdi o polis?”

Kostaki sessiz kaldı.

“Sana yardım edebileceğimi anlamalısın. Başbakan’ın kulağı bende.”

“Bana kimse yardım edemez.”

Hücrenin taşları arasından su sızıyordu. Zemin yeşil-beyaz yosun öbekleriyle kaplıydı. Kostaki’nin sargılarında da aynı lekelerden vardı.

“Hayır,” dedi Godalming ataya. “Vaziyet çok ciddi, fakat geri çevrilebilir. Bize karşı komplo kuranlar bozguna uğratılırlarsa pek çok avantaj kazanılabilir.”

“Avantaj mı? Zaten siz İngilizler hep avantaj peşindesiniz.”

Godalming bu yabancı hanzodan daha kuvvetli, daha keskin zekâlıydı. Durumu yalnızca kendisinin galip geleceği bir hale sokabilirdi. “O polisi bulursam Prens Hazretleri’ne yönelik komployu açığa çıkartabilirim.”

“Iskoç da aynı şeyi söylüyordu.”

“Diyojen Kulübü’nün bu işte bir parmağı var mı?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Mackenzie onlardan söz etmişti. Öldürülmeden hemen önce.”

“Iskoç pek çok şeyi kendine saklıyordu.”

Kostaki bildiklerini anlatacaktı. Godalming bundan emin-di. Atanın kafasında dönen çarkları görebiliyor, hangi manive-laları iteceğini biliyordu.

“Mackenzie bu meselenin açığa çıkmasını isterdi.”

Kostaki muazzam kafasını salladı. “Iskoç beni Whitecha-pel’deki bir eve götürdü. Avı, “Çavuş” veya “Danny” adıyla bi-linen bir yeni-doğmuştu. Ama sonunda tilki onu avladı.”

“Mackenzie’yi o mu öldürdü?”

Kostaki kafa sallarken yarasını işaret etti. “Evet. Bunu bana yapan da oydu.”

“Whitechapel’in neresinde?”

“Eski Jago dedikleri yerde.”

Godalming orayı duymuştu. Her şey dönüp dolaşıp ora-ya bağlanıyordu: Karındeşen’in cinayetlerini işlediği, John Jago’nun vaazlarını verdiği, Diyojen Kulübü ajanlarının sık-ça görüldüğü yer orasıydı. Godalming yarın gece Londra’nın karanlık yüzüne gidecekti. Çavuş denen o adamın Arthur Holmwood’un dönüştüğü vampirle aşık atamayacağından emindi.

“Cesaretini koru, ihtiyar,” dedi Godalming ataya. “Seni çok yakında buradan çıkartacağız.”

Godalming hücreden ayrıldı ve çağırdığı Kule Bekçisi kalın kapıyı kapattı. Kostaki karyolasına yeniden uzanırken pencere parmaklıklarının arkasından kızıl gözleri parlıyordu.

Koridorun sonundaki bir kemerin altında uzun ve eski püskü bir palto giyen uzun boylu, kambur bir *nosferatu* dur-maktaydı. Adamın şişkin ve kemirgenimsi kafasında kocaman

sivri kulaklar ile çıkık ön dişler mevcuttu. Yanaklarını gölgede bırakan siyah mağaralara gömülü gözleri sürekli sulu ve fıldır fıldır dönüyordu. Diğer atalar bile Prens Hazretleri'nin ailesiyle arasında uzaktan bir bağ olan Graf Orlok'u rahatsız edici bulurlardı. Orlok, vampirlerin sıcaklardan ne kadar farklı olduğunun tüyler ürpertici bir kanıtıydı.

Orlok koridorun aşağısından hızlı hızlı geldi. Yürürken yalnızca ayakları hareket eder gibiydi; vücudunun geri kalanı balmumundan bir heykel misali kaskatıydı. İyice yaklaştığı zaman gösterişli kaşlarının fare bıyığı gibi diken diken olduğu anlaşılıyordu. Kokusu Kostaki'nin hücreesindeki kadar güçlü değilse bile daha fenaydı.

Godalming Müdür'ü selamlamasına rağmen onun pörsümüş pençesini sıkmadı. Orlok yüzünü parmaklığı, ellerini de kapının iki yanındaki soğuk taşlara dayayarak Kostaki'nin hücreesine baktı. Kule Bekçisi yan yan yürüyerek amirinden uzaklaşmaya çalıştı. Orlok nadiren soru sormasına rağmen istediği cevapları almakla ünlüydü. Adam hücreye arkasını dönüp cin gibi gözlerle Godalming'e baktı.

"Hâlâ konuşmuyor," dedi Godalming, *nosferatu'ya*. "İnatçı herifmiş. Herhalde burada çürüyüp gidecek."

Orlok'un sıçan-köpekbalığı-tavşan dişleri alt dudağına sürüttü; ancak bu kadar gülümseyebiliyordu. Godalming bu yaratığın bakımına emanet edilen mahkumlara hiç mi hiç özenmiyordu.

Kule Bekçisi giriş kapısına kadar ona eşlik etti. Kulenin üzerindeki gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. Godalming, Helena'dan aldığı besinin etkisiyle halen titremekteydi. İçinden eve kadar koşmak veya Hain Kapısı'nın altından suya dalıp yüzmek geliyordu.

"Kuzgunlar nerede?" diye sordu.

Kule Bekçisi omuz silkti. "Gittikleri söyleniyor, bayım."

SIRADAN VAMPİRİN ÇİFTLEŞME DAVRANIŞI

Beauregard'ın evi ilginçti ve kitapları ile resimleri Geneviève'in sezgilerini doğrular nitelikteydi. Geneviève kütüphanede çoğunun sayfası işaretlenmiş cilt cilt kitabın yığılı olduğu bir okuma masası buldu. Beauregard'ın ilgi alanları çeşitliydi; o sıralarda Constance Naden'ın *Modem Bir Havari ve Diğer Şiirler*, Richard Jefferies'ın *Londra'dan Sonra*, Lucian de Terre'in *Dünyanın Gerçek Tarihi*, Mark Pattison'ın *Eğitim Teberrusuna Dair Denemeler*, Leslie Stephen'ın *Ahlak Bilimi* ve Peter Guthrie Tait'ın *Görünmeyen Evren* adlı eserlerine merak salmıştı. Geneviève kitaplar arasında Pamela'nın güçlü bir surata ve Raphaelizm öncesi bulutsu saçlara sahip bir resmine rastladı. Resimlerde Charles'ın karısı huzurlu bir ifadeyle günışığında donakalmışken grubundaki diğerleri kaskatı pozlar veriyordu.

Bir sehpanın üzerinde kalem ile mürekkep bulan Geneviève, bir not bırakmayı düşündü. Kalemi eline aldıktan sonra ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Charles uyandığında onu bulamayacak olmasına rağmen Geneviève'in uyduracak bir bahanesi yoktu. Charles göreve bağlılığı iyi bilirdi. Geneviève nihayet bu akşam Yurt'ta olacağını yazıp geçti. Adamın Whitechapel'a döneceğini ve yanına uğrayacağını tahmin ediyordu. Daha sonra oturup konuşmaları gerekebilirdi. Kısa bir duraksamanın ardından notu, "Sevgilerle, Geneviève," diye akıcı imzası-

nın üzerine attığı minik bir vurguyla sonlandırdı. Sevgi iyiydi hoştu; Geneviève'ın şevkini kıran asıl şey onun hakkında konuşmaktı.

Geneviève yalnız bir vampir kızı Chelsea'den Whitechapel'a götürecektir bir arabacıyı ancak üçüncü denemesinde bulabildi. Gideceği yer Dört Mil Yarıçapı'nın, yani faytonların aşmakla yükümlü olmadıkları ihtiyari çemberin dışında yer almayabilirdi; fakat doğu istikametinde kalan bölgelere gidilmesi için genellikle arabacılara normalden fazla ödeme yapmak gerekirdi.

Hafif bir sarsıntıyla dönen tekerlerin ve kapıldığı tatminkar bir doygunluk hissini etkisiyle içi geçen Geneviève, yolculuk esnasında Charles'ı ve geleceği düşünmemeye çalıştı. Birlikliklerinin neler getireceğini isabetli bir şekilde tahmin etmeye kalkışmayacak kadar ilişki görüp geçirmişliği vardı. Charles otuzlu yaşlarının ortalarında idi. Geneviève hiç değişmeksizin on altısında kalacaktı. Beş veya on yıl içinde onun yanında kızı gibi durmaya başlayacaktı. Otuz kırk yıla kalmadan da Charles ölmüş olacaktı; özellikle de Geneviève ondan beslenmeyi sürdürürse. Pek çok vampir gibi Geneviève de derin duygular beslediği bazı kimseleri -onların da ısrarcı iştirakiyle- yok etmişti. Bunun bir alternatifi Charles'ı dönüştürmekti; adamın karanlık annesi olarak onu yeni bir hayata hazırlar, sonunda da çocuklarını yitirmek zorunda kalan tüm ebeveynler gibi onu dünyanın geri kalanına kaptırırdı.

Nehri aştılar. Ve şehir daha gürültülü, daha sıkışık, daha kalabalık bir hal aldı.

Vampir çiftler, hattâ vampir aileler vardı; fakat Geneviève bunları anormal buluyordu. Böyle vampirler asırlarca beraber yaşadıkları sonra iki veya daha fazla bedene sahip tek bir yaratık haline gelecek biçimde kaynaşırlardı. Birbirlerinden o kadar çok beslenirlerdi ki bireyselliklerini kaybederlerdi. Hattâ aşırı gaddarlık ve acımasızlık konusundaki şöhretleri, en kötü ölmeyen suçlularınkinden bile kötüydü.

Soğuk, kasvetli bir sabaha. Kasım'ın sonlarına yaklaşmışlar, bu sene ikisi de pek kutlanmamış olan Cadılar Bayramı'nı ve Guy Fawkes Gecesi'ni geride bırakmışlardı. Sis o kadar yoğundu ki güneş onu delip de sokaklara ulaşamıyordu. Araba yavaş ilerliyordu.

Artık dünya sahiden de farklıydı. Vampirler gizli saklı şeyler değillerdi. O ve Charles'ın eşsiz, hattâ sıradışı bile olduğu söylenemezdi. Küçük aşkları, ülkenin dört bir yanında tekrar ediyor olmalıydı. Vlad Tepes tahta çıkışının sonuçlarını düşünmeye zahmet etmemişti. İskender gibi düğümü kesmiş¹, yönlendirmede veya muhakeme bulunmayarak kopuk uçların nereye düşeceğine aldırış etmemişti.

Geçen gece Charles'la arasında yaşananlar bir beslenmeden fazlasıydı. Duyduğu tüm kaygılara rağmen adamın kanı Genevieve'i coşkuya boğuyordu. Charles'ın tadım hâlâ alabiliyor, onu hâlâ içinde hissedebiliyordu.

Arabacı kapıyı açtı ve Genevieve'e Commercial Sokakı'nda olduklarını söyledi.

1 Gordion düğümü.

VITA BREVIS

Godalming'in bir faytona atlamak ve Piccadilly'de gezmeye çıkmış gibi Londra'nın en berbat yerinde boş boş dolanmak gibi bir niyeti yoktu. Zaten piriç akşamlarının kararacağı, parasının çalınacağı ve atının öldürüleceği korkusuyla hiçbir sürücü Eski Jago'ya girmeye cesaret edemezdi. Godalming, Sör Charles'ın peşinden Whitechapel'a son gelişinde semtin ne kadar kalabalık olduğuna dair bir fikir edinmişti. Şu Çavuş denen adamı bulmak haftalar sürecektir sabırlı bir çalışmayı gerektirebilirdi; fakat Godalming onu ne yapıp edip bulacaktı. Mackenzie'nin ölümünün ve Kostaki'nin hapse atılmasının ardından iz peşinde hiç rakibi kalmamıştı. Avının yüzünü sadece o tanıyordu.

Commercial Sokağı'ndan yukarı sallana sallana yürürken *Ruddigore*'dan "Hayaletin Öğle Vakti" ezgisini ıslıkla çaldı. Bu, Lord Ruthven'a yakın biri için siyasi açıdan güvenli bir melodi olmasa bile Godalming onu kafasından atmakta zorlanıyordu. Hem zaten Diyojen Kulübü'nün Prens Hazretleri'ne karşı komplo kurduğuna dair reddedilemez kanıtlar elde ettiğinde tüm suçları bağışlanacaktı. Van Helsing'le olan eski yakınlığı kayıtlardan silinecekti. Kendi makamını kendisi seçebilecekti. Kısacası Arthur Holmwood'un geleceği parlaktı.

Gece görüşü oldukça gelişmişti. Algılarının genel kalitesi her gece ilerleme gösteriyordu. Sokaktaki insanları sarmalayan

sis, onun için belli belirsiz bir bulanıklıktan ibaretti. Godalming sayısız çeşitlilikteki sesleri, kokuları ve tatları ayırt edebiliyordu.

Ruthven ebediyen yaşasa bile daima Prens Hazretleri'nin iyi tarafında kalması muhtemel değildi. Makamı için fazla kaprisli biriydi. Eninde sonunda gözden düşecekti. Bu olay gerçekleşince de Godalming hamisiyle arasına mesafe koyabilecek bir konumda olacaktı. Hattâ belki onu yerini alacaktı.

Bu gece bir ara beslenmesi gerekiyordu. Duyuları keskinleştikçe iştahı da kabarmaktaydı. İradesini sıcaklar üzerinde kullanmayı öğrendikçe eskiden zorlanarak ifa ettiği bu iş -şi-şen, acı veren dişlerini batırmadan önce sürtüğün biriyle boğuşmak- giderek kolaylaşıyordu. Tek yapması gereken seçmiş olduğu kurbanına zihinsel emirler vermek ve kendisine boyununu açan kadının yanına gelmesini beklemektir. Böylesi çok daha sorunsuz olduğu gibi garip bir zevk de veriyordu. Yaklaşımı daha usturuplu bir hal alıyor, Godalming her seferinde beslenmenin zevkine daha fazla varıyordu.

Penelope Churchward gibi başka vampirler yapmasının zamanı gelmişti. Metreslere, maşalara ve hizmetçilere ihtiyacı olacaktı. Her güçlü atanın bir maiyeti, efendisinin çıkarlarına hizmet eden sevgi dolu dölleriydi. Godalming yeni-doğmuş Penny'nin ne durumda olduğunu ilk kez düşündü. Penny onun bir takım elbisesini çalmıştı. Godalming'in kadını bulup iradesine boyun eğdirmesi gerekiyordu.

"Art?" diyen tok bir kadın sesi geldi. "Vay canına, Lord Godalming'siniz, değil mi?"

Kıza bakmasıyla beraber Godalming'in düşünceleri hızla düşüşe geçti. Bu durum bir dağın zirvesinden çamurlu bir yalağa sürüklenmeye benziyordu; muazzam beklentilere sahip olduktan sonra ufak tefek meşgalelere kafa yormaya zorlanmak gibiydi.

"Bayan Reed," diye mırıldandı Godalming, "sizinle karşılaşmak ne hoş."

Kate Reed şok geçirircesine ona tuhaf tuhaf baktı. Godalming kadından beslenmeyi aklından geçirmesine rağmen öyle bir şeye henüz hazır değildi. Vampir kanı sertti. Yalnızca gerçek atalar tebaalarından haraç niyetine aldıkları kandan başka bir şey içmeksizin hayatta kalabilirlerdi. Godalming henüz o kadar güçlü değildi, fakat Kate bu yeni yüzyılda onun tebaasının münasip bir mensubu olup çıkabilirdi. Zayıf bir karakteri olduğuna kuşku yoktu ve kolaylıkla uysal bir yandaş haline getirilebilirdi.

Kız şaşkın gözüküyor, kafasından dışarı tiksinti saçılıyordu. “Üzgünüm,” dedi Kate, “görüyorum ki yanılmışım.”

Kate Reed dönüşümünün ardından değişmişti. Godalming kızı çok hafife aldığını anladı. Kadın bir bakışta onun içini görmüştü. Godalming’in düşünceleri, zavallı bir yeni-doğmuşun okuyabileceği kadar ya yüzüne ya da kafasına yansımıştı. Artık daha dikkatli olması gerekecekti. Kız neredeyse koşar adımlarla çabucak uzaklaştı. Yakın bir gelecekte Godalming’in göstereceği ilgiyi hoş karşılamayacaktı. Yine de Godalming’in zamanı boldu. Onu eninde sonunda avucuna alacak, hattâ buna öncelik verecekti.

Godalming kaldığı yerden ıslığına devam etti, fakat çıkan ses kendi kulaklarına bile tiz ve bozuk geldi. Kate Reed tarafından huzurunun kaçırılmış olduğunu büyük bir asabiyetle fark etti. Kendini yeni yeteneklerine ve algılarına öyle çok kaptırmıştı ki sıcak günlerini geride bıraktığı zamanın da öncesine dayanan maskesini ihmal etmişti. Başka birinin onu gerçekte olduğu kişi gibi görmesine izin vermesi affedilemez bir hataydı. Babası, yani insan babası olsa kendini bu kadar açık ettiği için onu evire çevire pataklardı.

Godalming insanların arasına karışmak, bir kalabalığın içinde saklanmak istiyordu. Yolun karşı tarafında Ten Bells adlı bir birahane vardı. Orada bir kadın bulabilirdi. Bir arabanın önünden kaçarak karşıya geçti ve meyhaneye girdi...

... kalabalığın arasına tek tük sıcaklar bulunsa da Ten Bells bir vampir kulübüydü. Godalming bir bardak domuz kanının kısıtlı cazibesine direnerek bir çift yeni-doğmuş fahişe buldu. Avından başka herkesin gözüne Batı Yakası'ndan alem yapmaya gelmiş bir murgatroyd gibi gözükürdü. Üzerinde en süslü gömleği ile en dar ceketini taşıyor, kana susamış ve boş kafalı bir özentiye benziyordu.

Fahişelerin adı Nell ve Marie Jeanette'ti; cin ve domuz kanıyla çakırkeyif olmuşlardı. Nell'in kızıla çalan sert kıllarla dolu suratı oldukça çarpıcıydı. İrlandalı olan Marie Jeanette ise abartılı tavırlara ve yeni giysilere sahipti. Neredeyse güzel sayılabilecek Marie Jeanette'in ilerleyen saatlerde muhtemelen cüzdanı kabarık bir müşterisiyle randevusu vardı. O, barda yalnızca vakit öldürürken Nell ciddi ciddi ava çıkmıştı ve ilgili gözükmek için özel bir çaba harcayarak Godalming'in genel görünümü ile bariz zekâsını sık sık övüyordu. Godalming ise sarhoş ve duygusal bir budala gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Nell sıcak bir üçüncü kişiyi de içeren cazip sandığı bir plandan bahsetmekteydi. Yakınlardaki odasında toplanmalarını ve Godalming'in ikisiyle birden düşüp kalkarak tüm zevklerini tek bir yatakta tatmin etmesini öneriyordu. Bir yandan da kıllı yanağını adama sürtüyor, üzerindeki hayvansı kokuyu almasına müsaade ediyordu.

"Canın nası çekiyosa bana öyle muamele et, Artie," dedi kadın, kolundaki kürkü düzeltip sonra da kabartarak.

Godalming meyhanenin karşısına bakınca barda, salonun arka taraflarında bir adam gördü. Ani bir heyecana kapılarak *biliverdi*. Yüzünün gölgede kaldığından emin olup Nell'in boynuna sokuldu. Ayağını bar çubuğuna dayamış, eline de bir maşrapa domuz kanı almış olan adam etrafına bakındı. Çavuş'tu bu. İçkisinden büyük bir yudum içti, sonra' da bıyığına bulaşmış kanlı artığı elinin tersiyle sildi. Üzerinde inzibat

üniforması değil de takım elbise olmasına rağmen yanılmanın imkânı yoktu.

“Bardaki şu adam,” dedi Godalming, “hani kocaman bıyığı olan. Onu tanıyor musun? Gözünü dikip bakma.”

Nell, Godalming’in zekâsındaki beklenmedik artışı ve kendisine yönelik ilgisindeki azalışı fark ettiyse bile renk vermeden bu değişimi kabullendi. Beyefendi dostlarının taleplerine alışkındı. İyi bir casus gibi çaktırmadan göz atıp Godalming’in kulağına fısıldadı. “Buranın sürekli müşterisidir. Danny Dravot.”

İsim Godalming için herhangi bir anlam taşımasa bile içinde gıdıklanmayı andıran bir heyecan uyandırdı. Avının artık bir çehresi ve adı vardı. Dravot, Godalming’in eline düştü düşecekti.

“Onu ordudan tanıyor olabileceğimi düşündüm de,” dedi Godalming.

“Duydum ki Hindistan’daymış. Veya Afganistan’da.”

“Bahse varım bir çavuştur.”

“Ona öyle diyenler de var.”

Marie Jeanette’in kulağı onlardaydı. Rötârlı talibini beklerken kendini dışlanmış hissediyor olmalıydı.

“Onu da yanımıza çağırayım mı?” diye sordu Nell.

Godalming, Dravot’un ışıltılı kızıl gözlerine baktı. O gözlere keskin ve zeki bir bakış hakim olmasına rağmen Godalming’i fark etmiş gibi bir halleri yoktu.

“Hayır,” dedi fahişeye. “Sandığım adam değilmiş.”

Dravot içkisini bitirip Ten Bells’ten ayrıldı. Godalming o tamamen dışarı çıkana kadar bekledi, ardından ayağa kalkıp iki fahişeyi öylece bıraktı. Kadınların şaşırdıkları belliyse de kısa sürede başka bir müşteriye geçerlerdi. Fahişeler bir tehdit teşkil etmiyorlardı.

“Hey, nereye gidiyosun?” diye karşı çıktı Nell.

Sarhoş taklidi yapan Godalming yalpalayarak masadan uzaklaştı.

“Herif küfelik olmuş,” dedi Nell, Marié Jeanette’e.

Godalming çıkışa vardığı sırada kapılar çekilerek açıldı ve yeni geleni itip sokağa çıktı. Dravot tez adımlarla Eski Jago’ya doğru gidiyordu. Godalming adamı izleyecek gibi oldu, fakat bir el onu omzundan tuttu.

“Art?”

... imparatorlukta onca insan dururken gide gide Jack Seward’a rastlamıştı! Doktor epey değişmişti. Hâlâ sıcak olan adam on yıl birden yaşlanmış gözüküyordu; suratı yıpranmış, saçlarına griler karışmış, rengi solmuştu. Kıyafeti bir zamanlar iyi olmasına rağmen şimdi birkaç düğmesi eksikti ve üstü tozlu lekelerle doluydu.

“Tanrı aşkına, Art, burada ne?..”

Dravot bir bıçak bileyicisiyle konuşmak için durdu. Godalming şansına şükrederken bu istenmeyen eski dostundan nasıl kurtulabileceğini düşündü.

“Çok farklı...” Seward cümlesini tamamlayamadan başını iki yana salladı ve sırtı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Godalming, Seward’ın kafadan hasta olduğunu anlayabiliyordu. Onu son görüşünde -sıcak bir ahmak olarak Dracula’ya kafa tutma cüretini gösterdiği, sonra da dostlarını Kontla yalnız bırakıp kaçtığı Purfleet’te- Seward tedirgin olmasına rağmen hâlâ kendine hakimdi. Şimdiyse çökmüş bir adamdı. Bazı vakitleri atlayan ve kimi zaman bir iki dakikalığına geri kalan bozuk bir saat gibi hâlâ işlemesine rağmen kendine hayrı yoktu.

Dravot bıçak bileyicisiyle sohbete dalmıştı. Adam herhalde suç ortaklarından biriydi.

“Vampir olmuşsun.”

“Belli ki öyle.”

“Dracula gibi. Lucy gibi.”

Godalming, kazığı kalbine çakarlarken cıyaklayan Lucy’i hatırlıyordu. Van Helsing ve Seward kadının sarımsak dolu ka-

fasını yerinden kopartırlarken testerenin kulak tırmalayıcı bir sesle boyun kemiklerine sürmesini de. Eski öfkesi geri geldi. “Hayır, Lucy gibi değilim.”

Dravot yeniden yola koyuldu. Godalming dönüp Seward’ın etrafından dolandı, sonra tereddüt etti. Koşmaya başlarsa Çavuş takip edildiğini anlar ve avcıyı savuşturmak için önlemler alırdı. O yüzden Seward’i görmezden gelerek yürümeyi sürdürdü. Aheste fakat tutarlı bir tempoda ilerliyor, gözünü Dravot’tan ayırmıyordu. Doktor ona yetişip ayak uydurdu ve aşırı ısrarcı bir dilenci gibi dikkatini çekmek için küçük nidalar attı. Arkalarında biri daha Ten Bells’ten çıkmıştı. Seward’ın ardından bağırان kadın Marie Jeanette’ti. Godalming’le son görüşmelerinden beri Seward’ın alışkanlıkları hayli değişmişti.

“Art, niye dönuştün? Dracula’nın bize yaptıklarından sonra niye...?”

Dravot bir yan sokağa saptı. Godalming, Çavuş’un çıkan patırtıdan işkillendiğim düşündü.

“Art, niye...?”

Seward neredeyse isterik bir haldeydi. Godalming onu iteleyip tısladı. Bu baş belasından kurtulması gerekiyordu. Doktor dehşet ve hayret içerisinde bir fener direğine dayanıp kaldı.

“Beni rahat bırak, Jack.”

Eski korkuları geri gelen doktor titriyordu. Godalming kendilerine doğru koşan Marie Jeanette’in çizme takıntılarını duydu. Güzel. Fahişe, Seward’ın dikkatini dağıtırdı. Godalming onlara arkasını dönüp Dravot’un peşinden gitti. Çavuş, Jago istikametinden U dönüşü yapmıştı ve o esnada Aldgate’e doğru yürüyordu. Hay aksi. Artık her şey açığa çıkmıştı. Godalming’in yeni-doğmuşa yetişip onu etkisiz hale getirmesi gerekecekti. Yanında gümüş mermilerle dolu bir tabanca vardı. Dravot’a canlı ihtiyaç duymasına rağmen onu yakalamak için sakatlamaya hazırdu. Zaten Dravot’un canı ne kadar çok yanarsa suç ortaklarını ifşa etmeye o kadar hevesli olurdu. Dravot

işin anahtarıydı. Doğru düzgün taraf değiştirmesi sağlanabilir-se Godalming geleceğe yönelik büyük bir avantaj kazanacaktı. Kendi becerilerine ve kuvvetine karşı güveni tamdı. Kıvrık dişleri, ağzının içinde açtıkları olukların içinde rahattı. Godalming artık kendi kendini ısırmıyordu.

Çarşının etrafındaki labirentimsi sokaklarda Çavuş Danny Dravo'tun izini sürdü. Avı görüş alanından çıktığında bile sisin içine ışıltılı bir iz bırakıyor gibiydi. Godalming birkaç sokak ötedeki adamın bot seslerini duyabiliyordu. Bu iş tehlikeli olabilirdi. Çavuş, Müfettiş Mackenzie'yi öldürürken tam bir soğukkanlılık sergilemişti. Godalming kendine güvenine gem vurmak için Kate Reed'i anımsadı. Güçlerini gözünde büyüterek yenik düşmeyecekti.

Dravo'u ihtiyatla takip etti. Artık çarşayı arkalarında bırakmışlardı ve Commercial Sokağı'na doğru geri gidiyorlardı. Godalming bir köşeyi dönüp Dorset Sokağı'na sapınca Çavuşu göremedi. Bu yolun kenarlarında bir dizi minik meskun avlu bulunuyordu. Tilki onlardan birine girmiş olmalıydı. Sis, kemerli bir girişte anafor yapmıştı. Godalming adamını köşeye sıkıştırdığından emindi. Avlunun diğer tek çıkışı, evlerden biri olsa gerekti.

Yine bir ıslık tutturdu ve yaklaşan zaferinin heyecanıyla avluya doğru acele etmeden yürüdü. Çevik adımlar atarken kuvvetinin sınanmasına hazırdı. Yeni-doğmuşu önce yumruklarıyla dövecek, tabancayı ancak en sonunda meseleyi kapatmak için çekecekti. Kendinden aşağı olan bu vampir üzerinde egemenlik kurması çok önemliydi.

Dorset Sokağı'nın ucunda beliren bir çift, ona doğru yürüyordu. Bunlar Seward ile fahişesiydi. İkisinin de önemi yoktu. Zaten bu olayda tanıklara sahip olmak fayda sağlayabilirdi. Jack Seward sonunda Arthur Holmwood'un amacına hizmet edecekti.

"Jack," dedi Godalming, "bir suçluyu köşeye kıştırdım. avlunun önünde kal ve geçen bir inzibat olursa çevir."

“Bir suçlu ha!” dedi Marie Jeanette heyecanla. “Tanrım, Miller’s Court’ta mı?”

“Çaresiz bir adam,” dedi Godalming onlara. “Ben Başbakan’ın adamıyım ve şu an acil bir resmi görevdeyim.”

Seward’ın suratı asıktı. Marie Jeanette gelişmelere ayak uyduramıyordu.

“Ben Miller’s Court’ta yaşıyorum,” dedi fahişe.

“Kim bu adam?” diye sordu Seward.

Godalming gözünü sislere dikmişti. Çavuş’u avluda durmuş, kendisini beklerken görebildiği izlenimine kapıldı.

“Ne yaptı?”

Godalming bu ahmakları en çok neyin etkileyeceğini biliyordu. “O, Karındaşen.”

Marie Jeanette bir hayret nidası atıp elini ağzına götürdü. Seward’ın karnına yumruk yemiş gibi bir hali vardı.

“Lucy,” dedi adam, bir elini paltosunun içine atarak, “geri çekil.”

Godalming’in kendine güveninde bir çatlak belirdi. Dravot, Miller’s Court’a girmesi için ona meydan okuyordu. Seward ile Marie Jeanette bir an önce kovalanması gereken rahatsız edici sineklerdi. Godalming’in gerçekleştireceği bir kaderi vardı. Fakat ufak bir terslik söz konusuydu.

“Ona Lucy dedin,” diye konuştu. “Onun adı Lucy değil.”

Seward’a doğru döndü. Doktor kolunu hızla oynatarak ona sokuldu. Godalming göğsünde gümüşü bir şok hissetti. Keskin bir şey gövdesine saplanarak kaburgaları arasına hızla ve kolayca girdi.

“Oradaki adamın adı da...” dedi Seward, başıyla avluyu işaret ederek.

Godalming’in göğsüne müthiş bir acı yayıldı. Sanki buzlara gömülmüş, fakat aynı anda akkor halindeki bir iğneyle mihanılmıştı. Bulanık görüyor, kulakları çınlıyordu. Tüm duyuları kendisinden kopartılıp alınmış gibiydi.

“... Jack değil.”

KARANLIĞIN KALBİNDE

Gece yarısının üzerinden saatler geçmişti. Genevieve o sırada Jack'in sandalyesinde oturmuş, masasının üzerini kaplayan düzensiz kâğıt yığınlarına kafa yoruyordu. Dönüşünden sonra Morrison, geçen akşamüzeri o Yurt'tan ayrıldıktan sonra çıkan beş farklı krizi anlatmıştı. Genç adam mümkün olduğu kadar diplomatik bir dille onu tıpkı son zamanlarda yöneticinin de yaptığı gibi görevini ihmal etmekle suçlamıştı. Sözleri hedefine ulaşmıştı. Yakında bir şeyler yapılması gerekecekti. Jack vampir haspasıyla sürterken Charles'la beraber olan Genevieve'in de ondan kalır yanı yoktu.

Yurt'un işlevi değişmekteydi. Druitt'in ölümünün ardından ders programının düzeni bozulmuştu. Enstitünün başlıca amacı olan eğitim çöküyordu. Bir yandan da Revir'in ağır aksak çalışmasıyla birlikte Yurt'un tıbbi yükü giderek kabarmaktaydı. Jack kendi meşgalelerinden vakit ayırabildiğinde daha fazla tıp personelinin işe alınmasına izin vermişti. En acil sorun, bir mülakat kurulu oluşturacak kadar nitelikli insanı işlerinden alıkoyabilmektir. Ve her zamanki gibi para sıkıntısı mevcuttu. Geçmişte cömert davrananlar artık daha başka uğraşlar bulmuş gibiydi. Ya da dönüşmüş. Vampirlerin pek de yardımsever olmadıkları bilinen bir gerçektir.

Genevieve son beslenmesinin hızla geçen coşkusu ile Toynbee Yurdu'nun yüzlerce sivrisinek ısırığını andıran sorunları

arasında kalmış durumdaydı. Son günlerde yaşantısı pek çok farklı yönde seyretmiş, vaktini alan pek çok olayla karşılaşmıştı. Önemli meseleler göz ardı ediliyordu.

Ayağa kalkıp odada gezindi. Duvarlardan birine Jack'in tıp kitapları ve dosyaları diziliyordu. Köşede, bir vitrinde değerli fonografi duruyordu. Yönetici Vekili kimliğiyle bu büro Genevieve'in evi gibi olmalıydı. Fakat gidip gidip Eski Jago'da, Chelsea'de vakit geçiriyordu. Artık Karındeşen Jack'i mi, yoksa Charles Beauregard'ı mı avladığından emin değildi.

Kendini Commercial Sokağı'na bakan minik pencerenin önünde buldu. Sokak seviyesindeki çalkantılı bir deniz gibi binaları yalayan sis bu gece yoğundu. Sıcaklar için Kasım soğuğu bir jilet kadar keskin olmalıydı. Veya bir neşter.

Karındeşen, Eylül'ün son hafta sonundan beri cinayet işlememişti. Genevieve adamın ebediyen ortadan kaybolduğunu ummak istiyordu. Belki Albay Moran haklıydı; belki Montague Druitt sahiden de Gümüş Bıçak'tı? Hayır. Bunun mümkünü yoktu. Yine de Moran o gece Genevieve'in kafasını kurcalayan bir laf etmişti.

Yurt'un karşısında siyah bir pelerine sarılı vaziyette bir adam duruyor, etrafında ve üzerinde sisler savruluyordu. Adam da Genevieve gibi kafasındaki bir soruyla cebelleşir gibi gözüktüyordu. Adam Charles'tı.

Moran'a göre Yurt bir şablonun, cinayetlerin harita üzerinde belirlediği bir şablonun merkezindeydi.

Charles ani bir azimle karşıdan karşıya geçerken sis açılarak ona yol verdi.

LUCY'NİN SONU

Canı her ne halt olmak isterse oydu. Veya *erkekler* ne isterlerse. Mary jane Kelly. Marie jeanette. Henry Amca'nın yeğeni. Bayan Lucy. Faydası dokunacaksa Ellen Terry bile olurdu.

John yatağın diğer yanında oturuyordu. Mary jane ona yine nasıl dönüştüğünü anlatmaktaydı. John'un sevgili Lucy'sinin Kara Öpücük'ü verdiği geceyi. Şimdi hikâyeyi sanki kendisi Lucy'miş ve Mary jane de başka biri, beş para etmez fahişenin tekiymiş gibi anlatıyordu...

"Öyle çok üşüyordum ki, John. Öyle *yeni*, öyle açtım ki..."

Lucy'nin kendisini nasıl hissettiğini bilmek kolaydı. İkisi de ölüm uykusundan uyandığında ruhlarının derinlerine kadar inen aynı paniğin pençesine düşmüştü. Aynı çaresiz, dipsiz susuzluğun. Tabii Lucy bir kabirde, hürmetle defnedilip yası tutulduktan sonra uyanmıştı. Mary jane ise bir kireç çukuruna varmasına dakikalar kalan bir arabanın içinde, sahip çıkılmamış diğer cesetlerin arasına karışmış olarak.

"Kadın sadece İrlandalı bir orospuydu. Hiçbir önemi yoktu, John. Ama sıcak, tombul, canlıydı. Tatlı boynu kanla doluydu."

John kafa sallayarak onu dinliyordu. Mary Jane adamın delirdiği kanısındaydı. Fakat John her şeye rağmen bir beyefendi. Üstelik ona iyi davranıyordu. Daha evvelden o tuhaf züppeye karşı Mary Jane'i korumuştur. Karındaşen Jack'ten

bahseden o zırdeli herif Mary Jane'i tehdit etmişti ve John Seward onunla dövüşmüştü. Mary Jane bu kadar cesurca savunulmayı beklememişti.

"Çocuklar yetmemişti, John. Susuzluğum öyle korkunçtu ki beni içten içe yiyordu."

Duyduğu yeni arzular ilk başta Mary Jane'in kafasını karıştırmıştı. Uyum sağlaması haftalar sürmüştü. O günler artık bir düş gibiydi. Kendi anılarını kaybediyor, Lucy haline geliyordu.

John doktor elleriyle Mary Jane'in göğüsleri üzerindeki geceliği düzeltti. Adam duyarlı bir sevgilinin tasviri gibiydi. Mary Jane daha öncesinde onu farklı bir açıdan görmüştü. Züppeyi bir bıçakla keserken. Bıçağı sapladığı sırada John'un yüzü farklıydı. John kadına intikamının alındığını söylemiş, Mary Jane de onun Lucy'den bahsettiğini anlamıştı. Züppe bir zamanlar Lucy'i yok etmişti. Fakat ölümüyle birlikte hikâyenin o kısmı John'un zihninden silinmiş bulunuyordu. Belki Mary Jane giderek kendisinden uzaklaşıp daha çok Lucy oldukça o kısımları hatırlardı. Lucy'nin anıları zihnine sızdıkça karanlık bir denize yavaş yavaş batıyordu.

Zaten eski halinin hiçbir değeri yoktu ve geçmişte olduğu kadının bu şekilde boğulmasından memnuniyet duymalıydı. Soğuk ve karanlık derinliklerle uykuya dalması ve büsbütün Lucy kimliğiyle uyanması daha kolay olurdu.

Fakat kalbi buna izin vermiyordu...

Tüm bu değişime ayak uydurmak zor olsa bile önemli olan çaba harcamaktı. Bu yoksul odadan, bu zalim sokaklardan kurtulmasının en büyük ümidi John'du. Gün gelecek, ondan kendisini şehrin daha iyi kısımlarındaki bir eve yerleştirmesini isteyecekti. Kaliteli giysileri ve uşakları olacaktı. Ve de damarlarında saf, tatlı kan akan terbiyeli çocukları.

O züppenin ölmeyi hak ettiğinden emindi. Adam delirmişti. Miller's Court'ta saklanarak onu bekleyen biri olmamıştı. Danny Dravot, Karındeşen değildi. Sadece katlettiği kafirler ve

yatağa attığı koyu derili yosmalar hakkında atıp tutan eski bir askerdi, o kadar.

Lucy olarak Mary Jane'in kendi gırtlakım korkuyla tutmasını hatırlıyordu. Lucy kabirlerin arasından çıkıvermişti.

"O kadına ihtiyacım vardı, John," diye sözlerini sürdürdü. "Damarlarındaki kana ihtiyacım vardı."

John içine kapanık ve doktorsu bir edayla yanında oturuyordu. Mary Jane daha sonra onu tatmin edecek ve kanını içecekti. Her içişinde biraz daha az Mary Jane, biraz daha fazla Lucy haline geliyordu. Sebep John'un kanında yatıyor olmasıydı.

"İhtiyacım bir sızıya dönüşmüştü. Daha önce hiç çekmediğim, içimi kemiren, zavallı beynimi kızıl bir ateşe boğan bir sızıya..."

Yeniden doğumundan beri odasındaki ayna bir işine yaramıyordu. Hiç kimse resmini çizmeye zahmet etmediği için de kendi yüzünü unutmaması kolaydı. John ona Lucy'nin resimlerini göstermişti. Lucy o resimlerde annesinin kıyafetlerini giymiş küçük bir kıza benziyordu. Mary Jane ne zaman kendi yüzünü hayal etse sadece Lucy'i görüyordu.

"Onu patikadan yanıma çağırdım," dedi, yataktaki yastık yığınının üzerinden uzanıp yüzünü adamunkine yaklaştırarak. "Fısıldayarak şarkı söyledim ve ona el salladım. Bana gelmesini *diledim*. Geldi de..."

Adamın yanağını okşadı, yüzünü onun göğsüne yasladı. Ezginin sözleri kafasında canlanıyordu. "Annemin mezarından tek bir menekşe kopardım." Hafifçe terleyen John nefesini tutmuştu. Vücudunun her kirişi gerilmiş vaziyetteydi. Mary Jane hikâyeyi bir kez daha anlatırken içindeki susuzluk kabardıkça kabarıyordu.

"Karşımda kıpkırmızı gözler vardı. Bir ses beni çağırıyordu. Patikadan çıktığımda beni bekliyordu. Gece soğuk mu soğuktu, fakat onun üzerinde beyaz bir gecelikten başka bir şey yok-

tu. Teni ay ışığında bembeyazdı. Saçları...”

Mary Jane hatasının farkına vardı. Lucy değil kendisi olarak konuşuyordu. Mary jane, dedi içinden, aman dikkat et...

John onu nazıkçe itip ayağa kalktı ve odanın karşı tarafına yürüdü. Mary jane’in lavabosuna tutunarak aynaya baktı. Yan-sımasında bir şey bulmaya çalışıyordu.

Mary Jane’in kafası karıştı. Hayatı boyunca erkeklere ne isterlerse vermişti. Artık ölü olmasına rağmen her şey aynıydı.

John’un yanına gidip ona arkadan sarıldı. John onun dokunuşuyla şaşırarak irkildi. Tabii ki geldiğini aynadan görmemişti.

“John,” dedi tatlı bir dille, “yatağa gel. Isıt beni.”

John onu yeniden, bu sefer daha sert itti. Mary Jane bedeninin vampir kuvvetine alışkın değildi. Kendini hâlâ nahif bir kız sandığı için öyleydi.

“Lucy,” dedi adam. Ona değil, boşluğa...

Kadının zihninde bir öfke kıvılcımı çaktı. Ağzını ve burnunu o karanlık denizin yüzeyinde tutmaya çalışan Mary jane’in son parçası nihayet patladı. “Ben o adı batasıca Lucy Westenra değilim!” diye bağırdı. “Ben Mary jane Kelly’im ve bunu kimin öğrendiği umurumda değil!”

“Hayır,” dedi John, ceketine uzanıp sert bir şeyi kavrayarak. “Sen Lucy değilsin...”

Daha gümüş bıçak çıkmadan Mary jane gerçeği daha önce görmeyerek ne kadar aptallık ettiğini anladı. Gırtlığında hafif bir yanma hissetti. Kesilen yerde.

JACK IN THE MACHINE¹

Sıcak bir hemşire antredeki masada oturmuş, Marie Corelli'nin son kitabı *Thelma*'yı okumaktaydı. Beauregard'ın bildiği kadıyla dönüşümünün ardından yazarın üslubu daha da kötüye gitmişti. Sahip oldukları tüm enerjiyi yaşamlarını uzatmaya harcayan vampirler nadiren yaratıcı olurlardı.

"Matmazel Dieudonné nerede?"

"Yöneticinin yerine bakıyor, bayım. Dr. Seward'ın bürosunda olmalı. Geldiğinizin haber verilmesini ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, hiç gerek yok."

Hemşire kaşlarını çattı ve içinden O Vampir Kızdaki Terslikler listesine bir şikayet daha ekledi. Beauregard kadının berak ve hırçın düşüncelerini paylaştığı için kısa bir şaşkınlık yaşasa da bu olayı kafasından çıkardı ve birinci kattaki yönetici bürosuna yöneldi. Kapı açıktı. Geneviève onu gördüğüne şaşırmadı. Kadının bembeyaz vücudu ve kıpkırmızı ağzıyla yanı başında oluşunu hatırlarken Beauregard'ın kalbi tekledi.

"Charles," dedi kadın.

Seward'ın masasının başında duran Geneviève'in etrafına kâğıtlar saçılmıştı. Beauregard utanca kapıldı. Aralarında geçenlerden sonra onun karşısında nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Onu öpmeli miydi? Geneviève masanın ar-

1 Ghost in the Machine. Descartes'ın zihin-beden ikililiği kuramına İngiliz filozof Gilbert Ryle tarafından getirilen açıklamaya gönderme yapılmış.

kasınçlıydı ve yer açmadığı takdirde sarılmaları tuhaf kaçardı. Beauregard dikkatini dağıtacak bir şey bulmak için etrafına bakınca gözüne pirinç kutulardan ve trompet benzeri büyük bir eklentiden oluşan, cam bir muhafazanın içinde duran bir cihaz çarptı.

“Bu bir Edison-Bell fonografı, değil mi?”

“Jack onu tıbbi notlar almakta kullanır. Böyle zımbırtı ve oyuncaklara karşı zaafı var.”

Beauregard döndü. “Geneviève...”

Geneviève artık yakınındaydı. Beauregard onun masanın arkasından çıktığını duymamıştı. Geneviève adamı hafifçe dudaklarından öptü. Beauregard onu yine içindeki, zihnindeki bir varlık olarak hissetti. Bacakları titriyordu. Sebebi kan kaybına bağladı.

“Her şey yolunda, Charles,” dedi Geneviève, gülümseyerek. “Seni büyülemek istemedim. Belirtiler bir iki hafta içinde kaybolacak. İnan bana; durumun konusunda tecrübeliyim.”

“*Nunc scio quid, sit Amor,*” diye Virgil’den alıntı yaptı Beauregard. Nihayet Aşk ın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Doğru düzgün bir mantıkla düşünemiyordu. Kafasının içi yakalanmamacasına uçuşan kelebeklerle doluydu.

“Charles, önemli bir şeyle karşı karşıya olabiliriz,” dedi kadın. “Albay Moran’ın Karindeşen hakkında söylediği bir şey kafama takıldı.”

Beauregard kendini zorlayarak bu acil meseleye odaklandı.

“Niye Whitechapel?” diye sordu Geneviève. “Niye Soho, Hyde Park veya başka bir yer değil? Vampirlik bu semtle sınırlı değil, fahişelik de öyle. Karindeşen burada avlanıyor, çünkü en uygun yer burası. Çünkü o burada. Yakınlarda...”

Beauregard kadının neden bahsettiğini hemen anladı. Zayıflığı uçup gitti.

“Kayıtlarımızı gözden geçirdim,” dedi Geneviève, masadaki yığınlardan birine dokunarak. “Kurbanların hepsi o veya bu zamanda buraya uğramış.”

Beauregard'ın aklına Moran'ın yürüttüğü mantık geldi.

"Tüm yollar eninde sonunda Toynbee Yurdu'na çıkıyor," dedi adam. "Druitt ve sen burada çalışıyorsunuz, Stride buraya getirildi, cinayetler hep bu civarda işlendi. Şimdi de tüm ölü kadınların buraya geldiğini söylüyorsunuz..."

"Evet, hem de son bir sene içinde. Moran haklı olabilir mi? Katil sahiden Druitt miydi? O öldüğünden beri başka cinayet işlenmedi."

Beauregard başını iki yana salladı. "Mesele henüz sona ermiş değil."

"Keşke Jack burada olsaydı."

Beauregard yumruğunu sıktı. "İşte o zaman katili bulurduk."

"Hayır, Jack Seward! kastediyorum. Kadınların hepsine o baktı. Aralarında ortak bir nokta bulunup bulunmadığını biliyor olabilir."

Geneviève'in sözleri Beauregard'ın beynine saplandı ve gözlerinin arkasında şimşekler çaktırdı. Birdenbire *anladı...*

"Ortak noktaları Seward."

"Ama..."

"Jack Seward."

Kadın başını iki yana sallasa bile Beauregard onun kendi gördüklerini gördüğünü, çabucak bir sonuca vardığını anladı. Kafaları hızla çalıştı. Beauregard onun, o da Beauregard'ın ne düşündüğünü biliyordu. İkisi de Elizabeth Stride'in uzanarak Seward'ın ayak bileğini tutmasını hatırladı. Stride onlara bir şey anlatmaya, katilini göstermeye çalışmıştı.

"Bir doktor," dedi Geneviève. "Bir doktora güvenmeleri çok doğal. Jack o sayede onlara bu denli yaklaşabildi. Herkesin korku içinde olduğu bir zamanda bile..."

Geneviève geçmişi düşünürken aklına bin farklı ayrıntı geliyordu. Küçük gizemler birbiri ardına çözülmüştü. Seward'ın söylediği ve yaptığı şeyler. Yoklukları, tavırları. Her şey aydınlığa kavuşmuştu.

“Dr. Seward’da bir terslik var,’ denmişti bana,” dedi Geneviève. “Budalalık edip de kulak asmadığım için bana lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun...” Yumruklarını alnına vurdu. “Erkeklerin zihinlerinden ve kalplerinden geçeni gördüğümü sanırdım. Görmediğim yetmezmiş gibi Arthur Morrison’a aldırış da etmedim. Ben gelmiş geçmiş en büyük aptalım.”

“Buralarda bir günlük var mı?” diye sordu Beauregard, kadını içine düştüğü vicdan azabı krizinden çıkarmaya çalışarak. “Özel kayıtlar, notlar, herhangi bir şey? Böyle manyaklar genelde anılarını yazma ihtiyacı hissederler.”

“Jack’in dosyalarını tek tek inceledim. İçlerinde sadece alııldık belgeler var.”

“Peki ya kilitli çekmeceler?”

“Yalnızca fonograf camekanı. Balmumu silindirler çok hassas oldukları için tozdan korunmaları gerekiyor.”

Beauregard sıkıca tutup abandı ve düzeneğin kapağını yerinden söktü. Komodinin çekmecesine asılarak küçük kilidi parçaladı. Silindirler özenle etiketlenmiş tüplerin içinde duruyordu.

“Chapman,” diye sesli okudu, “Nichols, Schön, Stride/Eddowes, Kelly, Kelly, Kelly, Lucy...”

Geneviève adamın yanına gelip çekmecenin daha içlerini karıştırdı. “Ve bunlar... Lucy, Van Helsing, Renfield, Lucy’nin Kabri.”

Van Helsing’i hatırlamayan yoktu; hattâ Beauregard, Prens Hazretleri’nin Londra’daki ilk havarisinin Renfield olduğunu bile biliyordu. Fakat...

“Kelly ve Lucy. Onlar kim? Bilinmeyen kurbanlar mı?”

Geneviève yine masadaki kâğıtları karıştırmaktaydı. Onları düzene sokarken bir yandan da konuştu. “Tahminimce Lucy, Vlad Tepes’in ilk İngiliz dölü olan Lucy Westenra. Dr. Van Helsing onu yok etti ve Jack Seward o sırada Van Helsing’le beraberdi. Jack hep Karpatlı Muhafızların gelip kendisini almaları-

nı beklerdi. Sürekli saklanır gibi bir hali vardı.”

Beauregard parmaklarını şıklattı. “Art da o gruptaydı. Lord Godalming. Eksikleri o tamamlayabilir. Şimdi hatırladım. Lucy Westenra. Onunla sıcak olduğu zamanlarda Stokerların evinde tanışmıştım. O tür ortamlara girip çıkardı.”

Lucy, Florence’tan pek de farklı olmayan şirin ve biraz şapşal bir kızdı. Bütün erkekler onun etrafında pervane olurlardı. Pamela ondan hoşlanmasa bile o sıralarda henüz çocuk olan Penelope ona bayılırdı. Beauregard, eski nişanlısının saçlarını Lucy’ninkiler gibi biçimlendirdiğini işte o zaman fark etti. Öyle yaparak kuzeni Pamela’dan farklı gözükmeye çalışırdı.

“Jack onu çok severdi,” dedi Geneviève. “Zaten Van Helsing’in grubuna bu yüzden katıldı. Yaşananlar yüzünden aklını kaçırmış olmalı. Anlamam gerekirdi. *Ona* hep Lucy diyor.”

“O kim?”

“Vampir metresi. Gerçek adı değilse de ona hep öyle hitap ediyor.”

Geneviève büyük bir dosya dolabının çekmecesini karıştırmakta, atik bir parmağıyla farklı dosyaları tek tek saymaktaydı.

“Kelly’e gelince,” dedi kadın, “defterlerimizde bir sürü Kelly var. Ama içlerinden sadece biri Jack’in gereksinmelerine uyuyor.”

Geneviève bir hastanın tedavisiyle ilgili ayrıntıları içeren bir kâğıt uzattı. Kelly, Mary Jane. Miller’s Court, 13 numara.

Geneviève’in suratı kül gibiydi.

“Adı buydu,” dedi. “Mary Jane Kelly.”

BAĞ DOKU

Geneviève Dieudonné ile Charles Beauregard 9 Kasım 1888’de, sabahın tam dördünde Toynbee Yurdu’ndan ayrıldılar. Şafağa hâlâ saatler vardı ve ayın önü bulutlarla kaplıydı. Sis biraz seyrelmesine rağmen hâlâ bir vampirin gece görüşünü bile kısıtlamak için yeterliydi. Yine de yolculukları çabucak seyretti.

Geneviève ile Beauregard önce Commercial Sokağı boyunca ilerlediler, sonra bir birahane olan Britannia’nın yanından Dorset Sokağı’na saptılar ve Mary Jane Kelly’nin adresini aradılar. Dorset Sokağı’nın kuzeyinde kalan 26 Numara ile bir bakkaliye dükkanının arasındaki dar bir tuğla kemerin altından geçerek Miller’s Court’a çıkılabiliyordu.

İkisi de avlunun hemen içinde tortop oturan paçavralara bürünmüş kişiyi bir sokak serserisi kabul ederek ona fazla aldırış etmedi. Oradaki geçici pansiyonlara veya diğer adıyla “düşkün¹ evlerine” rağbet eden evsizler sebebiyle Dorset Sokağı’na o bölgede “Dosset Sokağı” da deniliyordu. Geceyi geçirebilecekleri bir yatağa verecek dörtpenisi olmayanlar için buraya gelmek yaygın bir davranıştı. Aslında serseri sandıkları kişi Lord Godalming olarak da bilinen Arthur Holmwood’du ve uyuduğu yoktu.

Geneviève ile Beauregard birkaç dakika boyunca hangi kapının 26 Dorset Sokağı’nın arka kısmındaki tek odalık bir ze-

1 Doss.

min katı dairesi olan 13 Numara'ya açıldığını bulmaya çalıştı. Sonunda kapılardan birinin eşiğine vuran ince bir kırmızı ı ışık çizgisi dikkatlerini çekti.

Çeyrek saatte bir çalan çanlar henüz duyulmamıştı. Onlar vardıkları sırada Dr. John Seward iki saatten fazladır çalışıyordu. Miller's Court 13 Numara'nın kapısı kilitli değildi.

VAY CANINA!

Ağzından nefes almaya uğraşan Charles küfretti. Adamın bu şaşırtıcı kelime dağarcığı karşısında hayrete düşecek vakti bulunmayan Genevieve onunla ister istemez hemfikir oldu.

Ölü kanın yağlı kokusu, karnına saplanan bir mermi gibi Genevieve'e çarptı. Bayılmamak için kapı pervazına tutunması gerekti. Daha önce de cinayet kalıntıları gördüğü olmuştü; kanlı bir çamur tabakasıyla kaplı savaş alanları, veba çukurları, işkence odaları ve idam meydanları da. Buna rağmen Miller's Court 13 Numara içlerinde en kötüsüydü.

Jack Seward, insan olduğu güçlkle anlaşılabilen bir vira-nenin ortasında diz çökmüştü. Önlüğü ve gömleğinin kolları kıpkırmızı kesilmiş bir halde çalışmayı sürdürüyordu. Gümüş neşteri ateş ışığında parıldamaktaydı.

Mary Kelly'nin odası dardı: Bir yatak, bir sandalye, bir şömine ve aralarında yürümeye ancak yetecek kadar boş alan. Jack'in operasyonu kızcağızı yatağa ve zemine, hattâ bir metre yüksekliğe kadar duvarlara yaymıştı. Ucuz muslin perdele-re yarım peni büyüklüğünde kan damlaları sıçramıştı. Tozlu camı kan lekeleriyle kaplı bir de ayna vardı. Mazgalda bohça yapılmış bazı giysiler yanıyor, ateş Genevieve'in geceye hassas gözlerini kırmızı bir ışıkla dağlıyordu.

Jack onların ihlalden pek de rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

“İşim neredeyse bitti,” dedi, eskiden bir surat olan turta biçimli kütleden yavaşça bir şey çıkartırken. “Lucy’nin öldüğünden emin olmalıyım. Van Helsing, gerçekten ölene kadar ruhunun istirahat etmeyeceğini söylüyor.”

Jack sakindi, sayıklamıyordu. Kasaplığını bir cerrah hassasiyetiyle icra etmekteydi. Yaptıklarının kendi zihninde bir amacı vardı.

“İşte,” dedi Jack. “Selamete kavuştun. Tanrı bağışlayıcıdır.”

Charles tabancasını çıkarıp nişan almıştı. Eli titriyordu. “Bıçağı bırak ve o kadından uzak dur,” dedi.

Jack bıçağı yatak örtüsünün üstüne bıraktı ve ellerini zaten kanla kaplı olan önlüğüne silerek doğruldu.

“İşte, artık huzur içinde,” dedi. “Lucy, aşkım, rahat uyu.”

Mary Jane Kelly gerçekten ölmüştü. Geneviève’in bundan hiç şüphesi yoktu.

“Artık bitti,” dedi Jack. “Onu yendik. Kont’u yendik. Hastalık daha fazla yayılamaz.”

Geneviève’in söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Karnı sıkılı bir yumruk gibiydi. Jack onu ilk defa fark eder gözüktü.

“Lucy,” dedi paniğe kapılarak. Başka bir yerde başka birini görüyordu. “Lucy, hepsi senin içindi...”

Gümüş neşterini almak üzere eğildi ve Charles onu omzundan vurdu. Parmakları boşluğa kapanan Jack kendi ekseninde döndü ve şömine rafına çarptı. Eldivenli elini duvara bastırarak aşağı kayd ve dizlerini çıkartarak kapanmaya çalıştı. İki büküm bir halde yarasını tutuyordu. Mermi omzunu delip geçmiş ve cinnetini de alıp götürmüştü.

Geneviève neşteri yatağın üzerinden kaptı. Gümüş yalımı elini kaşındırdığı için aleti kaydırarak emaye sapından tuttu. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar çok zarar vermesi ne garipti.

“Onu buradan götürmemiz gerek,” dedi Charles. “Yoksa bir kalabalık tarafından paramparça edilir.”

Geneviève gidip Jack’i ayağa kaldırdı ve onu aralarına alıp

avluya çıkardılar. Adamın giysileri kurumakta olan kan sebebiyle yapış yapıştı.

Vakit sabaha yaklaşmaktaydı. Geneviève ansızın kendini yorgun hissetti. Soğuk hava, başındaki zonklamayı geçirmiyordu. Miller’s Court 13 Numara’nın görüntüsü, kâğıt üzerindeki bir fotoğraf gibi zihnine kazınmıştı. Onu asla ama asla unutamayacaktı.

Jack’i idare etmek kolaydı. Onlarla beraber ya bir polis karakoluna, ya da Cehennem’e gidecekti.

LORD JACK

Mary Jane Kelly'nin odasına baş döndürücü bir sıcak hakim-di; avlunun soğuşuysa ayıltıcıydı. Mezbahadan çıktıktan sonra Beauregard gizemin çözölmüş olmasına rağmen bir ikilemle karşı karşıya olduğunu fark etti. Kadınlar ölmüş, Seward ise geri dönüşü olmayacak şekilde delirmişti. Onu Lestrade'e teslim ederek ne gibi bir adaleti tecelli ettirebilirdi? Şimdi kimin çıkarları doğrultusunda hareket etmeliydi? Polisin bir tutuklama gerçekleştirmesini sağlayarak Sör Charles Warrenin mı? Alt edilen bir düşmanın daha Saray'ın önünde kazığa oturtulmasına izin vererek Prens Hazretleri'nin mi?

"Beni ısırdı," dedi Karındeşen, önemsiz bir hadiseyi hatırlayarak. "Kaçık herif beni ısırdı." Seward eldivenli, şiş elini uzattı. Avucunda kan birikmişti.

"Vlad Tepes sırf ebediyen işkence edebilmek için onu ölümsüz yapacak," dedi Genevieve.

Bakkaliye dükkanından biri çıkıp kemerin altında durdu. Beauregard karanlıkta kızıl gözler gördü ve üzerinde ekose bir palto ile melon şapka olan irice bir adamın silüetini seçti. Bu vampir, olayların ne kadarına tanıklık etmişti? Adam avluya girdi.

"Tebrikler, bayım. Karındeşen Jack'in sonunu getirdiniz."

Gelen Diyojen Kulübü'nden Çavuş Dravot'tu.

"En başından beri birlikte çalışan iki katil vardı," dedi Dra-

vot. "Bunun daha en başından anlaşılması gerekirdi."

Dünya yine fıldır fıldır dönüyor, altındaki kaldırım taşları adeta kayıp gidiyordu. Beauregard bu hissin ne zaman geçeceğini bilmiyordu.

Dravot eğildi ve köşeye itilmiş insanımsı bir bohçanın üzerindeki eski püskü battaniyeyi çekip aldı. Dudakları son bir hırıltıyla gerilmiş bembeyaz bir ölü surat ortaya çıktı.

"Bu Godalming," dedi Beauregard hayretle.

"Lord Godalming, bayım," dedi Dravot. "Dr. Seward'la birlikte çalışıyordu. Dün gece aralarında anlaşmazlık çıktı."

Beauregard tüm parçaları birbirine uy duramıyordu. Cese-din yanında diz çöktü. Adamın göğsündeki siyah bir kan lekesi, gömleğini sırlıslıkla etmişti. O lekenin ortasında, kalbin tam üstünde çarpık bir yara duruyordu.

"Tüm bunları ne zamandır biliyordun, Dravot?"

"Karindeşenleri siz yakaladınız, bayım. Ben sadece arkanızı kolluyordum. Örgüt beni koruyucu meleğiniz olmakla görevlendirdi."

Jack Seward'ı kolundan tutan Genevieve onlardan biraz uzakta duruyordu. Kadının yüzü gölgeliydi.

"Peki ya Jago? Onu da sen mi vurdun?"

Dravot omuz silkti. "O başka bir mesele, bayım."

Beauregard bastonuyla kaldırım taşlarını iterek doğruldu ve dizlerini silkeledi.

"Müthiş bir skandal çıkacak. Godalming epey gözdeydi. Geleceği parlak biri olarak tanınıyordu."

"İsmine kapkara bir leke çalınacak, bayım."

"Hem de bir vampirdi. Bu durum ortalığı daha da karıştıracak. Karindeşen'in sıcak olduğu varsayılıyordu."

Dravot kafa salladı.

"Herhalde örgüt zevkten dört köşe olur," diye sözlerini sürdürdü Beauregard. "Bu sonuç pek çok kimseyi utandıracak. Tepkiler oluşacak. Kariyerler son bulacak, itibarlar tepetaklak olacak. Başbakan budala gibi gözükcek."

Geneviève buruk bir edayla konuştu. “Bunların hepsi iyi hoş, baylar. Peki ya Jack’e ne olacak?”

Dravot ile Beauregard dönüp ona baktılar. Ve Seward’a. Karındaşın avlu duvarına dayanmıştı. Halsiz yüzü ifadeden yok-sundu. Yarasından kan damlıyordu.

“Aklını tamamen kaçırmış,” dedi Geneviève. “Onu bir ara-da tutan tutkal çözünmüş.”

“İşi Bay Beauregard’ın bitirmesi doğru olur.”

Geneviève nefrete yakın bir şeyle Dravot’a baktı. Beauregard seçme şansının olmadığını hissediyordu. Hareketlerini hep başkaları yönetmişti. Artık vazifesinin sonuna gelmiş sayılırdı. Şimdiye dek önüne konmuş bir parkurda turlamak dışında fazla bir şey yapmadığını büyük bir usançla anladı.

“Onu ayakta tut,” dedi Beauregard. “Duvara daya.”

Geneviève’in tırnakları uzayan eli Seward’ın gırtlığında ydı. “Charles,” dedi kadın, “bunu yapmak zorunda değilsin. İlla yapılması gerekiyorsa ben...”

Beauregard başını iki yana salladı. Geneviève onu bu işten kurtaramazdı. Elizabeth Stride’da da aynı şey olmuştu. Beauregard’ın yaptığı, merhamet göstermekten başka bir şey değildi. “Sorun değil, Geneviève,” dedi. “Sen onu ayakta tut yeter.”

Geneviève adamın aklından geçenleri bilerek razı geldi. Eli ni Seward’ın boğazından çekti. “Hoşça kal, Jack,” dedi. Seward anladığına dair bir belirti göstermedi.

Beauregard bastonundaki kılıcı çekti. Metalik sürtünme, ufak tefek gece seslerini bastırdı. Geneviève kafa salladı ve Beauregard kılıcını Seward’ın kalbine batırdı. Ucu arkadaki tuğla duvara sürttü. Beauregard kılıcı geri çekip kınına soktu. Öldüğü açıkça anlaşılan Seward yavaşça aşağı kaydı ve Godalming’in yanına düştü. İki canavar artık bir aradaydı.

“İyi iş çıkardınız, bayım,” dedi Dravot. “Katilleri köşeye kıştırdınız ve Dr. Seward cinnet geçirdi. Suç ortağını öldürdü,

siz de onu teke tek dövüşte mağlup ettiniz.”

Beauregard arkadaşları tarafından bir bahanenin ezberletildiği küçük bir çocuk muamelesi gördüğüne kızdı.

“Peki ya ben?”

İkisi de Geneviève’e doğru döndü.

“Ben de yarım kalan bir iş miyim? Jack veya Godalming gibi? İçerideki o zavallı kız gibi?” Başıyla Mary Jane Kelly’nin kapısından tarafı işaret etti. “Jack’in onu katletmesine göz yumdun, değil mi?”

Dravot bir şey demedi.

“Godalming’i sen ya da Jack öldürdünüz. Sonra onun ne olduğunu bilmene rağmen gölgelere çekildin ve kızı halletmesine müsaade ettin. Böylesi daha sorunsuz olurdu. Ellerini kirtlemene bile gerek kalmadı.”

Dravot söylenenleri sessizce kabullendi. Beauregard, Çavuş’un gümüş mermilerle dolu bir tabanca taşıdığından emindi.

“Biz de uygun bir zamanda çıkageldik,” diye devam etti Geneviève. “Hikâyeyi sonlandırmak için.” Seward’ın neşterini uzattı. “Bunu kullanmak ister misin? İşini daha kolay görebilirsin.”

“Geneviève,” dedi Beauregard, “anlamıyorum.”

“Hayır, tabii anlamazsın. Zavallı Charles. Sen Godalming ve bu yaratık” -Dravot’u ima ediyordu- “gibi kan emicilerin arasında kalmış kayıp bir koyunsun. Tıpkı Jack Seward gibi.”

Beauregard ona uzun uzun baktıktan sonra Dravot’a doğru döndü. İş oraya varırsa Geneviève! canı pahasına koruyacaktı. Diyojen Kulübü’nün planlarına olan bağlılığının bir sınırı vardı.

Çavuş’un yerinde yeller esiyordu. Kemerin ötesinde sis dağılmaktaydı. Şafak sökmüştü. Geneviève adamın yanına gelip ona sarıldı. Dünya sallanıp sarsılmayı bıraktı. Birlikteyken bir noktada sabittiler.

“Burada neler oldu?” diye sordu Geneviève. “Gerçekte neler oldu?”

Beauregard henüz bilmiyordu.

Birlikte iliklerine kadar yorgun bir halde Miller’s Court’tan çıktılar. Dorset Sokağı’nın karşı tarafında bir çift inzibat ağır ağır yürüyor, hem devriye gezip hem de sohbet ediyordu. Geneviève dikkatlerini çekmek için ısıklık çaldı. Ses bir insandan çıkmış gibi değildi. Beauregard’ın kulak zarlarını iğne misali deldi. Aynasızlar coplarını çıkarttıkları gibi hemen onlara yöneldiler.

“Kahraman olacaksın,” diye adama fısıldadı Geneviève.

“Niye?”

“Seçme şansın yok.”

Polisler artık yanlarındaydılar. İki de feci şekilde genç görünüyordu. Biri, Beauregard’ın Komiser Muavini Thick’i ziyaretinden hatırladığı Collins’ti. O da Beauregard’ı tanıdı ve kendini el selamı vermekten zar zor alıkoydu.

“Şu avluda ölü bir kadın var,” dedi Beauregard onlara. “Ve bir çift ölü katil. Karındaşen Jack’in sonu geldi.”

Collins hayrete düştü. Sonra sırtıttı. “Artık bitti mi?”

“Bitti,” dedi Beauregard. Kararsız fakat inandırıcıydı.

İki inzibat hemen Miller’s Court’a koştu. Az sonra yine koşarak çıktılar ve düdüklerini öttürmeye başladılar. Yakında tüm o bölge polislerle, gazetecilerle ve heyecan meraklılarıyla dolup taşacaktı. Beauregard ile Geneviève’in yaşananları katlanabileceklerinden daha fazla kez anlatmaları gerekecekti.

Beauregard zihninde Jack Seward’i o zemin katı odasında, eskiden Mary Jane Kelly olan kanlı şeyin önünde diz çökmüşken görebiliyordu. Geneviève de onunla beraber ürperdi. Bu anıyı ebediyen paylaşacaklardı.

“Jack deliydi,” dedi kadın, “ve yaptıklarından sorumlu değildi.”

“Peki öyleyse,” diye sordu Beauregard, “sorumlusu kim?”

“Onu delirten şey.”

Adam başını kaldırdı. Ayın son ışıkları, incelmekte olan sin içinden geçerek onlara kadar ulaşıyordu. Beauregard iri ve siyah bir yarasanın ayın önünden geçtiğini görür gibi oldu.

SEVGİLİ KRALİÇEMİZİN EV HALI

Netley atları var gücüyle kırbaçlıyordu. Heybetli araba, Whitechapel'ın sıkışık sokaklarından geçerken alışıldık zarafeti ve süratiyle gidemediği için oraları Hampton Court Labirentine düşmüş bir panter gibi asabiyetle kat etmişti. Şehrin daha geniş caddelerindeyse hızlı bir tempoyla kayarcasına ilerliyordu. Mükemmel süspansiyonu en ufak bir tahta veya demir gıcirtısı bile çıkarmayarak Genevieve'in uykusunu getiriyordu. Cilalı siyah kapının üzerinde kırmızı-sarı bir yara gibi duran yaldızlı hanedan armasına düşmanca bakışlar çevriliyordu. Lüks iç mekâna rağmen Genevieve bir türlü rahat edemiyordu. Siyah deri döşemeleriyle ve fark edilmeyen pirinç fenerleriyle Kraliyet Arabası daha çok bir cenaze arabasını andırmaktaydı.

Fleet Sokağı'ndan aşağı inerken ulusun en büyük mecmualarının yanmış ve tahta kalaslarla kapatılmış bürolarının yanından geçtiler. Bu gece sis yerine keskin bir rüzgar vardı. Gazeteler hâlâ çıkıyordu, ancak Ruthven onların başına uysal vampir editörler yerleştirmişti. En ateşli kraliyet yandaşları bile en son çıkan yasaların veya Kraliyet Ailesi'ne yönelik sonu gelmez övgülerin banal tekrarlarından sıkılmışlardı. Ancak belli başlı kişilerin sahip olduğu özel bilgilerle birleştiği zaman haber sayılabilecek bir küpür nadiren basılıyordu. Bunların arasında *Times*'ta Albay Sebastian Moran'ın Bagatelle Kulübü'nden atıl-

dışını anlatan yeni sayılabilecek bir makale de vardı. Anlaşılan Moran'ın adaba aykırı yöntemlerle kartlar üzerinde oynayarak şimdiye kadar iskambil masasında göstermiş olduğu esrarengiz beceri, her iki serçe parmağını da açıklanamaz bir şekilde yitirmesinden sonra büyük ölçüde körelmişti.

Adliye binasının önünden geçerlerken Strand Sokağının koyu renkli kaldırım taşları üzerinde bir tomar basılı kâğıt uçuşmaktaydı. Giyimleriyle yukarı sınıflara mensup olduklarını belli edenler de dahil yoldan geçenler o kâğıtları çabucak alıp paltolarının içine tıkıştırıyorlardı. Bir inzibat mümkün olduğu kadar çoğunu toplamak için elinden geleni yapsa da kâğıtlar bir tavan arası sığınağından güz yaprakları gibi yağmaktaydı. Bodrumlarda elle basılan bu posterlerin ortadan kaldırılması imkânsızdı: Ne kadar çok mülke baskın yapılırsa yapılsın, ne kadar çok yazar tutuklanırsa tutuklansın muhalifliğin o hidra¹ başlı ruhu ısrarla varlığını koruyordu. Charles'ın hayranı Kate Reed, bu gizli basının önde gelenlerinden biri olup çıkmıştı. Kadın yeraltında bir isyan Meleği olarak ün kazanmıştı.

Pall Mall'e vardıklarında Geneviève'in huzursuz biri olarak gördüğü Netley, Diyojen Kulübü'nde durdu. Hemen sonra kapı dışarıdan açıldı ve Charles içeri girdi. Adam Geneviève'in yanağına bastırdığı soğuk dudaklarıyla onu öptü ve karşısına oturarak daha başka bir samimiyet ihtimalini azalttı. Dört dörtlük bir frak giyiyor, omuzlarındaki pelerinin kıpkırmızı astarı oturduğu koltuğa kan gibi yayılıyordu. Yakasına kusursuz bir beyaz gül takmıştı. Geneviève kapı kapanmak üzereyken dışarı bir göz attı ve Miller's Court'taki bıyıklı vampirin asık suratını gördü.

"İyi geceler, Dravot," dedi Charles, Diyojen Kulübü'nün hizmetkarına.

"iyi geceler, bayım."

1 Hydra. Yedi başlı, kesilen her başının yerine iki tane daha çıkan bir efsane canavarı, -çn

Dravot bordürde dururken hazırolda beklemesine rağmen asker selamı vermekten kaçındı. Araba, Saray'a gitmek için dolambaçlı bir güzergah izlemek durumundaydı. Mail geçen haftanın büyük bölümü boyunca Haçlılar tarafından kapatılmıştı; barikatlardan arta kalanlar hâlâ oradaydı ve Aziz James Sokağı'nın çeşitli kısımları harap edilerek kaldırım taşları birer gülleye dönüştürülmüştü.

Charles yatışmıştı. Geneviève onu 9 Kasım gecesinden beri birkaç kez görmüş, hattâ idari örgütün gizli bir celsesinde ifade vermek için Diyojen Kulübü'nün Yıldız Odasına alınmıştı. Charles'tan Dr. Seward'ın, Lord Godalming'in ve diğerleri kadar önemli olmasa da Mary Jane Kelly'nin ölümlerini anlatması istenmişti. Toplantı, hangi gerçeklerin halka açıklanacağı kadar hangilerinin saklanacağına da karar vermek için düzenlenmişti. Değişimlere göğüs germiş sıcak bir diplomat olan Başkan anlatılan her şeyi dinlemesine rağmen bir hüküm vermemişti. Her bilgi kırıntısı, genellikle bir kulüpten daha fazlası olan bir kulübün politikalarını şekillendirecekti. Geneviève, Diyojen Kulübü'nün bir isyancı yuvası değilse bile *ancien régime* kavramım ayakta tutan sütunlar için bir gizlenme yeri teşkil ettiği kanısındaydı. Dravot dışında kulüpte çok az vampir vardı. Ayrıca ağzını sıkı tutacağına bizzat Charles'ın kefil olduğunun farkındaydı. Yoksa Çavuş'un gümüş bir boğma teliyle çıkageleceğini tahmin ediyordu.

Yola koyuldukları anda Charles öne eğilip kadının ellerini tuttu. Son derece ciddi bir bakış taşıyan gözlerini ona dikti. İki gün evvel baş başa bir gece geçirmişlerdi. Beauregard'ın yakası, altındaki ısırik izlerini saklamaktaydı.

"Gene, senden rica ediyorum," dedi Beauregard. "Bırak da arabayı Saray'ın önünde durdurup seni yolcu edeyim." Parmaklarıyla kadının avuçlarına bastırıyordu.

"Sevgilim, saçmalama. Vlad Tepes'ten korktuğum yok."

Beauregard onu bırakıp arkasına yaslandı; sıkıntılı olduğu

her halinden belliydi. Zamanı gelince kadına içini dökecekti. Geneviève pek çok konuda Charles'ın arzuların vazifesiyle geliştiğini öğrenmişti. Şu an Charles'ın arzusu kendisiydi. Vazifesiye henüz ayırdına varamadığı yönlerde yatıyordu.

“Mesele o değil. Sadece...”

... Beauregard'ın Mycroft'u bulduğu ortama nihai bir son havası hakimdi. Bu buluşmada tüm örgüt ondan ibaretti.

Başkan elindeki neşterle oynamaktaydı. “Meşhur Gümüş Bıçak,” diye sesli düşündü ve başparmağıyla yalımı sınadı. “Ne kadar keskin.”

Aleti bıraktı ve yanaklarını titreten bir sesle iç geçirdi. Muazzam ağırlığının bir kısmını yitirmişti ve derisi yer yer sarkıyordu; buna rağmen gözleri hâlâ keskindi.

“Saray'a davet edileceksin. Kraliçe'nin hizmetindeki dostumuza saygılarını sun. Onun karşısında ürkmemelisin. Kendisi beyefendilerin en naziğidir. Hattâ işin aslı biraz fazla naziktir.”

“Methini duymuştum.”

“Müteveffa Prenses Alexandra'nın büyük bir gözdesiydi. Zavallı Alex.” Mycroft tombul parmaklarını bitiştirip çenesini onların üstüne dayadı. “Adamlarımızdan çok büyük taleplerde bulunuyoruz. Bu kanlı işte çok az şans şöhret var, ama yapılması da lazım.”

Beauregard parlak bıçağa baktı.

“Fedakarlıklarda bulunulması gerek.”

Beauregard'ın aklına Mary Jane Kelly geldi. Ve bazıları gazetelerdeki birer isimden, bazılarıysa donmuş birer surattan ibaret olan diğerleri: Seward, Jago, Godalming, Kostaki, Mackenzie, von Klatka.

“Senden yapmanı istediğimizi biz de yapardık,” dedi Mycroft ısrarla.

Beauregard bunun doğru olduğunu biliyordu.

“Ama sayımız çok azaldı.”

Sör Mandeville Messervy vatana ihanet suçlamasıyla idam edilmeyi bekliyordu. Onun durumunda daha başka koda-manlar da mevcuttu: Oyun yazarı Gilbert, finans devi Wilcox, baş reformcu Beatrice Potter, radikal gazete editörü Henry Labouchere.

“Başkan Bey, bir husus halen kafamı karıştırıyor. Niye ben? Ben Dravot’un yapamayacağı ne yaptım ki? Beni bir labirentte koşturtmanıza rağmen Dravot hep oradaydı. Tüm bunları kendi başına da becerebilirdi.”

Mycroft başını iki yana salladı. “Dravot iyi bir adam, Beauregard. İşlerini zora sokmasın diye onun daha büyük planları-mızdaki rolünü sana söylemedik...”

Beauregard bu sözleri itiraz etmeden kabullendi.

“Fakat Dravot sana benzemiyor. O bir *beyefendi* değil. Ne yaparsa yapsın asla ama asla Kraliyet Şahsiyetlerinin huzuruna davet edilmez.”

Beauregard nihayet anladı...

... kabartmalı bir davetiye, tören üniformaları içindeki bir çift Karpatlı Muhafız tarafından Genevieve’e teslim edilmişti. Muhafızlardan biri olan Martin Cuda onu hatırlamamış gibi yaparak başını öne eğiyordu. Diğer Muhafız ise üzerinde çalı-şılmış alaycı tebessümü her an zalim bir kahkahaya dönü-şecekmiş gibi gözüken Rupert Hentzau adlı Ruritania’lı bir vampirdi. Toynbee Yurdu’nun Yönetici Vekili sayılabilecek Genevieve’in işleri her zamankinden daha yoğun olmasına rağmen Kraliçe’den gelen bir davet geri çevrilemezdi. Muhte-melen Karındaşen Jack’in kariyerine son verilmesindeki rolü dolayısıyla tebrik edilmek için çağrılıyordu. Gizlice bahşedil-mesine rağmen bu büyük bir onurdu.

İsimleri olaydan uzak tutulmuştu. Charles halkın gözünde övgüleri polisin almasında ısrar etmişti. Yaygın inanış, Godal-ming ile Seward’in Mary Jane Kelly’i birlikte katlettikten sonra

odadan çıkarlarken İnzibat Collins'le karşılaştıktan yönündeydi. Derhal çağrılarını takviye kuvvetler onları Miller's Court'ta sıkıştırmış ve çıkan kargaşada ikisi de öldürülmüştü. Ya katiller kazıktan kurtulmak için birbirlerinin işini bitirmişlerdi, ya da öfke ve dehşet içindeki polisler onları oracıkta haklamışlardı. Londra adaletinin yakın geçmişteki huylarını göz önüne alan çoğu kimse ikinci açıklamaya inansa da Tussaud'un Korku Evi, gerçek kıyafetleri içindeki iki Karındeşen'in birbirini deşmesinin inandırıcı bir temsiliyi sunmaktaydı.

Sör Charles Warren denizaşırı bir görev karşılığında Scotland Yard'dan istifa etmiş ve yerine sert tutumuyla ünlü bir ata olan Caleb Croft getirilmişti. Les trade ile Abberline artık başka davalara bakıyorlardı. Şehir şimdilerde yeni bir manyağın, Edward Hyde adındaki yabani huylu ve görünümlü sıcak bir katilin peşindeydi. Adam önce küçük bir çocuğu ezmiş, ardından daha büyük hırslara kapılarak Sör Danvers Carew adlı yeni-doğmuş bir Parlamento Mensubu'nun kalbine kırık bir baston saplamıştı. Hyde yakalandıktan sonra başka bir katil ortaya çıkacaktı. Sonra bir tane ve bir tane daha...

Trafalgar Meydanı'ndan geçerlerken arabanın içine kırmızı bir ışık vurdu. Polis yakılan ateşleri söndürse de isyancılar sürekli olarak onları yeniden tutuşturuyorlardı. Kaçak tahta parçaları getiriliyor, hattâ giysiler bile yakıt olarak kullanılıyordu. Ateşe karşı batıl bir korku duyan yeni-doğmuşlar fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Kalabalık, ateşlerin çevresinde polisle çatışırken itfaiye ekipleri de gönülsüzce hortum tutuyordu. Londra İtfaiyesi'nin popüler şefi Yüzbaşı Eyre Massey Shaw, iddiaya göre Trafalgar Meydanı'ndaki yangınla başa çıkmayı reddettiği için kısa bir süre önce görevinden alınmıştı; onun yerine yangınla savaşmaya dair görünürde bir tecrübesi veya ilgisi olmayan Dr. Callistratus, yani somurtkan bir Transilvanyalı getirilmişti ve söylentilere bakılırsa kapısının önüne yığılan istifa mektupları yüzünden makamına giremiyordu. Geneviève

taş aslanların etrafındaki yangınlara, Nelson Sütunu'nun üçte birine kadar yükselen alevlere baktı. Aslen Kanlı Pazar kurbanlarının anısına dikilmiş olan abide, bu alevlerle yeni bir anlam kazanmıştı. Hindistan'dan yeni bir ayaklanmanın haberleri geliyordu. Sör Francis Varney, Delhi'deki Kızıl Kale'de konuşlu Hint asıllı İngiliz askerleri tarafından alınmış ve kendi toptarından birinin ağzına bağlanıp havaya uçurulmuştu. Göğsü bir hurda demir ve gümüş tozu karışımıyla parçalandıktan sonra da ateşe atılıp geriye külden ve kemikten başka bir şey kalmayana dek yakılmıştı. Pek çok sıcak İngiliz askeri ve subayı da yerel isyancılara katılmış bulunuyordu. Yüksek mevkilerden kaynaklara sahip olduğu açıkça anlaşılan basılı kâğıtlara göre Hindistan topyekün bir isyanın içindeydi ve Afrika ile doğudaki daha başka yerlerde de kıpırdanmalar yaşıyordu.

Pankartlar açılıyor ve sloganlar bağır ılıyordu. JACK HÂLÂ KARIN DEŞİYOR, diyordu bir duvar yazısı. Kırmızı mürekkeple kargacık burgacık yazılan ve "Karindeşen Jack" diye imzalanan mektuplar gelmeyi sürdürüyordu. Bunlar basma, polise, seçkin bireylere gönderiliyordu. Artık o mektuplarda sıcaklar vampir efendilerine karşı ayaklanmaya çağrılıyor veya İngiliz yeni-doğmuşlardan yabancı atalara direnmeleri isteniyordu. Ne zaman bir vampir öldürölse cinayeti "Karindeşen Jack" üstleniyordu. Charles hiçbir şey demese bile Geneviève mektuplardan çoğunun Diyojen Kulübü tarafından gönderildiğinden kuşkulaniyordu. Gizli hükümetin koridorlarında tehlikeli bir oyun oynanmaktaydı. Dünnün delisi bugünün kahramanı haline gelse bile bir amaca hizmet ediliyordu. Karindeşen Jack'e şehit gözüyle bakanlar için gümüş bıçağını baskıcı vampirlere karşı kaldıran Jack Seward vardı. Karindeşen Jack'i canavar yerine koyanlar içinse çöp olarak gördüğü sokak kadınlarının hakkından gelen kibirli ölmeyen Lord Godalming. Hikâye her anlatılışında yeni bir anlam, Karindeşen de yeni bir surat kazanıyordu. Geneviève için o surat daima Mary Jane

Kelly paramparça edilirken öylece bekleyen eli kanlı Danny Dravot olacaktı.

Şehirdeki kamu düzeni kırılma noktasındaydı. Sadece Whitechapel ile Limehouse'ta değil, Whitehall ile Mayfair'de de. Yetkililer ne kadar sert davranırlarsa o kadar çok insan onlara direniyordu. Her sınıftan sıcak Londralılar için son moda, suratlarını ozanlar gibi siyaha boyayıp kendilerine “yerliler” demeleriydi. Ordunun beş subayı, barışçıl bir protesto düzenleyen sahte zencilerin üzerine ateş açılmasını emretmedikleri için divanı harpte yargılanmayı ve idam edilmeyi bekliyordu.

Biraz pazarlığın ve kara suratlı bir kadının bağırarak ettiği hakaretlerin ardından Netley'nin arabayı Amirallik Kemerî'nin altından geçirmesine izin verildi. Arabacı herhalde taşıtındaki armanın üstünü boyayla kapatabilmeyi diliyordu.

Vampir olmasına rağmen Vlad Tepes'in soyundan gelmeyen Geneviève her zamanki gibi olayları kenardan izlemeye bırakılmıştı. Asırlardır süren aldatmacanın ardından sıcak taklidi yapmaya mecbur kalmamak ilk başta huzur vericiydi; fakat Prens Hazretleri zamanla çoğu ölmeyenin yaşantısını da sığır dediği canlılarınkı kadar nahoş bir hale getirmişti. Hevesli kan kölelerinden oluşan haremiyle beraber konağında oturan her murgatroyda karşılık yirmi tane Mary Jane Kelly, Lily Mylett veya Cathy Eddowes vardı. Vampirsel özellikleri birer güç ve potansiyelden ziyade bağımlılık ve dezavantaj olan bu kişiler daha önce eşi benzeri görülmemiş bir sefalet içinde yaşıyorlardı ...

... Beauregard, Geneviève'le beraber Churchwardlara uğradı. Penelope artık yatakta değildi. Onu kalın perdeli oturma odasında, bacaklarına ekose bir battaniye örtmüş olarak bir Bath sandalyesinde otururken buldular. İçi beyaz saten kaplı yeni satın alınmış ayaklı bir tabut, masanın olması gereken yerde duruyordu.

Penelope güçleniyordu. Gözleri berraktı. Söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

Beauregard şömine rafında Godalming'in bir stüdyoda, bir saksı bitkisinin yanında çekilmiş ve etrafı siyah krep ile çevrili bir fotoğrafım fark etti.

"Bir bakıma babam sayılırdı," diye açıkladı Penelope.

Geneviève bunu Beauregard'ın asla anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu.

"Sahiden de denildiği gibi bir canavar mıydı?" diye sordu Penelope.

Beauregard gerçeği söyledi. "Evet, korkarım öyleydi."

Penelope gülümseyecek gibi oldu. "Güzel, Buna sevindim. Ben de bir canavar olacağım."

Sehpanın üzerindeki fincanlara el sürmeyererek karşılıklı oturdular. Hava kararıyordu...

... araba Bird Cage Sokağı boyunca Buckingham Sarayı'na doğru hızla ilerledi. Bazıları hâlâ canlı olan isyancılar, yolun iki tarafındaki haç biçimli kafeslere zincirlenmişti. Son üç gecedir Aziz James Parkı'nda sıcaklarla ölmeyenler arasında kıyasıya bir meydan savaşı yaşanıyordu.

"Bak," dedi Charles kederle, "işte Van Helsing'in kellesi."

Geneviève boynunu uzatınca bir mızrağın ucundaki acınası kütleyi gördü. Bazı kimseler Abraham Van Helsing'in hâlâ yaşadığını, Prens Hazretleri'nin esiri olarak Dracula'nın Londra üzerindeki egemenliğini görsün diye yüksekçe bir yere konduğunu söylüyordu. Bu bir yalandı; ondan geriye sinek dolu bir kafatasından başka bir şey kalmamıştı.

Dimdik parmaklıklarına yeni çekilmiş dikenli tellerin sarılı olduğu ana giriş kapısı önlerinde yükseliyordu. Kırmızı çizgili gece yarısı siyahı üniformalar içindeki Karpatlılar, devasa dökme demir kapı kanatlarını ipek perdeymişçesine kolayca açtılar ve araba aralarından geçti. Geneviève, Netley'nin Hint-

li Subaylar Balosu'ndaki korkmuş bir domuz gibi terlediğini hayal etti. Gözetleme ateşleri ve akkor lambalarla aydınlanan Saray'dan gökyüzüne siyah dumanlar püskürüyor, binanın ön cephesi Yok Edici Moloch'u¹ andırıyordu.

Charles'ın yüzü ifadesiz olsa da kafasının içi pür dikkatti. "Sen arabada kalabilirsin," dedi aceleci ve ikna edici bir üslupla. "Öylesi daha güvenli olur. Ben bir sorun yaşamam. İşim uzun sürmez."

Geneviève başını iki yana salladı. Vlad Tepes'ten asırlardır uzak durduğunu söylese yalan olmazdı, fakat Saray'ın içinde her ne varsa onunla yüzleşmeye hazırdı.

"Gené, sana yalvarıyorum," derken Beauregard'ın sesi çatladı çatlayacaktı.

Geneviève iki gece önce Charles'ın yanındayken onun göğsündeki kesiklerden akan kanı nazıkçe yalamıştı. Artık onun vücudunu tanıyor, anlıyordu. Sevişmişlerdi. Onu tanıyor, anlıyordu.

"Charles, niye bu kadar endişelisin? Biz birer kahramanız. Prens'ten korkacak hiçbir şeyimiz yok. Hem ben onun büyüğüyüm."

Araba, bir hayvanın ağzını andıran sundurmada durdu ve peruklu bir uşak kapıyı açtı. Arabadan ilk önce inen Geneviève, ayaklarının altındaki tertemiz çakıl taşlarının o hafif gıcirtısından büyük bir zevk duydu. Onu takip eden Charles ise pelerinine çekidüzen verirken yay kırıışı kadar gergindi. Geneviève onun koluna girip sokuldu; fakat Charles'ın gevşeyeceği yoktu. Saray'ın içinde karşılaşacağı şeyi hevesle beklemesine rağmen duyduğu dehşet o hevesi söndürüyordu.

Saray çitlerinin arkasında her zamanki gibi kalabalıklar durmaktaydı. Parmaklıkların arasından içeriye bakan asık suratlı izleyiciler Muhafız Değişimi'ni bekliyorlardı. Geneviève bahçe kapısının yakınlarında tanıdık bir suratı, Eski Jago'daki

1 Moloch the Devourer. Eski bir Fenike tanrısı, -çıt

o Çinli kızı gördü. Kız nedense şeytani bir izlenim uyandıran uzun boylu ve yaşlı bir Uzakdoğulu adamla beraberdi. Arkalarındaki gölgelerde daha da uzun boylu, yaşlı, doğulu bir suret vardı ve ona bakınca Genevieve'in içini eski bir korku kapladı. Tekrar baktığında Çinli grup gitmişti; fakat Genevieve'in kalbi pırpır etmeyi sürdürüyordu. Charles yaşlı suikastçıyla yaptığı pazarlığın arkasındaki öyküyü hâlâ tam olarak anlatmamıştı.

Suratı altın sarısına boyalı genç bir vampir olan uşak, onları geniş bir merdivenden çıkarttı ve uzun değneğiyle kapıya vurdu. Kapının kanatları adeta ses çıkarmayan bir mekanizmayla açılarak kubbeli kabul salonunun mermer kaplı zeminini gözler önüne serdi.

Doğru düzgün tek elbisesi de mahvolmuş olan Genevieve, yerine bir yenisini yaptırmak zorunda kalmıştı. Şimdi onu; yani süslerden, fırfırlardan ve püsküllerden yoksun balo kıyafetini ilk defa giyyordu. Her ne kadar Vlad Tepes'in resmiyete önem verdiğini düşünmese de en azından Kraliçe için gayret göstermeyi uygun bulmuştu. Hanedan ailesini Hanover seçmenleri oldukları günlerden hatırlıyordu. Üzerindeki sıradışı tek süs, zinciri sayısız kez değiştirilmiş küçük bir altın haçtı. Sıcak hayatından geriye bir tek bu kalmıştı. Onu Genevieve'e veren gerçek babası, kolyenin bizzat Jeanne d'Arc tarafından kutsandığını iddia etmişti. Genevieve bundan kuşku duysa bile ona asırlar boyunca sahip çıkmak için uğraşmıştı. Pek çok kere yanına sadece Orleans Hanımı'nın muhtemelen hiç dokunmadığı haçı alarak rahat yaşantılara -evlere, eşyalara, gardirolara, mülklere, servetlere- sırt çevirip gittiği olmuştu.

İçerideki esintide iki yana savrulan on metrelik tül perdelerin arasından geçtiler. Perdeler, dikkatsiz sinekleri kandırmak için dalgalanan devasa bir örümcek ağı etkisi yaratıyordu. Vampir bir nedimenin talimatları doğrultusunda uşaklar ortaya çıktılar ve Charles ile Genevieve'in pelerinlerini aldılar. Suratı kıllarla kaplı bir Karpatlı kenarda bekleyerek Charles'ın

bastonunu vermesini seyretti. Saray'da gümüşe iyi gözle bakılmıyordu. Genevieve'in verecek silahı zaten yoktu...

... Beauregard onu kendisine eşlik etmekten caydırmak için gerçekleştirmesi gereken vazifeyi açıklamak dışında her şeyi denemişti. Öleceğini biliyordu. Ölümünün bir gayesi olacaktı ve ona hazırdı. Fakat Genevieve'in başına neler gelebileceğini düşündükçe yüreği sızlamaktaydı. Bu, onun savaşı değildi. Mümkün olsaydı Beauregard onun kaçmasına kendi cam pahasına yardım ederdi. Fakat vazifesi her ikisinden de daha önemliydi.

Birlikteyken, o birliktelikle ısınırlarken ona Pamela'dan beri hiçbir kadına söylemediği bir şey söylemişti.

"Gene, seni seviyorum."

"Ben de seni, Charles. Ben de seni."

"Beni ne?"

"Seviyorum, Charles. Seni seviyorum."

Ağzı yine adamın üstüne kapanmış ve beraber yuvarlanarak iyice samimi olmuşlardı...

... bir armadillo, Genevieve'in ayağının altında kıpırdanıyordu. Hayvanın arka kısmı kendi dışkısıyla dolmuştu. Vlad Tepes bir süre önce Londra Hayvanat Bahçesi'ni yağlamıştı ve egzotik canlı türleri Saray'da başıboş geziyordu. Bu zavallı memeli, Kont'un zararsız süs hayvanlarından sadece biriydi.

Onlara kabul salonunun katedralimsi boşluğunda kılavuzluk eden nedime, göğsünde Kraliyet Arması olan siyah kadife bir elbise giymekteydi. Dar pantolonu ve dizlere kadar çıkan altın tokalı çizmeleriyle bir pandomimciye benziyordu. Güzel bir kadın olmasına rağmen suratı, sahibinin sıcak olduğu zamanlarda taşıyabileceği kadınsı yumuşaklığı tamamıyla yitirmişti.

"Bay Beauregard, beni unutmuşsunuz," dedi nedime.

Kendi düşüncelerine dalmış olan Charles adeta şok geçirdi. Kadına yakından baktı.

“Stokerların evinde tanışmıştık,” diye açıkladı nedime. “Seneler önce. Değişimlerden evvel.”

“Bayan Murray?”

“Artık Harker duluyum. Wilhelmina. Mina.”

Geneviève kadının kim olduğunu biliyordu: Vlad Tepes’in döllerinden biri. Jack Seward’ın Lucy’sinin ardından Prens Hazretleri’nin İngiltere’deki fetihlerinden ilki. Jack ve Godalming gibi Mina da bir zamanlar Van Helsing’in grubundaydı.

“Demek o korkunç katil Dr. Seward’mış,” diye sesli düşündü Mina Harker. “Sırf ızdırıp çeksin ve başkalarına da çektirsin diye canı bağışlanmıştı. Tabii Lord Godalming’in de. Lucy yaşasaydı kimbilir taliplerinden ne kadar büyük bir düş kırıklığına uğradı.”

Geneviève kadının içini görüyor, başarısızlığının sonuçlarıyla yaşamaya mecbur olduğunu -kendini mecbur bıraktığını- anlıyordu. Bu başarısızlık Vlad Tepes’e direnememiş ve grubunun o istilacıyı sıkıştırıp yok edememiş olmasıydı.

“Sizi burada bulmayı beklemiyordum,” diye ağzından kaçırdı Charles.

“Cehennem’de hizmet ederken mi demek istiyorsunuz?”

Salonun sonuna vardılar. Önlerinde başka bir kapı duruyordu. Mina Harker yanan buz parçalarına benzeyen gözlerini onlara dikerek bir panele vurdu. Tahtaya çarpan parmak eklemeleri o yankılı boşlukta bir tabanca kadar gürültü çıkardı...

... Beauregard; Florence, Penelope veya Lucy’e kıyasla kolay beğenir ve açık sözlü olan, bir kadının süs gibi yaşamayıp kendi hayatını kazanabilmesi gerektiği inancında Kate Reed’i destekleyen sıcak Mina Harker’ı hatırlıyordu. O Mina ölmüştü ve bu beyaz suratlı saray uşağı onun hayaletiydi. Seward da bir hayaletti; tıpkı Godalming gibi. Prens Hazretleri ile mızrağın

ucundaki o kelle, bu insan enkazının başlıca sebepleri olmaydı.

İç kapının kanadan gürültülü bir sarsıntıyla açıldı ve ürkek bir uşak onları iyi aydınlatılmış bir antreye aldı. Adamın vücudundaki geniş çaplı ve grotesk bozukluklar, üzerindeki rengarenk kıyafetle daha da belirginleşiyordu. Adam felaketle sonuçlanmış bir şekil değiştirmenin kurbanı bir yeni-doğmuş değil, feci doğum bozukluklarının ceremesini çeken bir sıcaktı. Omurgası son derece çarpıktı ve sırtından ekmek somunu biçimli urlar yükseliyordu; sol kolu hariç tüm uzuvları şişkin ve yamuk yumuktu. Kafasındaki kemik tümsekleri seyrek saç tutamlarıyla kaplıydı ve şişilli uzantılar yüz hatlarını neredeyse tamamen örtüyordu. Mycroft onu bu sahneye hazırlamışsa da Beauregard'ın kalbi acıma duygusuyla sızladı.

“İyi akşamlar,” dedi Beauregard. “Merrick, değil mi?”

Merrick'in yüzünü kaplayan hamurumsu girintilerinin içlerinde bir yerde bir tebessüm belirdi. Adam, ağzının etrafında fazlalık yapan et katmanlarının bozduğu bir sesle selama karşılık verdi.

“Majesteleri bu akşam nasıllar?”

Merrick karşılık vermediyse de Beauregard onun yüzünün okunamaz hatlarındaki ifadeyi tahmin etti. Açıktaki tek gözünde keder, aşın büyümenin çarpıttığı dudaklarında da ağır bir ciddiyet vardı.

Beauregard ona bir kartvizit verdi ve, “Diyojen Kulübü iyi dileklerini sunar,” dedi. Uşak onun kim olduğunu anlayınca koca kafasını eğdi. O da idari örgütün bir hizmetkarıydı.

Bir maymun gibi kambur duran, küt elli uzun bir koluyla vücudunu sürükleyen Merrick onları koridordan aşağı götürdü. Anlaşılan bu zavallı yaratığı yanında bulundurmak Prens Hazretleri'ni keyiflendiriyordu. Beauregard, Dracula'ya karşı ilave bir tiksinti duymadan edemedi. Merrick kendi boyunun üç katı uzunluğundaki kapıyı çaldı...

... Genevieve, Charles'ın Saray'da karşılaşacakları şeylerden korkmadığım gülünç denebilecek kadar geç anladı. Adam asıl onun için, yakında gerçekleşecek bir şeyin sonuçlarından korkuyordu. Charles kadının elini sıkıca tuttu.

"Gene," dedi Charles, fısıltıdan azıcık daha yüksek bir sesle, "yapacaklarım sana zarar verirse bil ki çok üzgünüm."

Genevieve adamı anlamıyordu. Aklı ona yetişmek için uğraşırken Charles eğildi ve kadını sıcakların usulüyle dudaklarından öptü. Tadı Genevieve'in aklına pek çok şey getirdi...

... kadının sesi karanlıkta çok sakindi.

"Bu ebediyen sürebilir, Charles. Sahiden de ebediyen."

Beauregard'ın aklına Mycroft'la yaptığı görüşme geldi.

"Hiçbir şey ebediyen sürmez, sevgilim..."

... öpüşmeleri sona erdi ve Charles onu şaşkın bir halde bırakıp geri çekildi. Son kapı da açıldı ve Kraliyet Şahsiyetlerinin huzuruna alındılar.

Kırık şamdanlarla kötü aydınlanan taht odası, insanlardan ve hayvanlardan oluşan cehennemsi bir şer yuvasıydı. Bir zamanların göz alıcı duvarları kırılıp dökülmüş ve lekelenmişti. Haşatı çıkartılmış pislik içindeki tablolar garip açılarda asılı veya mobilyaların arkasında yığılı duruyordu. Kanepelerin ve halıların üstü gülen, sızlanan, homurdanan, inilleyen, haykıran yaratıklarla doluydu. Neredeyse çırılçıplak bir Karpatlı, dev bir gorille güreşirken ikilinin ayakları atık kaplı mermer zemine kayıp sürtünüyordu. Kurumuş kan ve dışkı kokusu, Miller's Court 13 Numara'daki kadar ağırdı.

Merrick ağzını zorlayarak onları gruba takdim etti. Biri Almanca konuşarak kaba bir söz söyledi. İçerinin gürültüsü bir kakhaha tufanıyla bölündü, sonra salam büyüklüğündeki bir elin kalkmasıyla bu kakhahalar son buldu. Yapılan hareket oradaki cemaati tamamen susturdu; Karpatlı bile gorilin

suratını yere bastırıp omurgasını kırarak kuvvet müsabakasını vaktinden önce sonlandırdı.

Kalkık eldeki devasa taşlı bir yüzük yedi ateşin ışığını birden yansıtıyordu. Geneviève taşın Kuh-i-Nur¹, yani dünyanın en büyük elması ve Kraliyet Mücevherleri'nin en önemli parçası Işık Gölü olduğunu hemen anladı. Gözleri önce onun parıltısına, oradan da yüzüğü takan vampire çevrildi. Kocaman bir heykel gibi tahtında oturan Prens Dracula'nın kabarık suratı, solgun gri altında parlak kırmızı bir renkteydi. Bulaşalı çok olmamış kanla kaskatı kesilmiş bıyıkları göğsüne iniyor ve gür saçları omuzlarına dökülüyordu. Kısa siyah sakalıyla kaplı olan çenesi, son beslenmesinin artıklarıyla bezeliydi. Sol eliyle gevşekçe tuttuğu kraliyet küresi, avucunda bir tenis topuna benziyordu.

Kokunun bir yumruk gibi suratına indiği Charles, düşmanın karşısında titredi. Geneviève onu ayakta tutarak etrafına bakındı.

“Hiç böylesini hayal...” diye geveledi Charles, “hiç...”

Kenarları yırtık pırtık ve yakası kakımlı siyah bir pelerin, Dracula'nın omuzlarına dev bir yarasanın kanatları gibi yayılmıştı. Onun dışında çıplak olan vücudu keçemsi siyah kıllarla doluydu ve gerek göğsü, gerekse uzuvları pıhtılaşmış bir kan tabakasıyla kaplıydı. Kıvrılmış bir halde kucağında duran beyaz erkeklik organının ucu, bir engereğin dili gibi kıpkırmızıydı. Bedeni kanla şişmiş, boynunda ve kollarında urgan kalınlığında damarlar gözle görülür biçimde zonkluyordu. Vlad Tepes canlıyken boyu ortalamanın altında olan bir adamdı; şimdiyse bir devdi.

Karpatlılardan birinin kovaladığı sıcak bir kız oda boyunca koştu. Onu kovalayan kişi, üniforması lime lime olmuş ve yüzünü al basmış Rupert Hentzau'ydu. Adam ayak sürüyerek koştururken kafatasının parçaları birbirinden ayrılıp çarpılı-

1 191 karadık, dünyanın en büyük elması.

yor, yüzünü tekrardan şekillendiriyordu. Rupert'ın savurduğu bir pati, kızın sırtındaki ipeği ve deriyi soyarak onu yere düşürdü. Adam daha sonra üç eklemli çeneleriyle kızın sırtını ve yanlarını parçalamaya koyularak ondan kanın yanı sıra et de aldı. Hentzau beslendikçe kurdumsu bir şekle bürünüyordu. Bacaklarını sallayarak çizmelerini ve pantolonunu çıkarırken kahkahaları bir ulumaya dönüştü. Kız anında can vermişti.

Dracula sivri uçlu birer başparmak ebadındaki ve şeklindeki sapsarı dişlerini göstererek gülümsedi. Genevieve gözlerini Vampirler Kralı'nın geniş suratına dikti.

Kraliçe boynunda çivili bir tasmayla tahtın yanı başında diz çökmüştü. Tasmaya bağlı kocaman bir zincir Dracula'nın bileğinden gevşekçe sarkıyordu. Geceliği ve uzun çorapları içindeki kadının kahverengi saçları açılmış ve yüzü kanlanmıştı. Eskiden olduğu toparlak yaşlı kadını bu hırpalanmış yaratığa benzetmek mümkün değildi. Genevieve onun aklını kaçırdığını umuyor, fakat çevresinde yaşananların yeterince farkında olduğundan korkuyordu. Victoria başını çevirerek kendini Karpatlı'nın yemeğine bakmaktan alıkoydu.

"Majesteleri," dedi Charles, başını eğerek.

Dracula'nın çentikli dişlerle çevrili ağzından yellenmeyi andıran koca bir kahkaha koptu. Nefesinin kokusu odayı doldurdu. O nefes, ölmüş ve çürümüş her şeyin izini taşıyordu.

"Benim adım Dracula," dedi adam, şaşırtıcı derecede aksansız ve yumuşak bir İngilizce'yle. "Peki evimize aldığımız bu misafirler de kim?"

... kafası, kabus gibi bir girdabın adeta tam ortasıydı. Yüreğinde çelik gibi bir azim vardı. Gördüğü her şey onu *justum et tenacem propositi virum*, dik duruşlu ve amacına sıkı sıkıya bağlı bir adam haline getiriyordu. Hayatta kalacak olursa daha sonra mide bulantısı çekebilirdi. Fakat şimdilik bu hayati anda bedeni üzerinde tam bir kontrol sağlamalıydı.

Beauregard asla gerçek bir asker olmasa bile okulda ve sahada strateji öğrenmişti. Fark etmemiş gibi gözükmesine rağmen taht odasındaki herkesin birbirine göre konumunu biliyordu, İçeridekilerden çoğunun bir önemi yoktu; fakat Genevieve'in, Merrick'in ve sebebini pek bilmeseydi Mina Harker'ın özellikle farkındaydı. O anda tüm bu kişiler arkasında duruyorlardı.

Dikkati podyumdaki adam ile kadının; yani bariz ızdırabıyla yüreğini sızlatan Kraliçe ile tahtta rahatça oturan, etrafındaki kargaşayı vücuda getiren Prens'in üzerindeydi. Dracula'nın suratı suya çizilmiş bir resmi andırıyordu; bazen bir buz kalıbının içinde donmuş gibi gözükse de çoğu zaman hareket halindeydi. Beauregard alttaki diğer suratları ayırt etti. Kızıl gözler ve kurt dişleri sabitti; fakat onların etrafında, sert yanakların altında sürekli değişen bir şekil mevcuttu. Bu şekil bazen kılı ve ıslak bir hayvan burnu, bazen de ince ve parlak bir kafatasıydı.

Yakasından dışarı bir dantel patlaması fışkıran özenle giyinmiş genç bir vampir podyuma çıktı.

"Bunlar Whitechapel kahramanları," diye açıkladı adam, mendilini ağzı ve burnu önünde hızlı hızlı sallayarak. Beauregard'ın Başbakan'ı tanınması uzun sürmedi.

"Onlara Karindeşen olarak bilinen tehlikeli katillerin mahvım borçluyuz," diye devam etti Lord Ruthven. "Hatırası lekeli Dr. John Seward ile, şey, o korkunç hain Arthur Holmwood..." Prens, bıyıklarım deri kayışlar gibi gıcırdatarak yırtıcı bir ifadeyle sırttı. Godalming'in karanlık babası olan Ruthven, belli ki öğrencisinin işbirliği yaptığına inanılan rezil eylemleri hatırlamaktan hoşnutsuzdu.

"Bize iyi ve sadakatle hizmet ettiniz, kullarım," dedi Dracula. Övgüsü kulağa bir tehdit gibi geliyordu...

... Prens Dracula'nın yanında duran Ruthven, ata vampirlerden ve yeni-doğmuş Kraliçe'den oluşan hükümdar üçlüsünü

tamamliyordu. Bu üçlü gücün zirvesinde Vlad Tepes'in bulunduğuna hiç şüphe yoktu.

Geneviève'in Ruthven'la tanışması, neredeyse bir asır önce Yunanistan'da seyahat ettiği günlere dayanıyordu. Ruthven o zamanlarda Geneviève'e romantik uğraşlarla gönül eğlendiren, fakat uzun yaşamının yavanlığı altında ezilen bir hovarda gibi gelmişti. Başbakan olaraksa usancını kararsızlıkla değiştirmişe benziyordu; zira ne kadar yükselirse düşme ihtimalinin de o denli artacağını biliyor olmalıydı. Geneviève, Lord Ruthven'in bağrına bir sıçan gibi yuva yapmış korkuyu başkalarının da görüp göremediğini merak etti.

Dracula neredeyse sevecen denebilecek bir edayla Charles'ı tepeden tırnağa süzdü. Sevgilisinin kanının kaynadığını sezen Geneviève, dişlerini çıkartıp parmaklarını pençe gibi kıvrarak saldırgan bir duruş aldığını fark etti. Kendini tahtın önünde uysalca durmaya zorladı.

Prens dikkatini bu sefer de ona verdi ve kalın kaşlarından birini kaldırdı. Suratım kaplayan iyileşmiş haldeki yara izi yığının, düzgün yüz hatları üzerinde gidip geliyordu.

"Geneviève Dieudonné," dedi adam, ismi dili üzerinde yuvarlayıp hecelerden bir anlam çıkarmaya çalışarak. "Eski zamanlarda hakkında bir şeyler duymuştum."

Geneviève boş ellerini uzattı.

"Bu mukaddes devlete yeni geldiğimde," diye devam etti Prens, etrafını işaret ederek, "hakkında iyi konuşuluyordu. Tü-rümüzün yolculuklarını takip etmek yorucu bir iş. Elime arada bir seninle ilgili raporlar da geçtiği oldu."

Prens konuşurken kabarıyor gibiydi. Geneviève adamın sırı istediği için değil, aynı zamanda sürekli değişen biçimini giysilere sığdıramadığı için de çıplak oturduğundan kuşkulandı.

"Sanırım uzaktan bir akrabamı dostun olarak görüyörmüş-sün."

"Carmilla mı? Öyle," dedi Geneviève.

“Narin bir çiçektir. Özlemini duyuyoruz.”

Genevieve kafa sallayarak hemfikir oldu. Canavarın kaygısı iç kaldırııcıydı ve sözlerini boğulur gibi olmaksızın yutmak zordu. Prens elini uzatıp tıpkı yaşlı bir av köpeğini seven sahibi gibi Kraliçe’nin birbirine dolanmış saçlarını şefkatle ve kayıtsızca okşadı. Victoria’nın gözlerinde panik baş gösterdi. Taht podyumunun dibinde yüzü peçeli bir grup *nosferatu* kadını, yani Dracula’nın kenara bıraktığı eşleri sarmaş dolaş duruyordu. Hepsi de birbirinden güzel olup giysilerini edepsizce yırtmışlar; uzuvlarını, göğüslerini ve apış aralarını açıkta bırakmışlardı. Kadınlar birer kedi gibi tıslayarak şehvetlerini gösteriyorlardı. Kraliçe’nin onlardan büyük bir korku duyduğu her halinden belliydi. Dracula’nın devasa parmakları Victoria’nın narin kafatasını sardı ve hafifçe sıktı.

“Leydim,” diye devam etti Prens, “niçin huzuruma daha önce çıkmadın? Seni Transilvanya’daki çok özlediğimiz Dracula Kalemize veya buradaki daha modern mülkümüze seve seve alırdık. Kapımız tüm atalara açıktır.”

Dracula’nın tebessümü ikna edici olsa bile arkasında dişleri vardı.

“Sana bu kadar çok mu rahatsızlık veriyorum, leydim? Yüzlerce yıl kıskanç sıcakların korkusuyla oradan oraya gezdin durdun. Tüm ölmeyenler gibi bu dünyada serseri hayatı yaşadın. Bu adaletsizlik değil de neydi? Astlarımızın huzur vermediği bizler, kilisenin yardımından olduğu kadar yasaların korumasından da mahrum bırakıldık. Sen ve ben; ikimiz de sevdiğimiz kızları sivri kargılar veya gümüş kaplı tırpanlar tutan köylülere kurban verdik. Bana Tepes diyorlar, lâkin ne Carmilla Karnstein’in ne de Lucy Westenra’nın kalbini delen Dracula değildi. Öpücüğüm ebedi ve tatlı bir yaşam veriyor; boş ve bitmez bir ölümün soğuşunu getiren şeyse gümüş bıçaklar. Karanlık geceler sona erdi ve bizler hakkımız olan mirasa kavuştuk. Bunları *nosferatu* olan herkesin iyiliği için

yaptım. Artık hiçbirimizin tabiatını sıcaklardan saklamasına, kızıl susuzluğun o sönmez ateşine katlanmasına gerek yok. Chandagnac'ın karanlık kızı, bunları sen de paylaşıyorsun; ama yine de Dracula'ya sevgi duymuyorsun. Bu üzücü değil mi? Seninki sığ ve nankör bir kadının tutumu değil de ne?"

Dracula'nın eli Victoria'nın boğazındaydı; başparmağıyla kadının gırtlığını okşuyordu. Kraliçe gözlerini yere çevirmişti.

"Yalnız değil miydin, Geneviève Dieudonné? Ve şimdi dostlar arasında değil misin? Denkler arasında?"

Geneviève, Vlad Tepes'ten yarım asır daha önce ölmeyen olmuştu. Kendisi dönüştüğü sırada bu prens ana kuzusuydu ve tutsaklıkla geçecek bir yaşama adım atmak üzereydi.

"Kazıklı," diye ilan etti kadın, "benim dengim yok."

... Prens sert bakışlarla Geneviève! süzerken Beauregard öne çıktı.

"Bir hediyem var," dedi, elini kuyruklu ceketinin içine atarak. "Doğu Yakası'ndaki maceramızdan bir yadigar."

Dracula'nın gözlerinde gerçek bir barbarın o hoyrat ağgöz-lülüğü belirdi. Şaşıla unvanlarına rağmen dağlarda yaşayan zorba cetlerinden olsa olsa bir nesil ileriye. Bu sözde prensin göz alıcı eşyalardan, parlak ve ışıltılı oyuncaklardan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Beauregard iç cebinden kumaş bir bohça çıkarıp açtı.

Gümüşi bir ışık patladı.

Vampirler o âna dek gölgelerde beslenmekte, gençlerin ve kızların etini şapır şupur emmekteydiler. Şimdi kimseden çıt çıkmıyordu. Bu bir illüzyon olmalıydı, çünkü minik bıçak tüm odayı aydınlatan minyatür bir excalibur gibi ışık saçıyordu. Dracula'nın alnı hiddetle kırıştı, sonra da suratı nefret ve neşeyle koca ağızlı bir maskeye dönüştü. Beauregard, Jack Seward'ın gümüş neşterini havaya kaldırdı.

"O küçükük iğneyle bana gözdağı vereceğini mi sanıyorsun, İngiliz?"

“Bu bir hediye,” diye tekrarladı Beauregard. “Ama senin için değil.”

Geneviève kararsızca geri çekildi. Merrick ile Mina Harker olaya karışamayacak kadar uzaktaydılar. Karpatlılar eğlencelerinin başından ayrılıp bir kenarda yarım daire oluşturdular. Harem mensuplarının bazıları, ıslak ve hevesli ağızlarını açarak ayağa kalktılar. Beauregard ile podyum arasında kimse yoktu, fakat Dracula’ya doğru bir hamle yapmaya kalkarsa karşısında kemik ve vampir etinden oluşan bir duvar bulacaktı.

“Kraliçem için,” dedi Charles ve bıçağı attı.

Döne döne uçan gümüşün parıltısı Dracula’nın gözlerinden yansdı. O gözlerin kapkara gözbebeklerinde bir öfke patladı. Victoria neşteri havada kaptı...

... her şey bu ânın gelmesi için, Charles’ı Kraliyet Şahsiyeti’nin önüne çıkarmak için, onun bu görevi yerine getirmesi içindi. Adamın tadını hâlâ ağzında hissedenden Geneviève olanları anladı...

... Kraliçe bıçağı göğsünün altına kaydırıp ve geceliğini kurgularına mıhlıyarak kalbini deldi. İşi çabucak bitti. Ölüm-cül yarasından kanlar fışkıran kadın, sevinç dolu bir iniltiyle podyumdan devrildi. Basamaklardan aşağı yuvarlanırken hızla çözülen zinciri de onunla beraber şingirdiyordu. *Sic transit Victoria Regina.*

Başbakan harpileri itekleyerek haremın içinden güç bela geçti ve Kraliçe’nin bedenini kavradı. O, neşteri tek bir asılışla çekip çıkartırken Kraliçe’nin başı gevşekçe sallandı. Ruthven kadını hayata döndürmek istercesine elini yaranın üstüne bastırdı. Çabaları hiçbir işe yaramıyordu. Gümüş bıçağı bırakmadan doğruldu. Parmaklarından duman çıkmaya başladı ve acısını bir cıyıklamayla itiraf ederek neşteri fırlatıp attı. Dracula’nın suratları açlık ve hiddetle değişim geçiren eşlerinin

çevrelediği Başbakan, murgatroyd kostümü içinde titriyordu.

Beauregard sağanağın başlamasını bekledi.

Prens -artık Hazret değildi- ayağa kalkarken pelerini bir fırtına bulutu gibi dalgalandı. Adamın ağzından kocaman dişler uzarken elleri mızrak uçlu kütlelere dönüştü. Gücüne asla geri alamayacağı bir darbe inmişti. Artık kral, Galler Prensi Albert Edward'di; ve onu zevkli fakat gayesiz bir sürgünle Paris'e gönderen üvey babasının etkisi altına girmesi pek de muhtemel değildi. Dracula'nın el koyduğu imparatorluk yine Dracula'ya karşı ayaklanacaktı.

Beauregard artık ölse bile gözü açık gitmezdi.

Dracula, bileğinden o lüzumsuz zincirin sarktığı elini kaldırıp Beauregard'ı işaret etti. Konuşamayacak bir halde olduğu için hiddet ve nefret kustu.

Müteveffa Kraliçe, Avrupa'nın büyükannesiydi. Halen hayattaki yedi çocuğundan dördü sıcaktı. Bunlar evlilik ve akrabalıkla Avrupa'nın kraliyet ailelerine bağlıydılar. Bertie bir kenara itilebilse dahi tahtın yeteri kadar talibi çıkacaktı. Hoş bir ironi sonucu koskoca Vampirler Kralı, bir grup hemofili hastası tarafından alt edilebilecekti.

Beauregard geri geri yürüdü. Ansızın ayılan vampirler, yani haremın kadınları ile Muhafız subayları bir araya toplandılar. Yerlerinden ilk önce kadınlar fırladılar ve Beauregard'ı yere devirip üstünü başını yırtmaya koyuldular...

... Charles onu Diyojen Kulübü'nün planlarından uzak tutarak Geneviève'e zarar gelmesini önlemeye çalışmıştı; fakat Geneviève inatla Dracula'yı ininde görmek istemişti. Şimdi muhtemelen her ikisi de ölecekti.

Geneviève, Dracula'nın kadınları tarafından bir kenara itildi. Kadınlar pençeleri ve kırmızı dudaklarıyla Charles'ın tepesine bindiler. Geneviève onların tırnaklarının jilet gibi öpücüğünü adamın yüzünde ve ellerinde hissetti. Cadalozlardan

birini -yanılmıyorsa o Avusturya kaltağı Kontes Barbara de Chilly'i- itiş kakış arasında tutup fırlattı ve oda boyunca cıyaklayarak uçmasına sebep oldu. Geneviève yere serilen kadına dişlerini gösterip tısladı.

Öfke ona güç verdi.

Charles'ın üzerinde toplanmış kalabalığa doğru sert adımlarla yürüdü ve ellerini cariyelere vurup saplayarak adamı çekip kurtardı. Cariyeler inlerinde yumuşak ve gevşektiler. Dracula'nın kadınlarıyla başa çıkmak nispeten kolaydı. Geneviève kendini diğer dişi yaratıklarla beraber tükürükler saçarak haykırırken buldu. Onlardan tutam tutam saç kopardı, kızıl gözlerini tırmaladı. Charles kanlar içinde olsa bile hâlâ yaşıyordu. Geneviève yavrularım koruyan bir anne kurt gibi onun için dövüştü.

Cadalozlar apar topar geri çekilerek Geneviève'e soluklanacak bir boşluk açtılar. Charles afallamış bir halde yanındaydı. Artık karşılarında Dracula'nın şampiyonu Hentzau duruyordu. Vücudunun alt kısmı insan olsa da bir hayvanın dişlerine ve pençelerine sahipti. Adam elini yumruk yaptı ve parmak eklemlerinin arasından bir kemik çıktı. Kemik parçası uzadı, sivrildi, keskinleşti.

Geneviève bir adım geri çekilerek kemik meçin menzilden çıktı. Cariyeler de gerileyerek bir boks müsabakasının seyircileri gibi daire şeklinde sıralandılar. Halen ölü Kraliçesine zincirli olan Dracula onları uzaktan seyrediyordu. Kendi eksekinde dönen Hentzau'nun kılıcı, gözün takip edebileceğinden daha hızlıydı. Geneviève yalımın fısıltısını duydu ve saniyeler sonra omzunun yarıldığını, elbisesine kan damladığını fark etti. Yerden bir tabure kaptı ve onu kalkan gibi tutarak bir sonraki hamleyi karşıladı. Kaplama ile minderi kesen Hentzau'nun yalımı tahtaya saplandı. O, kılıcı çekip kurtarıırken yarıktan at kolları döküldü.

"Demek mobilyalarla dövüşüyorsun, ha?" diye alay etti Hentzau.

Genevieve'in suratının yakınma bir hamle daha yaptı ve yere saç tutamları düştü. Kapının oralardan bir bağırsı geldi ve Charles'ın önüne bir şey atıldı...

... boğuk ses John Merrick'e aitti. Beauregard'ın ayakları dibinde kılıçlı bastonu duruyordu. Zavallı yaratık onu başka bir uşağın elinden zorla almıştı. Beauregard, Kraliçesinin ölümünün ardından hayatta kalmayı beklememişti. Bu saniyeler onun için ikinci bir yaşam gibiydi.

İskeletinden bir kılıç çıkarmış olan Muhafız, Genevieve'in üstüne yürüdü. Hentzau sıcak adamın endişe etmeye değmediği fikrindeydi. Eskrimci kaslarının kıpırdandığı dizleriyle, bir kelleği kopartacak kadar keskin kılıç koluyla çevik adımlar atarak yaklaştı.

Beauregard kılıçlı bastonunu aldı ve gümüş kaplı yalımı çekti. Ruritanialı'nın kolunun uzantısı olan bir silahla kendini nasıl hissettiğini anlıyordu.

Hentzau sert bir hamleyle Genevieve'in taburesini elinden düşürttü. Sonra sırttı ve kadının kalbini delmek için kolunu geri çekti. Beauregard tam o anda kılıcını yukarıdan aşağı savurarak Hentzau'nun hamlesini bozdu. Bir karşı hamleyle kılıcı Muhafız'ın çenesinin altına kaydırarak sert postunu kesti ve derisini yarıp kemiklerine sürttü.

Ruritanialı gümüşün acısıyla uludu ve Beauregard'a doğru döndü. Kılıcının ucunu yusufçuk gibi dans ettirerek bir saldırı başlattı. Acılar içindeyken bile hızlı ve isabetliydi. Beauregard bir dizi kısa aralıklı saldırıyı savuşturdu. Ansızın bir saplama geldi. Beauregard kaburgalarının hemen altında hafif bir sızı hissetti. Delici kılıçtan yarım saniye önce davranarak kendini geriye attı ve topukları mermerin üzerinde kaydı. Yere kötü düştü. Hentzau'nun tepesine bineceğini ve atardamarlarını tek hamlede keseceğini adı gibi biliyordu. Haremin kadınları, yarasından fıskıran kanı bir çırpıda içivereceklerdi.

Hentzau kılıç kolunu bir tırpan gibi kaldırdı; yalın ısıklık çalarak inişe geçti. Beauregard onun havada çizdiği yayın boyunda son bulacağını biliyordu. Geneviève! düşündü. Ve de Pamela'yı. Darbeyi engellemek için ani bir kasılmayla kendi kolunu kaldırdı. Kılıcının kabzası ter içindeki avucunda hafifçe kaydı ve Beauregard onu sımsıkı tuttu.

Vücudunun tamamı bir darbenin şokuyla sarsıldı. Hentzau'nun kolu, Beauregard'ın gümüşüne çarpmıştı. Muhafız geri geri sendeledi. Tam dirsekten kesilerek kopan kılıç kolu, ölü bir kütle olarak yerde yatıyordu. Beauregard yana yuvarlanarak fışkıran kanların yolundan çekildi.

Tekrar ayağa kalktı. Muhafız kesik kolunu tutarak tökezledi. Tüy döken suratı tekrar insana dönüşüyordu. Hentzau'nun uluması azalıp art arda yükselen boğuk hıçkırıklar halini aldıktan sonra büyük bir şingirti duyuldu. Beauregard ile Geneviève sesin kaynağına doğru döndüler.

Prens Dracula podyumda ayağa kalkmıştı. Kolundan çıkardığı Kraliçe'nin zincirini yere attı...

... burun deliklerinden buharlar püskürterek tahtından aşağı indi. Asırlar boyunca kendini insanlıktan ayrı ulvi bir varlık olarak görmüştü; böyle bencilce fantezilerin gözünü kör etmesine izin vermeyen Geneviève ise kendisinin sıcakların postundaki bir keneden başka bir şey olmadığını biliyordu. Prens o şişmiş halinde neredeyse uyuşuktu.

Geneviève uzanıp Charles'ı yanına çekti ve kapıya doğru döndü. Önlerinde Başbakan duruyordu. Ruthven içinde bulunduğu gruba kıyasla medeni, hattâ neredeyse kadınsıydı.

"Çekil, Ruthven," diye tısladı Geneviève.

Başbakan kararsız bir durumdaydı. Kraliçe'nin gerçekten ölmesiyle birlikte işler değişecekti. Her yola başvurmaya razı olan Geneviève haçını uzattı. Şaşırان Ruthven gülecek gibi oldu. Yollarını kesebilirdi, fakat -her zamanki siyasetçiliğiyle- tereddüt etti ve ardından yana çekildi.

“Çok akıllıca, lordum,” dedi Geneviève ona usulca.

Ruthven omuz silktilti. İmparatorluk’un dağılacağını biliyordu. Geneviève adamın derhal kendi kurtuluşuna yoğunlaşacağını tahmin etmekteydi. Atalar hayatta kalma konusunda yetenekliydi.

Merrick kapının kanatlarını açık tuttu. Afallamış haldeki Mina Harker, geçirdiği şok yüzünden bekleme odasında kararsızca duruyordu. Herkes şaşkın bir durumdaydı ve hızlı değişimlere ayak uydurmaya çalışıyordu. Nedimlerden bazılarıysa bu çabadan vazgeçip eğlencelerinin başına dönmüşlerdi.

Gazabı bir sis gibi uzanan Dracula’nın gölgesi giderek büyüyordu.

Geneviève, Charles’ın taht odasından çıkmasına yardım etti. Adamın yüzündeki kanı yaladı ve kalbindeki gücü hissetti. Birlikte bu fırtınayı atlatacaklardı.

“Sana söyleyemedim,” diye açıklamaya çalıştı Beauregard.

Geneviève onu susturdu.

Merrick kapının kanatlarını örttü ve koca sırtını onlara dayadı. “Gidin!” anlamına gelebilecek uzun bir uluma çıkardı. Bir şey kapının diğer tarafına vurdu ve pençeli bir el tahtayı kırarak Merrick’in başının üzerinden, zemin seviyesinin dört metre yukarısından dışarı çıktı. El bir yumruk haline geldi ve deliğini genişletti. Kapı kanatları, bir gergedan onlara çarpıyormuşçasına sarsıldı. Yukarılardaki bir menteşe yerinden koptu.

Geneviève eliyle Merrick’e selam verdi ve yanındaki Charles’la beraber topallayarak uzaklaştı...

... Beauregard kendi kendine geriye bakmamasını tembihledi.

Geneviève’le beraber koşarken arkalarındaki kapı kanatlarının dışa doğru patladığını ve Merrick’in düşen tahtalar ile ağır ayaklar altında ezildiğini işitti. Kötü kullanılmış bir kahraman daha yası tutulamayacak kadar kısa sürede yitirilmişti.

Mina Harker'ın yanından hızla geçerek antreden kabul salonuna çıktılar. İçerisi uşak kostümü giyen vampirlerle doluydu. Aralarında bir düzine dedikodu dönüyordu.

Geneviève sevgilisini peşi sıra sürükledi.

Beauregard'ın kulağına takibin gümbürtüsü çalındı. Çizme patırtılarının arasına tek bir çırpma sesi karıştı. Beauregard dev kanatların rüzgarını hissetti.

Şaşkın durumdaki muhafızlar onların Saray kapısından çıkma-
malarını engellemediler...

... Geneviève'in kalbi hızla atıyordu. Araba tabii ki yerinde yoktu. Yürümeleri ve insan yığınlarının arasında izlerini kaybettirmeleri gerekecekti. Dünyanın en kalabalık şehrinde saklanmak kolay olsa gerekti.

Geniş basamaklardan alelacele inerlerken bir Karpatlı birliği, kılıçlarını kınlarında takırdatarak hızla üzerlerine geliyordu. Başlarında da herkesin arkasından alay ettiği General Iorga vardı.

"Çabuk!" diye bağırdı Geneviève. "Prens Hazretleri ve Kraliçe tehlikedeler!"

Iorga, başkomutanının başına bilinmeyen bir tehlike gelebileceği için sevinçli değil ciddi görünmeye çalıştı. Birlik süratini arttırdı ve tam da Dracula'nın maiyeti dışarı çıktığı sırada koca kapıdan içeri dalmaya kalktı. Karpatlılar toparlanana dek Geneviève ile Charles'ın bahçe kapısından çıkabilmeleri gerektirdi.

Girdiği düellonun heyecanı hızla kaybolan Charles, ceketinin koluyla yüzünü sildi. Geneviève onu kolundan tuttu ve itiş kakıştan uzağa ağır aksak yürüdüler.

"Gené, Gené, Gené," diye kanlar arasından mırıldandı Charles.

"Şışt," dedi kadın, ona kılavuzluk ederek. "Elimizi çabuk tutmalıyız."

... her taraftan sıcak ve ölmeyen insanlar akıyordu. Saray aynı anda hem takviye alıyor, hem de saldırıya uğruyordu. Parkta bir gösterici korosu ilahiler söylüyor, bir itfaiye ekibinin yolunu tikiyordu. Bahçedeyse başıboş atlar öbek öbek çakıl taşı kaldırarak koşturuyordu.

Charles'ın soluklanması lazımdı. Onu kolundan sıkıca tutan Genevieve biraz dinlenmesine müsaade etti. Charles durur durmaz önceden gördüğü hasarın farkına vardı. Çıplak kılıcıyla yerden destek alarak ciğerlerini soğuk havayla doldurdu. Zihni de vücudu kadar titriyordu. Sanki taht odasında can vermişti ve artık dünyevi bedeninden kurtulmuş ektoplazmik bir varlıktı.

İleride insanlar Saray kapısına koşuyorlardı. Kalabalığın ağırlığı kapı kanatlarını içe göçürerek bir çift Muhafız'ı devirdi. İsyan tam da zamanında başlamıştı. Diyojen Kulübü, üyelerine sahip çıkardı. Veya diğer dostları, yani Limehouse Karteli onlara yardım etmek için işe karışmaktaydı. Ya da Beauregard tarihin sayfaları arasında kaybolmuştu ve tüm bunlar şanslı bir tesadüften ibaretti.

Yüzlerini yanık tıpa mantarıyla karartmış olan bir isyancı grubu, ellerinde meşaleler ve tahta haçlarla avluya daldı. Liderleri, başlığının altında rölyefi andıran Çinli bir suratın bulunduğu bir rahibeydi. Ufak tefek ve narin kadın, yandaşlarını yanına çağırıp gökyüzünü işaret etti.

Gecedен daha koyu bir karanlık çöktü. Kalabalıkların üstüne muazzam bir gölge düştü. Kızıl renkli iki ay aşağı baktı. Yavaşça çırpın kanatların rüzgarı, insanların ayaklarını yerden kesti. Yarasa sureti, Saray'ın üstündeki gökyüzünü doldurdu.

Kalabalıklar bir an için sessiz kaldı. Sonra şekle karşı bir ses yükseldi. Ona başka sesler katıldı. Havaya meşaleler fırlatıldı, fakat hiçbirisi yetişmedi. Yerden toplanan taşlar atıldı. Silahlar ateşlendi. Dev gölge daha da yükseldi.

Küçük düşürücü tolaşmalarının ardından kendilerini to-

parlayan Iorga'nın adamları, süvari kılıçlarıyla saldırıya geçerek kalabalığa hücum ettiler. Ayaktakımı kolayca bahçe kapısının dışına itildi. Beauregard ile Geneviève de kalabalıklı beraber bahçeden dışarı sürüklendi. Epeyce gürültü çıkmışsa da fazla hasar yoktu. Çinli hemşire, gecenin içinde ilk kaybolan kişiydi. Yandaşları da onun peşinden etrafa dağıldılar.

Beauregard ancak kapıdan iyice uzaklaştıktan sonra arkasına bakmaya cesaret edebildi. Gölge, Buckingham Sarayı'nın çatısında kendini göstermişti. Aşağı bakan iblis görünümlü yaratığın kanatlan bir pelerin gibi omuzlarına yayılmıştı. Beauregard, Prens'in tüneğine ne kadar tutunabileceğini merak etti.

Gecenin içindeki ateşler harıl harıl yanıyordu. Haberler, barut fıçısına değen bir kibrit gibi hızla yayılacaktı. Chelsea'de, Whitechapel'da ve Kingstead'te; Exeter'de, Purfleet'te ve Whitbey'de; Paris'te, Moskova'da ve New York'ta olaylar çıkacak, bu olayların yansımaları dünyayı değiştirecekti. Park bagrıışmalarla doluydu. Karanlık suretler dans edercesine dövüşüyordu...

... Geneviève mevkiini yitirdiği için ufak bir pişmanlık duydu. Toynbee Yurdu'na dönmeyecek, işini başkaları devralacaktı. Charles olsa da olmasa da, bu veya başka bir ülkede, açık açık yahut saklanarak her şeye baştan başlayacak, kendine yeni bir hayat kuracaktı. Yanına aldığı tek şey babasının haçıydı. Ve bir nebze kirlenmiş güzel bir elbise.

Saray'ın çatısındaki yaratığın gece gözleriyle ve yüksekteki konumuyla bile kendilerini göremediğinden emindi. Onlar yürüdükçe yaratık daha da küçülüyordu. Abraham Van Helsing'in mızrağa geçirilmiş kellesini geride bıraktıkları zaman Geneviève dönüp arkasına baktı ve tek gördüğü karanlık oldu.

AÇIKLAMALAR

Dracula Günlükleri'nin ilk çıktığı yıllardan itibaren bazı okuyucular kitapta geçen “ödünç alınmış” (daha doğrusu çalınmış) kurmaca veya tarihi karakterlerin kendilerince birer listesini oluşturdular. Özellikle de isimsiz ya da kılık değiştirmiş karakterlerin. Bazıları bu listeleri internette yayınladılar. Gösterilen ilgiyi canlı tutmak için her figüran karakterin veya onaylı ismin kökenini açıklamamayı seçtim (zaten şu anda öyle bir şeyi istesem de yapabileceğimden kuşkuluyum). Bu kitap kelimenin tam anlamıyla bir vampir romanı ve diğer kurmaca eserlerden (özellikle de Bram Stoker'ın *Dracula*'sından) beslenerek onlardan hayat buluyor. Ben de bu yüzden kurbanları seve seve yad edebilirim. Uygun olan yerlerde ilave kitap ya da filmler listelenmiştir. Fazla ayrıntıya girmeye iyi gözle bakmadığım için bazı gizemler yerini koruyacaktır...

ÖZDEYİŞ

Bram Stoker “kurt-adam” arasına tire işareti koyduğu için -tutarlılık maksadıyla- bu sözcük roman boyunca o arkaik şeklini koruyor. Tire işareti, serinin devamında kalkıyor. Stoker muhtemelen Peder Sabine Baring-Gould'un *The Book of Were-Wolves*'unu (1865) düşünüyordu. “Ölmeyen” de bir diğer Stoker geleneğidir.

BİRİNCİ BÖLÜM: SİSİN İÇİNDE

Bölüm başlığı Richard Harding Davis'in romanı *In the Fog*'dan

(1901) geliyor. Daha sonra *Dracula Günlükleri* olacak eserin (çoktan kaybolmuş) ilk kısmı -ki içinde vampirler bile yoktu- “Beauregard Sisin İçinde” adını taşıyordu. Yanlış hatırlamıyorsa dipnotları da vardı.

Önceki tüm baskılarda ikinci paragraf, “insan düşünce zihnini bir kenara bırakmak” gibi karmakarışık bir ifade içeriyordu.

“Horace’ın da dediği gibi, *Brevis esse laboro.*” *Dracula Günlükleri*’nde Latince’den ve Incil’den alıntı yapılmasını, tıpkı şimdilerde bizlerin pop şarkılarından veya *Terminator* filminden alıntılar yapmamız gibi Victoria çağındaki konuşmalarda ve mektuplarda klasiklerden faydalandığını belirten Eugene Byrne önerdi. Bu arada Horace, Seward’ın sözlerinin tam aksini kastetmişti. Alıntının tamamı *Brevis esse laboro, obscurus fio* şeklindedir (“Sözümü kısa tutmaya uğraştığım zaman anlaşılmaz olurum”).

İKİNCİ BÖLÜM: GENEVİÈVE

Kaynakçamda vampir Geneviève Dieudonné’un birbirlerinden göbek adlarıyla ayırt edilebilen birkaç farklı versiyonu mevcut. Geneviève’in yaşamları o kadar karmaşık ki bu notu yazmak için Wikipedia sayfasına bakmam gerekti (ki o bile yüzde yüz doğru değil).

ilki *Drachenfels*’teki, yani Jack Yeovil adıyla yazdığım Games Workshop’ın Warhammer fantastik dünyasında geçen bir romandaki Genevieve Sandrine du Pointe du Lac Dieudonné. Tüm Yeovil/Warhammer romanları ve öyküleri, *The Vampire Genevieve*’de (Black Library) toplanmıştır.

Dracula Günlükleri serisindeki karakter, Geneviève Sandrine de l’Isle Dieudonné.

Geneviève Sandrine Ysolde Dieudonné; *The Man From the Diogenes Club*, *Secret Files of the Diogenes Club* ve *Mysteries of the Diogenes Club* (MonkeyBrain) eserlerinde toplanmış bir se-

ride geçiyor. Bu seri aynı zamanda *Dracula Günlükleri* dünyasındaki daha başka karakterleri de (Charles Beauregard ve Kate Reed gibi) içinde yaşadığımızı daha çok benzeyen bir süreç dahilinde takip ediyor.

Arthur Morrison. Morrison, *The Dorrington Deed-Box* ve *A Child of the Jago* adlı Martin Hewitt öykülerinin yazarıydı. *Dracula Günlükleri'nin* Whitechapeli, Eski Jago diye adlandırdığı varoş da dahil Morrison'un kitaplarındaki bazı sokak isimlerini içeriyor.

Bir eleştirmenin de belirttiği gibi *Dracula Günlüklerinde* Holmes'un bir toplama kampına kapatılmasının sebebi, çoğu Holmes/Karındaşen Jack öyküsünde rastladığım bir sorunu önlemek içindi -büyük dedektif daha çay saati bile gelmeden katili bulur, kapana kıştırır ve mahkum ettirirdi. Devil's Dyke ise Sussex Tepeleri'ndeki gerçek bir yer.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: KARANLIK SONRASI

Diyojen Kulübü. Sör Arthur Conan Doyle bu kulübü en belirligin mensubu Mycroft Holmes'la, yani meşhur Sherlock'un kardeşiyle beraber "The Greek Interpreter" adlı eserinde takdim etti. Daha sonra, "The Bruce-Partington Plans" öyküsünde Mycroft'un İngiliz hükümeti adına çalışmakla kalmadığını, aynı zamanda bazı durumlarda İngiliz hükümetinin *ta kendisi* olduğunu öğrendik. Diyojen Kulübü'nün aslında Ian Fleming'in Universal Exports'unun, yani İngiliz İstihbaratına ait paravan bir şirketin atası olduğu fikriyse Billy Wilder ile I.A.L. Diamond'ın *The Private Life of Sherlock Holmes* filmi için yazdıkları senaryodan geliyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM: DİYOJEN KULÜBÜ

Ahlaklı suikastçı İvan Dragomiloff, bir Jack London eseri olan (yarım kalmış ve Robert L. Fish tarafından tamamlanmış)

The Assassination Bureau, Ltd. romanının ana karakteri. Basil Dearden'ın 1969'da çektiği ve Oliver Reed'i Dragomiloff olarak oynattığı kitabın filmi, bu kitaba ilham veren o dönemin çok sayıdaki "eğlenceliklerinden" biri. Ayrıca bakınız: *The Wrong Box*, *The Best House in London*, *Those Magnificent Men in Their Flying Machines* ve (özellikle) *The Private Life of Sherlock Holmes*.

YEDİNCİ BÖLÜM: BAŞBAKAN

Lord Ruthven, John Polidori'nin yazdığı ve Lord Byron'un bir kesitine dayanan "The Vampyre" kısa hikâyesinin ana karakteri. Ruthven çoğunlukla Byron'un kötü bir taklidi olarak kabul ediliyor. Dracula'dan önce ölümcül erkek vampir tiplemesi Ruthven'dı ve on dokuzuncu yüzyılda bir dizi devam eserinde, tiyatro uyarlamasında ve operada yer aldı.

Lord Ruthven'in ata vampirler listesi için yazarlar J.M. Rymer, Charles L. Grant, Robert McCammon, Chelsea Quinn Yarbro, Les Daniels, Suzy McKee Charnas, Stephen King, Joseph Sheridan LeFanu, Mary Braddon, E.G. Loring, Julian Hawthorne ve Bram Stoker ile oyuncular Robert Quarry, Ferdy Mayne, David Peel, Robert Tayman, Bela Lugosi, Jonathan Frid, German Robles, Gloria Holden, Barbara Steele ve Delphine Seyrig'e teşekkürler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM: FAYTONUN ESRARI

Bölüm başlığı, Fergus Hume'un eski ve önemli bir dedektiflik romanından geliyor.

Kızıl Susuzluk. Bu terim için George R.R. Martin'e teşekkür borçluyum, çünkü onun *Fevre Dream* adlı vampir romanından geliyor. Onu ayrıca Jack Yeovil Genevieve hikâyelerinden birinin başlığında da kullandım.

ONUNCU BÖLÜM: AĞLARINDAKİ ÖRÜMCEKLER

Bu bölümde karşımıza çıkan isimli ve isimsiz Victoria-Edward dönemlerinin madrabazlarından bir tek Guy Boothby'nin Dr. Nikola'sı -ilk olarak *A Bid For Fortune* eserinde adı geçen ve sonraki romanlarda hayat iksirine yönelik arayışını sürdüren müphem bir elebaşı- tamamıyla ortadan kaybolmuş bulunuyor.

Arthur Conan Doyle tarafından "The Empty House" öyküsünde yaratılan Albay Sebastian Moran'ı yeraltı dünyasının buradaki gibi (fakat vampirsiz) bir versiyonunda geçen bir dizi öykünün ("A Shambles in Belgravia", "A Volume in Vermillion", "The Red Planet League" ve diğerleri) anlatıcısı olarak kullandım. Bunlar zamanı gelince *The Hound of the D'Urbervilles* adlı bir kitapta toplanacak.

ON BİRİNCİ BÖLÜM: ÖNEMSİZ MESELELER

Oscar Wilde tanıdıklarına ders verirken tabii ki kendisinden alıntı yapıyor. Eleştiriye dair uzun cümleleri, onun "The Critic as Artist: With Some Remarks Upon the Importance of Doing Nothing" adlı makalesinden geliyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM: ÖLÜLERİN ŞAFAĞI

Beatrice Potter. Bir şeyi açıklığa kavuşturayım -bu, yazar Beatrice Potter (*Peter Rabbit*, vs.) değil, daha ziyade evlilik soyadıyla hatırlanan Fabian sosyalisti Beatrice Webb.

Sör Hugh Greene'in pek çok devamı bulunan ve İngiliz televizyon dizisi olarak da uyarlanan antolojisi *The Rivals of Sherlock Holmes* (1970), burada ismi geçen bazı Victoria ve Edward dönemleri dedektiflerini vurgulamıştı. Diğer hafiyelerin yaratıcıları William Hope Hodgson (hayalet arayıcısı Carnacki), Ernest Bramah (kör dedektif Max Carrados), dostumuz Arthur Morrison (Martin Hewitt) ve Jacques Futrelle (Profesör Van

Dusen). Kate Reed gibi Cotford da Bram Stoker'ın *Dracula*'ya dahil etmek istemesine ragmen uygun bir yer bulamadığı bir karakter. Bir zamanlar Shylock'ın tefecilikle eşdeğer tutulduğu şekilde dedektiflikle eşdeğer tutulan Hawkshaw ise daha evvelki bir nesilden gelerek Tom Taylor'ın 1863 tarihli *The Ticket-of-Leave Man* oyununda ortaya çıkıyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: GARİP TUTKU KRİZLERİ

... bir Drury Caddesi hayaleti gibi... 1812'de Drury Caddesi'nde inşa edilen Kraliyet Tiyatrosu on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru melodramlarla, piyeslerle ve özel efektlerle tanınıyordu. Seward binaya dadandığı iddia edilen ruhlardan ziyade oyunlardaki uluyan, çarşaf giyen hayaletlerden söz ediyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: CLEVELAND SOKAĞI'NDAKİ EV

Orlando sıfırdan yaratılmış bir karakter. Virginia Woolf romanının cinsiyet değiştiren kahramanı, çocuk kitaplarındaki marmelat kedi, Sam Kydd'ın televizyonda canlandığı şu serseri veya kurgulardaki başka bir Orlando değil. Herhalde bu kadar yaygın bir isim kullanmasam daha iyi olurdu, ama kullandım. Bunu telafi etmek için bu Orlando -başka bir alternatif dünya-daki- "The Man of the Clapham Omnibus" öykümde de geçiyor.

ON ALTINCI BÖLÜM: BİR DÖNÜM NOKTASI

Louis Bauer -diğer adlarıyla Lewis Bower, Jack Munningham, Paul Mailen ve Gregory Anton- aslında Partick Hamilton'un *Gas Light* (*Gaslight* veya *Street Angel*) adlı oyunundan geliyor. Kendisi, komşusunun evinde saklı olan yakutları saplantılı bir şekilde ararken karısını sistematik olarak delirten adam oluyor. Oyunun sonunda büsbütün aklını kaçırıyor ve bu da Purf-

leet Timarhanesi'nde ne işi olduğunu açıklıyor. Oyunun Thord Dickinson tarafından çekilmiş film versiyonunda Anton Walbrook'un performansını özellikle beğeniyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM. GÜMÜŞ

Reid tasarımı. Yalnız Kovboy adıyla da bilinen John Reid, sergüzeşt ve maskeli seferinin masraflarını, keşfetmiş olduğu harikulade bir gümüş madeninden karşılıyordu -bu arada nasıl oluyor da Yalnız Kovboy'un bir yaveri bulunuyor? Gümüş mermi kullanmanın asıl sebebi, can almanın ucuz bir şey olmaması gerektiği idi; fakat elinde o şeyin sınırsız bir kaynağı olduğu için bu husus biraz belirsiz kalıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: BAY VAMİR

Çin filmlerinde gelenek haline gelmiş hoplayan vampir (*jiang shi* veya *geung si*), vampirliğin tuhaf alt türlerinden biridir. Ricky Lau'nun *Mr. Vampire* (1985) filmini Londra'nın Çin Mahallesi'ndeki bir sinemada seyretmiştim; üstelik de hem film hem de onun çok sayıdaki benzeri, devamı ve çeşitlemesi ana vatanı dışında fazla bir etki yaratmadan önce. Bu döngünün geçmek bilmeyen bir yan etkisi de *Buffy* ve *Blade*'den itibaren Batılı vampirlerin bile *kungfu* biliyor olmaları.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM: POZCU

Dracula Günlükleri serisini Edgar Allan Poe'nun kan içici bir Billy the Kid'in izini sürdüğü bir Western kısa romanıyla uzatmayı planlıyordum. Poe tam da bunun temelini atmak için *The Bloody Red Baron*'da geçiyor; çünkü tarihsel olarak Pat Garrett, Billy the Kid'i öldürmek için yola çıktığı zaman ona Poe adlı bir adam eşlik ediyordu. *Dracula Günlükleri*'nde Genevieve'in o sıralarda Vahşi Batı'da olduğunu ve Doc Holliday'i tanıdığını ortaya koyuyorum. Aslen onlar da o kısa romanda yer alacak-

lardı -en sevdiğim vampir silahşor Drake Robey (*Curse of the Undead* filminden) ve gerek tarihsel, gerekse kurgusal pek çok Vahşi Batı karakteriyle beraber, Hikâyenin adı, Kid'in kurbanlarından birine -en azından bir iki film versiyonunda Billy'i öğütölmüş madeni paralarla dolu bir çiftleyle tehdit eden ve sonunda o silahla kendisi vurulan Bob Ollinger'a (Paul Newman, *The Left-Handed Gun*'da "üstü kalsın, Bob," diyordu)- istinaden "On Altı Gümüş Dolar" adını alacaktı. Maalesef artık bunu yazamıyorum çünkü başka biri bir vampir Billy the Kid senaryosu yazdı. Daha da kötüsü bu kişi Uwe Boll -bilgisayar oyunundan uyarlama, doğrudan DVD olarak yayınlanan ezik *Bloodrayne Deliverance* filminin yazarı.

YİRMİNCİ BÖLÜM: YENİ GRUB SOKAĞI

Frank Harris bir zamanlar *My Life and Loves* adlı rezil ve kibirli anı yazılarıyla meşhurdu. Jack Lemmon onu Delmer Daves'in *Cowboy* (1958) filminde canlandırıyor; fakat kariyerinin at sırtında geçen dönemi; Oscar Wilde, H.G. Wells ve George Bernard Shaw'la gezip tozmaları da dahil Londra'daki çeşitli edebi ilişkileri kadar iyi hatırlanmıyor. Leonard Rossiter onu bir 1978 BBC televizyon oyunu olan *Fearless Frank, or, Tidbits From the Life of an Adventurer*'da canlandırmıştı.

"Buruşuk bir beyaz takım elbiseli ve geçmiş on yıldan kalma bir hasır şapkaklı küçük ve öfkeli Amerikalı" kısmı hâlâ hoşuma gitse de bu karakteri zamanda yanlış kullandığıma pişman oldum; zira onu daha uygun olacağı *Johnny Alucard* için saklamalıydım. Muhabir Carl Kolchak, Jeff Rice'ın *The Kolchak Papers* romanında yer alıyor. Bu roman, senaryosu Richard Matheson tarafından yazılmış *The Night Stalker* filminin de kaynağıydı. Rolü yaratan Dänen McGavin, onu *The Night Strangler*'da ve kısa bir televizyon dizisinde yeniden canlandırdı; Stuart Townsend ise onun iyice karman çorman olmuş bir yirmi birinci yüzyıl versiyonunu üstlendi.

Café de Paris'teki basın mensupları arasında *The Great War in England in 1897* (1894) kitabının yazarı, üretken fakat az tanınan William LeQueux ile Karindeşen'in aslında bir büyü aynını yaptığı teorisini öne sürüp (Robert Block, "Yours Truly, Jack the Ripper" adlı meşhur kısa öyküsünde bu temayı kullanmıştı) kendisine de şüpheli gözüyle bakılan Robert D'Onston Stephenson da bulunuyor.

Gazeteci çocuk Ned, Howard Waldrop'un "The Adventure of the Grinder's Whistle" eserinden geliyor (aynı eser "kontrolden çıkmış buharlı makine" teorisini geliştirmişti). Ned - Edward Dunn Malone- daha sonraki yaşantısında Sör Arthur Conan Doyle'un *The Lost World* romanının anlatıcısı oluyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: ANILAR

Kingstead Mezarlığı ismi genellikle Highgate Mezarlığı'nın yerine kullanılır -Karl Marx'ın gömülü olduğu modern uzantısı değil de Victoria dönemine ait kısım için. Yine de bazı *Dracula* alimleri bunu sorgulamışlardır. "Egyptian Avenue" hikâyem (*The Man From the Diogenes Club*'taki) de Kingstead'de geçiyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: HOŞÇAKAL, KÜÇÜK SARI KUŞ

Montague John Druitt. 1970'lerin başında Karindeşen Jack'i ilk okuduğumda Druitt en muhtemel şüpheli olarak öne sürülüyordu -özellikle de son cinayetten kısa süre sonra intihar ettiği için. Bunun sonrasında giderek artan sayıda komplo teorisi daha ünlü Karindeşenleri ararken gerçek araştırmacılar, bütün gecesini Whitechapel'da cinayet işlemekle geçiren birinin ertesi günkü bir oyunda kriket toplannı ülkenin öteki ucuna yollayamayacağı esasına dayanarak Druitt'i aklama eğilimi gösterirler (Druitt bunu birkaç kez başarmıştı). Bir dava vekili ve okul müdürü olan gerçek Druitt'in Toynbee Yurdu'yla

bir ilişkisi yoktu; onu oraya Ron Pember ile Deniz de Marne'in (bir keresinde benim de rol aldığım) *Jack the Ripper* müzikal oyununa selam göndermek için koydum.

Hemşire, E.E Benson'ın sıkça basılan "Bayan Amworth" öyküsünden geliyor. Benson sıradan görünümlü, orta yaşlı bir kötü kadın tiplemesi kullanarak egemen vampir basmakalıbından kurtulmaya çalışmıştı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: DÜŞÜNCELER VE TAHRİBATLAR

Marie Manning ile kocası Frederick, 1849 yılında Marie'nin sevgilisi Patrick O'Connor cinayetinden asılmışlardı. Manningler bir faizci olan O'Connor'ı akşam yemeği için evlerine davet etmişler ve bir miktar para çalma amacıyla onu öldürmüşlerdi. Bu olay magazin basınında "Bermondsey Dehşeti" olarak bilinirdi. Charles Dickens çifte idamı dehşet içinde seyretmiş ve "Bu sabahki idamı izlemek için toplanan o dev kalabalığın ahlaksızlığı ve laubaliliği kadar inanılmaz derecede korkunç bir sahneyi hiç kimsenin hayal edemeyeceği ve böyle bir şeyin dünya üzerindeki hiçbir kafir diyarda gerçekleştirilemeyeceği kanısındayım," diye yorum yapmıştı. Aslen İsveçli olan Bayan Manning en çok nefret edilen Victoria dönemi katilleri arasındaydı ve Ruth Ellis ya da Myra Hindley'inkilerle kıyaslanabilecek uzun süreli bir kötü şöhrete sahipti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: DR. JEKYLL VE DR. MOREAU

"Further Developments in the Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde" ve "A Drug on the Market (ki buna bir açıdan "Jekyll ile Hyde'in Yılı" da denebilir)" kısa romanlarındaki Dr. Jekyll'ın Evi'ne geri dönmüş bulunmaktayım. Robert Louis Stevenson'ın *Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* (Dr. Jekyll

ve Bay Hyde) eserini ne zaman okusam o kısa kitabın oluşturulmasındaki isabetlilik karşısında tekrar şaşırırım. Bu bölümdeki betimlemelerin önemli bir bölümü doğrudan doğruya Stevenson’dan alınmıştır.

William Marshall tarafından oynanan Prens Mamuwalde, *Blacula* ve *Scream Blacula Scream* filmlerinde yer alıyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: PAMELA

Arabacı Clayton. Sör Arthur Conan Doyle’un *The Hound of the Baskervilles* romanının okuyucuları, onun Sör Henry Baskerville’e yapılan eziyetteki yüzeysel iştirakini hatırlayacaklardır. Philip José Farmer’ın *Tarzan Alive* romanının okuyucuları bu şaşırtıcı derecede ünlü araba sürücüsünü ve Greystoke Lordu John Clayton’la arasındaki ilişkiyi daha da iyi bileceklerdir. Farmer, *Tarzan Alive* ve *Doc Savage: His Apocalyptic Life* eserlerini yazmasaydı *Dracula Günlükleri’nin* da şimdi var olmayacak pek çok kitap, çizgi roman ve televizyon programı arasında yer alacağını gönül rahatlığıyla itiraf edebilirim.

Carmilla. *Dracula Günlükleri’nin* zamanından çok daha önce geöen LeFanu’nun “Carmilla” eserinde tamamıyla yok edilmesine rağmen Karnsteinlann kızını bu kitabın bir yerinde kullanmak istedim. Dracula’dan önceki ve sonraki en ilginö vampir karakterlerden biri olan Carmilla’nın garip olarak nitelendirilebilecek pasif-agresif yırtıcılığı bana hep on dokuzuncu yüzyıl erkek vampirlerinin melodramatik öapulculuklarından ve baştan çıkarıcılıklarından daha ürkünö gelmiştir. Carmilla ayrıca *Vampyr*, *Blood and Roses*, *The Vampire Lovers*, *The Blood-Spattered Bride*, *Lust for a Vampire* gibi filmlere taklitlerini kazandırmıştır. Önde gelen vampir karakterlerden biri olmasına rağmen böyle öykülerde nadiren diğer canavarlarla beraber partiye katılır. Bunun bir istisnası, Carmilla’nın Dracula’nın ruh eşi olduğu *The Batman vs. Dracula* çizgi filmidir.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: BAY VAMPİR II

Çin geleneklerine uyararak devam niteliğindeki bu bölüme “Yeni Bay Vampir” demeliydim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: ZAAFIN ESRIKLİKLERİ VE GÜLLERİ

Henry Wilcox. “Finans devi” aslında E.M. Forster’ın *Howard’s End* romanından. Merchant-Ivory yapımı filmde bu rolü Anthony Hopkins canlandırmıştı. Victoria dönemi riyakarlığının simgesi olarak Wilcox hep hoşuma gitmiştir. Onu ayrıca “Seven Stars: The Mummy’s Heart” -Kate Reed’le karşılaştığı- ve “The Adventure of the Six Maledictions” -seçkin bir seks alemi için aldığı davete Albay Sebastian Moran’ın konduğu- öykülerine de koydum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: KARA ÖPÜCÜK

General Iorga. Aslen *The Loves of Count Iorga* adlı bir porno film olarak düşünülen Robert Kelljan’ın eseri *Count Yorga - Vampire*, 1970’lerin başlarında çıkan dinamik ve çağdaş kurgulu bir vampir filmleri dalgasından biri olsa da Iorga/Yorga’nın kendisi (Robert Quarry) gizli bir aristokratik yırtıcı olup tam bir Dracula taklididir. Kont bir süre sonra daha büyük bütçeli fakat önceki kadar çatışmacı olmayan *The Return of Count Yorga* filminde biraz gevşer. Iorga/Yorga bir süreliğine ikinci en ünlü vampir filmiydi -lâkin devam filminin ardından serinin havası söndü. *Dracula Günlükleri* dünyasında onu Karpatlı tayfası içindeki en bariz Dracula özentisi olarak görüyorum. Iorga daha sonra hippy guru vampir Khorda Quarry ile bütünleşmiş olarak *The Deathmaster*’da, onu asıl yeri ve zamanı olan 1970’lerin California’sına götüren *Johnny Alucard*’ın “Castle in the Desert” kısmında tekrar ortaya çıkıyor.

Rupert Hentzau. Elbette ki Anthony Hope’un *The Prisoner*

of Zenda romanının gösterişli kötü adamı. Douglas Fairbanks Jr., 1937 tarihli Ronald Colman filminde başarılı bir haydut olarak kariyerinin zirvesine ulaşmıştı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: PAYLAŞIMLAR

Raphael dönemi öncesinin ressamı William Holman Hunt, müteveffa eşi Fanny'nin kız kardeşi Edith Waugh ile evlenmek zorunda kalmıştı. On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısı boyunca ölü eşin kız kardeşiyle evlenmek İngiliz yasalarına göre enstest kabul edilirdi. Doğum sırasında ölümlerin yaygın olduğu ve evlenecek kızların zor bulunduğu bir çağda dulların baldızlarıyla evlenmek istemesi nadir bir durum değildi ve de yasanın geri çekilmesi için uzun bir kampanya yürütülmüştü (Iolanthe'de bununla ilgili bir espri yer alır). Sonunda 1907'de Müteveffa Eşin Kız Kardeşinin Evlenmesi Yasası çıktı. *Dracula Günlükleri*'nin ilk taslağında Penelope ile Pamela kız kardeşler; bu durumun Charles'ın nişanını yasadışı hale getirecek tarihsel koşulları belirttiği için Eugene Byrne'a teşekkürler.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM: DOWNING SOKAĞI, KAPALI KAPILAR ARKASI

Bay Croft. Charles Croydon olarak da bilinen Caleb Croft, kurgu dünyasındaki en rezil vampirlerden biridir. David Chase (*The Sopranos*'tan) tarafından yaratılan bu karakter, 1972 filmi *Grave of the Vampire*'da Michael Pataki tarafından canlandırılmıştır. Chase'in senaryosu, kendi romanı olan *The Still Life*'a dayanır gibi gözükmemektedir -fakat deneyen çok olmasına rağmen tanıdığım hiç kimse onun bir kopyasını bulamamıştır.

Graf Orlok. FW. Mumau'nun *Nosferatu, eine Symphonie des Grauens* (1992) filmindeki Max Schreck. Filmde Dracula'nın ta kendisi olup, takma ad kullanılarak Florence Stoker'ın telif hakkı talebinden kaçınılmaya çalışılmıştır. Buradaysa Orlok uzak bir akrabadan ibaret.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM: CEHENNEMDEN

Bölüm başlığı, Karındaşen mektuplarının birinden geliyor. Hughes Brothers tarafından daha sonra filmi çekilen çizgi romanda Alan Moore ve Eddie Campbell tarafından kullanılmıştı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM: EN TEHLİKELİ OYUN

Başlık, Richard Connell'in sık sık yeniden basılan ve filmi çekilen kısa öyküsünden geliyor. Aynı şey "Tatar yaylı Rus" için de geçerli.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM: İÇ, ŞİRİN YARATIK, İÇ

Bölüm başlığı, William Wordsworth'ün "The Pet Lamb: A Pastoral" şiirinden geliyor.

Dr. Ravna. Hammer'ın *The Kiss of the Vampire* filminde Noel Willman'ın canlandırdığı kibirli, soğuk vampir büyüğü.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM: SEVGİLİ KRALİÇEMİZİN EV HALI

Bölüm başlığı, genellikle Sarah Bernhardt'ı *Anthony and Cleopatra* filminde Cleopatra rolünde görmüş Kraliçe Victoria'nın nedimelerinden birine atfedilen (doğruluğu meçhul) bir beyandan gelir. "Sevgili Kraliçemizin ev halinden ne kadar farklı."

Armadillo. Tod Browning'ın oynadığı *Dracula* (1931) filmi- nin en tuhaf sahnelerinden birinde bir armadillo, Transilvan- ya'daki Dracula Kalesi'nde yaşayan haşaratlar arasında görülür. Evet, armadillolar Amerika kıtasına özgüdür ve Romanya'da bulunmaları hiç muhtemel değildir. Şahsen ben bunu filmin yapımcılarına ait bir hata olarak değil de *yanlışlığın* bir işare- ti olarak görüyorum -aynı bölümde dev bir böcek (minyatür bir setteki normal boyutlu bir tane) gösterme girişiminden bile daha ürkütücü bir işaret. Bu da filmdeki aynı armadillodur.

Kontes Barbara de Chilly (1390-1452). “Almanya Messalinası” olarak da bilinen Kutsal Roma İmparatoriçesi, Macaristan ve Bohem Kraliçe Hazretleri. De Chilly Dracula’nın unvanını aldığı Ejderha Nizamı’nın kurucuları arasındaydı. Avrupa’nın tüm kraliyet ailelerinde torunlarına rastlanır. Kutsal Roma imparatoriçeliği gibi makamlarda bulunmanın doğasında olan entrikaların ve ihanetlerin yanı sıra son günlerini -kaçınılmaz bir şekilde tahttan indirildikten sonra- simya ve okültizm çalışarak geçirmiştir. Bazı kaynaklar onun LeFanu’nun Carmilla’sının gerçek yaşamdaki modeli olduğunu söyler; fakat vampir kurgusunda şaşırtıcı derecede nadiren karşımıza çıkar.

“Kılıcının ucunu yusuftuk gibi dans ettirerek.” Müsveddede “danaburnu gibi dans ettirerek” yazmasına rağmen ne demek istediğini anladığı için *Dracula Günlükleri*’nin ilk kopyasının editörü Helen Simpson’a teşekkürler. Helen beni beynimin çalışmadığı diğer pek çok durumdan da kurtardı.

TEŞEKKÜR

Bram Stoker'ın 1897 *Dracula*'sı olmasaydı bu roman elbette ortaya çıkamazdı. O yüzden bütün bir vampir kurmacası kategorisini yarattığı için övgünün aslan payını o almalı. Stoker'ın temelini attığı malzemeyi kullanırken pek çok âlime olan borcumu da belirtmeliyim. En çok başvurulanlar Leonard Wolf'un *The Annotated Dracula*'sı ve Christopher Frayling'ın *Vampyres: Lord Byron to Count Dracula*'sıydı. Bu eserler kendimi onları araştırır bulduğum sapa yolların çoğunu gösterse de Basil Cooper'ın *The Vampire in Legend, Fact and Art*, Richard Dalby'nin *Dracula's Blood*, Daniel Farson'ın *The Man Who Wrote Dracula*, Donald F. Glut'ın *The Dracula Book*, Peter Haining'ın *The Dracula Centenary Book*, Raymond T. McNally ile Radu R. Florescu'nun *In Search of Dracula*, Michel Parry'nin *The Rivals of Dracula*, Barry Pattison'ın *The Seal of Dracula*, David Pirie'nin *The Vampire Cinema*, Alan Ryan'ın *The Penguin Book of Vampire Stories*, Alain Silver ile James Ursini'nin *The Vampire Film*, David J. Skal'ın *Hollywood Gothic: The Tangled Web of Dracula from Novel to Stage to Screen* ve Gregory Waller'ın *The Living and the Un-dead* eserlerini hafife almamalıyım.

Bunlara ek olarak çok sayıda tarihi, edebi ve havai ayrıntı için W.S. Baring-Gould'un *Sherlock Holmes: A Biography* ve *The Annotated Sherlock Holmes*; Paul Begg, Martin Fido ve Keith Skinner'ın paha biçilmez *The Jack the Ripper A to Z*; Richard Ellman'ın *Oscar Wilde*, Philip José Farmer'ın *Tarzan Alive* ve

Doc Savage: His Apocalyptic Life, Andrew Goodman'ın *Gilbert and Sullivan's London*; Steve Gooch'un *The Lulu Plays of Frank Wedekind* çevirisi; Melvin Harris'ın *The Ripper File*; Michael Harrison'ın *The World of Sherlock Holmes*; Beth Kalikoff'un *Murder and Moral Decay in Victorian Popular Literature*; Laurence Lerner'ın *The Victorians*; Norman ve Jeanne Mackenzie'nin *The Time Traveller: The Life of H.G. Wells*; Sally Mitchell'ın *Victorian Britain: An Encyclopedia* (internet öncesi günlerde pek çok konu hakkında bilgi edinmek için özellikle faydalıydı); Arthur Morrison'ın *A Child of the Jago* (P.J. Keating'in biyografik bir incelemesiyle birlikte) ve David Pringle'ın *Imaginary People: A Who's Who of Modern Fictional Characters* eserlerine de teşekkürlerimi sunmalıyım.

Bu romanın yazılışı boyunca geç saatlerde yapılan telefon görüşmeleriyle, garip sorulara açık açık verilen cevaplarla, tuhaf yerlerdeki akşam yemeklerinin giderek zıvanadan çıkan sohbetleriyle ve genele yayılan hoş bir hevesle metni inceden inceye etkileyerek bana yardımcı olan çeşitli kimseleri belirtmem gerek. Özellikle Susan Byrne, 14. Bölüm civarındaki zorlukları atlatmamı sağladı. Ayrıca Julie Akhurst, Pete Atkins, Clive Barker (sarhoş bir halde *Imajica*'nın uzunluğundan yakındığım bir öğleden sonrası için), Saskia Baron, Clive Bennett, Anne Billson (*Suckers*), Steve Bissette, Peter Bleach, Scott Bradfield, Monique Brocklesby (daha çok kan, daha çok kan), John Brosnan, Molly Brown (47. Bölüm!), Allan Bryce, Mark Burman, Ramsey Campbell, Jonathan Carroll, Kent Carroll, Dave Carson (adamınım), Tom Charity, Steve Coram, Jeremy Clarke, John ve Judith Clute (daha çok cinas, şimdi!), Lynne Cramer, David Cross, Stuart Crosskell, Colin Davis, Meg Davis, Phil Day, Elaine di Campo, Wayne Drew, Alex Dunn, Malcolm ve Jax Edwards, Chris Evans, Richard Evans, Dennis ve Kris Etchison, Tom Fitzgerald, Jo Fletcher, Nigel Floyd, Christopher Fowler, Barry Forshaw, Adrian ve Ann Fraser, Neil Gai-

man, Kathy Gale (Onaylayan Köpek, Onaylayan Köpek), Steve Gallagher, David Garnett, Lisa Gaye, John Gilbert (sarhoş bir halde ücret alamamaktan yakındığım bir öğleden sonrası için), Charlie Grant, Colin Greenland, Beth Gwinn, Rob Hackwill, Guy Hancock, Phil Hardy (Crouch End Yemek Topluluğu), Louise Hartley-Davies, Elizabeth Hickling, Susannah Hickling, Rob Holdstock, David Howe, Simon Ings, Peter James, Stefan Jaworzyn, Trevor Johnstone, Alan Jones, Rodney Jones, Graham Joyce (Leicester'daki Sonsuz Kötülük), Roz Kaveney, Joanna Kaye (zayıf koyu tenlilerden biri), Leroy Kettle, Mark Kermode (üzgünüm, Linda Blair değil), Roz Kidd (Islington'da geçen ilginç bir öğleden sonrası için), Alexander Korzhenevski, Karen Krizanovich (sevimli burun), Andy Lane (Limehouse Karteli'nin arka planında), Joe Lansdale, Stephen Laws (kesinlikle Ten Bells'te içerdi), Christopher Lee (ve Gitte, başka bir kasabadaki iki hafta için), Amanda Lipman, Paul McAuley (Çeşitli Suçlarda Ortak), Dave McKean, Tim Mander, Nigel Matheson, Mark Morris, Alan Morrison (ve Gowan, beni tren bindirdikleri için), Cindy Moul (öpücükler), Dermot Mur-naghan (George Formby için), Sahsa Newman, David Newton, Terry Pratchett, Steve Roe, David Roper, Jonathan Ross, Nick Royle, Geoff Ryman, Clare Saxby, Trevor Showier, Adrian Sibley, Dave Simpson, Dean Skilton, Skipp 'n' Spector, Brian Smedley, Brian Stableford, Janet Storey (bir anlamda), Dave ve Danuta Tamlyn, Tom Tunney (Madeline Smith'ın En Büyük Hayranı), Lisa Tuttle, Alexia Vernon, Karl Edward Wagner, Howard Waldrop (ben buna değmem!), Mike ve Di Wathen, Sue Webster, Chris Wicking, E Paul Wilson, Doug Winter, Miranda Wood, John Wrathall ve tüm murgatroydlara da teşekkürler.

Bu yeni basım için listenin uzatılması lazım -ve devam kitapları çıktıkça daha da uzayacak. Şimdilik Nicolas Barbano, David Barraclough, Jennifer Brehl, Sophie Calder, Billy Chain-saw, Ron Chetwynd-Hayes, Paul Cornell, John Douglas, Marti-

na Drnkova, Robert Eighteen-Bisang, Sloan Freer, Tony Gardner, Mark Gatiss, Paula Grainger, Jon Courtenay Grimwood, Leslie S. Klinger, Nick Landau, James Macdonald Lockhart, Tim Lucas, Maura McHugh, China Mieville, Helen Mullane, Sarah Pinborough, Chris Roberson, David J. Schow, Silja Semp-
le, Michael Marshall Smith ve Cath Trechman'ı anayım yeter.

Herkese teşekkürler.

Kim Newman, Islington, 2010

SONSÖZ

On bir yaşımdayken ebeveynlerim yatma saatimi geçirerek *Dracula'nın* 1931 Tod Browning-Bela Lugosi versiyonunu televizyonda seyretmeme izin verdiler. Bu olayın hayatımın gi-dişatı üzerindeki etkisini ne kadar abartsam azdır; zira film, korku ve sinemaya yönelik ilgimi alevlendiren kıvılcımdı. *Dracula* karşısında büyüledim ve ona yalnızca on bir yaşında bir çocuğun yapabileceği kadar saplantılı bir şekilde bağlandım. Sanırım ebeveynlerim bu saplantımın geçmesini beklediler, fakat belli ki geçmedi. Yazmaya yönelik ilk girişimlerim arasında o filme dayanan tek sayfalık bir oyun da vardı. Hem başrolünü üstlenip hem de yönettiğim bu oyunu 1970 Sonbahar'nda Dr. Morgan'ın Dilbilgisi Okulu'nun tiyatro sınıfında sahneledim. Neyse ki o gençlik eserim çoktan kayboldu. Oyundan kısa süre sonra Bram Stoker'ın romanını (tekrar tekrar) okudum ve izleyebildiğim kadar çok *Dracula* filmi izlemek için elimden geleni yaptım. Hattâ Lugosi'nin Kont'u canlandırdığı karanlıkta parlayan bir hobi setim bile vardı ('Korkunç Şimşek Çakar!'). Bu karakteri sürdüren, taklit eden, alaya alan ve sömüren diğer romanları da toplamaya başladım (sayılan şimdikinden çok daha azdı). Dr. Morgan'ın toplantı salonu olan binaya 1989 Şubatında dönüp de okulca o yıl sahnelenen oyunun *Dracula* olduğunu görünce bunu kişisel bir aklanma olarak gördüm.

Dracula Günlükleri şöyle bir evrim geçirdi. 1978 yılında Sussex Üniversitesi'nde şair Laurence Lerner ile Norman Mac-

kenzie (Well'in biyograficisi) tarafından verilen İleri Victoria Dönemi Ayaklanması adlı bir ders aldım. Bu ders için yazdığım tez ("The Secular Apocalypse: The End of the World in Turn of the Century Fictions") daha sonra üçüncü romanım Jago'nun ana karakterinin eseri olarak ortaya çıktı. Bunu gerçekleştirmek için İngiltere'nin düşmanları (genellikle Almanlar) tarafından ele geçirildiğini hayal eden istila öykülerinden bol bol okudum (George Chesney'in "The Battle of Dorking, Wells'in *The War in the Air*, Saki'nin *When William Came*). Alternatif tarihli bilimkurguya zaten ilgi duyuyordum ve büyük ölçüde unutulmuş bu türün pek çok yirminci yüzyıl öyküsünün temeli olduğunu gördüm. İkinci Dünya Savaşı'na alternatif bir son yazılan bu öykülerde İngiltere'nin Nazi egemenliği altına girmesi (Len Deighton'un eseri *SS/GB*, Kevin Brownlow'un filmi *It Happened Here*) anlatılır. Diğer çeşitlemeler de Constantine FitzGibbon'un *When the Kissing Had to Stop* ve Kingsley Amis'in *Russian Hide and Seek* kitaplarının Komünist İngiltere'si, Robert Muller'in *After All, This is England* (yazarının TV dizisi *Supernatural*'ın da *Dracula Günlükleri* dünyasını etkilemiş olduğu, hafife alınmış bir roman) kitabındaki faşist gelecek ve dostum Paul McAuley'in "The King Under the Hill" öyküsündeki Amerikan işgali altındaki İngiltere'dir. Bu öykülerdeki bölümümle ilgili bir dipnotta Stoker'ın 1897 tarihli romanındaki Dracula'nın fetih seferini "tek kişilik bir istila" olarak tanımlamıştır.

Tüm bu bağlantıların ne zaman oluştuğundan emin değilim, fakat 80'lerin başındaki bir noktada romanın, Dracula'nın düşmanlarını yendiği ve İngiltere'yi fethetmek olarak belirttiği niyetini gerçekleştirdiği alternatif sonundan öykü potansiyele çıkarabileceğim aklıma geldi. Stoker'ın kötü adamının tüm özenli planlamalarına ve beş yüz yıl boyunca çevirdiği entrikalara rağmen İngiltere'ye gelir gelmez hata yapması ve taşralı bir hukuk görevlisinin karısının peşinden koşarak kendi

kuyusunu kazması beni hep hüsrana uğratmıştır. Van Helsing, Dracula'nın İngiltere'deki projesini "yürüdükleri yolun Yaşam'a değil Ölüm'e varması gereken yeni bir varlıklar topluluğunun babası" olmak diye tanımlıyor. Buna karşın Stoker, Dracula'nın İngiltere'ye yaptığı saldırıyla yalnızca Victoria çağı ailesini, yani değer verdiği ve zayıf gördüğü her şeyin sembolünü hedeflediği izlenimini veriyor. Van Helsing ile korkusuz vampir katilleri ailesinin yenilmeleri ve Dracula'nın yeni düzene "babalık ve yol göstericilik" yapması halinde ortaya çıkacak türde bir İngiltere, hattâ dünya, bana keşfedilecek ilginç bir konu olarak gözüktü. Bu fikri 1984 civarlarında Neil Gaiman ve Faith Brooker'la (Faith o zamanlar Arrow'da bir editördü) konuştuğumu hatırlıyorum. Neil ile ben o zamanlar Faith için *Ghastly Beyond Belief* adlı bir kitap derliyor ve ona satabileceğimiz alışılmadık fikirler bulmaya çalışıyorduk (*The Creeps* ve *The Set* adlı dehşet verici korku romanı sunumlarını da hatırlıyorum). Pek çok proje arasında konuştuğumuz, fakat üzerinde fazla çalışmadığımız benim 1880'lerden Birinci Dünya Savaşı'na (Neil siperlerde geçen sahneleri yazmaya hevesliydi) kadar faaliyet gösterecek vampir bir hükümetin işleyişi üzerine yoğunlaşan "Dracula kazanırsa" temalı üçlememin fikri de vardı. Hiçbir şey kâğıda dökülmediyse de o zamanki vizyolumuz, yüksek makamlara yoğunlaşacak bir öykü üzerineydi: Dracula'nın ana karakterlerden biri olduğu güç koridorlarında geçecekti ve konu zaman içinde bu romanların geri planı haline gelen vampir siyasetinin işleyişi üzerine odaklanarak Dracula'nın tahta çıkmasını ve İngiliz devrim grupları ile yabancı güçlerin onu tahttan devirme çabalarını anlatacaktı.

Bu fikir kafamda bekleyerek gerek toz, gerekse de o veya bu karakteri topladı (mesela Charles Beauregard üniversitedeyken yazdığım "Beauregard Sislerin İçinde" adlı kısa bir parçadan geliyor: Beauregard, *The Prisoner of Zenda*'daki Rudolph Rasendyll veya eski televizyon dizisi *Adam Adamant Lives!*"deki

Gerald Harper gibi yakışıklı fakat sıkıntılı bir Victoria dönemi kahramanı olacaktı). Ta ki 1991’de Stephen Jones benden üzerinde çalıştığı *The Mammoth Book of Vampires* adlı antoloji projesi için bir şey yazmamı isteyene dek. Muazzam bir vampir kitabının ölmeyenlerin kralını da içermesi gerektiğini hissettiğim için Steve’in ricası beni nihayet *Dracula Günlükleri’nin* parametrelerini belirlemeye itti. Sonuçta ilk defa Steve’in kitabında (İngiltere’de Robinson, Amerika’da ise Carroll & Graf tarafından basılan) geçen ve *Dracula Günlükleri’nin* temelini oluşturan “Red Reign” ortaya çıktı. Steve’in daha sonraki *The Mammoth Book of Dracula’sı* içinse bu serinin dördüncü kitabı *Johnny Alucard’da* geçecek olan “Coppola’s Dracula” öyküsünü yazdım. Bu arada GW Books’un Warhammer fantastik evreni kolunda Jack Yeovil adıyla vampirler üzerinde çalışmaya başlamıştım bile. Jack olarak sadece Bram Stoker’inkiyle melezlenerek *Dracula Günlükleri* romanlarında süregiden bir vampirlik sistemi oluşturmakla kalmadım, aynı zamanda serinin en popüler karakteri haline gelen yarattığı da oluşturdum. Bu arada belirtmeliyim ki Jack Yeovil romanlarının Genevieve’i, *Dracula Günlükleri’ndeki* Geneviève’le aynı karakter olmayıp devamı niteliğindeki kuzeni. O Genevieve (ki o günlerin ilkel kelime işlemci yazılımları, dizgi sorunlarına yol açtığı için bir aksam yoktu) *Drachenfels* romanında çıktı ve kendisine has karmaşık bir biyografisi var.

Kitap fikirleri benim gözümde mercan kayalıkları gibidir; yıllar boyunca parça parça oluşurlar. *Dracula Günlükleri’nde* bir geçmişe ve iki ana karaktere ek olarak yalnızca Victoria döneminin gerçek mensuplarını (Oscar Wilde, Gilbert ve Sullivan, Swinburne) değil, aynı zamanda çağın meşhur kurgu karakterlerini de (Ruffles, çeşitli Holmes yandaşları, Dr. Moreau, Dr. Jekyll) içeren büyük bir karakter kadrosu fikrine (Philip José Farmer’dan esinlendiğim) sahiptim, ilk romanım *Night Mayor’da* 1940’ların suç filmlerindeki yüzlerin ve suret-

lerin aynı şehirde takıldıkları ortak bir dünya yaratma fikrini keşfetmişim; *Dracula Günlükleri*'nin Londra'sını da Victoria döneminin sonlarındaki bütün büyük korku, suç ve sosyal melodramlarındaki birbiriyle kesişen öykülerin aynı anda gerçekleştiği benzer bir yer haline getirmek bariz bir adımdı (evet, tüm bunlar *Frankenstein Meets the Wolf Man* gibilere kadar uzanıyor). Bu durum bazı okuyucuların sinir bozucu bulmalarına rağmen diğerlerinin çok hoşuna giden “kaynağı bul” tarzı bir his yaratıyor: E.M. Forster'dan bir karakter ödünç alabildiğim veya Dr. Nikola kadar unutulmuş birini yeniden canlandırabildiğim zaman hafif bir heyecana kapıldığımı itiraf ediyorum. Bu ayrıca bana romanı bir oyun alanı kadar bir mayın tarlası haline getirme ve tüm o fener ışıklı, sis kaplı Londra maceralarını yaratmak için tarihi gerçeklerin ötesine geçme fırsatı sağlıyor.

Konumun ihtiyacı olan şeylerden biri de bir vampir bol-luğuydu; zira *Dracula*, Stoker'ın karakterlerinin birkaçın-dan (Arthur Holmwood, Mina Harker) başlayarak ve Kraliçe Victoria'dan tut da bir sürü hayat kadını ile polise kadar uzana-rak çok sayıda İngiliz'i dölü haline dönüştürmeliydi. *Dracula*, Victoria'nın eşi olarak Prens Albert'ın yerini alacaksa edebiyat-taki diğer tüm vampirlerin de saklanmaktan vazgeçeceklerine ve yükselme umuduyla onun saltanatına akın edeceklerine ka-rar verdim. *Dracula*'dan sonra edebiyattaki en iyi bilinen vam-pir Dr. Polidori'nin Lord Ruthven'ıydı (tabii bu *Twilight*, *True Blood*, *Buffy* ve ancak gelecekteki kitaplarda yer bulabilecek di-ğer yapımlardan önceydi) ve bu yüzden *Dracula*'nın Başbaka-nı görevini üstlenerek serinin geri kalanında da yerini korudu (İkinci *Dracula Günlükleri* romanı olan *The Bloody Red Baron*'da Ruthven'ı Kont'un Margaret Thatcher'ının John Major'ı olarak kullanıyorum). Diğer büyük vampir karakterlerim içinse daha az bilinen isimler seçerek Alexander Dumas (*The Pale-Faced Lady*'den), Eric, Kont Stenbock (James Dickie'nin *The Unde-ad* adlı antolojisinde bulduğum “The True Story of a Vampire”

öyküsünden), George A. Romero (*Martin*'den) ve Kostaki, Vardalek, Martin Cuda, von Klatka gibi seçkinler için her zaman güvenilebilecek Anonymous'tan ("The Mysterious Stranger" öyküsünden) yararlandım. LeFanu'nun Carmilla'sının ölü kalmasına karar vermeme rağmen en azından onun adını andım ve gerçek yaşamdaki Elizabeth Bathory (benim versiyonum tarihten çok *Le Rouge aux levres*'teki Delphine'a borçlu) ile Anne Rice'ın modaya düşkün kan emicilerini küçük düşürme pahasına kendimi biraz eğlenmeye mecbur hissettim. Ruthven'in akranlarını tek tek sayıp onları yerden yere vurduğu bir konuşma yazacak kadar ileri giderek eski vampirlerin mümkün olduğu kadar çoğunu kitaba tikiştirmaktan zevk aldım. Devam romanlarında Les Daniels'ın Don Sebastian de Villanueva'sıyla ve Barbara Steele'in Prenses Asa Vajda'sıyla biraz daha fazla çalışmak hoşuma gittiyse de asıl yaratıcılarının onlarla işi bitmemiş olabilecekken başka insanların karakterlerini fazlaca kurcalamaktan hep çekinmişimdir.

Yerine oturan son unsur ise konunun kendisiydi. Öyküde bir omurgaya ihtiyacım vardı. Bu omurga yaratmış olduğum dünyayı keşfetmemi sağlayacaktı ve okuyucuları hem varoşları, hem de sarayları içeren bir Londra turuna çıkarmak istiyordum. Karındeşen'in öyküsünü *Dracula* Günlüklerinden uzak tutmak zor olurdu, fakat bilinmeyen bir seri katilin bir vampir olması fikri (Robert Bloch bu temayı kendi "Yours Truly, Jack the Ripper" öyküsünde sahiplendi ve aynı konu o zamandan beri birkaç kez işlendi) bana sadece çok eski gözükmekle kalmadı, aynı zamanda vampirlerin sislerin içinde saklanmaktan saçıya çıktıkları bir hikâyeye yakışmadığı izlenimini verdi. O yüzden tepetaklak haldeki bu dünyada Karındeşen'in bir vampir *katili* olması gerekiyordu. Stoker tam da böyle bir şey için Van Helsing'in havarilerinden birine Jack adını vermiş, onu bir doktor yapmış ve romandaki tecrübelerinin ona aklını kaçır-ttığını ima etmişti. O nedenle Stoker'ın Dr. Seward'ı benim aşık

olduğu Lucy Westenra'ya kazık çakılmasıyla deliren ve Whitechapel'daki fahişelerin peşine düşen Karındeşen Jack'im oldu. Seward'ın durumunu daha da karmaşık bir hale getirmek için Karındeşen'in son kurbanı Mary Kelly'i Lucy'nin dölü ve onun benzeri haline getirdim. Karındeşen öyküsü bugünlerde komplo teorileri için neredeyse Kennedy suikastı kadar gözde; işte bu yüzden bir dizi seks cinayetinin diken üstündeki bir toplumda yol açacağı etkileri betimlemek epey doğal oldu. Ortalıkta başiboş bir katil varken diğer karakterlerim onun kim olduğunu bulmak, suçlarını teşvik etmek yahut engellemek, veya onu bir propaganda aracı kullanmak için her türden sebebe sahipti -kah bencilce, kah asil sebepler. Meseleyi fazla ciddiye almaksızın İngiliz Hükümeti'nin "Victoria Değerleri" kavramını bir slogan haline getirdiği 1980'ler hakkındaki düşüncelerimi kanın sisler içinde serbestçe aktığı ve geniş bir sosyal huzursuzluğun hakim olduğu gerçek yahut hayali 1880'lerle karıştırmaya çalışıyordum. Karındeşen cinayetleri ayrıca romana bir yapı da kazandırdı: Cinayetlerin gerçek tarihleri -dayanamayıp Karındeşen'in en ünlü kurgu kurbanı olan Wedekind'in Lulu'sunu da tarihi listeye ekledim- konunun izleyeceği bir yol haritası oluşturdu. Bunun dışında Bernard Shaw'ın konuşması, Karındeşen'in basma yolladığı sahte mektuplar veya bir tahkiyat gibi gerçek olaylar da fanteziye tam oturdu.

Karındeşen teması tüm bu olaylar zincirini belirli bir zamana, 1888'in Sonbaharına bağlıyor. Stoker'ın romanındaki olayların genellikle 1893'te geçtiği farz edilir (Stoker'ın verdiği tarih de buna uyar), lâkin bu iddianın zayıf bir noktası mevcuttur. 1897'de basılan *Dracula*, hikâyenin büyük bölümünü yedi yıl geçmişe dayandıran bir şimdiki zaman bölümüyle sona erer; kitabın da hikâyenin bir parçası, Van Helsing'in isteği üzerine Mina Harker tarafından derlenen gerçek bir anı derlemesi olduğu ve de Holmes meraklılarının Arthur Conan Doyle'un Dr. Watson'un anılarına vekalet ettiğini varsaymaları gibi ki-

tabın basımı için Bram Stoker'ın ona vekalet ettiğine inanılır. Çok sayıdaki küçük ayrıntı -1892'de bulunan "yeni kadın" ifadesinin ve hattâ Dr. Seward'ın fonografisinin nispi karmaşıklığının kullanımı gibi- ise kitabın 1890'dan önce geçtiği fikrini sarsar. Stoker belirli bir yılı vurgulamak isteseydi bunu hiç şüphesiz yapardı -bir tekno-gerilim romanının on dokuzuncu yüzyıl denginde bile kurguları bir takvim tarihine oturtmak henüz yaygın değildi. Ben *Dracula*'nın esas aksiyonunu için bir 1885 seti düşündüm -tıpkı 1958'deki *Dracula* (kafir Amerikalılar için *Horror of Dracula*) filmi için Jimmy Sangster, Terence Fisher ve Hammer Films'in yaptıkları gibi- ve Stoker'ın 21. Bölümünün ortalarında (Leonard Wolf'un açıklamalı baskısının 249. sayfasında) alternatif bir zaman çizgisine kaymayı seçtim. Stoker'ın *Dracula*'sı zaten sosyal ve mekanik gelişmelerin gerçeğinden biraz daha hızlı ilerlediği ve de Londra coğrafyasındaki belli başlı motiflerin farklılaştığı (onun Londra'sındaki Hampstead Heath'te muhtemelen bizim Highgate Mezarlığı'mızla uyuşan bir Kingstead Mezarlığı var) bir zaman çizgisinde kurulu alternatif bir dünyada geçiyor. Tarihi baştan yazarken işe kendi dünyamızdan ziyade Stoker'ın hayali dünyasından başladım ve hattâ *Dracula* için Stoker tarafından düşünülse de romandan çıkartılan Kate Reed'i bile halka takdim ettim (ve serinin devamında daha da önemli kıldım). Gerçek 1980'leri hayali 1880'lerin üzerine oturtmak istediğim için bunun gibi (bazıları kasıtlı olan) birkaç tane daha tarihi yanılığı mevcut.

Bu yeni baskının müsveddesini bir kez daha elden geçirirken büyük değişiklikler yapma heveslerime direndim. "Red Reign" ve bir *Dracula Günlükleri* senaryosundan (yapımcılar Stuart Pollak ve Andre Jacquemetton için yazılan) bazı alternatif sonlar da dahil olmak üzere farklı yahut ilave sahneler sunan alıntılar yaptım. Her nasılsa esas düzenleme sürecinden geçmiş birkaç hata tespit ettim ve bunları belli etmeden değiştirdim -yani bu, kesin bir metne önceki basımlardan daha yakın.